

Bát Nhã Thần Chương

Contents

Bát Nhã Thần Chương	1
1. Máu Nhuộm Chu Gia Trang	2
2. Nghi Án Trùng Trùng	12
3. Điều Hồ Ly Sơn	14
4. Vương Sở Hồng	25
5. Lễ Mừng Thọ Phát Sinh Cừu Địch	33
6. Xích Mi Lão Tổ	40
7. Trấn Kim Lăng, Thiếu Niên Gặp Nạn	52
8. Triệu Lão Gia Là Ai?	63
9. Gặp Quái Nhân Trở Tài Học Vấn	73
10. Cứu Cung Bộ Pháp	93
11. Bí Mật Của Bạch Mã Tự	101
12. Đi Tìm Lưu Cô Nương-gặp Lắm Chuyện Rắc Rối	107
13. Tái Ngộ Cái Bang	115
14. Ra Tay Hỗ Trợ	124
15. Cuộc Đấu Dành Ngôi Bang Chủ	126
16. Cuộc Chạm Trấn Lân Thứ Nhất	135
17. Đại Biến Ở Chùa Thiếu Lâm	137
18. Manh Mối Dàn Sáng Tổ	148
19. Kẻ Giết Chi Đi Cầm Là Ai?	153
20. Kẻ Thù Lộ Diện	158

Bát Nhã Thần Chương

Giới thiệu

Hãy đọc và ủng hộ truyenclub.com bạn nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-nha-than-chuong>

1. Máu Nhuộm Chu Gia Trang

Mới sáng mà tại Điền Trang của nhà họ Chu ở Trương Châu đã khá đông cao thủ đứng bên ngoài.

Đó là một khu đất rộng xung quanh có nhiều cây cối mọc um tùm. Một ngôi nhà lớn, được xây dựng chắc chắn. Tọa lạc ngay chính giữa khu vườn với hai cánh cửa bằng gỗ dày mà thời gian đã làm ngả màu đen bóng lúc nào cũng đông người. Do vậy mà hồi vẫn còn ở trên núi, én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng thường tỏ ra ghen tỵ với Chu Đại Cẩm.

Thái Ất đạo nhân biết tất cả những điều ấy. Song, bản thân lão lúc nào cũng mong muốn ba gã đệ tử của mình lúc nào cũng hòa thuận trong tình đồng môn, tương thân tương ái nên trước lúc qua đời, lão Chân Nhân gọi ba đệ tử đến dặn rằng:

- Các con đã theo ta gần hai chục năm. Kể về võ công thì cũng tạm đủ để thi thố với đời. Song thật đáng tiếc...

Lão nói đến đây bỗng ngừng lại một chút rồi kh- thở dài:

- Điều mà ta tâm đắc nhất suốt cả cuộc đời thì chính ta lại chưa làm được...

Chu Đại Cẩm nghe thấy thế vội vàng nói:

- Thưa sư phụ.. tại sao trước đây sư phụ chưa bao giờ nói với chúng con điều đó. Việc đó là việc gì vậy? Xin sư phụ hãy cho chúng con biết dù chết cũng chẳng dám từ nan...

Thái Ất chân nhân buồn bã thở dài:

- Chuyện chẳng có gì quan trọng cả. Sở dĩ ta không muốn nói vì muốn tự mình khám phá... Các người có nghe nói đến Kỳ Thư..."Mai Hoa Phổ" chưa?

- "Mai Hoa Phổ" ư? - Cả ba đều đồng thanh kêu lên.

- Phải...

Thái Ất Chân Nhân chậm rãi nói:

- Đó là tuyệt kỹ võ công của một kỳ nhân, nguyên trước kia là một môn đồ của phái Thiếu Lâm là Phổ Hiền đại sư...

- Thưa sư phụ! Tại sao lại nói "trước kia" không phải Phổ Hiền bị khai trừ khỏi môn phái?...

- Đúng thế, cách đây hơn một trăm năm, Phổ Hiền đại sư là một đệ tử của chùa Thiếu Lâm nhưng chỉ giữ một địa vị hết sức thấp kém. Theo luật lệ ngàn xưa, ngoài võ công bốn môn các môn đồ không được phép tập luyện bất cứ một môn võ công nào khác, nhưng để mở mang khai sáng làm rạng rỡ môn phái, các nhà sư có đẳng cấp cao có quyền nghiên cứu và phát triển võ thuật của bốn môn trên cơ sở những thế võ đã có trước. Mặc dù địa vị tầm thường song với lòng say mê võ học, Phổ Hiền đã nhiều năm trời nghiền ngẫm các pho võ công của Thiếu Lâm như:

Thập Bát La Hán Quyền, Phục Hổ Quyền...

Đại sư đã nhận thấy rằng dù các môn võ công ấy có cao thâm đến đâu chẳng nữa song võ học bao la nên không sao tránh khỏi những khiếm khuyết. Đại sư định bụng rằng khi nào thành công s- trình lên phương trượng chưởng môn là Trí Huệ thiền sư biết.

Một hôm vào lúc nửa đêm Phổ Hiền đại sư trong lúc đi quanh chùa thì bỗng nghe có tiếng đập cửa. Đêm hôm ấy, trời lại mưa to gió lớn, sấm sét ầm ầm nên thính lực phải thật là ghê gớm mới phát hiện được tiếng đập đó. Phổ Hiền trong lòng nghi hoặc và tự nhủ:

"Quái lạ đêm hôm mưa gió thế này mà lại có người gõ cửa chùa thì thật là lạ lùng". Đại sư cố lắng tai nghe thì quả thật ngoài tiếng đập cửa yếu ớt lại còn có tiếng thở rất gấp gáp của một người nào đó dường như bị trọng thương thì phải. Phổ Hiền bước nhanh ra rồi hé mở cánh cửa. Bên ngoài trời tối đen nhưng nhờ ánh chớp nhằng nhịt lóe lên nên Phổ Hiền trông rõ đó là một nữ nhân đầu tóc rũ rượi ngực đầy máu hiển nhiên

là đang bị thương trầm trọng. Thấy cánh cửa bỗng hé mở nữ nhân vô cùng mừng rỡ vội thều thào nói kh-

- Xin đại sư mở lòng từ bi... cứu mạng...

Phổ Hiền hết sức ngạc nhiên rồi hỏi:

- Thí chủ! Sao lại bị đến nông nỗi này!

- Tiểu nữ bị... địch nhân đả thương... nên buộc lòng phải trốn lên đây nên phiền đến đại sư! Mong đại sư...

Phổ Hiền trong lòng nghi hoặc vô cùng. Vốn là nhà tu hành chân chính nên đại sư đâu có thể hiểu được những ngoắt ngoéo trong giang hồ, nên trong lòng cảm thấy phân vân khó xử. Đạo Phật lấy từ bi làm gốc song đêm hôm khuya khoắt, kẻ bị thương lại là một nữ nhân. Thật là "tiến thoái lưỡng nan" Suy nghĩ một hồi lâu rồi Phổ Hiền ngập ngừng nói:

- Xin nữ thí chủ cảm thông cho nỗi khổ bần tăng... Bần tăng không có quyền cho người lạ vào chùa... Hơn nữa giới luật của bốn tự rất là nghiêm ngặt... Nếu như... nếu như... vào ban ngày bần tăng có thể vào bảm báo cùng phương trượng chưởng môn để người định liệu... đây này...

- Ha...ha... Nữ nhân bỗng bật lên tràng cười yếu ớt - Té ra chùa Thiếu Lâm dang vang bốn bể hóa ra chỉ là lời đồn hão mà thôi...

- Sao nữ thí chủ lại phát ngôn bừa bãi như thế - Phổ Hiền điềm tĩnh nói - Bần tăng... quả thật không hiểu...

- Có thể mà cũng không hiểu ư? Nữ nhân cười nhạt nói - Ta bảo:

Chùa Thiếu Lâm chỉ toàn là những hạng tầm thường. Không xứng đáng là kẻ tu hành...

Phổ Hiền không chút giận dữ. Đại sư chấp hai tay lại rồi nói giọng từ tốn:

- Thiện tai! Thiện tai! Bần tăng quả thật đầu óc hãy còn tăm tối đốt nát nên không hiểu được ẩn ý cao siêu của thí chủ. Xin thí chủ vui lòng giải thích thêm cho bần tăng có được hay không? Bần tăng chỉ biết chấp hành giới luật:

Tuyệt đối không được giao tiếp với nữ nhân... Hơn nữa...

- Giới luật! - Nữ nhân mỉa mai nhắc lại - Đại sư là người tu hành há lại không biết:

đạo lý của nhà phật là "Từ bi hỷ xả" hay sao? Đạo phật lấy chữ "Nhân" làm trọng một con kiến cũng là một chúng sinh huống chi lại là một con người. Không lẽ đại sư không thấy rằng cứu được một người là thêm một phước đức hay sao?

- Tất nhiên... tất nhiên là vậy. - Phổ Hiền áp ứng nói. - Nhưng vào lúc này chỉ có một mình bần tăng và nữ thí chủ e có gì bất tiện...

- Đã là bậc tu hành sao đại sư lại còn câu nệ những điều tầm thường như vậy. Nữ nhân mệt nhọc nói - Chỉ kẻ nào trong tâm có "tà ý" thì mới nảy sinh định kiến mà thôi? Đại sư sao lại còn tị hiềm nam nữ...

Phổ Hiền giật mình nghĩ thầm:

"Mình vào chùa đã bao lâu nay, mà một điều tưởng chừng đơn giản như thế mà cũng không thể hiểu nổi, thật đáng hổ thẹn!". Nghĩ như vậy song đại sư vẫn trầm tĩnh nói với nữ nhân:

- Đa tạ thì chủ đã chỉ dạy cho bần tăng. Vậy thì... bần tăng nào dám chối từ...

Nói xong Phổ Hiền cúi xuống bế xốc nữ nhân lên vai rồi bước nhanh vào chùa. Nữ nhân vì quá yếu ớt đã gục lên vai đại sư. Phổ Hiền kh- đặt thiếu phụ nằm xuống trong trại phòng của mình rồi cúi xuống xem xét vết thương trên ngực. Đại sư lúc này chỉ chuyên tâm vào việc chữa trị nên đâu có để ý gì đến làn da trắng như tuyết và đôi gò bồng đảo đang phập phồng theo nhịp thở.

Dường như nữ nhân trúng phải một chưởng lực gì đó thật kinh hồn, toàn thân bầm tím trông thật dễ sợ. Phổ Hiền ngồi xếp bằng bên cạnh nữ nhân, điểm nhanh vào chín huyệt đạo để cầm máu rồi đặt ngón tay trở vào huyệt Đán Trung là huyệt hội của "khí" nằm trên nhâm mạch. Chừng một khắc sau toàn thân của nữ nhân đã hồng hào trở lại, trong khi đó làn khói trắng trên đỉnh đầu nhà sư bốc lên mỗi lúc một dày đặc.

Lúc ấy trời đã gần sáng, bỗng vang lên tiếng quát tháo âm âm ở bên ngoài cổng chùa. Một thanh âm nghe chói tai của một hán tử cất lên, kèm theo tiếng đập "bình bình" vào cửa:

- Cái lũ trọc, giờ này vẫn chưa dậy sao? Các người mà không mở cửa thì đừng trách ta không báo trước!

Cánh cổng chùa hé mở. Một nhà sư nhỏ bé bước ra giọng nhỏ nhẹ:

- Mới sáng sớm mà thí chủ đã gây huyền não, không sợ kinh động tới Phật Tổ sao?

- Thật tức cười quá! Dư Đại Hồ này từ xưa đến nay có biết sợ gì ai! Ta đến đây để tìm người! Các người đầu y ở đâu thì khôn hồn mang nộp ra đây. Nếu không, họ Dư này quyết không để yên đâu!

- Xin thí chủ đừng có nóng tính thế. Nhà sư ôn tồn nói - Bồn chùa chưa từng làm điều gì khuất tất bao giờ cả.

- Chẳng hay thí chủ định kiếm ai vậy!

- Người đừng làm bộ tịch nữa, mau gọi phương trượng ra đây cho ta hỏi chuyện!

- Quyết không thể được! Bần tăng xin nói rõ:

trong chùa không có bất cứ một người lạ nào cả. Thí chủ nên đi tìm chỗ khác thì hơn.

- Nói láo! Ta đã theo dấu thị chạy lên đây thì làm sao được.

Gã nói xong toan lách mình vào cửa nhà sư vội la lớn:

- Bần tăng xin thất lễ.

Nói rồi chân trái nhà sư bước lên một chút chân phải đưa ra thành bộ chữ "Nữ" tay trái co lại nơi thắt lưng rồi vùng quyền phải đánh ra. Đó là chiêu "Bạch Xà Xuyên Hoa" rất là dũng mãnh.

Hán tử nọ cười nhạt quát lớn:

- Người dám ngăn cản ta sao? Thử xem người có làm nổi hay không?

Gã xoay người bước nhanh chân trái lên hai bàn tay xòe ra sử dụng chiêu "Song Dao Trảm Xà" chém vào xương tỳ bà của nhà sư. Gã xuất thủ cực kỳ mau lẹ suýt nữa đã đánh trúng vai nhà sư, ắt hẳn xương cốt phải gãy vụn vì kinh lực phát ra mạnh vô cùng. Nhà sư kinh hãi vô cùng không ngờ mới có chiêu đầu mà Dư Đại Hồ đã sử dụng một cách tàn ác như vậy. Lão vội hạ thấp người xuống để tránh né đòn dùng chưởng tâm tay trái đánh mạnh lên đó một chiêu gọi là "Mãnh Hồ Phục Địa" một tuyệt kỹ của Thiếu Lâm quyền pháp.

Dư Đại Hồ cười nhạt. Gã ngang nhiên tiến lên một bước rồi bất ngờ tung chân phải ra chiêu "Liên Hoàn Uyên Ương Thoái" đá mạnh vào ngực nhà sư.

Cú đá nhanh đến nỗi nhà sư không kịp phản ứng chỉ nghe tiếng "rắc" khô gọn hiển nhiên ngực nhà sư đã bị bể nát rồi. Nhà sư ôm ngực ngã bật ngựa về phía sau lăn lộn dưới đất. Dư Đại Hồ toan bước vào thì ngay lúc đó xuất hiện tam sư mặc áo vàng, đi đầu là một người cao tăng mặt đỏ như chu sa, cổ đeo một chuỗi hạt to tướng, nước da lên màu đen bóng. Cạnh lão là nhà sư cao và gầy, cặp lông mày bạc trắng phủ dài xuống mắt tay phải cầm một cây thiền trượng có trạm trở nhiều nét tinh vi. Nhà sư cao gầy quát lớn:

- Thí chủ là ai mà dám cả gan đột nhập tới đây đả thương đệ tử của bổn môn?

Dư Đại Hồ cười nhạt không trả lời vào câu hỏi:

- Tướng Thiếu Lâm công phu ghê gớm thế nào, thật ra chỉ là tiếng đồn mà thôi.

- Phải. - Nhà sư mặt đỏ chính là Trí Huệ thiền sư chậm rãi nói - Gã đệ tử của bần tăng quả thật không phải là đối thủ của thí chủ đâu. Phải chăng thí chủ là Hắc Dạ Xoa Dư Đại Hồ đó không?

- Hân hạnh! Hân hạnh! Dư Đại Hồ cười sáng sủa. Tên tuổi của kẻ hèn này mà đại sư cũng biết đến thì thật là vinh dự cho Dư mỗ này lắm rồi. Vừa rồi gã đệ tử của đại sư có vô lễ với tại hạ nên Dư mỗ này có hơi nóng tính một chút mong đại sư thứ lỗi cho.

- Đùng có huênh hoang như vậy. Nhà sư ốm là Viên Tĩnh Thủ Tọa La Hán Đường bỗng nhiên nổi giận. Không l- Thiếu Lâm không còn ai nữa hay sao?

- Đùng hiểu lầm. Đùng hiểu lầm. Dư Đại hổ xoa tay nói. Tại hạ lên đây chỉ cốt tìm người thôi. Chỉ mong đại sư trao trả y cho tại hạ là xong?

- Tìm người? Trí Huệ Thiền Sư nhướn cặp mắt lên. Làm gì có chuyện ấy được. Thí chủ không lầm lẫn đây chứ? Bần tăng xin cam đoan không có một người lạ mặt nào ở đây cả.

- Thật là đáng tiếc. Dư Đại Hổ nhếch mép cười ác độc. Không l- đại sư là nhà tu hành mà lại nói dối thế sao. Thế thì đây là cái gì.

- Gã nói rồi chỉ tay vào vết máu trước cổng chùa.

- Lạ thật, lạ thật? Trí Huệ Thiền Sư chau mày. Điều đó bần tăng quả thật không hề biết. Thí chủ hãy đợi một chút.

Lão quay sang nói với Viên Tĩnh:

- Người hãy vào chùa xem coi có gì lạ hay không?

Viên Tĩnh tuân lệnh. lão xem xét kỹ lưỡng từng nơi một song không phát hiện được gì cả. Chợt lão thấy căn phòng phía cuối của Phổ Hiền mặc dù trời đã sáng nhưng vẫn còn le lói ánh đèn. Viên Tĩnh chạy lại vào và lão sững sốt há hốc cả miệng ra không nói được một lời nào cả. Bên trong Phổ Hiền đang ngồi xếp bằng bên cạnh một nữ nhân thân thể lỏa lồ. Điều làm Viên Tĩnh ngạc nhiên hơn cả là Phổ Hiền chỉ là một nhà sư coi Tăng Kinh các chẳng có võ công gì cả mà hiện tại xem ra nội lực còn hùng hậu hơn cả lão. Mãi một lúc sau Viên Tĩnh mới bình tâm trở lại, lão đẩy cửa quát lớn:

- Người...Người...dám cả gan làm chuyện như vậy trong chùa sao?

Phổ Hiền từ từ rút tay khỏi huyết đạo của nữ nhân rồi quay lại kh- nói:

- Thưa sư huynh... Vụ này...

- Ta không có sư huynh sư đệ gì với người. Mau ra ngoài gặp sư phụ rồi người s- biết!...

Phổ Hiền theo Viên Tĩnh đi ra trong thấy Trí Huệ Thiền Sư, Viên Tĩnh nói lớn:

- Bẩm phương trượng quả đúng như lời thí chủ đây nói...

Lão liếc nhìn Dư Đại Hổ rồi ghé tai Trí Huệ Thiền Sư thuật lại cảnh vừa chứng kiến. Trí Huệ nghe xong nét mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh. Lão lạnh lùng hỏi Phổ Hiền:

- Nghiệt đồ việc này là thế nào?

- Đêm hôm qua đệ tử nghe thấy tiếng đập cửa nên bước ra thì gặp nữ thí chủ đang bị thương thể rất trầm trọng. Đệ tử nghĩ:

Cứu người còn hơn cứu hỏa nên...

- Nên nhà người đã vi phạm giới luật có đúng không? Người có biết rằng việc người làm đã phạm vào một điều cấm kỵ của chùa đã để ra hàng ngàn năm nay. Trí Huệ Thiền Sư nghiêm giọng nói.

- Đệ tử biết xin sư phụ trừng phạt...

- Được, người hãy đem nữ thí chủ đó ra đây.

Dư Đại Hổ từ nãy giờ vẫn theo dõi cuộc nói chuyện của mấy thầy trò Thiếu Lâm. Nghe đến đó gã cười lớn:

- Thật có tận mắt chứng kiến mới biết đệ tử chùa Thiếu Lâm lại có những hạng người bại hoại như thế... Ha...Ha... Dám đưa cả đàn bà con gái vào chùa làm ô uế cả chốn linh thiêng...Để ta coi các người xử phạt y như thế nào...

- Việc đó là chuyện riêng của bốn tự không liên quan đến người? Viên Tĩnh tức giận nói.

- Được, được! Dư Đại hổ cười nhạt. Nếu các người xử phạt không nghiêm bao che cho đệ tử, việc này đồn ra ngoài giang hồ thì thật là đáng hổ thẹn, sao tránh khỏi thiên hạ chê cười... Hãy giao thị cho ta, ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức...
- Xin phương trượng rủ lòng từ bi đừng giao tiểu nữ cho hắn.
- Một giọng nói yếu ớt vang lên. Mọi người giật mình quay lại thì đã thấy nữ nhân xuất hiện tự lúc nào đang đứng sau Trí Huệ Thiền Sư. Trí Huệ Thiền Sư không trả lời, lão hỏi Dư Đại Hổ:
- Du thí chủ có thể cho bản tăng biết: nữ thí chủ này là thế nào với thí chủ được chăng?
- Thị là phu nhân của tại hạ! Dư Đại Hổ đáp.
- Thật như vậy sao! Trí Huệ thiền sư kinh ngạc hỏi.
- Đúng vậy. Dư Đại Hổ đáp.
- Làm thế nào mà hai thí chủ lại đến nông nổi này?
- Chuyện dài dòng lắm tại hạ không thể kể hết cho các vị nghe được. Trí Huệ Thiền Sư quay sang phía nữ nhân rồi chậm rãi nói:
- Xin nữ thí chủ cảm thông cho bản tăng không thể bao bọc thí chủ được. Đó là việc ngoài ý muốn của bản tăng...
- Nói xong lão nói với Dư Đại Hổ:
- Xin mời thí chủ đến nhận người...
- Dư Đại hổ vênh vác toan tiến lên một bước thì Viên Tĩnh Đại Sư bỗng giơ tay ra ngăn gã lại rồi nói:
- Hãy khoan! Bồn chùa nhất định sẽ trao trả nữ thí chủ đây cho người song còn một điều nữa...?
- Điều gì vậy! Dư Đại Hổ lớn tiếng hỏi.
- Bản tăng muốn thí chủ hãy trả lời cho chúng ta được rõ: Việc người vô cớ đả thương đệ tử của Thiếu lâm thì tính sao đây?
- Ta đâu có ý đả thương y! Dư Đại Hổ cười nhạt. Việc ấy ta đã trả lời với Phương Trượng chưởng môn rồi đó, y đã vô lễ với ta...
- Sao gọi là vô lễ! Viên Tĩnh nổi nóng. - Người tự tiện xâm nhập rồi ỷ mình võ công cao cường đánh người trọng thương...Nếu biết hối cải ta còn có thể bỏ qua cho..
- Đúng đấy, đúng đấy! - Mấy đệ tử Thiếu Lâm đứng ngoài nhao nhao tán thành. Bất hấn phải tự hủy võ công để chừa thói "ỷ mạnh hiếp yếu"...
- Không lẽ lại dễ dàng như thế. Dư Đại Hổ mỉm cười. Các vị đừng tưởng đồng người là có thể uy hiếp được Dư mỗ này đâu...
- Bản tăng quả thật không muốn gây khó dễ gì cho thí chủ... - Trí Huệ Thiền Sư nhẹ nhàng nói. - Đạo Phật vốn từ bi, bản tăng chỉ cần thí chủ hứa với bản tăng hai điều...
- Xin đại sư hãy nói ra, nếu không gì gò ép Dư mỗ này quá đáng thì tại hạ sẵn sàng chấp nhận...
- Chẳng có gì quá miễn cưỡng đâu! Thứ nhất thí chủ phải xin lỗi chúng tăng bốn tự,- điều thứ hai không được sát hại nữ thí chủ đây!...
- Khó quá, khó quá! Dư Đại Hổ kêu lên. Cả hai điều kiện đó ta vẫn không thực hiện được...
- Vậy thì thí chủ đã bắt buộc bản tăng vô lễ rồi... - Viên Tĩnh không kiềm được sự tức giận quát lên.

Các đệ tử chùa Thiếu Lâm đều biết rõ tính tình của Viên Tĩnh rất nóng nảy hơn nữa võ công của lão rất cao chỉ dưới có Trí Huệ Thiền Sư một bậc nếu lão ra tay ắt hẳn Dư Đại Hổ nắm chắc phần bất lợi, nên ai nấy đều tỏ ra hoan hỉ.

Nghe thấy Viên Tĩnh nói như vậy, Dư Đại Hổ không hề tỏ ra nao núng.

Gã thân nhiên nói:

- Có nghĩa là...Đại sư muốn cùng mỡ động thủ. Họ Dư này lâu nay vẫn khao khát được chiêm ngưỡng võ học cao thâm của Thiếu Lâm xem có đúng như lời đồn đại hay không! Xin mời!... Dư Đại hổ vừa nói dứt lời gã đã bước ra khoanh, hai tay trước ngực phong thái rất là ngạo mạn.

Viên Tĩnh tức giận vô cùng. Lão cũng bước ra tay cắp cây thiền杖 nặng mấy trăm cân trông nhẹ nhàng như cầm một cây tăm vậy. Lão quát lớn:

- Dư thí chủ, đây là tự người chuốc lấy đau khổ, đừng trách bần tăng nhé.

Hãy tiếp chiêu đây.

Viên Tĩnh tay phải cầm thiền杖 vung lên rồi quét ngang một cái dùng chiêu "Hoành Tảo Thiên Quân" đánh vào hạ bàn đối thủ.

Dư Đại Hổ cũng rút phất ra trường kiếm ở sau lưng gã không đỡ gạt mà nhảy lùi lại một bước rồi bắt ngờ vung gươm lên đâm xéo vào bả vai Viên Tĩnh. Đó là chiêu có tên gọi là "Bạch Hồng Quán Nhật" một thế kiếm đánh rất hiểm hóc dùng để hóa giải sự uy hiếp của đối phương nơi hạ bàn.

- Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm pháp! Viên Tĩnh bật lên tiếng khen, nhưng lão bỗng thu杖 về chỉ khẽ nghiêng mình né tránh. Dư Đại Hổ giật mình khi thấy đột nhiên Viên Tĩnh cầm杖 sang tay trái đầu杖 kh-rung lên rồi điểm ngay vào huyệt "Lan Vi" nơi cẳng chân phải của gã. Dư Đại hổ buộc phải thu gươm về để gạt.

Choang một tiếng, Dư Đại Hổ cảm thấy một luồng kinh lực Dương Cương truyền lên cánh tay mạnh mẽ vô cùng thì hoảng sợ suy nghĩ:

"Nội lực của lão trọc này không phải là tầm thường ta phải hết sức cẩn thận mới được".

Gã liền huy động cây trường kiếm như giao long uốn khúc liên tiếp tấn công Viên Tĩnh. Đại sư vẫn không hề nao núng, lão sử dụng cây thiền杖 bảo hộ kín đáo khắp toàn thân tưởng chừng như hạt mưa cũng không thể lọt.

Đệ tử Thiếu Lâm bên ngoài reo hò ầm ĩ, vô cùng chắc chắn Dư Đại Hổ trước sau gì cũng thảm bại. Song Trí Huệ thiền sư lại nghĩ khác. Lão quay sang nói với một đệ tử bên cạnh:

- Người chớ vội mừng. Ta e rằng đánh lâu Viên Tĩnh sẽ gặp bất lợi. Võ công của Dư Đại Hổ rất là lợi hại. Viên Tĩnh tính tình nóng nảy nên hơi thở không điều hòa, thêm nữa cây thiền杖 lại quá nặng nề...

Quả nhiên đánh chừng hơn trăm hiệp tuy chưởng pháp không hề rối loạn nhưng hô hấp của Viên Tĩnh xem ra có phần trầm trọng. Chỉ có những bậc đại cao thủ mới có thể nhận ra điều đó. Dư Đại Hổ phấn chấn tinh thần.

Gã liền ra tay đối đầu chiêu số chỉ ra nửa phần khiến Viên Tĩnh hao tổn nội lực. Đúng như gã dự tính đến lúc này, Viên Tĩnh hầu như chỉ lo đỡ gạt cũng đã khó nhọc rồi. Bỗng dư Đại Hổ quát to:

- Hãy coi đây.

Gã hơi nghiêng người một chút rồi ra chiêu:

"Kim Long Hý Thủy" dường gươm như một con rắn bạc đâm thẳng vào cổ họng Viên Tĩnh. Đại sư vội đưa杖 lên gạt tay tả Dư Đại Hổ bỗng vươn ra sử dụng "Ngũ Long Trảo" chụp vào bả vai nơi huyệt "Kiên Tĩnh", bị đánh trúng huyệt này kinh khí sẽ ngưng trệ, mất mạng ngay tức khắc, cùng lúc gã thu gươm về rồi đâm chéch xuống dưới hạ bàn của nhà sư, nhằm điểm vào huyệt "Thủy Phản" nằm dưới rốn một tấc.

Đây là một lối đánh rất hiểm độc, Viên Tĩnh đứng đờ ra chịu chết, không còn cách nào đỡ nổi. Ngay cả Trí Huệ Thiền sư đứng gần đó muốn ra tay cũng không kịp nữa. Đột nhiên thấp thoáng có bóng áo vàng nhảy

ra thân thủ mau lẹ không thể tả, mọi người không nhìn rõ nhà sư ra tay bằng cách nào chỉ thấy Dư Đại Hổ thối lui về phía sau mấy bước mặt mày thất sắc. Gã run giọng:

- Thì ra lũ trọc các ngươi định liên thủ chống đỡ ta chăng?

Trí Huệ Thiên Sư giật mình nhìn xem đệ tử trong chùa ai là người có võ công cao siêu dường ấy. Lão ngạc nhiên khi thấy đó là Phổ Hiền một người chỉ ở một vị trí hết sức tầm thường trong chùa.

Phổ Hiền vội chấp tay trước ngực giọng ôn tồn nói:

- Không phải thế! Giữa thí chủ và bốn tự đầu có oán thù gì mà thí chủ nỡ ra tay ác độc vậy, còn gì gọi là tình đồng đạo vô lâm...

- Ha! Ha! Chính các ngươi đã gây sự trước đầu phải tại ta. Phải chăng ngươi muốn cùng ta giao đấu?

- Không dám! Không dám! Bần tăng võ công thấp kém làm sao địch nổi thí chủ chẳng qua tình thế cấp bách nên liều chống đỡ mà thôi...

- Ngươi đừng có giả bộ nữa? Võ công của ngươi không phải tầm thường.

Tại hạ muốn lãnh giáo vài chiêu của đại sư. Nếu Dư mỗ thua s- không bao giờ bén mảng lên đây nữa. Đại sư đừng có khách sáo.

Nói dứt lời Dư Đại Hổ không đợi chờ Phổ Hiền trả lời gã vung quyền đánh liền.

- Bần tăng xin thất lễ. Phổ Hiền đáp nhanh giơ hai tay ra chiêu "Phân Cung Cự Đỉnh" một chiêu hóa giải thế đánh của Dư Đại Hổ một cách nhún nhường vì đòn này chỉ đơn thuần là thủ thế không công.

- Được lắm. Dư Đại Hổ cười gằn. Gã sử dụng liên tiếp toàn những chiêu ác hiểm để hạ cho bằng được Phổ Hiền. Suốt năm mươi chiêu đầu Phổ Hiền hoàn toàn chống đỡ chứ không trả đòn khiến cho Trí Huệ lấy làm lạ lùng. Rõ ràng những chiêu thức Phổ Hiền sử dụng là "Đạt Ma Quyền Pháp" nhưng đã biến hóa đến độ xuất thần nhập quỷ khiến Trí Huệ thầm nghĩ chưa chắc mình được như vậy.

Dư Đại Hổ nóng ruột vô cùng, gã đã tấn công liên tiếp mà vẫn không hề chiếm được thượng phong. Gã thấy Phổ Hiền có ý nhường nhịn nên quyết định tận dụng điểm này.

Gã vận kinh vào cánh tay ra chiêu "Phượng Hoàng Triển Đực" nhằm mục đích buộc nhà sư vung quyền lên đỡ rồi s- đánh gãy cánh tay của Phổ Hiền. Gã hốt hoảng chợt thấy bóng dáng nhỏ bé của Phổ Hiền bỗng ở bên cạnh mình rồi một tiếng nói nhỏ nhẹ cất lên:

- Xin thí chủ bảo trọng bần tăng ra chiêu đây!

Hai tay nhà sư xòe ra như đóa hoa sen đang nở nhằm đánh vào sườn Dư Đại Hổ. Trí Huệ bật lên tiếng khen:

- Chiêu "Khai Hoa Tiến Phật" thật là tuyệt diệu.

Dư Đại Hổ toan khép cánh tay lại dùng cù chỏ đánh vào mặt nhà sư theo thế "Nhị Hổ Quy Sơn" để cứu nguy song Phổ Hiền đã biến thành chiêu "La Hán Ngọa Thụy" tay tả nắm lại thành quyền, ngón trở tay hữu xòe ra điểm ngay nơi huyết "Xích Trạch" ở cánh tay phải của gã.

- Nguy tai. Dư Đại Hổ thầm kêu lên. Cũng may, Dư Đại Hổ võ công cũng vào hạng thượng thừa nên gã kịp trấn tĩnh lại. Gã búng mình nhảy vọt về phía sau để tránh đòn, nhưng chân vừa chạm đất gã đã thấy Phổ Hiền đứng ngay trước mặt ra chiêu "Phật Quang Phổ Chiếu" đánh vào thượng bàn đồng thời chân phải nhà sư quét ngang.

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Trí Huệ thiên sư reo lên. Lão quên mất là Phổ Hiền chỉ là một đệ tử tầm thường của Thiếu Lâm mà công phu cao dường ấy quả là một điều không thể tưởng tượng nổi. Dư Đại Hổ đành vận khí khắp thân mình ráng chịu cú đánh. "Bình" một tiếng bị trúng quyền ở ngực thối lui phía sau một bước song chỉ thấy đau chút ít. Gã đâu biết rằng Phổ Hiền là người nhân hậu nên chỉ sử dụng có một phần công lực mà thôi. Dư Đại Hổ nghĩ bụng:

"Võ công Phổ Hiền tuy cao thật, nhưng nội lực chẳng có gì đáng kể, mình phải dùng chưởng lực để giết chết hắn" Gã bèn mỉm cười nói:

- Tại hạ rất khâm phục quyền pháp của Đại Sư song muốn lãnh giáo chương lục của Đại Sư có được không?

Phổ Hiền xoa tay:

- Thiện tai! Thiện tai! Bần tăng thiết nghĩ giao đấu vậy là đủ rồi đâu cần tranh hơn thua làm chi. Xin thí chủ hãy thuận theo yêu cầu của phương trượng chương môn là xong.

- Đừng nói nhiều lời hãy coi chương của ta đã.

Dư Đại Hổ vận hết kinh lực vào hai tay rồi đẩy mạnh ra.

- "Huyết Trảo Công" - Mọi người hốt hoảng la lên. Quả thật người Dư Đại Hổ hồng đở rực lên như máu, dương kinh phát ra âm âm như sấm động.

Ngay Trí Huệ cũng khiếp đảm vô cùng tự hỏi không hiểu "Kim Cương Thần Công" mà lão luyện được có chống nổi chương lục của Dư Đại Hổ hay không.

Chỉ thấy bộ càn sa của Phổ Hiền bỗng phồng lên như buồm căng gió. Hai tay Phổ Hiền ngửa ra để trước ngực thân hình bất động. Chương phong của Dư Đại Hổ ập tới bỗng tan biến như bọt nước, còn chính gã thì ngã bặt ngửa về phía sau máu trào ra khỏi miệng.

- Người... Người... Gã lấp bắp kêu lên. Chương pháp gì mà lạ lùng vậy?

Phổ Hiền chưa kịp trả lời đã lao đảo bỏ đi xuống núi mất dạng.

Trí Huệ Thiên sư quay về phía Phổ Hiền rồi lạnh lùng hỏi:

- Phổ Hiền. Vụ này là... thế nào?

- Bẩm phương trượng... đại sư...

- Người còn gì mà phải dấm giếm nữa, chương pháp vừa rồi người đã học của ai!

- Đệ tử không học của ai cả. Đó là "Kim Cương Chương" của Thiếu Lâm chỉ có điều... những chỗ tinh diệu của nó...

- Người định gạt ta sao! Trí Huệ nghiêm giọng. Pho chương pháp này đã từ mấy trăm năm nay song những tinh túy thâm sâu của nó ngay cả những chương môn đời trước cũng chưa thấu hiểu được hết, không l-.... người.... - Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp. Hơn nữa ta xem ra, không phải chương pháp Kim Cương của Thiếu Lâm...

- Bẩm phương trượng...Hãy để đệ tử trình bày...

- Người đã biết rõ môn quy khỏi phải rườm rà nữa. Trí Huệ phẩy tay. Ta không bắt lỗi người về việc nữ thí chủ đây, song việc người tự tiện học lõm võ công của bọn tà môn tả đạo là điều không thể chấp nhận được...

- Đúng đấy. - Viên Tĩnh xen vào. Xin phương trượng hãy xử phạt thật công minh.

- Ta không muốn một mình chủ trương ý kiến. Các người nghĩ sao...

- Đuổi y ra khỏi bốn môn và phế bỏ võ công. - Đám đệ tử nhao nhao.

- Không được. Nữ nhân cất giọng yếu ớt. Các người xử sự như vậy là không công bằng...

- Người làm gì có quyền xen vào chuyện của bốn phái. - Viên Tĩnh quát mắt. - Phổ Hiền người có chịu không?

Viên Tĩnh nói xong phất mạnh tay áo một luồng kinh lực xô ra, Phổ Hiền bị hất về phía sau mấy thước, khóe miệng rỉ ra vài giọt máu.

Nên biết rằng nội lực của Phổ Hiền vô cùng thâm hậu nhưng lão không vận công chống đỡ nên đã bị nội thương nhẹ. Nữ nhân thấy vậy la lên:

- Đại sư chúng ta chạy đi.

- Không được ta là đệ tử Thiếu Lâm tất phải chịu trừng phạt.

- Nhưng như vậy là quá tàn ác. Nữ nhân nói tiếp. - Đại sư không nghĩ tới bản thân mình nhưng còn võ công... không lẽ người để nó thất truyền.

Phổ Hiền nghe nữ nhân kia nói vậy thì động tâm. Quả thật, đại sư đã hao tổn tâm cơ bao năm nay để phát triển võ học của Thiếu Lâm không lẽ giờ đây chịu uổng phí... Hơn nữa công phu lại chưa thành tựu...

Bỗng nghe Viên Tĩnh quát to:

- Yêu nữ kia! Nếu ngươi còn nói nữa thì đừng có trách Thiếu lâm ta không hiểu khách...

Lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Phổ Hiền ngươi còn chờ đợi gì nữa mà không tự xử hay phải đợi ta ra tay!...

Phổ Hiền vội nói với Trí Huệ:

- Xin Chưởng môn dung tình. Chẳng phải đệ tử muốn chống đối lại nghiêm lệnh của bổn môn song đệ tử muốn thỉnh cầu một việc...

- Ngươi muốn gì! Hãy nói mau lên.

- Đệ tử muốn sư phụ gia ơn cho đệ tử mười năm nữa, sau khi hoàn thành tâm nguyện xin trở lại đây chịu hình phạt...

- Làm sao ta biết được trong thời gian này ngươi còn đỡ những trò gì nữa.

Ta không cần lấy sinh mạng ngươi song tất cả những gì ngươi được truyền thụ Ở đây thì phải phế bỏ hết...

Nữ nhân liền ghé tai Phổ Hiền nói kh-

- Đại sư có nói với bọn họ vô ích. Với võ công của đại sư thì chúng ta thừa sức thoát thân mà...

Phổ Hiền vòng tay cung kính nói với Trí Huệ Thiền Sư:

- Xin sư phụ cùng các sư huynh sư đệ thứ lỗi. Cho đệ tử không thể vâng lời trong lúc này được. Đệ tử không có lỗi gì cả chỉ là hiểu lầm mà thôi...

- A! Ngươi ý mình võ công cao cường chống lại sư phụ phải không!

Viên Tĩnh quát lớn lập tức có đệ tử Thiếu Lâm kẻ còn người trượng mà ra bao vây Phổ Hiền vào giữa.

- "La Hán Trận" - Viên Tĩnh lập tức hô to, nhà sư đồng loạt xông lên nhằm người Phổ Hiền vung trượng lên đánh.

Nguyên La Hán Trận là một trận pháp vô cùng lợi hại. Năm xưa Đạt Ma Tổ Sư đã nghĩ ra thế trận này để bảo vệ chùa.

Bất kỳ ai, dù võ công kém cỏi đến đâu nhưng đã học qua trận pháp này đều trở nên uy lực vô cùng. Bởi nó gồm cả công lẫn thủ rất là toàn diện, kẻ bị vây hãm như lọt vào một rừng người không tài nào lọt qua nổi, trông qua thì hỗn độn nhưng kỳ thực lại rất nghiêm trọng.

Phổ Hiền tuy chưa học qua thế trận này song đôi lần thấy các môn sinh luyện tập, đại sư đã hiểu hết được chỗ vi diệu của nó. "La Hán Trận" được bố trí theo ngũ hành bát quái gồm tám cửa là "Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cành, Tử, Kinh, Khai" nếu không biết cách hóa giải thì võ công dù cao đến mấy cũng đành chịu.

Phổ Hiền bình tĩnh tiến về phía cửa "Sinh". Một rừng trượng vung lên nhằm vào người đại sư đánh tới, Phổ Hiền lạng người đi đã nhảy ra phía sau nhà sư nhỏ bé trước mặt. Nhà sư vung trượng quét ngang song đã bị quyền tay của Phổ Hiền thúc ngược lại trúng lưng nhà sư đồng thời chân phải điểm xuống đất vọt người đi. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống Phổ Hiền đã thoát khỏi vòng vây của đám đệ tử Thiếu Lâm. Cũng may đại sư không có ý đả thương đồng môn của mình chỉ cốt thoát thân mà thôi nên chẳng có ai bị hề hấn gì cả. Lúc mọi người định truy kích thì đã không kịp, Phổ Hiền đã mất dạng...

Kể đến đây Thái Ất Chân Nhân ngừng lại. én Thiên Trọng hỏi:

- Thưa sư phụ, thế còn nữ nhân là ai vậy?

- Thị là một nữ ma đầu tên là Trịnh Ác Bình. Thị cùng chồng là Dư Đại Hổ thoát đầu âm mưu bày gian kế gây lộn xộn bên ngoài rồi thừa cơ sai người vào phía sau lén lấy đi cuốn "Đạt Ma Tâm Kinh" nhưng không thành. Sau đó bất ngờ thấy võ công của Phổ Hiền đại sư cao siêu không thể tưởng tượng nổi nên đổi ý định...

Sau khi chạy được mấy ngày đường, Phổ Hiền đại sư tới một vùng phong cảnh hữu tình non xanh nước biếc nên người quyết định dừng chân lại làm nơi tu luyện công phu... Trọn đời chỉ nhận có hai đệ tử. Người thứ nhất là ta, người thứ hai là Từ Quốc Đạt sư thúc các người...

- Ý! Sao các đệ tử chưa bao giờ nghe sư phụ nhắc tới bao giờ cả!

- Đó là điều đau khổ của ta. Thái Ất đáp. - Y tuy là sư đệ nhưng niên kỷ còn ít hơn các người...

- Sao lại có chuyện lạ lùng như vậy được? Chu Đại Cẩm hỏi.

- Ta gặp sư phụ trong một hoàn cảnh khá đặc biệt. Lúc ấy ta là một thanh niên yếu đuối bệnh hoạn lại mang trong mình ác bệnh. Sư phụ thương tình đem ta về chùa chữa trị gần ba mươi năm trời mới khỏi bệnh. Nên võ công không học được nhiều ở sư phụ... Sau đó mới xuất hiện sư thúc của các người nên tuy vào sau ta rất lâu song lại học võ công trước ta, nên công phu của y cao thâm hơn ta nhiều... Một hôm sư phụ gọi hai ta ra rồi nói rằng:

- Cả cuộc đời ta say mê võ học, ta sáng chế ra một pho chú pháp thượng thừa. Thật ra đó chỉ là rút ra những tinh túy sâu xa nhất của võ học Thiếu Lâm mà các tiền nhân đời trước đã để lại. L- ra lâu nay ta phải truyền đạt cho các con từ lâu song...

Phổ Hiền đại sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đây là một công phu có một uy lực to lớn phi thường nếu để thất truyền thì quả là một điều tổn hại lớn cho nền võ học, nhưng nếu nó rơi vào tay những người tàn ác vô lương tâm thì thật là tai hại không thể sao có thể đo lường được...

Phàm trên đời này mọi sự việc điều phải có chữ "duyên" không thể cưỡng cầu mà được. Ta tự biết không còn sống được bao lâu nữa nên đã ghi chép tâm cơ vào hai quyển sách. Trước khi về châu Phật, ta s- trao lại cho hai con mong rằng các con cố gắng luyện tập và tìm được người xứng đáng để truyền lại cho đời sau...

én Thiên Trọng, Tạ Vân hùng và Chu Đại Cẩm vội hỏi:

- Sư phụ, vậy sư phụ đã luyện thành công chưa?

- Chưa. - Thái Ất buồn rầu đáp. Bởi vì... bởi vì ta cũng chưa bao giờ được cầm nó trong tay cả...

- Tại sao lại như vậy. Ba gã hỏi dồn. Không l-...

- Phải bởi vì có một việc đã xảy ra... Hôm đó sư phụ sai ta và Từ Quốc Đạt xuống núi để làm việc cho người. Bảy ngày sau ta về trước thì thấy cảnh tượng vô cùng khủng khiếp. Sư phụ bị kẻ nào đó đánh lên người bê bết máu trông thật thê thảm. Ta đoán rằng với võ công của sư phụ không một kẻ nào có thể là đối thủ của người trừ khi y sử dụng thủ đoạn đê tiện mà thôi. Ta xem xét vết thương thấy không thể nào cứu chữa được nữa. Lúc ấy chợt sư phụ kh- mở mắt. Ta vội hỏi:

- Sư phụ... Sư phụ hãy cho đệ tử biết kẻ nào đã hạ độc thủ vậy?

- Ta... ta... cuốn... Thái... Cực... Đồ... gã... y..

- Sư phụ... - Nước mắt ta trào ra. Đệ tử xin hứa s- trả thù cho sư phụ. Sư phụ hãy cố gắng nói tên kẻ đó cho con biết...

- Câu cuối cùng ta nghe không được rõ ràng lắm vì nó là tiếng nấc đoạn nên ta cũng không hiểu là chữ Vương hay là Dương thì sư phụ đã tắt thở. Ta đau xót vô vàn rồi tìm một nơi cao ráo sạch s- chôn cất sư phụ Ở đó...

Ta quay trở lại thạch động tìm kiếm vì vẫn tin rằng hẳn là trước đó sư phụ đã có di ngôn để lại. Không hề có dấu vết một trận ác chiến nào cả nên ta càng tin rằng sư phụ đã bị ám toán. Song có một vết máu đen

nhỏ giọt đi về hướng đông chúng tỏ sự phụ đã kịp phóng chuông nên kẻ địch hẳn đã bị nội thương rất trầm trọng.

Ta bất chợt nhìn thấy một vạt áo chấy đen do chuông phong xé rách và ta bàng hoàng khi nhận thấy đó chính là vạt áo của gã sư đệ của ta:

Từ Quốc Đạt.

Không còn nghi ngờ gì nữa chính gã đã hạ độc thủ. Chỉ vì muốn cướp bí kíp ghê gớm kia nên y đã nẫy lòng tham sợ sư phụ không trao cho y mà trao cho ta là sư huynh của gã.

Nhưng vẫn còn một điều nghi vấn. Gã họ Từ sao sư phụ nói một câu và đó ta lại nghe như chữ Dương vậy. Cũng có thể người nói kh- quá nên ta nghe lộn chẳng? Bởi vì giữa chốn hoang sơ này ngoài y ra thì còn ai vào đây nữa lại còn chứng cứ là mảnh áo hầy còn rành rành...

Ta rút gươm cắt máu ở ngón tay rồi đề lên phiến đá hàng chữ:

"Đệ tử nguyện s- tìm được bằng được phản đồ để báo thù cho sư phụ" Ta bỗng phát hiện trong góc hang có một mảnh giấy bị xé làm ba và một cuốn "kỳ phổ" của sư phụ. Ta nhặt lên coi và nhận thấy mảnh giấy này chỉ mới vừa bị xé bỏ cách đây không lâu. Có thể Từ Quốc Đạt không tìm kiếm được gì nên tức giận xé nát. Trên mảnh giấy chẳng có gì ghi chép ngoại trừ mấy hình v- thật khó hiểu. Ta vuốt lại cho thật thẳng rồi cắt vào trong bọc cùng với cuốn kỳ phổ rồi vái lại sư phụ lần cuối.

Từ đó cho đến nay ta đã mất bao công sức tìm kiếm tên phản đồ này nhưng y như bóng chim tăm cá biến mất. Rồi không ngờ trên giang hồ truyền tin đồn "Bát Nhã Thần Chuông" đã lọt vào tay ta khiến các cao thủ hắc bạch hai đạo đều tìm ta hầu để đoạt lấy bí kíp...

Chính vì thế ta buộc phải thay đổi họ tên mai danh ẩn tích để tránh sự truy tầm của võ lâm bảo toàn mạng sống để có thể tìm ra dấu vết kẻ thù... Song cho đến nay...

Ngừng một lát Thái Ất đạo nhân buồn bã nói tiếp:

- Ta đã không hoàn thành được tâm nguyện của sư phụ đó là nỗi đau lớn của ta. Bây giờ đến lượt các con hầy ráng làm nốt. Các con có ba người giờ đây ta giao cho mỗi con một mảnh giấy, Kỳ Phổ ta giao cho Chu Đại Cẩm...

Kể từ đó ba lão chuyên tâm nghiên cứu những bí ẩn của mảnh giấy song mọi cố gắng đều vô vọng... cho đến khi Chu Đại Cẩm bị sát hại...

2. Nghi Án Trùng Trùng

Trời đã sáng rõ. Lúc này lại có thêm một số tay cao thủ đứng bên ngoài ngôi nhà én Thiên Trọng để ý thấy có khá nhiều người có danh vọng trong giới võ lâm.

Cũng dễ hiểu thôi, bởi vì từ khi Chu Đại Cẩm xuống núi gã đã kết giao khá rộng rãi với mọi nơi nổi tiếng là một "Mạnh Thường Quân" đời nay, sẵn lòng giúp đỡ bất cứ ai họ thuộc tà hay chánh. Một điều khiến giới giang hồ kính nể là vì tính lão rất thâm trầm kín đáo nên chẳng ai biết nguồn gốc tích sự môn của lão song căn cứ vào công phu thì hẳn phải là môn đồ của một kỳ nhân thuộc chính phái danh môn chứ không sai... Chỉ có én Thiên Trọng và Tạ Văn Hùng là hiểu rõ Chu Đại Cẩm và họ là đồng môn với nhau. Họ đã được sư phụ căn dặn là phải dấu kỹ sự môn của mình.

én Thiên Trọng thấy cánh cửa cổng vẫn đóng im lìm thì sinh lòng nghi hoặc lão hỏi Tạ Văn Hùng:

- Sư đệ không lẽ gia nhân trong nhà chết hết cả hay sao? Chuyện này...

- Sư huynh hãy thử một lần nữa xem. Tiểu đệ thấy nghi vấn lắm.

én Thiên Trọng khê gập đầu rồi bước đến gần cánh cửa. Lão hạ thấp người xuống vận kinh vào cánh tay rồi phóng chuông ra.

”Bình” một tiếng. Chưởng lực đã phóng ra, song hai cánh cổng làm bằng một loại gỗ đặc biệt chỉ khẽ rung chuyển chút ít, nhưng vẫn bưng bình khép kín. Lão định phóng một chưởng nữa thì một lão già ăn mặc theo lối đạo sĩ phái Côn Luân ngăn lại nói:

- Lão huynh không ăn thua gì đâu, loại gỗ này lão phu rành lắm. Nó là loại gỗ ”Thiết mộc” (gỗ cứng như sắt) sống cả gần trăm năm ở vùng Tây Vực.

- Làm sao họ có thể làm được cánh cổng này, nếu nó đã cứng rắn như vậy? - Tạ Vân Hùng kinh ngạc hỏi.

- Tạo hóa thật là kỳ công. Lão già phái Côn Luân là Khổng Lương mỉm cười. - Loại cây này cứ được hai trăm tuổi thì phần rễ lại mềm đi và đó chính là món ăn ưa thích của một loại thú có mỏ nhọn gọi là Hắc Tinh Thủ.

Giống này tìm đến đúng cái cây cần tìm dùng móng vuốt đào đất rồi gặm rễ cây. Đến lúc đó cây sẽ đổ xuống. Người ta bèn chờ đến một dòng suối nước nóng lúc nào cũng sôi sùng sục là ”Hỏa Diệm Tuyền” ngâm ở đó trong năm năm. Muốn chế được một đồ vật gì phải tính toán đo đạc trước rồi vớt gỗ lên.

Gỗ sẽ mềm như gỗ thường. Nhưng phải làm thật nhanh trong vòng hai ngày nếu không gỗ cứng trở lại và phải chờ đợi tiếp trong vòng năm năm....

- Kiến văn của các hạ thật là quảng bác. én Thiên Trọng nói giọng khâm phục. - Vậy thì chúng ta phải tính sao đây.

- Tất cả chúng ta cùng hợp lực thì mới có thể thành công được.

- Phải đẩy! Phải đẩy! mấy gã hán tử đứng quanh tán thành.

Đoạn én Thiên Trọng quay lại phía sau nói lớn:

- Các vị bằng hữu hảo hán! Lão phu sẽ đếm đến ”ba” chư vị cùng một lúc phát chưởng vào cánh cổng này nhé.

Mười sáu cao thủ đồng loạt phóng chưởng kinh một tiếng nổ lớn phát ra.

Cánh cổng nặng nề bật tung. Cả đám đông ùa vào người nào tay cũng thủ thế.

Khác hẳn với sự tiên đoán của mọi người bên trong vẫn yên lặng một cách đáng sợ...

Qua một cái sân rộng với một loạt hai hàng cây trám đông tới một ngôi nhà lớn. én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng đã quá quen thuộc với khung cảnh này nên bước vào trước. Hai lão vừa trông thấy cảnh tượng liền thét vang lên.

Trên một cái ghế gỗ Chu Đại Cẩm ngồi giữa đầu ra sau hay tay hai chân đều bị trói chặt vào ghế, máu chảy loang xung quanh mặt đất. Hai mắt gã lồi hẳn ra ngoài đường như trước khi chết lão đã tức giận đến cực điểm. Căn phòng bên cạnh là xác mấy gã gia nhân có thể nhận ra chúng đều là những kẻ có võ công vào loại không phải tầm thường. Mọi đồ đạc bị lực tung chúng tỏ kẻ sát thủ đã hành động để tìm kiếm một vật gì đó.

én Thiên Trọng quan sát một hồi lâu thi thể của Chu Đại Cẩm rồi khẽ nói:

- Các vị có nhận ra thủ pháp giết người của y không? Dường như Chu Đại Cẩm đã bị khống chế và tra khảo trước khi bị hạ sát?

- Ta trông như ”Độc Long Trảo” của phái Không Động. Một lão già có nước da vàng ửng, trưởng lão bảy túi của Cái Bang nhận xét.

- Người nói láo ! Một hán tử phái Không Động đứng bên cạnh quát to. - Theo ta y bị bẻ đầu bởi ”Giáng Long Thập Bát Chưởng” của người thì có. Các vị hãy xem này, vừa nói gã vừa chỉ vào một đường nứt dọc theo sau gáy của Chu Đại Cẩm.

- Thôi ! Xin các hảo hán bằng hữu đừng có cãi nhau nữa ! Tạ Vân Hùng vội can ngăn.

- Theo ý của tại hạ rất khó mà nhận ra thủ pháp của gã. Nhưng chắc chắn một điều là võ công của gã rất cao. Nhưng hiện nay trong lòng tại hạ bỗng nảy ra một nghi vấn? Tại sao các vị lại tự nhiên có mặt ở đây? Có phải là...

3. Diệu Hồ Ly Sơn

Không khí trong nhà bỗng ngưng im lặng dần. Quả thật một câu hỏi đơn giản như vậy đã khiến cho mọi người ngó người ra. Lão già họ Khổng trưởng lão Cái Bang lên tiếng trước:

- Chu huynh đây vốn có mối thâm tình với bang chủ Cái Bang ta, cách đây hơn một tuần bang chủ có nhận được một phong thư báo phải đến Chu gia trang để hỗ trợ Chu gia đối phó với kẻ thù...

- Phái Võ Đang ta cũng thế. - Vài đệ tử của phái Võ Đang cũng thừa nhận.

- Chúng ta cũng vậy. Quần hùng lao nhao lên.

én Thiên Trọng thốt nhiên tái mặt lại. Gã ghé tai vào tai Tạ Vân Hùng hỏi nhỏ:

- Sư đệ thấy chuyện này lạ lùng không? Lạ thật là Chu Đại Cẩm dường như là đã biết trước tai họa sẽ xảy ra...

- Sao y không nói gì cho chúng ta biết nhỉ? - Tạ Vân Hùng hỏi lại. - Tại sao sư huynh đoán vậy?

- Cách đây mười năm, phu nhân của Chu Đại Cẩm có mang thai. Giang hồ đồn đại là phu nhân tự nhiên mất tích nhưng ta không cho là thế? Mặc dù y không nói gì nhưng qua thái độ thấy y vẫn vui vẻ như không ta đoán rằng y đã cho nàng lẫn trốn một nơi nào đó...

Vậy thì... - Tạ Vân Hùng lắp bắp nói. Phải chăng cái chết của y có liên quan đến mảnh giấy...

- Có thể như thế. - én Thiên Trọng dăm chiêu nói. - Nhưng bao năm nay chúng ta đã uổng phí tâm cơ cũng chưa tìm thấy ra nó có ý nghĩ gì. Huống chi việc này chỉ có ba người chúng ta biết thôi mà...

Đột nhiên Tạ Vân Hùng biến sắc lão thì thầm:

- Sư huynh, đệ e rằng...

Lão sợ quá không nói nên lời.

- Làm sao? én Thiên Trọng hỏi dồn.

- Có... thể... chúng ta mắc mưu mất rồi... Đệ nghĩ ta... nên về ngay... e ở nhà có biến...

- Đúng thế! - én Thiên Trọng giật nảy mình lão đưa mắt ra hiệu cho Tạ Vân Hùng rồi không nói không rằng lao vút ra cửa.

Ra đến bên ngoài cả hai lão trở thuật phi hành chạy miết về phía Tây.

Chạy đến xế chiều tới một nơi vắng vẻ, núi rừng hiu quạnh. én Thiên Trọng ngừng lại rồi bảo Tạ Vân Hùng:

- Gần đây có một tử điểm ta ghé vào kiếm gì ăn rồi đi tiếp vì quanh đây cả trăm dặm không có hàng quán nhà cửa đâu!

- Phải đấy! - Lão họ Tạ tán thành. - Đệ cũng cảm thấy đói bụng rồi.

Hai lão chạy thêm một quãng nữa thì tới một tử điểm. Đó là một điểm tử tiêu vẹo được dựng lên hàng gổ một cách tạm bợ. Mấy ngọn nến được cắm trên tường tỏa ra một thứ ánh sáng vàng vọt.

Bên trong là vài bộ bàn ghế xấu xí. Góc bên phải có sáu gã ăn mặc theo lối đệ tử phái Thanh Thành đang ngồi ăn.

én Thiên Trọng bấm vào vai Tạ Vân Hùng khẽ gọi:

- Chắc đám đệ tử phái Thanh Thành cũng đang trên đường tới Thương Châu đây! Chúng ta hãy vào ăn cho mau, đừng nên chuyện trò gì với họ?

Tạ Vân Hùng gật đầu. Hai lão tìm một cái bàn bên góc trái cố ý ngồi quay lưng lại đám hán tử rồi gọi tiểu nhị.

- Cho bọn ta mấy cân thịt ít đậu và một bình rượu nhé!

- Xin quan khách thứ lỗi cho! Tiểu nhị một gã loắt choắt khuôn mặt dài như mặt ngựa chấp tay nói.

- Sao! Tạ Vân Hùng ngạc nhiên hỏi. Mới giờ này mà đã hết đồ ăn rồi ư?

Quán có đến nổi đông khách đâu?

Lão chỉ sang bàn mấy hán tử:

- Đồ ăn thừa mứa còn vương vãi trên bàn. Người thử vào tìm xem coi có gì có thể cho vào bụng được hay không? Bọn ta vốn không phải là hạng người keo kiệt đâu.

Nói xong Tạ Vân Hùng thò tay vào bọc móc ra mấy lạng bạc rồi đặt lên bàn.

- Người cầm lấy khỏi phải đưa lại...

- Thưa lão gia. Gã khúm núm nói. Tiểu nhân đâu dám đòi hỏi tiền bạc nhiều đến thế. Vấn đề là...

- Hay là người chê ít tiền? én Thiên Trọng quắc mắt hỏi. Nơi đây vắng vẻ chỉ có một quán của người người định bắt chẹt bọn ta chẳng?

- Tiểu nhân đâu dám thế? Gã mặt ngựa vội vàng nói.

- Thế thì mang đồ ăn ra đây mau? Còn gì thì ăn nấy! Bọn ta đói bụng lắm rồi...

- Thưa hai lão gia. Đồ ăn của quán thì hãy còn nhiều song mấy đại gia kia đã trả hết rồi...

- Sao lại vô lý thế? Tạ Vân Hùng nói. Đồ ăn trên bàn chúng còn ăn không hết kia kìa.

- Dạ cái đó tiểu nhân không được rõ. Nếu hai lão gia muốn dùng thì.. Xin hai vị cảm phiền nói với... mấy lão gia kia dùm, tiểu nhân xin phục vụ ngay ạ!

én Thiên Trọng đưa mắt nhìn gã sư đệ. Lão nói thật khê:

- Ta nghi quá, chắc là bọn này muốn gây sự với chúng ta. Biết làm sao bây giờ?

- Một sự nhịn, chín sự lành. Tạ Vân Hùng lẩm bẩm. Ta hãy nhường nhịn bọn chúng một chút cũng không sao? Sư huynh cứ mặc đệ lo liệu.

Lão nói xong đứng dậy rồi bước sang bàn mấy gã đệ tử Thanh Thành từ tốn nói:

- Lão phu là Tạ Vân Hùng xin có vài lời cùng quý vị...

Sáu gã đại hán vờ như không nghe thấy lão nói gì cả, cứ tiếp tục ăn uống, đồ ăn vớt bữa bãi xuống đất.

Tạ Vân Hùng cố nén giận. Lão nói tiếp:

- Bọn tại hạ lỡ đường qua đây định kiếm chút gì ăn cho đỡ bụng không ngờ các vị đã trả tiền hết rồi...

- Thế thì sao hả? Một gã mặt mũi xương xẩu trong hung ác ngoác miệng ra hỏi.

- Bọn ta có tiền thì bọn ta ăn, mắc mớ gì đến người?

- Xin đừng hiểu lầm xin đừng hiểu lầm. Tạ Vân Hùng vội nói. - Các hạ hiểu cho quanh đây hàng trăm dặm không có lấy một hàng quán nào cả tại hạ muốn quý vị đây vui lòng....

Lão áp úng vì chưa tìm được lời nào thích hợp thì bên ngoài bỗng có tiếng cười ha hả rồi một hán tử trung niên bước vào.

Gã người tầm thước mày thanh mắt sáng mình khoác áo đoạn màu lục đầu đội khăn nhu cân, lưng giắt quạt lông trông thật đĩnh đạc. Vừa bước vào quán gã vừa nói lớn:

- Chà! Không ngờ chốn u tịch này mà cũng náo nhiệt gớm. Tiểu nhị đâu mau cho ta một bình rượu uống chơi! Mang thêm chút đồ nhắm ngon nữa nhé.

én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng giật mình kinh hãi lại thêm chuyện gì nữa đây. Ai chứ gã này thì hai lão biết quá rõ. Y là Giang Thành Hội một quái nhân khét tiếng giang hồ phóng đãng, chẳng theo phe nào cả. Tuy nhiên giang hồ cũng có phần nể sợ gã vì võ công của gã rất cao cường.

Giang Thành Hội chẳng để ý đến ai, gã chọn một cái bàn ở giữa rồi quát to:

- Tên tiểu nhị chó chết đầu rồi, làm gì mà chậm rãi thế. Lão gia thèm rượu đến chết được, người không lộ mặt ra thì đừng có trách ta nóng tính.

Tên tiểu nhị sợ run cả người chạy đến xun xoe nói:

- Xin khách quan bớt giận số là thế này.

Gã liền kể sơ lược đầu đuôi cho họ Giang nghe.

Bỗng nhiên hán tử mặt mũi xương xấu đưa mắt lườm gã tiểu nhị rồi nói:

- Mang đồ ăn ra cho khách quan đây. Y là khách mời của ta.

Tiểu nhị dạ ran rồi lui vào bếp nhanh như một con chuột. Chỉ một thoáng sau gã mang lên một bình rượu nóng và mấy cân thịt. Giang Thành Hội đập bàn:

- Mang thêm rượu thịt nữa ra đây. Chỗ này lão gia dùng không đủ.

Gã tiểu nhị thụt vào rồi lại mang ra mấy món nhắm nữa hãy còn bốc khói nghi ngút. Giang Thành Hội mỉm cười nói với én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng:

- Mấy khi được mấy vị đây đãi tiệc. Tại hạ uống một mình thì cũng mất hứng. Xin mời hai vị sang đây uống chén rượu nhạt gọi là sơ giao "Tứ hải chi nội, giai huynh đệ giả". Xin mời!

Gã mặt mày xương xấu thấy họ Giang mời én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng thì tức giận. Gã đứng bật dậy dùng cạnh bàn tay chém mạnh vào góc bàn làm sứt một miếng chứng tỏ tỷ lực của hắn không phải là tầm thường. Gã quát lớn:

- Không được. Ta đã thương tình người, người định lạm dụng lòng tốt của ta sao? Muốn uống rượu mời thì khó chứ rượu phạt thì dễ lắm.

Giang Thành Hội cười nhạt. Y làm như không thấy gã mặt mày xương xấu đang tức giận cực điểm. Y nói giọng rất ôn hòa:

- Các hạ làm gì mà nổi nóng lên thế, làm hư mất cái bàn của người ta thì lấy tiền đâu mà đền đây.

Dứt lời gã cúi người xuống dùng ngón trở và ngón cái gắp mảnh gỗ lên rồi làm bộ kinh ngạc nói:

- Các vị coi! Công lực của các hạ đây thật là vô song chỉ chặt một cái mà góc bàn đã nát vụn ra như cám.

Gã dứt lời xoa hai ngón tay vào nhau. Mẩu gỗ đã nát vụn rớt tã lả xuống đất.

én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng đều biết họ Giang đã thi triển tuyệt kỹ để trả đũa mấy gã đệ tử Thanh Thành. Khiến mấy gã nổi điên lên. gã mặt xương xấu chỉ tay vào Giang Thành Hội nhạt:

- Được lắm, người đã tự chuốc lấy họa vào thân thì đừng trách ta tàn ác.

Gã với tay ra sau lưng rút nhanh thanh kiếm đánh "xoạt" một tiếng rồi nhắm vai bên tả của họ Giang đâm chênh chếch tới. Giang Thành Hội khễ nghiêng người né tránh thì gã đại hán đã biến chiêu xoay kiếm đâm ngay vào bụng.

- Khá lắm. Giang Thành Hội bật lên tiếng khen. Gã tung chân phải đá vào cườm tay địch thủ đồng thời tay hữu vươn ra năm ngón tay cong theo thế ưng trảo ra chiêu "Không thủ đoạt bạch nhật" thủ pháp thật mau lẹ không thể tưởng tượng được.

Gã đệ tử phái Thanh Thành cũng vào hạng cao thủ. Gã vội rút gươm về nhảy lùi lại về phía sau một bước tránh khỏi cái "chộp" của gã họ Giang rồi hét lớn:

- Các người còn chần chờ gì nữa mà không động thủ.

Năm tên hán tử đồng loạt rút gươm ra xông vào én Thiên Trọng thấy thế bảo Tạ Vân Hùng:

- Hiền đệ chúng ta cũng vào giúp họ Giang đi.

Hai lão cũng rút trường kiếm ra nhảy vào cuộc.

"Thật là lạ lùng, én Thiên Trọng nghĩ bụng. Ta đã từng diện kiến võ công của phái Thanh Thành đâu có cao siêu như mấy gã này, thậm chí chưởng môn Tùng Lâm đạo trưởng so với mấy gã này chắc cũng không cao hơn là bao nhiêu. Không hiểu bọn chúng là nhân vật nào vậy?" Thật ra cả sáu gã sở dĩ kiếm chế được Giang Thành Hội, én Thiên Trọng, và Tạ Vân Hùng là nhờ ở trận pháp rất là kỳ dị. Sáu đường gươm vung lên lấp loáng như muôn đạo hào quang bao phủ lấy ba người. Giang Thành Hội vừa đánh vừa nhủ:

"Xem ra nếu cứ đấu giằng dai mãi thế này thì phần bất lợi là về phía mình. Kiếm pháp bọn chúng sở dĩ lợi hại là vì chúng liên thủ được với nhau theo một trận pháp đã được tập luyện thành thục phải tách chúng ra mới được." Gã nghĩ như vậy rồi rút cây quạt sau lưng ra đập đánh "chát" vào sống gươm của một tên đại hán. Kinh lực mạnh đến nỗi tên này phải xoay người đi nửa vòng mới đứng vững được. Giang Thành Hội tung mình nhảy vọt qua người gã, tên mặt xương xấu trúng kế nhảy vọt theo miệng quạt lớn:

- Ai cho ngươi thoát dễ dàng thế.

Gã phóng gươm nhằm đánh vào lưng họ Giang, mũi gươm nhắm vào huyệt "Đại Trụ" ở đốt sống cổ. Kiếm khí rất trầm trọng.

Giang Thành Hội mừng thầm. Đợi cho mũi gươm cách huyệt đạo chừng một tấc gã mới vung cánh quạt lên đập vào thanh gươm nghe chát lên một tiếng. Đường gươm bị vệt ngang sang một bên. Giang Thành Hội xoay mình lại tay hữu đưa ra, ra chiêu "Cầm Nã" bóp vào bàn tay cầm gươm của gã hán tử nơi huyệt "Dương Trì" - Ui cha! Gã hán tử hét lên một tiếng đau đớn. Gã có cảm giác như bị hai gọng kìm bóp chặt. Thanh gươm trên tay rơi xuống đất.

Còn lại năm gã đấu với én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng cục diện đã thay đổi hoàn toàn. So về võ công én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng còn trên một bậc song nhờ liên thủ nên mới vậy hãm được hai lão đến lúc này. Tên có võ công cao hơn cả bị Giang Thành Hội kiếm chế nên khiến kiếp pháp của chúng trở nên hỗn loạn. én Thiên Trọng phần chấn tinh thần. Lão vũ lộng thanh trường kiếm không một chút sơ hở áp đảo địch thủ. Bỗng nghe lão quát lên:

- Trúng này!

Lập tức gã cao gầy bị trúng ngay một kiếm nơi bả vai, còn tên đứng phía tả cũng bị Tạ Vân Hùng đá cho một cước trúng bụng ngã lộn nhào. Hai tên còn lại vội hô lớn:

- Chúng ta chạy mau!

Hai gã liền chém bậy một nhát rồi cùng bốn tên kia nhảy lộn về phía sau phóng mình chạy mất dạng.

én Thiên Trọng nói với Tạ Vân Hùng:

- Chúng ta có nên đuổi theo chúng không! Sự việc này rất đáng ngờ. Cần phải biết rõ chúng thuộc môn phái nào. Tiều đệ thì nghĩ không nên. Chúng ta mà cứ dây dưa thế này thì e mắc mưu bọn chúng mất.

én Thiên Trọng gật đầu khen phải. lão vòng tay rồi trịnh trọng nói với Giang Thành Hội i:

- Xin đa tạ đại hiệp có lòng hỗ trợ. lão phu nhất định sẽ không quên!

- Chuyện nhỏ mọn có gì mà đáng quan tâm. Giang Thành Hội phẩy tay.

Đã là người võ lâm há thấy những chuyện bất bình mà lại khoanh tay? Chẳng hay nhị vị có việc gì mà khẩn cấp quá vậy?

- Bọn ta... Bọn ta... Tạ Vân Hùng toan nói song kìm lại được. Tuy lão hết lòng cảm ơn hành động hiệp nghĩa của Giang Thành Hội nhưng trong lòng không khỏi úy kỵ vì lão nghĩ rằng họ Giang là kẻ không đáng tin cậy. Thấy lão ấp úng trong miệng Giang Thành Hội hiểu ngay. Gã mỉm cười:

- Xin bỏ qua cho tại hạ vì đã quá tò mò tốt hơn cả là xin hai vị vào dùng cơm rồi còn đi ngay kẻo lỡ việc.

Gã tiểu nhị thấy ba người võ công trác tuyệt đánh đuổi được sáu tên đại hán gã xum xoe đến gần nói:

- Cũng nhờ của các lão gia mà mấy tên cầu tặc đã phải bỏ chạy, tiểu nhân...

- Thôi đừng nói rườm lời nữa. Tạ Vân Hùng sẵn giọng. Mang cơm ra cho bọn ta mau!

Tên tiểu nhị dạ ran. Chỉ trong chốc lát đồ ăn đã bày ra la liệt trên bàn, chẳng thiếu món gì. ến Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng cố lừa cho nhanh rồi vội vã đứng dậy cáo từ:

- Lão phu xin cáo biệt. Hẹn ngày tái ngộ.

Giang Thành Hội gật đầu đáp lễ rồi nhìn theo hai người lao ra cửa như tên bắn.

ến Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng không dám nghỉ ngơi cứ cầm đầu mà chạy miết. Qua ngày hôm sau, hai người đi tới một thị trấn vô cùng sầm uất.

ến Thiên Trọng bảo với Tạ Vân Hùng:

- Ta ghé vào đây mua hai con ngựa để đi cho mau. Nếu có ngựa tốt thì sáng mai sẽ về tới nơi.

Tạ Vân Hùng gật đầu khen phải. hai lão gặp một ông già đi đường liền dừng lại hỏi thăm:

- Xin hỏi lão trưởng quanh đây có chỗ nào bán ngựa hay không?

Ông già nhìn hai lão chòng chọc từ đầu đến chân như một quái vật rồi hỏi lại:

- Hai vị từ xa đến đây phải không?

- Dạ thưa lão trưởng. Tạ Vân Hùng cung kính nói. Chúng tôi có việc phải đi Đại Đầu Sơn gấp nên rất cần mua ngựa tốt.

- Chỗ bán thì có đấy nhưng lão e rằng các vị không mua được đâu.

- Lão trưởng yên tâm dù đắt đến đâu chúng tui cũng mua. Chúng tôi có tiền mà!

- Không phải là vấn đề đắt hay rẻ, có tiền hay không có tiền. Cụ già nhìn mặt nói. Mà vì là mới có lệnh...

- Lệnh gì vậy? Không lẽ triều đình lại cấm mua bán ngựa? - ến Thiên Trọng ngạc nhiên hỏi.

- Số là ngày hôm qua có vị đại nhân ăn mặc rất sang trọng đến đây. Gần trấn này có một thôn gọi là Tề Mã Thôn. Sở dĩ có cái tên như vậy là vì có gia đình nhà họ Tề nổi tiếng nhờ một giống ngựa quý. Họ Tề chuyên buôn bán ngựa nên quanh đây ngoài lão ra chẳng ai buôn bán ngựa cả vì không cạnh tranh lại giống ngựa quý của lão. Hai vị đại nhân đó kiếm nhà lão họ Tề rồi không hiểu sao sau khi nói chuyện lão thấy trước cửa nhà treo tấm bản "Không bán ngựa" đầu đuôi là như vậy.

ến Thiên trọng vội hỏi:

- Xin cảm ơn lão trưởng đã chỉ điểm nhưng xin lão trưởng cứ chỉ chỗ cho chúng tôi biết đến điền trang họ Tề ở biết đâu may ra...

- Cái đó không khó gì chỉ sợ nhị vị tổn công thôi. Cứ đi về hướng Tây của trấn sẽ thấy một trang trại rộng lớn xung quanh có trồng nhiều cây. Đó chính là nhà lão Tề đấy.

ến Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng vòng tay chào cáo biệt rồi theo hướng cụ già vừa chỉ đi miết. ến Thiên trọng khẽ bảo họ Tạ:

- Hiền huynh. Đúng là bọn chúng âm mưu sắp đặt từ trước rồi. Chúng ta có đến cũng vô ích mà thôi...

Quả nhiên được một lát hai lão nhận ra ngôi nhà lão trưởng đã chỉ xung quanh thật yên vắng, ngay trước cổng nhà có một tấm bảng to tướng treo tòng teng nét chữ còn mới:

"Không bán ngựa" ến thiên Trọng cùng Tạ Vân Hùng tiến tới trước rồi giơ tay lên gõ cộc cộc mấy cái vào cánh cửa. Ngay lập tức cánh cửa mở, một gã gia đình lực lưỡng thò ngay đầu ra ngoài đường như gã đã đợi từ trước:

- Hai vị cần gì? Muốn mua ngựa phải không?

én Thiên trọng giật bắn người. Tuy trông gã tráng đinh ăn mặc có vẻ quê mùa song rõ ràng y phải là một cao thủ qua cặp mắt lấp lánh có thần.

- Phải. én Thiên trọng trả lời. Chúng tôi vì phải đi đường xa nên rất cần có ngựa cưỡi. Chẳng hay...

Lão chưa dứt lời thì gã đại hán đã nói ngay:

- Được, được. Người vùng này thì Tề gia không bán còn quý khách phương xa thì được. Xin mời. Gã nói rồi chìa tay ra.

Thật ngoài sự tiên liệu của én Thiên Trọng. Không ngờ sự việc lại dễ dàng đến thế. lão theo gã trang đinh vào một căn phòng rộng rãi nhưng được bố trí một cách quê mùa. én Thiên trọng đưa mắt nhìn xung quanh rồi hỏi:

- Xin cho chúng tôi được xem ngựa. Xin lỗi vì không thể ngồi đây lâu được, các hạ vào bảm cùng gia chủ dùm cho.

- Quý khách hãy ngồi chơi dùm trà đã. Một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng nghe thật chói tai vang lên. Một hán tử mặt trắng bệch như người vừa ốm dậy từ phía trong bước ra. Gã mỉm cười rồi tự giới thiệu:

- Tại hạ là thiếu trang chủ ở đây xin nhị vị thứ lỗi vì đã đón tiếp chậm trễ.

- Bay đâu! Gã vỗ hai tay vào nhau. Dâng trà.

Từ phía trong xuất hiện một nữ nhân mặc xiêm y màu lục tay bưng một cái khay trên có hai tách trà đang tỏa khói nghi ngút.

én thiên Trọng sinh lòng ngờ vực lão nhìn sang gã sư đệ không thấy Tạ Vân Hùng tỏ ý nghi ngờ gì cả. Lão vội nói:

- Xin đa tạ tấm thịnh tình của thiếu trang trang chủ. lão đưa hai tay lên hứng tách trà song lại vờ làm rơi xuống đất.

"Choảng" một tiếng. Tách trà rớt xuống nền gạch bể làm đôi. Nước trà bắn ra tung tóe sủi bọt. én Thiên Trọng đập mạnh tay xuống bàn làm tách trà còn lại bay lên nhắm hướng gã thư sinh bay tới nhanh như chớp. Gã thiếu trang chủ cười nhạt vung tay áo lên. Tách trà dường như gặp phải một bức tường chắn vô hình chắn lại lơ lửng trên không. Rồi nghe "cách" một tiếng tách trà vỡ làm hai mảnh nước bên trong bắn ra tung tóe.

én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng vội nhảy lùi về để tránh. Hai lão đều biết rất rõ nếu để một giọt bắn vào người tức khắc sẽ bị trúng độc ngay lập tức.

Lão nổi nóng quát to:

- Tiểu tặc, ngươi là ai lại rình rập ám toán ta.

Người chết đến nơi rồi mà còn la lối. Gã tự xưng là thiếu trang chủ quát lại. Biết điều thì quì xuống xin tha mạng may ra ta động lòng thương mà bảo toàn tính mạng cho bằng nghịch ý ta thì hối hận chẳng kịp đâu.

- Bọn ta có thù oán gì với ngươi đâu mà ngươi lại quyết giết bọn ta như vậy? Ngươi thuộc bang phái nào, có dám nói ra đây không hả? - Tạ Vân Hùng hỏi gã.

- Đừng nói nhiều lời. Hán tử lạnh lùng cắt ngang. Nếu các ngươi chán sống thì dễ thôi ta không bao giờ để ngươi thất vọng đâu....

- Đâu có dễ như ngươi tưởng.- én thiên Trọng nổi giận nói.- Ngươi ý người đồng định uy hiếp bọn ta chẳng?

- Ta vốn không bao giờ ý mạnh hiếp yếu. Chỉ cần một mình ta phát lực hai người cũng đủ. Nào bây giờ vị nào có hứng thú thì xin mời ra tay trước, hay là nhị vị cùng ra tay một lượt cũng được. Càng đồng càng vui, ta đỡ phải mất công ra tay hai lần.

én Thiên Trọng tức giận đến cực độ lão ghé tai Tạ Vân Hùng khẽ nói:

- Sư đệ xem ra võ công của tên này không phải tầm thường đâu. Để ta thử đấu với gã xem sao, nếu không thắng được sư đệ phải tìm cách mà chạy đi nhé, để sau này tìm cơ hội báo thù.

Lão dứt lời bung mình nhảy vọt và đứng trước mặt gã thiếu trang chủ thi triển tuyệt kỹ "Hoàng Anh Lạc Đả" năm đầu ngón chân đặt nhẹ xuống đất không một tiếng động nào. Thân pháp của gã thiếu trang chủ cũng ảo diệu không kém gã lạng mình lên phía trước tay tả thủ vào trước ngực tay hữu ra chiêu "Quạt Vương Bát Phiến" đánh vào mặt én Thiên Trọng nhanh không thể tưởng tượng nổi. Gã trừ tính rằng:

"Lợi dụng én Thiên Trọng mới đặt chân xuống bộ pháp còn chưa vững vàng dù có đỡ được chiêu này song nhất định phải mất thượng phong." Nhưng gã không ngờ được đây là một chiêu tuyệt kỹ thượng thừa của Thái Ất Chân Nhân. Bộ vị trông có vẻ hồ hững nhưng đó chỉ là hư chiêu cốt để dụ kẻ địch. Quyền phải của gã vừa đánh ra nửa chừng thì én Thiên Trọng đã xoay mình về mé trái địch thủ ra chiêu "Bách Điều Quy Sào" nhằm huyết "Vân Môn" ở trước ngực.

Đây là huyết đạo khá quan trọng của Phế Kinh nằm cách huyết "Trung Phủ" huyết đầu tiên xuất hiện ở bên ngoài kinh này chừng khoảng hơn tấc. Gã thiếu trang chủ kinh hãi song gã vốn là một hảo thủ trên chốn giang hồ nên không dễ gì trúng gã được.

Đầu ngón tay của én Thiên Trọng gần tới huyết đạo. Lão yên trí rằng với tuyệt chiêu này gã thiếu trang chủ chỉ còn chờ chết vì chiêu số gã đã phát huy được nửa chừng không sao thu về được. Lão bỗng thấy cánh tay nhẹ hẫng đi, hiển nhiên lão đã đánh vào khoảng không. Gã thiếu trang chủ đã ngã mình về phía sau như một cành cây gặp gió đồng thời chân phải gã tung một cước "Thiên Long Cước" nhằm nơi cánh tay của én Thiên Trọng.

Thủ pháp này có tên gọi là "Tuyệt Sứ Phùng Sinh" cũng ví như cây đang khô hạn mà gặp trận mưa rào đột nhiên sống lại, một tuyệt kỹ thượng thừa chỉ có cao thủ hạng nhất mới sử dụng được.

Chỉ có mấy chiêu mà hai người đã sử dụng những công phu tối thượng nhất nên chỉ cần một sơ sót nhỏ cũng đủ để mất mạng rồi.

Tạ Vân Hùng đứng ngoài quan sát hai người giao đấu lòng lão không khỏi xao xuyến. Gần năm chục chiêu qua lại mà một người như lão từng trải nhiều vẫn không tài nào nhận rõ được sư môn của gã này, mà bộ trông thì nhẹ nhàng lả lướt nhưng rất trầm trọng, mỗi lần gã xuống tấn lại làm cho mắt đất rung chuyển, kinh lực phát ra thật đáng nể.

Trong khi đó đám thủ hạ của gã thiếu trang chủ giảo mạo vẫn đứng canh chừng Tạ Vân Hùng nhưng án binh bất động dường như chúng hết sức tin tưởng vào võ công của gã.

Quả thật tình trạng của én Thiên Trọng lúc này thật đáng ngại. Lão hầu như không phản kích được nữa mà hoàn toàn chỉ lo chống đỡ cũng đã vất vả rồi.

Lão bị chướng phong của tên thiếu trang chủ uy hiếp ráo riết đến thở không ra hơi. Thành thế càng trở nên tuyệt vọng vì trong nhà chật chội khó bề xoay trở.

"Bình" một tiếng lão bị trúng một quyền vào bả vai khiến cả cánh tay tê dại cơ hồ không nhắc lên nổi. gã thiếu trang chủ bỗng dừng tay nhảy lùi ra rồi cười lớn:

- Đến giờ này mà ngươi vẫn còn cố chống cự nữa sao! Biết điều thì theo ta về tổng đàn may ra còn toàn mạng...

én Thiên Trọng trong lòng căm hận khôn tả. Lão tự biết trước sau gì cũng bị thảm bại dưới tay bọn chúng mà thôi... Lão toan liều chết đánh nữa thì gã thiếu trang chủ đã nói tiếp:

- Liều mạng chỉ là cái dưng của kẻ thất phu không hiểu thời cuộc. Dù ngươi có thoát khỏi đây thì thử hỏi ngươi định đi đâu mới được chứ? Ta nói để ngươi rõ:

Sơn động của ngươi đã tan hoang không còn gì nữa rồi...

- Ngươi nói láo, tên cẩu tặc gian ác kia, lão phu sẽ quyết sống mái với ngươi... én Thiên Trọng hét lên.

- Đừng có giận dữ làm gì? Gã thiếu trang chủ ôn hoà nói. Ngươi tưởng ta gạt ngươi hay sao? Ta sẽ cho ngươi xem bằng chứng ngay bây giờ!

Gã vỗ hai tay vào nhau đánh "Bốp" rồi kêu to:

- Bay đâu! Mang ra đây cho ta!

Bốn gã đại hán xuất hiện, đi đầu là một gã thấp bé hai tay bưng một cái mâm bằng gỗ trên phủ vải đỏ. Đến trước mặt thiếu trang chủ, tên thấp bé cung kính nói:

- Thưa... thuộc hạ...

Được. gã lạnh lùng đáp rồi cầm một góc khăn lật ra.

- Trời!

én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng kinh ngạc la lên. Trước mắt hai lão là sáu cái thủ cấp tóc tai dựng ngược mắt hãy còn loang đỏ.

Gã thiếu trang chủ quan sát nét mặt của én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng rồi nhếch mép:

- Sao! Các người đã tin lời ta nói chưa. Người hãy nhìn xem đây là đầu những ai?

Gã chỏ tay ra hiệu cho tên thấp bé mang cái mâm gỗ lại về phía én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng.

- Đúng rồi. én Thiên Trọng lầm bầm. Cái đầu tóc dựng ngược với cặp mắt lồi ra kia chính là của lão Đầu Tử còn cái bên cạnh là của Hứa Vân Thanh cả hai đều là đệ tử của lão, còn bốn cái đầu còn lại là của mấy tên gia nhân.

- Người... Người... thật là tàn ác. én Thiên Trọng giận phát run lên.

- Ha... Ha...

Gã thiếu trang chủ buông tiếng cười sắc lạnh:

- Chưa đâu! Hãy còn nữa.

Quả nhiên một tên hán tử xuất hiện tay bê một cái mâm gỗ lớn.

- Đủ rồi đấy ỹ! Tạ Vân Hùng quát.

- Chúng ta thề sống mái với người.

Dứt lời lão đưa hai tay phóng chưởng ra. Gã thiếu trang chủ cũng đưa tay lên phát mạnh một cái. Một luồng kinh lực mạnh mẽ xô ra chặn đứng luồng chưởng phong của Tạ Vân Hùng lại kèm theo một tiếng nổ lớn.

Tạ Vân Hùng thối lui về phía sau mấy bước khí huyết nhộn nhạo cả lên.

Một luồng khí âm hàn chạy thấu qua ngực làm lão run lên bần bật. Lão kinh sợ nghĩ thầm:

"Lãnh ém Chưởng" một công phu thượng thừa đã thất truyền sao gã này lại sử dụng được. Vậy thì...

Lão không kịp nghĩ ngợi gì, toàn thân run lên không sao chịu đựng nổi.

Gã thiếu trang chủ không bỏ lỡ cơ hội lạng người về phía trước nhanh như chớp ra chiêu "Cầm Nã" bóp mạnh vào bàn tay lão nơi huyết "Dương Khê" én Thiên Trọng thấy sư đệ bị nguy đến nơi lão vội phóng chưởng đánh vào bả vai gã thiếu trang chủ để giải vây.

Không ngờ, ỹ đã đề phòng tình huống này từ trước. Chưởng kinh chưa kịp phát ra đến nơi thì én Thiên Trọng đã bị gã tung chân về phía sau đá "bốp" một cái vào ngực.

én Thiên Trọng chỉ kịp "hự" lên một tiếng ngồi phịch xuống đất. Lão cố gắng gượng đứng lên song lại ngã ngửa ra ngay.

Gã thiếu trang chủ định đưa tay điểm huyết thì bỗng nhiên một bóng người từ ngoài nhảy vào thân thủ mau lẹ không tưởng tượng được.

Người mới xuất hiện là một gã không rõ tuổi tác vì hiển nhiên là ỹ đeo mặt nạ cặp mắt loang loáng đảo qua đảo lại phát ra những tia hung quang rợn người.

Gã quát to:

- Dừng tay! Hai vị cứ bình tâm đã có tại hạ đây.

Gã đứng trước mặt tên thiếu trang chủ rồi cất giọng trầm và đục:

- Người hã cút khỏi đây ngay lập tức hay muốn cùng ta động thủ?

Thật lạ lùng võ công của gã thiếu trang chủ đã cao cường nhường ấy mà khi nghe gã nói y rung lên cầm cập rồi không nói không rằng nhảy vọt ra ngoài cửa rồi biến mất dạng.

Dám thủ hạ cũng không ai bảo ai lần lượt cầm cổ chạy miết.

Diễn biến xảy ra hết sức bất ngờ khiến Tạ Vân Hùng và én Thiên Trọng không tin ở mắt mình nữa. Chỉ trong nháy mắt căn nhà đã trở nên im lặng như tờ.

én Thiên Trọng chống tay ngồi dậy rồi gượng nói:

- Đa tạ đại hiệp đã ra tay giải cứu. Lão phu không biết lấy gì để tạ Ôn này?...Xin hỏi...

Lão toan nói tiếp thì bỗng thấy nôn nao trong người liền thổ ra một búng máu tươi.

- Đừng khách sáo nữa, để tại hạ chữa trị cho đã. Gã lạ mặt liền bước tới sau lưng én Thiên Trọng để tay vào huyệt Linh Đài rồi truyền công lực vào.

én Thiên Trọng cảm thấy dễ chịu ngay lập tức. Một luồng kinh lực thượng thừa trút vào thân thể gã mạnh như nước triều dâng liên miên bất tuyệt. Lão giặt mình nghĩ bụng:

"Trên đời này không lẽ lại có người có nội lực ghê gớm như thế sao? Gã này không rõ lai lịch lại không biết mặt thật của y không biết niên kỷ bao nhiêu nhỉ?" Chừng mấy khắc luồng nhiệt khí của gã đã trục ra ngoài luồng khí âm hàn các huyệt đạo đã thông suốt như thường. én Thiên trọng vội vòng tay lên rồi trịnh trọng nói:

- Lão phu nhờ thần oai của các hạ mà bảo toàn sanh mạng. Dám hỏi quý tính cao danh các hạ là chi?

- Xin các hạ đừng bận tâm làm gì những chuyện nhỏ mọn. Tên tuổi tại hạ chẳng có gì đáng nói e làm rườm tai hai vị...Chẳng qua là...

Tạ Vân Hùng xen vào:

- Mấy tên cường địch vừa rồi thật là lợi hại thế mà chỉ vừa thoáng thấy các hạ đã bỏ chạy đủ biết công phu các hạ cao thâm đến dường nào. Lão phu không khỏi có điều thắc mắc.

- ă! Có gì đâu chẳng qua tại hạ đã động thủ với bọn chúng rồi...

- Thế hẳn là các hạ biết rõ lai lịch của bọn chúng chứ?

- Phải. Hán tử chậm rãi nói. Bọn chúng thuộc về một bang hội mới xuất hiện gần đây. Thật ra bang hội này có từ lâu rồi, song các giáo chủ đời trước công phu tầm thường nên chẳng gây được chút thanh thế nào cả...

- Bang hội nào vậy? én Thiên Trọng ngạc nhiên hỏi.

- Thanh Long Bang.

- Thanh Long Bang! - Tạ Vân Hùng nhắc lại. - Trước kia...

- Phải, ngày trước giáo chủ của bọn chúng là Thôi Vĩnh Kiện võ công chẳng có gì đáng kể nên tên tuổi của bang này đã chìm dần không có gì để nói.

Song trong một lần đại hội, một kẻ lạ mặt xuất hiện đòi tỷ đấu với Thôi Vĩnh Kiện để đoạt ngôi bang chủ.

- Họ đã tỷ thí với nhau? - én Thiên Trọng hỏi.

- Gọi là tỷ thí thì hơi quá. - Gã đeo mặt nạ trầm ngâm nói. Bởi vì chỉ có hai chiêu họ Thôi đã bị thảm bại rồi.

- Hai chiêu? Cả hai lão đều đồng thanh cất tiếng. Võ công của Thôi Vĩnh Kiện tuy chưa phải là vô địch nhưng cũng đáng kể được coi là một trong những cao thủ lão phu cũng có biết y và được vung kiếm võ công của y vài lần.

én Thiên Trọng thốt lên. Kẻ đánh bại Thôi Vinh Kiện là ai vậy? Các hạ có biết không?

- Không ai biết mặt thật và tên tuổi của y nhưng tại hạ nghe người ta thường gọi là Hà giáo chủ.
 - Hoạt động của Thanh Long Bang rất kỳ bí. Không ai biết tổng đàn chúng đặt ở đâu, chỉ những khi Thanh Long Bang mở đại hội chúng mới gặp nhau. Y phục chúng thường mặc có thêu một con rồng trước ngực...
 - Làm sao mà.... - Tạ Vân Hùng ngừng nói. các hạ biết rành rẽ bọn chúng như vậy?
 - Tại hạ đã trà trộn được vào bang hội của chúng nhân một kỳ đại hội.
- Song cũng chính vì thế mà súyt bỏ mạng dưới tay giáo chủ...
- Võ công của Hà giáo chủ ra sao? Các hạ có biết không?
 - Theo thiển ý của tại hạ thì hiện nay trên giang hồ y không có địch thủ trừ Bất Nghi Đại Sư chưởng môn phái Thiếu Lâm, Dương Linh Ngọc chưởng môn phái Võ Đang là có thể úy kị vài phần...
 - Vậy thì tại sao y còn chưa hùng bá thiên hạ, nếu như...
 - Điều ấy... điều ấy thì tại hạ không được rõ nhưng có thể là vì y chưa luyện thành một công phu nào đó... hoặc giả như nếu các phái liên thủ lại thì y cũng khó lòng....
 - Quả đúng như thế. én Thiên Trọng nói. Chắc là y đợi khi nào công phu thành tựu sẽ áp chế quần hùng...
 - Đúng. Và cũng vì vậy mà hai vị súyt bỏ mạng đấy.
 - Bọn ta... Tạ Vân Hùng thốt lên. Võ công có gì nếu như so với gã...
 - Không phải thế. Gã lạ mặt ngắt lời. Đúng là võ công hai vị không thể so sánh được với Hà giáo chủ nhưng vì hai vị có liên quan đến một kỳ thư quan trọng...

Ngừng một lát rồi hán tử chậm rãi nói tiếp:

- Phải chăng một vị là én Thiên Trọng một vị là Tạ Vân Hùng hai cao đồ của Thái Ất Chân Nhân...
- Ýa! Hai lão kinh ngạc há mồm la lớn. Các hạ... Các hạ biết chúng ta...

én Thiên trọng bối rối trong lòng. Việc lão là đệ tử của Thái Ất Chân Nhân hoàn toàn trên giang hồ không một ai biết cả. Vì sư phụ đã căn dặn phải dấu kín hành tung. Vậy sao gã này lại biết. Lòng lão bỗng nảy sinh mối ngờ vực nên hỏi tiếp:

- Lão phu tuy cũng là người luyện võ song ít xuất hiện trên giang hồ mà các hạ cũng biết đến thì quả thật lấy làm vinh hạnh lắm.

Hán tử liếc xéo én Thiên Trọng một cái. Làm gì mà gã chẳng đoán ra ẩn ý của én Thiên Trọng nhưng gã vẫn tảng lờ đi làm như không biết gì cả. Gã bình thản nói:

- Chắc hai vị cũng biết mới đây thôi Chu Đại Cầm bị một kẻ nào đó sát hại...
- Các hạ có biết nguyên nhân vì sao không? Họ Chu đâu có gây thù chuốc oán với ai đâu?
- Đúng vậy! Không những không gây thù chuốc oán với ai mà Chu lão gia còn là một hảo bằng hữu đối với tất cả mọi người. Muốn biết rõ nguyên nhân có lẽ phải lật lại quá khứ của lão mới hiểu được phần nào...
- Y là sư huynh của lão phu. Tạ Vân Hùng khẽ nói.
- Chính vì thế mà y gặp nguy hiểm đấy! Hán tử cất cao giọng. Theo tại hạ biết thì hai vị cũng đang bị đe dọa tính mạng. Có phải đệ tử của hai vị đã bị giết hết rồi đúng không?

én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng biến sắc mặt, không biết nói sao thì gã hán tử nói tiếp:

- Sờ dĩ tại hạ biết cận kề như vậy là vì...

Gã liền lấy trong người một tấm thẻ bài bằng đồng trên có nạm khắc một con rồng ngậm một viên ngọc.

- Cái này là..

- Là thẻ bài của bọn Thanh Long Bang. Chính nhờ nó mà tại hạ đã trà trộn vào bang hội của chúng.

- Các hạ làm thế nào mà có được thẻ bài này?

- Tại hạ động thủ với một tên nắm giữ vị trí khá cao trong Thanh Long Bang. Sau khi kiếm chế được gã, tại hạ đã phải khó khăn lắm mới bắt được hắn nói. Tuy nhiên y là ai, chức vụ gì trong bang hội, giáo chủ là ai thì y nhất định không nói nhưng qua những điều hắn kể có thể đoán được y phải là người rất thân cận với giáo chủ Thanh Long Bang.

Tạ Vân Hùng nghe đến đây trong lòng đã bốt ngờ vực. Dù sao y cũng là người đã cứu mạng lão.

- Chắc các vị biết đến một kỳ thư có tên là Mai Hoa Phổ ở trong có ghi chép nhiều bí quyết võ công thượng thừa:

Từ Chương Pháp, Quyền Pháp, Kiếm Pháp, của một dị nhân đời trước là Phổ Hiền Đại Sư. Nghe đâu cuốn kỳ thư đã bị kẻ nào đó lấy mất rồi...

- Làm gì có chuyện đó được. Tạ Vân Hùng nói. Chuyện này lão phu có được nghe qua.

- Chuyện đó không quan trọng lắm. Hán tử phẩy tay. Bởi vì thực hư thế nào chưa ai biết được chỉ có một điều là an nguy của nhị vị là do....

Gã ngừng một lát nhìn xem hai lão có phản ứng gì không rồi nói tiếp:

- Là do ba mảnh giấy gì đó....

....Cùng lúc hạ sát Chu Đại Cẩm bọn chúng đã lừa các vị và một số quần hùng đến Điền Trang họ Chu để tiện bề hành động...Tại hạ tốn bao công sức dò hỏi bọn chúng bởi vì mối an nguy của võ lâm hiện nay...

- Bọn Thanh Long Bang cần tìm lão phu để làm gì? Ngay bản thân lão cũng chẳng hơn gì bọn chúng kia mà.

- Các hạ không hiểu đó thôi! Hai mảnh giấy vẽ Thái Cực Đồ của hai vị thì bọn chúng lấy được rồi. Còn mảnh thứ ba và cuốn Kỳ Phổ của Chu Đại Cẩm thì chúng chưa lấy được. Tại hạ đã lên nghe trộm được cuộc nói chuyện giữa ba tên mà một trong số đó có thể là giáo chủ của bọn chúng nên biết được....

Cuốn kỳ phổ và một góc Thái Cực Đồ nghe đâu Chu Đại Cẩm đã gửi cho một người họ Lưu cất giữ. Tại hạ cũng không hiểu tại sao bọn chúng biết được.

Song cụ thể gã họ Lưu là ai ở đâu thì bọn Thanh Long Bang chưa biết. Vì chúng nghi ngờ hai vị có thể giúp chúng tìm ra tung tích người này... Do vậy...

- Họ Lưu? Tạ Vân Hùng nhăn trán suy nghĩ. ă này! Sư huynh không biết có phải là...

én Thiên trọng khê hừ lên một tiếng rồi đáp một cách hờ hững:

- Hiền đệ chỉ nghĩ vớ vẩn thôi. Chúng ta có quen biết ai họ Lưu đâu.

- Hai vị thử cố nhớ lại xem vì việc này rất hệ trọng! Hán tử nói. ém mưu của bọn Thanh Long Bang hết sức rõ ràng. Tại hạ nhận thấy chúng ta phải có trách nhiệm tìm ra gã họ Lưu trước bọn chúng bởi vì các vị thừa biết nếu lọt vào tay giáo chủ Thanh Long Bang thì nguy hiểm biết nhường nào...

- Được, được. Tạ Vân Hùng nói để lão phu nhớ lại thử coi. Trước đây Chu Đại Cẩm có một gã gia nhân tâm phúc hình như cũng họ Lưu thì phải song đã lâu lắm rồi gã ở đâu thì lão phu cũng không nhớ.

- Hai vị đừng lo, chúng ta hãy còn nhiều thời gian. Hán tử vội trấn an.

Bây giờ nơi ở của hai vị đã bị nguy hiểm rồi hai vị tính đi đâu?

- Lão phu... cũng chưa biết nữa.

- Quả thật biết tìm chôn nào dung thân bây giờ? én Thiên Trọng nói.

- Tại hạ có một ý kiến này. - Hán tử nói. - Hai vị nên đến Phong Sơn Trấn cũng gần đây thôi tá túc một thời gian...

- Lão phu... Lão phu... én Thiên Trọng ngập ngừng nói. Lão phu không quen ai ở đó cả.
- Đừng lo tại hạ đã nói ra tất cả đã có chủ trương rồi. Chẳng hay hai vị có nghe đến một nhân vật là Vương Nhất Minh không?
- Có phải là bang chủ "Thần Quyền Môn" không?
- Đúng rồi Vương Nhất Minh nổi danh trên giang hồ không những ở võ công trác tuyệt mà còn về lòng trung nghĩa. Bất kỳ ai dù đang phe phái nào gặp khó khăn là đều giúp đỡ cả. Sao hai vị không đến đây!
- Lão phu e rằng mình đang gặp nguy hiểm thế này đến nương nhờ lão sợ lại liên lụy đến người ta chăng?
- Hai vị chớ bận tâm. Thần Quyền Môn thế lực rất lớn, võ công Vương Nhất Minh không phải tầm thường. Hơn nữa chưởng môn các phái đều là chỗ tâm giao với y, nhất là Dương Ngọc Linh chưởng môn phái Võ Đang...t heo thiên ý của tại hạ hai vị đến đó chắc sẽ được tiếp đón nồng hậu.
- Hơn nữa chỉ vài ngày tới lão sẽ làm lễ mừng thọ lục tuần. Thiệp mời đã phát hết rồi, hẳn là sẽ náo nhiệt lắm.

én Thiên Trọng suy nghĩ hồi lâu rồi khẽ nói:

- Xin đa tạ các hạ đã chỉ điểm. Lão phu chắc là phải nghe theo rồi. Hiện nay đâu còn chỗ nào dung thân nữa đâu?...

4. Vương Sở Hồng

Đợi ta với.

Thanh âm trong trẻo cất lên là của một cô gái tuổi chừng . Cô mặc mặc bộ quần áo mẫu hồng trên ngực có thêu bông hoa sắc sỡ. Hai bím tóc trái đào được kết bằng một sợi dây lụa màu xanh phất phơ trước gió. Nước da trắng như tuyết đôi gò má ửng hồng tương phản với đôi mắt đen láy làm tôn thêm cho cô một sắc đẹp dịu dàng.

Phía trước là một gã thiếu niên cũng trạc tuổi cô gái hoặc hơn cô một tuổi là cùng. Đôi môi mỏng lúc nào cũng khép lại tạo cho y một vẻ nghiêm trang già dặn trước tuổi. Gã chạy trước vừa chạy vừa ngoái lại phía sau canh chừng cô gái thỉnh thoảng lại buông lời trêu chọc cô gái:

- Nào, cố lên. Ai đến chậm sẽ bị phạt đấy nhé.
- Người khôn vừa thôi chứ. - Cô gái nói giọng giận dỗi. - Ta không thèm chạy nữa đâu xem người trừng phạt ta nổi không!
- Đây là tại muội, ai bảo muội leo núi thi với ta....
- Người là nam nhi lẽ ra phải nhường cho ta chạy trước mới phải chứ.
- Người có đứng lại không, ta mà bắt được người thì...
- Thì làm sao? - Gã thanh niên vẫn không ngớt trêu chọc. - Ta đâu có để người bắt được...
- Rồi người sẽ biết. cô gái hét toáng lên, ta sẽ cho người mấy quyền vào ngực.
- Gã thiếu niên mỉm cười rồi đứng chờ cô gái. Gã ngồi trên mỏm đá nhìn cô gái khó nhọc leo lên. Gã chìa tay ra:
- Tiểu muội! Đưa tay đây ta kéo lên cho.
- Không thèm! Bộ người tướng không có người ta không lên được hay sao?
- Thôi mà!

Gã thiếu niên cười làm lạnh. Gã nắm lấy cánh tay cô gái rồi lấy hết sức kéo mạnh lên. Gã kéo mạnh quá lại đứng lúc cô gái đạp chân mạnh vào tảng đá phía dưới nên cô bay vút lên đụng vào người gã rồi cả hai ngã lăn ra.

Cô gái vùng đứng dậy mắt đỏ bừng lên trông lại càng khả ái. Cô vùng quyền đánh "binh, binh" vào ngực gã thiếu niên rồi mắng:

- Tiểu tử, ai khiến ngươi kéo ta lên, ngươi... ngươi...

Cô giận quá không nói nên lời.

Gã thiếu niên luống cuống. Gã vùng tay lên đỡ gạt song vẫn bị trúng mấy quyền vào ngực. Gã la lên:

- Muội muội, dừng tay, tại hạ... đỡ không nổi đâu?

Cô gái thích chí toét miệng cười rồi nói:

- Sao! Ngươi đã phục tiểu muội chưa! Từ nay không chịu sửa đổi thì đừng có trách ta đấy nhé.

Khuôn mặt gã thiếu niên bỗng trở nên buồn rầu gã khẽ nói:

- Muội cậu có gia gia truyền thụ võ công nhiều hơn ta...Ta từ nhỏ đến giờ sư phụ...

Gã định nói nữa nhưng lại im bặt. Cô gái thấy gã không vui vội an ủi:

- Tiểu ca đừng oán trách sư phụ làm gì! Hẳn sư phụ có ý gì chứ không đâu... nhưng bù lại... tiểu ca lại được học chữ nghĩa nhiều hơn muội. Thế là hòa.

- Tiểu huynh đâu có dám trách cứ gì sư phụ đâu? Chẳng qua là tự buồn chán như vậy thôi.

- Tiểu ca! Sao lại buồn. Mặc dù tiểu ca không phải là con đẻ của sư phụ song người có phân biệt đối xử gì đâu? Gia gia coi tiểu ca cũng như muội mà!

- Không phải thế! - Thiếu niên thở dài. - Tiểu huynh chỉ có buồn về thân thể mình chưa được rõ ràng minh bạch. Hình như cái chết của song thân tiểu huynh là do người của phái Thiếu Lâm?

- Đã bảo tiểu huynh đừng có lo lắng mà! - Cô gái nói. - Gia gia đã hứa sẽ lo liệu chu toàn, đợi khi nào tiểu huynh lớn lên đã...

- Ta...ta...đã lớn rồi còn gì? - Thiếu niên cúi kính nói. - Tiểu muội coi đến giờ này võ công chả có gì lèo tèo vài miếng võ sơ đẳng, chẳng đánh được ai, trong khi chữ nghĩa lại đầy một bụng thì có ích gì cơ chứ!

- ă này! - Thiếu nữ bỗng mỉm cười. - Huynh đừng có buồn nữa, tiểu muội nghĩ ra một cách...không biết huynh có chịu không?

- Cách gì vậy?

- Tiểu muội học võ nhiều hơn huynh còn huynh thì ngược lại. Chúng ta trao đổi cho nhau thế có phải là hai bên cùng có lợi.

- Không được đâu! Không được đâu. - Thiếu niên nói. - Văn chương thì tiểu huynh dạy cho muội nhưng võ công thì không thể được.

- Có gì mà không được nào?

- Bởi vì nếu muội truyền thụ võ công cho tiểu huynh sư phụ mà hay thì nguy đấy.

- Sư phụ làm sao mà biết được? - Thiếu nữ quả quyết. - Chỉ có hai ta biết làm gì có người thứ ba?... Huynh chỉ nên giữ ý một chút thôi. Trước mặt sư phụ đừng có giở võ công ra là xong. Nào, đồng ý đi.

Cô gái đưa ngón tay ra, thiếu niên cũng đưa ngón tay trở ngoắc vào ngón tay cô gái. Cô gái mỉm cười nói:

- Ta lên trên kia chơi đi.

Gã gạt đầu nắm tay cô gái rồi mãi miết trèo lên cao nữa.

Khu vực này có năm ngọn núi lớn quây quần bên nhau nên được gọi là Ngũ Sơn, cảnh quan thật bao la hùng vĩ. Bên trên lại có một thác nước âm âm trút xuống đêm ngày tạo nên những âm thanh vang dội. - Chàng trai bảo cô gái:

- Phong cảnh ở đây thật là đẹp như chốn bồng lai, tiểu ca sợ vui chân lại không muốn quay về nữa?

Gã cùng cô gái đến ngồi gần bên thác nước. Phía dưới là vực sâu muôn trượng đầy những mỏm đá sắc nhọn.

Thiếu niên nói:

- Tiểu muội có thấy phong cảnh thật là tuyệt vời không? Đến đây tiểu ca mới hiểu được hàm ý sâu sa của các tiên nhân để lại qua các thơ văn. Hóa ra học nhiều đâu phải là vô ích.

- Thật tiếc tiểu muội lại không biết làm thơ để ghi lại những cảnh đẹp này. Tiểu ca học nhiều hiểu rộng thì làm một bài thơ nghe đi.

- Chịu thôi. - Thiếu niên khẽ nhún vai. - Người ta đã có câu:

Nhân tiên hữu cảnh đạo bất đắc nghĩa là trước mắt có cảnh đẹp mà không sao nói ra được. Các thi nhân còn lấy làm khó nữa là tiểu huynh.

- Câu đó ai nói vậy?

- Ờ! Đó là một câu thơ của Lý Bạch một thi nhân đời Đường. Nhưng thật ra theo ý tiểu ca, tuy chẳng tả một câu nào mà lại nói hết được cái đẹp rồi.

Bỗng thiếu niên nhìn thấy gần đó có một phiến đá bằng phẳng như được ai đẽo gọt cẩn thận gã nói với cô gái:

- Muội xem đây trông như có ai đã làm cái bàn ở đây vậy. Chúng ta lại coi đã.

Gã lại thì nhìn thấy trên mặt phiến đá có vẽ một bàn cờ. Điều làm gã kinh ngạc là người nào đó đã dùng chỉ lực của ngón tay vẽ nên:

đường nét sắc sảo gọn gàng. Gã bật lên một tiếng "ồ" kinh ngạc:

- Tiểu muội xem nét vẽ này, xem ra như được tạo nên bởi chỉ lực. Không biết cao nhân nào có công lực ghê gớm như vậy.

- Ờ-? Cô gái gật đầu. Nhưng thật là lạ lùng, cảnh quan tuy có đẹp song lại gần thác nước suốt ngày âm âm đĩnh tai nhức óc thì còn tâm trí đâu mà đánh cờ...

Thiếu niên nói:

- Tại vì chúng ta chưa hiểu đó thôi. Chắc vị tiên bối nào vẽ bàn cờ này hiển nhiên phải có ẩn ý...

Thiếu nữ bỗng mỉm cười:

- Tiểu ca tự nhiên muội lại thấy nổi hứng muốn đi vài đường kiếm.

Chúng ta cùng tập đi.

- Tiểu huynh... tiểu huynh có biết gì đâu mà... đấu với tiểu muội.

- Không sao muội chỉ cho.

- Nói đoạn cô gái chạy đi kiếm hai khúc cây. Cô đưa cho thiếu niên rồi nói:

- Chúng ta lấy cái này thay kiếm cũng được, để tiểu muội biểu diễn trước cho huynh coi nhé.

Rồi cô vung cây gậy lên đi đủ chiêu trong "Bát Môn Kiếm Pháp" một tuyệt kỹ của nhà họ Vương.

Thiếu niên cứ đứng ngây người ra nhìn một cách thán phục. Gã vỗ tay rồi reo lên:

- Hay quá! Tiểu muội dạy cho ta đi!

Cô gái dừng tay rồi nhăn mặt trêu gã:

- Được! Được! Muốn học cũng chẳng khó gì. Song tiểu huynh phải hứa với muội một điều.

- Tiểu muội nói thử xem nào. nếu như không vượt quá mức của tiểu huynh thì...

- Tất nhiên là không có gì ghê gớm cả. Chỉ cần từ nay về sau huynh nhất nhất phải nghe lời tiểu muội... có thể thôi! Có chịu không?

- Thôi được... chịu! Gã cười rồi đưa hai tay lên làm điệu bộ phục tùng.

- Thế là xong rồi nhé! Huynh không được thay đổi ý kiến đấy. - Cô gái nói. - Huynh hãy nghe đây. Bát Môn Kiếm Pháp là một công phu tối thượng của gia gia. Nó có thể đánh được đối phương tứ hướng và nếu luyện tới chỗ tinh thâm có thể địch muôn người.

Cô gái dừng lại rồi đưa chân phải lên trước tay trái cầm đầu cây gậy hơi uốn cong một chút:

- Đây là chiêu khởi đầu có tên gọi là "Nhật Nguyệt Tranh Huy". Kinh lực tụ ở đầu mũi gươm. Tiểu huynh thử làm coi.

Thiếu niên y lời, tay trái cầm đầu gậy uốn cong xuống.

- Giỏi lắm! - Thiếu nữ khen. - Thảo nào gia gia khen tiểu huynh có căn cơ tốt để học võ, sau này sẽ còn tiến nhanh hơn tiểu muội nữa đấy!

- Bây giờ đến chiêu thứ hai, mũi kiếm đưa chéo sang bên phải đâm vào bụng đối phương, tay trái thu về trước ngực đó là chiêu "Yến Tử Lược Thủy" Thiếu niên lại làm theo song cô gái bắt ngờ la lên:

- Nhưng đừng có đâm vào bụng đối phương đó chỉ là hư chiêu, hãy đưa thẳng mũi gươm vào họng, biến thành "Độc Long Xuất Động" Cứ như thế cô gái cùng thiếu niên chiết giải hết chiêu này đến mười chiêu kiếm pháp. Tập xong cô gái nói:

- Khá lắm tiểu huynh thật là thông minh cứ đà này thì tiểu muội chẳng còn gì để dạy nữa. Ta tập một lần nữa cho thuần thục nhé.

Cô gái cầm cây gậy lên tay hô:

- Nhật Nguyệt Tranh Huy.

Thiếu niên vừa làm theo thì cô gái đã hô tiếp:

- Độc Xà Xuất Động.

Gã thấy cô sử dụng ngay chiêu thứ ba thì đâm ra lúng túng, thay vì theo thứ tự phải là "Yến Tử Lược Thủy" đằng này cây gậy bỗng đâm ngược lên thành thử gã không đỡ được bị trúng ngay vào má máu chảy ròng ròng.

Cô gái thấy vậy sợ hãi vút cây gậy xuống đất rồi chạy lại kêu to:

- Trời ơi! Sao người khờ thế này. Lẽ ra phải bước sang trái rồi đâm vào cổ tay ta mới phải chứ! Chiêu "Lưu Tinh Cẩn Nguyệt" Thiếu niên chỉ hừ một tiếng rồi buồn rầu nói:

- Tại tiểu huynh tối dạ, chắc không học nổi võ công đâu?

- Tại muội, tại muội... - Cô gái lấy tay tự đánh vào ngực. - Tiểu huynh mới học làm sao mà lãnh hội cho hết được...

- Đừng lo tiểu huynh không sao đâu mà. Chỉ sợ sư phụ rầy la thôi...

Cô gái vội lấy trong người tấm khăn lụa rồi rịt vết thương. Thiếu niên nói:

- Muội làm như thế hư hết cái khăn rồi... Cứ để mặc tiểu huynh... vết thương này có nhằm gì đâu?

Nói đoạn gã giật lấy chiếc khăn định đưa lại cho cô gái song trên chiếc khăn đã thấm máu.

- Thôi. Cái này không dùng được nữa rồi. Muội cho huynh luôn đi...

- Ta...ta... Cô gái đỏ bừng mặt lên rồi ảm úng không nói nên lời.

Bất chợt một thanh âm trầm cất lên phía sau. Cả hai giật mình quay lại.

Một lão già da mặt nhăn nheo như quả táo khô, râu dài xuống gần tới bụng với cặp lông mày phủ xuống che kính cặp mắt lão trông thật là quái dị. Trông lão nửa cốt cách của thần tiên, nửa như một ma quái nên thật lạ lùng.

Lão toét miệng cười rồi nói:

- Xem ra vị tiểu cô nương này có vẻ yêu thương tiểu tử này lắm đấy nhỉ?

Ha ha!... ta nhìn hai người mà muốn trở lại đến chết đi được...

Lão nói rồi dậm chân xuống đất ra chiều khở sở lắm.

Cô gái toan nổi nóng nhưng trông thấy điệu bộ rất hoạt kê của lão nên dịu giọng:

- Tiên bối người là ai, sao lại bỗng nhiên xuất hiện nơi này?

- Ta già cả lẽ ra người phải là người trả lời ta trước mới phải chứ.

- Vãn bối là Vương Sở Hồng còn tiểu huynh là Chu Cẩm Sơn...

- Thì ra là Vương Sở Hồng cô nương. Lão già cười khùng khục, cô nương là thế nào của lão Vương Nhất Minh vậy?...

Wang Sở Hồng thấy lão có vẻ coi thường gia gia mình thì nổi giận nhưng xét thấy lão có vẻ nhiều tuổi hơn gia gia nhiều nên đáp:

- Vương Nhất Minh là gia gia vãn bối...

Cô ngừng lại một chút rồi không giấu nổi vẻ tự hào:

- Thế tiên bối cũng biết tới gia gia của tiểu bối sao?

- Hà...hà... - Lão già đáp - Y còn là hậu bối của ta.... nhưng thật lạ...

Lão già bỗng trầm ngâm nghĩ ngợi rồi lẩm bẫm một mình:

- Làm gì có chuyện lạ thế được.... không lẽ...

- Tiên bối nói gì vậy? Vương Sở Hồng ngạc nhiên hỏi.

- Không có gì... không có gì...chuyện đó bỏ qua đi. Hồi nãy ta có xem cô nương múa kiếm, chiêu số thì đúng song phần biến hóa thì lại dở... kiếm khí lại chưa đủ... không ngờ gã Vương Nhất Minh lại dạy đệ tử tới tận thế!

- Tiên bối cũng biết Bát Môn Kiếm Pháp sao? - Vương Sở Hồng tức giận hỏi. - Đây là một tuyệt kỹ gia truyền...

- Bát Môn Kiếm là cái quái gì đối với ta... - Lão già cười khẩy. - Để ta dạy người xem có hơn gia gia của người không nhé.

Lão cúi xuống nhặt cây gậy của Vương Sở Hồng rồi quát to:

- Hãy trông kỹ đây này.

Cây gậy bỗng hoa lên một cách kỳ ảo kiếm khí rít lên vù vù. Vương Sở Hồng giật mình - cũng là chiêu "Yến Tử Lược Thủy" mà uy lực đã tăng lên gấp bội phần. Lão già thu kiếm về rồi nói.

- Người thấy sao! So với gia gia người thì kiếm pháp của ta thế nào?

- Tiểu.... tiểu... bối... - Vương Sở Hồng ấp úng. - Tiên bối người là ai?

- Tên tuổi ta đã chết rồi... - Lão già đáp. - Người hỏi làm gì?

Chu Cẩm Sơn bỗng nghĩ ra một điều. Gã hỏi:

- Thưa tiên bối phải chăng tiên bối chính là người đã vẽ nên bàn cờ trên mặt đá phải không?

- Khen người cũng khá thông minh đấy! - Lão già nói. - Chính là ta....

- Hẳn là tiên bối thích chơi cờ lắm nhưng ở đây đâu có thích hợp...

- Người không biết là phải... - Lão già mỉm cười. - Thác nước này cứ ầm ầm suốt ngày đêm nhưng... cứ năm lại có ba ngày nước ngừng đổ xuống...

- Có chuyện lạ như vậy sao? Chu Cẩm Sơn kinh ngạc hỏi.

- Đúng thế... nhưng trong ba ngày chỉ có từ giờ Thân đến giờ Mão mà thôi... cả thảy là giờ mỗi ngày... lúc ấy...

- Tiền bối đánh cờ với ai?

Lão già không trả lời rồi mơ màng nói:

- Kỳ hạn sắp đến rồi.. ta biết làm sao đây? - Lão lẩm bẩm cái gì trong miệng rồi buông tiếng thở dài..

Tự nhiên Chu Cẩm Sơn thấy thương hại lão. Gã tỏ ý quan tâm hỏi:

- Tiền bối! Văn bối thấy tiền bối hình như có điều gì băn khoăn trong lòng lắm thì phải... văn bối có thể...

- Người làm gì giúp được ta? - Lão già đáp. - Thôi các người về đi... nếu người muốn hai tháng sau hãy đến chỗ này...

Vương Sở Hồng nói với Chu Cẩm Sơn:

- Tiểu huynh, tiểu huynh tiền bối nói phải đấy. Bây giờ muộn rồi ta về thôi...

Chu Cẩm Sơn nói giọng quả quyết:

- Tiền bối, nhất định văn bối sẽ đến...

Rồi gã vòng tay cung kính chào lão già:

- Văn bối xin cáo biệt...

Gã nắm tay Vương Sở Hồng quay mình đi xuống núi. Được mấy bước gã bỗng quay đầu lại thì đã không thấy lão già đâu nữa.

- Quái lạ... - Chu Cẩm Sơn lộ vẻ kinh dị. - Vị tiền bối đó biến đi đâu rồi!

- Làm sao chúng ta có thể thấy được. - Vương Sở Hồng đáp. - Tiểu muội thấy võ công lão thật cao siêu không tưởng tượng nổi. Gia gia cũng chưa chắc... Cô định nói:

chưa bằng lão... song lại thôi...

Hai người mãi chạy miết. Lúc về tới Phong Sơn trần trời đã tối mịt.

Vương Sở Hồng sợ hãi nói:

- Chết rồi... thế nào tiểu huynh cũng bị phạt mất thôi... Làm sao bây giờ?

Quả nhiên vừa bước vào tới cổng đã nghe thanh âm của Vương Nhất Minh từ trong nhà vọng ra, trung khí đầy rẫy:

- Hai đứa đi đâu mà bây giờ mới về... to gan thật...

Thanh âm vừa dứt đã thấy Vương Nhất Minh xuất hiện trước cổng.

Lão khoác một cái áo bằng gấm trước ngực có thêu một vòng tròn biểu tượng cho Thái Cực ngang lưng có thắt một dây đai màu xanh.

Vương Sở Hồng sợ hãi quỳ xuống nói:

- Gia gia... hài nhi vui chơi nên quên mất lối về... xin gia gia tha tội...

- Ta đã căn dặn các người thế nào? Vương Nhất Minh nghiêm khắc nói.

Chu Cẩm Sơn sao người không biết khuyên bảo y?

- Thưa sư phụ! Đệ tử có lỗi... xin sư phụ trừng phạt.

Vương Nhất Minh dùng giọng mũi hừ lên tiếng:

- Ta đoán rằng không phải vì chuyện vui mà lạc lối. Hẳn các người đã gặp sự việc gì lạ dọc đường đây! Hãy mau nói thật cho sư phụ biết.

Chu Cẩm Sơn từ nhỏ đến lớn được Vương Nhất Minh thương yêu chiều chuộng nuôi nấng nên gã hết sức kính trọng lão, nên bản thân gã chưa bao giờ dấu diếm Vương Nhất Minh điều gì cả. Gã thấy sư phụ hỏi liền vội vàng đáp:

- Thưa sư phụ! Quả có thể. Con cùng Hồng muội lúc ở trên núi có gặp một người...

- Ai vậy? - Vương Nhất Minh giật mình thoáng lộ lo âu.

- Đệ tử không rõ! Lão mặt nhăn nheo, râu tóc để rất dài trông rất là kỳ dị...

- Không có lẽ, không có lẽ. Vương Nhất Minh tự lẩm bẩm một mình. - Lão bỗng biến sắc mặt tím lấy ngược áo Chu Cẩm Sơn hỏi dồn:

- Người... Người... có trông thấy lão xuất hiện ở đâu ra không?

- Không. Đệ tử không thấy. Đệ tử cùng Hồng muội chợt nghe tiếng sau lưng quay lại đã thấy lão ở đó.

Chu Cẩm Sơn định kể tiếp cho Vương Nhất Minh việc lão già lại hẹn y hai tháng nữa lên núi song thấy thái độ Vương Nhất Minh có điều khác lạ nên gã lại thôi. Tuy vậy lòng gã không khỏi bứt rứt vì đây là lần đầu tiên gã đã dấu diếm sư phụ. Gã liếc mắt nhìn Vương Sở Hồng xem cô ta có nói gì không song thấy cô chỉ cúi mặt xuống nên y cảm thấy yên tâm.

Im lặng một lát rồi giọng Vương Nhất Minh bỗng dịu trở lại:

- Ta đã căn dặn các người không được đi đâu chơi xa vì các người còn ít tuổi, kiến thức non nớt làm sao hiểu được lòng dạ người giang hồ... Hơn nữa mấy hôm tới đây là lễ mừng thọ lục tuần của ta. Giới võ lâm sẽ tụ họp về đây rất đông. Lỡ có chuyện gì...

Chu Cẩm Sơn vội dập đầu xuống đất:

- Đệ tử biết lỗi, làm sư phụ lo lắng thật là đắc tội...

- Thôi! Đứng lên đi... - Vương Nhất Minh nhẹ nhàng nói. - Lần sau người nhớ...

Lão chưa nói dứt lời thì bỗng có tên gia nhân chạy nhanh vào rồi nói:

- Thưa lão gia! Bên ngoài có người cầu kiến. Có cho họ vào hay không ạ?

- Họ có xưng danh tánh gì hay không? Vương Nhất Minh hỏi.

- Bẩm không. Hai người chỉ...

- Thôi, được rồi. - Vương Nhất Minh khẽ phất tay. - Mời họ vào...

- Dạ.... - Gã gia nhân kính cẩn đáp to.

Vương Nhất Minh thông thả bước vào tòa sảnh. Lão không phải đợi lâu.

Gã gia nhân đã quay lại theo sau là hai lão già một lão người thấp bé, mặt mũi nhăn nhúm.

Vương Nhất Minh đứng dậy, lão vòng tay rồi thi lễ:

- Lão phu là vương Nhất Minh bái kiến hai vị. Chẳng hay hai vị quý tánh cao danh là chi và có điều gì chỉ giáo?

- Vương giáo chủ đa lễ như vậy khiến chúng tôi vô cùng áy náy. Lão người cao vội nói. Tại hạ là én Thiên Trọng còn đây là sư đệ của tại hạ tên gọi là Tạ Vân Hùng...

- Rất hân hạnh được bái kiến nhị vị, có phải Chu Đại Cẩm lão gia là sư huynh đệ với hai vị?

én Thiên Trọng giật mình. Lão này ở đâu mà việc gì cũng biết. Không hiểu là việc Chu Đại Cẩm bị sát hại lão đã biết hay chưa?

- Đúng vậy! Y là sư đệ của tại hạ và mới đây y đã bị hạ thủ.

én Thiên Trọng chờ đợi sự kinh ngạc của Vương Nhất Minh song lại ngược với dự đoán của lão.

Vương Nhất Minh chẳng có vẻ gì tỏ ra xao động lão nói:

- Lúc đó tại hạ cũng vừa mới nghe qua. Hình như việc này có liên quan đến bí kíp võ công mà giang hồ đã đồn từ lâu...

- Kiến văn của Vương giáo chủ thật quảng bác, tại hạ vô cùng khâm phục.

Hắn là tôn giá đang gặp khó khăn. Vương Nhất Minh chợt hỏi:

- Thấy lão đoán trúng ý mình, én Thiên Trọng trong lòng không khỏi chấn động. Lão nói:

- Vương giáo chủ quả có cặp mắt tinh đời! Đúng là...

Lão định nói tiếp, khuôn mặt lộ rõ sự đau đớn thì Vương Nhất Minh đã ngắt lời:

- Tại hạ biết chỗ khổ tâm của hai vị! Chắc hẳn bọn chúng đã lòng sục tới quý trang...

- Phải! tất cả đệ tử và gia nhân không một ai sống sót... Bọn... Bọn....

chúng thật ác độc.

- Chúng có lấy đi được gì không?

- Có! - én Thiên Trọng ngập ngừng nói.- Năm xưa lệnh sư trước khi mất có để lại một di vật là tấm Thái Cực Đồ nhưng đã bị xé làm ba mảnh...

- Chắc tôn giá hiểu rõ công dụng của chúng chứ! Vương Nhất Minh ngắt lời.

- Không! Thật quả là chúng tôi cũng chưa phát hiện được. Chúng có ý nghĩ gì?...

- Theo thiên ý của tại hạ. - Vương Nhất Minh nói. - Nhất định chúng có liên quan đến công phu võ học nếu không lệnh tôn sư đâu có cẩn thận đến như vậy.

- Đúng vậy! Chẳng dẫu gì Vương giáo chủ nhưng có điều là ngay lệnh sư cũng không thể hiểu nổi chỗ ảo diệu của nó thì làm sao bọn chúng có thể biết được.

Ngừng một lát rồi én Thiên Trọng nói tiếp:

- Tại hạ chỉ có một thắc mắc là... Thái Cực Đồ chúng đã có trong tay mà sao lại vẫn truy tìm bọn tại hạ đến như thế? - Vương giáo chủ. - Lão trịnh trọng nói. Bọn tại hạ hiện đang bị chúng truy nã gắt gao nên tạm thời phải nhờ cậy Vương giáo chủ giúp đỡ. Không hiểu có làm phiền gì giáo chủ không?

- Hai vị tất phải khách sáo Vương Nhất Minh khảng khái nói. Cùng là đồng đạo trong võ lâm với nhau, lúc sa cơ phải hết sức giúp đỡ đó là chuyện thường tình có gì mà gọi là ơn nghĩa. Xin hai vị cứ bình tâm, việc này cứ để mặc Vương mỗ lo liệu...

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Mấy hôm nữa là lễ mừng thọ lục tuần của lão phu sẽ có nhiều cao thủ tụ họp, có lẽ Ngũ Đại chưởng môn cũng có mặt lão phu sẽ đưa việc này ra bàn tính luôn thể...

Wương Nhất Minh vỗ tay một cái. Một lão quần gia dáng người nhỏ bé xuất hiện. Vương Nhất Minh nói với én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng:

- Đây là Tần lão một người tâm phúc của lão phu đã lâu năm. Lão tuy không hiểu võ công song tính tình cẩn thận và trung thành. Lão sẽ đưa cả hai đến nơi nghỉ ngơi.

én Thiên Trọng gật đầu cảm tạ Vương Nhất Minh rồi theo lão già họ Tần đi vào bên trong nơi dành riêng cho khách. Đó là một căn phòng lớn được bài trí đơn sơ, nhưng trang nhã chứng tỏ đầu óc mỹ thuật của chủ nhân. Lão họ Tần chỉ vào căn phòng rồi nói:

- Đây là chỗ nghỉ ngơi của hai vị xin tùy tiện, có gì cần cứ cho tiểu nhân biết...

Tạ Vân Hùng khẽ gật đầu rồi bước theo khép cửa lại. Lão ngồi xuống một cái ghế được kê giữa nhà bên cạnh một cái bàn tròn trên có sẵn bình trà.

- Sư huynh. - Tạ Vân Hùng nói. - Thiên hạ đồn Vương Nhất Minh giàu lòng nghĩa hiệp quả không sai. Cũng may võ công của Vương giáo chủ rất cao, thanh thế lại lớn, chúng ta khỏi phải lo ngại gì nữa.

én Thiên Trọng không đáp. Lão chợt hỏi Tạ Vân Hùng:

- Hiền đệ. Nãy giờ hiền đệ có thấy gì lạ không?

- Tiểu đệ chẳng thấy có là bất thường cả... không hiểu huynh đang nói gì vậy.

- Kể cũng khó nói. - én Thiên Trọng đáp lững lơ. - Chỉ có điều lão họ Tần.

- Lão quản gia ấy ư? - Tạ Vân Hùng nhắc lại. - Lão ta... lão ta...

- Đệ thấy hồi nãy Vương giáo chủ có giới thiệu với bọn ta là lão họ Tần không biết võ công. Nhưng ta xem có vẻ như không phải vậy?

- Làm sao sư huynh lại đoán thế? - Tạ Vân Hùng hỏi. - Không lẽ y ở với Vương giáo chủ mấy chục năm mà Vương giáo chủ không phát hiện hay sao?

Thực là vô lý.

- Đúng là vô lý thật song... - én Thiên Trọng ngáp ngừng rồi ghé vào tai Tạ Vân Hùng thì thầm. - Hồi nãy ta vô tình trông thấy y liếc nhìn chúng ta...

Lúc đó cặp mắt y không lơ mờ như lúc đầu mà rõ ràng lấp lánh có thần. Nếu đúng như vậy võ công của y thật không cao lường được? Không hiểu Vương Nhất minh có biết điều này hay không? Hay lão cố ý giấu chúng ta?

Tạ Vân Hùng không biết trả lời ra sao, lão nói:

- Thôi, kệ lão. Chúng ta chỉ là những khách chẳng liên quan gì đến mình cả. Có điều sư huynh đã có ý kiến như vậy thì chúng ta nên đề phòng là hơn.

5. Lễ Mừng Thọ Phát Sinh Cừu Địch

Thanh Phong Quán một khách điểm tọa lạc ngay giữa Phong Sơn Trấn bữa nay đông khách lạ thường. Điều đặc biệt khác với mọi khi là thực khách hôm nay toàn là người trong giới võ lâm. Tuy nhiên xem ra thì chưa thấy xuất hiện những cao thủ hạng nhất, đa phần là đệ tử các môn phái ở đẳng cấp trung bình.

Chủ quán một lão giá có chòm râu đen như râu dê xum xoe đi lại quanh các bàn miệng liễn thoáng:

- Thật là hân hạnh, hân hạnh. Trăm năm mới có một lần tệt quán mới được tiếp đón đông đủ các vị như thế này... Xin các vị cứ thoải mái.

Một gã đại hán lưng dắt đoản đao đệ tử phái Hoa Sơn nói giọng lè nhè:

- Chủ quán! Từ sáng đến giờ người có thấy Tứ Đại Chương môn đến đây chưa?

- Tiểu nhân làm sao biết được ạ? - Lão nói giọng nịnh nọt. - Hẳn là các vị đến đây để mừng thọ lục tuần của Vương lão gia.

- Đúng đấy! - Một gã đệ tử Cái bang nói. - Vương lão gia là người rộng rãi dù không mời bọn ta cũng đến mấy khi được bữa rượu thết no say?

- Các người thì chỉ nhậu nhẹt ăn uống đúng là bọn phàm phu tục tử. Bọn ta đến chỉ để mừng thọ Vương lão gia thôi.

Gã đệ tử Cái Bang quay lại xem ai nói thì ra là một đạo sĩ phái Côn Luân.

Gã tức giận vắn lại:

- Bọn các người chỉ là bọn giả nhân giả nghĩa mà thôi. Bên ngoài thì ra vẻ khiêm cung bên trong thì...

Gã nói đến đó bỏ chùng không nói tiếp khiến đám đông xung quanh cười ồ lên. Ồ gã muốn ám chỉ đám đệ tử Côn Luân cùng nhậu nhẹt bê tha chẳng kém gì người thường nên còn tệt hại hơn cả những kẻ không bị giới luật ngăn cấm.

Gã đệ tử Côn Luân, một gã mặt trắng cặp mắt nhỏ và dài là Hà Thiện Lưu tam đệ tử Côn Luân phái. Gã bình bình nổi giận đập nát chén rượu, bể cả bàn làm chén bát nảy tung lên rớt xuống đất vỡ tan tành:

- Thằng ăn mày thối tha kia, nếu hôm nay không nghĩ tới cuộc vui sắp tới thì ta sẽ cho ngươi một trận nhừ đòn rồi đấy!

- Ngươi tưởng Cái Bang ta sợ Côn Luân các ngươi hay sao. - Gã ăn mày ngoác miệng ra cười. - Ta còn lạ gì ngươi nữa. Ngươi là Hà Ác Lưu có phải không?

Gã ăn mày cố tình nói lệch chữ thiện sang chữ Ác để xô xiên Hà Thiện Lưu. Mọi người đều thấy rõ cả.

Hà Thiện Lưu toan đứng dậy thì bỗng có tiếng nói oang oang của một hán tử vừa từ ngoài bước vào:

- Xin các vị đừng có gây lộn nữa. Hôm nay tất cả mọi người không phân biệt môn phái đều là khách quý của "Thần Quyền Môn", Vương giáo chủ sai hạ ra đây mời tất cả các vị lên núi.

Mọi người nhìn lại xem ai thì là Vương Xứ Nhất, đại đệ tử của Vương Nhất Minh.

Wương Xứ Nhất quay sang nói với chủ quán:

- Tiền bạc các vị đây người không được lấy một xu. Ngày mai Vương giáo chủ sẽ thanh toán hết.

- Dạ... dạ... - Lão chủ quán dạ ran. - Tiểu nhân xin lãnh ý.

- Các vị. - Vương Xứ Nhất cao giọng. - Ngày mai mới là lễ mừng thọ song các vị đã đến đây xin mới lên Sơn trại nghỉ ngơi để Thần Quyền Môn chúng tôi được bồi tiếp... xin mời....

Gã nói đoạn đi trước dẫn đường, quần hùng lục tục theo sau.

Quả là Vương Nhất Minh đã chuẩn bị vô cùng chu đáo. Dọc hai bên đường cứ cách một quãng lão đã cho dựng những tòa lương đình bên trong có bố trí bàn ghế và bọn gia nhân để tiếp khách giang hồ. Bọn gia nhân này tuy chỉ làm công việc phục vụ song nhìn qua cũng biết chúng đều là người có võ công cả. Trong trại của Vương Nhất Minh nằm sau một trái núi chiếm một khu đất rộng mấy dặm. Đến đây mới thấy hết quy mô mà Vương Nhất Minh đã bỏ công phu sắp xếp. Lão đã cho dựng mấy cái rạp bằng cỏ để khách khứa nghỉ tạm qua đêm. Lão đã cho chăng đèn kết hoa từ tối hôm trước nên chỉ đứng từ xa cũng thấy ánh sáng rực rỡ. Phía trước là bốn cái đèn lồng cỡ lớn, được dán giấy đỏ, mặt trước có viết chữ TH nét chữ như rồng bay phượng múa. Trên một cái sân rộng là một dãy bàn kê làm sáu hàng mỗi hàng mười chiếc. Một chiếc bàn dài đặt tám chiếc ghế được kê hơi cao lên, trên ghế đều phủ da báo có lẽ dành cho Bát Đại Chương Môn.

Wương Xứ Nhất không dấu nổi vẻ hãnh diện. Gã chỉ vào một cái nhà rạp:

- Các vị đến nơi rồi đó xin mời vào đây tạm nghỉ. Mọi thứ cần dùng xin cứ tùy tiện...

Đám đông vỗ tay reo hò:

- Cảm ơn Vương giáo chủ đã có lòng đón tiếp.

Wương Xứ Nhất hài lòng. Sau khi quần hùng đã đầu vào đây rồi, gã truyền gia nhân tiếp đãi rượu thịt.

Hà Thiện Lưu cùng đám đệ tử Côn Luân ngồi chung một bàn. Gã ý mình thuộc môn phái lớn nên không chịu ngồi chung với đệ tử môn phái khác.

Bỗng gã nghe thấy phía sau có tiếng mấy người nói:

- Này sư đệ! Kể ra Thần Quyền Môn được đứng ngang hàng với Bát Đại môn phái cũng là phải.

- ô-! - Gã kia vừa ngòm ngoàm vừa trả lời. - Mấy năm nay thanh thế Thần Quyền Môn mỗi ngày một lớn, khắp nơi đều biết...

- Tiểu đệ kiến văn hẹp hòi vẫn có điều chưa hiểu... - Một gã khác chen vào. - Không biết lai lịch Vương giáo chủ ra sao?

- Cái đó thì bọn mình làm sao hiểu được. - Gã đang nhai nhồm nhoàm đáp. - Nhưng những cái khác thì tại hạ cũng biết sơ qua.

- Sơ qua là những cái gì? Nói nghe đi. - Một gã thanh niên nhanh miệng hỏi.

- Thần Quyền môn là một bang phái lớn, có cả trăm hảo thủ, người đến đây đã thấy rồi đấy nhưng đặc ý nhất của Vương gia là bảy đệ tử mà gã họ Vương hồi nãy tiếp đãi chúng ta đứng đầu...

Gã ngừng lại cố nuốt miếng thịt rồi làm bộ hiểu biết nói tiếp:

- Phu nhân của họ Vương là Tôn Nhị Kiều mãi đến hơn bốn mươi mới sinh hạ được một tiểu thơ... Vương lão gia cưng chiều lắm coi như viên ngọc quý nên tuy nhỏ tuổi mà võ công cũng vào hạng khá.

- Nghe đâu còn có một gã nữa mà!

- Ờ không... gã thiếu niên kia chỉ là con nuôi của Vương gia mà thôi...

- Người cũng am hiểu đấy nhỉ. - Gã ngồi bên cạnh lên tiếng khen. - Thế theo người Thần Quyền Môn so với các môn phái khác thế nào?

- So với Thiếu Lâm, Võ Đang thì cũng chẳng thua kém gì?... Chẳng thế mà chưởng môn phái Võ Đang kết giao thâm tình với Vương lão gia lắm. Còn Côn Luân thì chẳng có gì để nói...

Hà Thiện Lưu nghe gã có vẻ coi thường phái Côn Luân thì nổi giận. Gã quay lại nhìn xem ai là người vừa nói câu đó. Song chỉ thấy một đám lỗ nhỏ mấy gã hán tử. Gã bực dọc nghĩ bụng:

Bọn này ăn mặc không theo một môn phái nào cả không hiểu chúng thuộc bang hội nào...

Nghĩ như vậy gã liền lớn tiếng nói với một tên đệ tử phái Côn Luân ngồi bên cạnh cố ý để bọn kia nghe thấy:

- Sư đệ biết không Vương lão gia tuy không phải thuộc môn phái chính thống nhưng bọn tà ma ngoại đạo không bao giờ kết giao thể mà xem ra lần này hình như bọn chúng cũng trà trộn vào đây thì lạ quá...

- Sư huynh nói đúng đấy, trước đây Hắc Long Bang, Kim Sa Bang nổi lên quấy nhiễu xưng hùng xưng bá, bây giờ có Thần Quyền Môn bọn chúng biến đi đâu hết cả... - Gã kia phụ họa theo.

Gã vừa dứt lời hán tử phía sau đứng phắt dậy chỉ tay vào mặt gã quát lớn:

- Người dám nhục mạ Hắc Long Bang ta.

Thì ra y là đệ tử của hắc Long Bang một bang hội mới nổi lên ở vùng Giang Nam.

- Ýa! Hắc long Bang vẫn còn tồn tại sao! - Hà Thiện lưu làm bộ ngây ngô.

- Thế ra...

Gã nói chưa hết câu đã thấy hán tử trước mặt vung quyền đánh ra nhằm ngay trước ngực.

Hà Thiện Lưu đã để ý phòng bị ngay từ đầu. Gã xoay chiếc ghế một vòng rồi ra chiêu "Độc Thủ Phật Tâm" đánh ngay vào huyệt "Thương Quan" trước bụng. Quyền thuật phái Côn Luân xuất xứ từ Tây Vực nên chú trọng vào sự cương mãnh. Quyền chưa tới mà kinh phong đã rít lên vù vù. hán tử kia không ngờ Hà Thiện Lưu ra tay độc ác vậy bèn vươn tay trái ra dùng cằm nã thủ chụp vào cổ tay gã.

Hà Thiện lưu là một cao thủ thứ ba của phái Côn Luân nên võ công đâu phải tầm thường. Gã định bụng sẽ bóp nát cánh tay của gã hán tử cho hả giận nên đợi cho bàn tay của gã hán tử sắp chụp vào cổ tay gã. Hà Thiện Lưu bỗng xoay cổ tay đi một vòng.

Đây là một tuyệt kỹ hóa giải chiêu cằm nã rất là hiệu nghiệm có tên là "Vân Thương Trảo" đối phương dù có cao cường đến đâu cũng khó tránh được vì đòn đánh rất gần lại thần tốc. Hán tử nhận ra thì đã muộn rồi. Gã đành thúc thủ chịu trận. Chỉ nghe một tiếng rắc khô gọn cổ tay gã đã gãy lìa.

- Xin các hạ dừng tay.

Vương Xứ Nhất xuất hiện vào đúng lúc Hà Thiện Lưu định dùng chưởng đánh vào ngực hán tử. Chỉ thấy gã phất tay áo một cái, kinh lực từ tay áo xô ra đẩy vệt chưởng của Hà Thiện Lưu sang một bên. Kinh lực mạnh đến nỗi Hà Thiện Lưu còn lảo đảo suýt ngã.

Diễn biến này xảy ra hoàn toàn bất ngờ khiến các cao thủ trong quán đều giật mình khiếp sợ. Chỉ một phẩy tay trông rất nhẹ nhàng mà một cao thủ như Hà Thiện Lưu chịu không nổi. Không hiểu công lực của Vương Xứ Nhất cao thâm đến mức nào...

Mọi người đều ngớ người ra. Hà Thiện Lưu vừa tức giận vừa sợ hãi không nói được tiếng nào. Tuy Vương Xứ Nhất không động thủ với gã chỉ cố ý giảng hòa song việc gã phóng chưởng ra đã làm Hà Thiện Lưu mất mặt.

Tuy trong bụng tức giận khôn tả nhưng Hà Thiện Lưu hiểu rằng võ công của Vương Xứ Nhất cao hơn gã nhiều nếu gây sự với gã chỉ thêm thiệt thòi mà thôi. Nghĩ vậy nên Hà Thiện Lưu giả bộ tươi cười:

- Công lực của Vương huynh thật là lợi hại. tại hạ vô cùng khâm phục...

- Chẳng có gì đáng kể mà Hà huynh quá khen khiến tại hạ vô cùng hổ thẹn... Các vị đều là khách quý của bản bang chẳng nên làm mất hòa khí.

Vương mỗ có gì đắc tội xin Hà huynh nể tình bỏ qua cho...

Gã dứt lời tiến về phía đệ tử của Hắc Long Bang xem xét vết thương ở cổ tay rồi nói tiếp:

- Công phu Vân Thương Trảo của phái Côn Luân thật danh bất hư truyền. Cũng may hà huynh nhẹ tay chứ không thì hết cứu chữa.

Nói đoạn gã móc trong bọc áo một láo cao dán vào tay gã hán tử:

- Đây là "Tiếp Cốt Đoạn Tục Cao" một thần dược của bản bang. Chắc chắn hiền huynh sẽ khỏi trong vòng ba bốn ngày nữa.

Gã đệ tử Hắc Long Bang cảm ơn rồi rút. Vương Xứ Nhất nói:

- Các hảo bằng hữu, trời đã sắp sáng rồi. Xin các vị nghỉ ngơi chút ít rồi ra ngoài dự lễ.

Bên ngoài bỗng vang lên những tiếng lao xao hiển nhiên là của một đám đông đang đi tới. Chợt nổi lên tiếng nói của Vương Nhất Minh:

- Cung hỉ các vị đã có lòng yêu tới sớm thế này quả là vinh hạnh lớn lao cho Vương mỗ. Vương mỗ không biết bao giờ mới đền đáp được mối thâm tình này...

- A di da phật...

Một giọng trầm và ấm vang lên. Thanh âm tuy rất nhỏ nhưng tất cả mọi người nghe rõ mồn một:

- Xin giáo chủ đừng có quá khiêm như thế, chỉ vì đường xá xa xôi diệu vội, sợ dọc đường có gì bất trắc không đến kịp e thất lễ với Vương giáo chủ.

- Các vị đã quên mất lão già này rồi. Một thanh âm khác cất lên kèm theo tiếng cười ha hả. Không lẽ võ công của ta không đáng nói đến sao!

Một lão già xuất hiện, huyết thái dương nhô cao cặp mắt phóng ra những tia thần quang loang loáng. Lão rút trong tay áo ra một tờ giấy đỏ rồi vừa cười vừa nói:

- Nhân ngày lễ của Vương giáo chủ lão phu có bài thơ dù là lời thô kệch song là chút lòng thành xin Vương giáo chủ nhận cho.

Lão kẹp tờ giấy vào ngón tay trở rồi búng mạnh về phía Vương Nhất Minh. Tờ giấy bay vù một cái. Vương Nhất Minh giơ tay đón lấy không khỏi kinh ngạc khi thấy bản thân gã rung động do kinh lực của lão già truyền vào.

Thế thì đủ biết công phu lão này không phải tầm thường.

- Hảo công phu, hảo công phu. - Vương Nhất Minh bật lên tiếng khen.- Tờ giấy mỏng như vậy mà truyền công lực đến như thế thì quả thật thiên hạ không có người thứ hai...

- Cái đó chỉ là chút tài mọn, đâu có dám phô trương trước mặt giáo chủ.

Lão già nói giọng khô khan.

Hai người vừa đối đáp với Vương Nhất Minh vừa rồi là Bất Nghi đại sư chưởng môn phái Thiếu lâm còn lão thứ hai là Tùng Lâm đạo trưởng, chưởng môn phái Thanh Thành.

Tùng Lâm đạo trưởng nói:

- Lão phu thấy bữa nay hình như còn thiếu mấy vị nữa thì phải...
- Bọn ta chỉ đến sau đạo trưởng một chút thôi. Lẽ nào Vương giáo chủ mời mà lại không có mặt.

Ngay lúc đó xuất hiện hai lão già, một cao một thấp. Lão người thấp chân tay ngắn ngủn trông rất hoạt kê là Ngọc Long Chân Nhân chưởng môn phái Côn Luân. Lão người cao gầy là Lâm Tử Dương chưởng môn phái Không Động.

- Thật không ngờ hôm nay lão phu được đón tiếp đầy đủ Ngũ đại chưởng môn! Xin mời các vị an tọa.

Wương Nhất Minh chỉ tay vào các bàn dài có kê chiếc ghế bọc da báo.

- Thật đáng tiếc. - Vương Nhất Minh nói. - Còn thiếu ba vị nữa thì thật là đầy đủ... song gã ngập ngừng làm ra bộ buồn rầu:

Sự đời mấy khi được trọn vẹn. Được năm vị chiếu cố, Vương Nhất Minh này đã mãn nguyện lắm rồi.

Sau khi mọi người đã an tọa, đấm đety tử thì ngồi ở phía dưới. Vương Nhất Minh đứng dậy vòng tay rồi trình trọng nói:

- Trước hết Vương mỗ xin có lời cảm tạ Ngũ đại chưởng môn, các bằng hữu bát đại môn phái, không quản ngại đường xá xa xôi đến dự tiệc mừng thọ lục tuần.

Lão ngừng lại đảo mắt nhìn quanh rồi cầm một chung rượu lên tay:

- Vương mỗ xin nâng ly rượu này tiếc rằng không hóa thân thành trăm người để đến hầu rượu được với các hảo bằng hữu được. Vậy xin mạo muội tưới rượu làm mưa coi như đã được cùng ly cùng các vị vậy.

Lão nói xong vận kinh vào ngón tay trở búng ly rượu lên không trung lạ thay rượu trong ly rớt xuống một chỗ mà bị chưởng lực của lão bắn tung lên cao thành muôn ngàn hạt nước li ti.

Quần hùng vỗ tay reo hò ầm ĩ tán thưởng. Lâm Tử Dương chưởng môn phái Không Động vuốt râu nói với Ngọc Long Chân Nhân:

- Lão huynh, không hiểu đây là công phu gì thế?
- Ta cũng không rõ lắm... - Ngọc Long Chân Nhân phân vân đáp. - Hình như là Lạc Hoa Chưởng thì phải... Cách đây năm năm họ Vương đã luyện rồi...

Đợi cho không khí yên lặng trở lại. Vương Nhất Minh cất cao giọng nói tiếp:

- Trước hết xin các vị cứ đánh chén no say, sau đó lão phu muốn cùng các vị thương nghị một chuyện...
- Chuyện gì thế? Sao Vương huynh không nói rõ trong thiệp mời từ trước. - Tùng Lâm đạo trưởng thắc mắc hỏi.
- Xin đạo trưởng cứ bình tâm... Lát nữa...

- Cứ nói trước đi cho xong chuyện. - Ta cũng sốt ruột lắm rồi. Lâm Tử Dương xen vào.

Vậy cũng được.

Wương Nhất Minh do dự rồi nói tiếp :

- Dù rằng các môn phái chính kiến có khác nhau song từ trước tới nay giới võ lâm chúng ta vẫn chung sống hoà đồng tôn trọng lẫn nhau. Đó là một điều may mắn lớn... và nếu được như vậy mãi thì nền võ thuật sẽ tiến xa, rực rỡ hơn nữa nhưng... nhưng thật đáng tiếc... lão phu e rằng sóng gió đã nổi lên...

- Nói gì thì nói huych tety ra đi vòng vo mãi. - Có tiếng từ phía dưới vọng lên.

Wương Nhất Minh đưa cặp mắt sắc lạnh nhìn suốt xuống nơi phát thanh âm đó. Lão vẫn bình tĩnh tiếp tục:

- Cách đây hai năm, cao thủ đã đột nhiên bị thảm sát ở Miếu Hoa Cương tiếp đó chưởng môn phái Võ Đang, chưởng môn phái Hoa Sơn cũng bị ám toán... Thủ đoạn của bọn chúng rất tàn độc, kỳ bí khôn lường... Điều nan giải là không ai có thể nhận biết xuất xứ võ công của bọn chúng... những vụ ám sát này vẫn còn trong vòn bí ẩn thì gần đây hẳn quý vị đều biết rõ cả nhà Chu Đại Cẩm bị sát hại...

Không khí bỗng trầm hẳn xuống. Vương Nhất Minh thông thả nói tiếp:

- Chưa hết, cùng lúc đó toàn bộ gia nhân đệ tử của hai người là sư huynh sư đệ với Chu Đại Cẩm là én Thiên Trọng và Tạ Vân Hùng cũng bị giết hại một cách thật đáng ngờ...

Lúc đó quần hùng mới để ý đến hai lão già vẫn ngồi im từ đầu tới giờ.

- Thưa Ngũ đại chưởng môn thưa các hảo bằng hữu... Tất cả những sự kiện này đều liên quan đến một bí kíp võ công thượng thừa :

Bát Nhã Thần Chưởng mà sự bí ẩn của nó theo lão phu được biết nằm trong "Thái Cực Đồ"...

- Bàn tăng cũng nghe nói đến nó từ lâu song Thái Cực Đồ nằm trong tay ai thì quả thật đến giờ mới biết. - Bất Nghi đại sư lên tiếng.

- Điều chắc chắn là có bàn tay của bọn Thanh Long Bang. - Lâm Tử Dương chưởng môn phái Không Động xen vào.

- Chúng ta cũng không nên khăng định vội. - Hà Thiện Lưu nói. - Lấy gì làm bằng cứ...

Wương Nhất Minh khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, theo lão phu thì võ công của bọn Thanh Long Bang đâu có cao như vậy.... Hơn nữa....

Lão ngập ngừng một chút rồi nói tiếp:

- én, Tạ hai vị đây có nói với lão phu chính là hai người bị đệ tử của phái Thanh Thành gây sự dọc đường...

Tùng lâm đạo trưởng đỏ bừng mặt lên. Lão nổi giận đập chát xuống bàn:

- Vương giáo chủ xin hãy cân nhắc không nên ăn nói bừa bãi như thế.

Rồi lão quay sang phía hai lão én, Tạ :

- Hai vị bằng hữu. Giọng Tùng Lâm đượm vẻ gay gắt. Lão phu chưa có hân hạnh quen biết hai vị cũng như có thù oán gì. Lẽ nào đệ tử của bốn phái lại sinh sự. Các vị có bằng cứ gì không...

- Chính tại hạ đã động thủ với mấy đệ tử quý phái... Việc lúc đó có Giang Thành Hội làm chứng. én Thiên Trọng nói.

- Đệ tử môn phái ta làm gì có võ công cao như vậy! - Tùng Lâm nổi giận. - Các người nói vậy có phải ám chỉ ta cướp "Thái Cực Đồ" không?

- Xin các vị bình tĩnh. Vương Nhất Minh giơ một tay lên. Đây chỉ là bàn định tìm ra sự thật mà thôi... Lão phu...

Wương Nhất Minh chưa kịp nói hết câu bỗng "vù" một tiếng mũi phi tiêu không biết từ đâu cắm phập xuống ngay trước mặt.

Quần hùng giật mình. Thủ pháp phóng ám tiễn thật ghê gớm khiến mọi người có mặt toàn là cao thủ cũng không phát hiện kịp thời.

Wương Nhất Minh quát lớn:

- Cao nhân nào ghé thăm Vương mỗ sao không chường mặt ra cho lão phu được thỉnh giáo?

- Ha...ha...ha...

Một tràng cười nổi lên. Một nữ nhân mặt che một vuông vải đen, bận áo màu lục từ một tầng cây cao nhảy vút xuống. Thân pháp nhẹ nhàng không thể tả nổi.

Nữ nhân quát to:

- Vương Nhất Minh hắt người nhận ra ta là ai rồi chứ?

- Lão phu làm sao biết được người đằng hoàng thì không bao giờ phải che dấu mặt cả. Người bỏ tấm khăn ra....

- Không cần.... người đừng vờ vĩnh nữa, nếu người không nhớ thì để ta nhắc cho.

Nữ nhân cười nhạt nói tiếp:

- Ta không muốn gây khó dễ gì cho người cả, ta chỉ yêu cầu một điều là người hãy nói sự thật rồi rả cho ta biết là xong. Việc này ta đã đợi mấy chục năm rồi....

Vương Nhất Minh mặt thoáng biến sắc. Lão quay sang nói với Bất Nghi đại sư:

- Đây là việc riêng của tại hạ.... Không liên quan gì đến võ lâm xin đại sư....

Bất Nghi đại sư chưa kịp trả lời thì nữ nhân đã nói:

- Vương Nhất Minh người sợ nói ra thì xấu mặt người phải không?

Chúng ta cứ giải quyết mọi chuyện ở đây không phải đi đâu cả?

- Người là một con nữ ma đầu đê tiện. - Vương Nhất Minh gầm lên. - Mấy chục năm qua mà vẫn không chịu buông tha ta sao. Nếu không nể tình, ta quyết không tha đâu?

- Ha... ha... ta đâu sợ người như ngày trước nữa.

- Được. - Vương Nhất Minh nhảy vút lên phía trước. - Ta sẽ cho người nếm mùi lợi hại. Người động thủ trước đi.

Nữ nhân hừ lên một tiếng rồi nói:

- Ta đã cảm hận người biết bao, bây giờ mới có dịp trả mối thù này. Hãy coi đây.

"Soạt" một tiếng. Cây trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Đường gươm như một ánh sao xẹt quẹt ngang người Vương Nhất Minh. Vương Nhất Minh tay không vũ khí nên nhất thời lão phải thối lui một bước. Chỉ trong nháy mắt kiếm pháp của nữ nhân đã thay đổi đến bảy phương vi uy hiếp toàn những yếu huyệt của Vương Nhất Minh khiến lão hoảng hốt, mồ hôi túa ra đầy mình.

Ngọc Long Chân Nhân nhìn thấy kiếm pháp của nữ nhân cũng không khỏi ghê sợ. Nên biết rằng võ công phái Côn Luân rất chú trọng về kiếm pháp và cũng nổi danh trên giang hồ nhờ tuyệt kỹ này vì thế, Ngọc Long hiểu ngay chỗ bất lợi của Vương Nhất Minh. Lão rút thanh bảo kiếm sau lưng ra đưa cho y rồi khẽ nói:

- Kiếm pháp của nữ nhân lợi hại lắm, giáo chủ phải lưu ý mới được.

Có bảo kiếm trong tay Vương Nhất Minh dần dần lấy lại thế quân bình song vẫn không tài nào phản kích được. Đường gươm của nữ nhân như một lần chớp quán chặt lấy lão khiến lão không rảnh tay lúc nào cả.

Ngọc Long Chân Nhân càng coi càng kinh hãi. Lão nghĩ bụng:

"Nếu không phải Vương Nhất Minh mà là người khác hẳn đã thảm bại từ lâu rồi..." Bỗng nghe tiếng nữ nhân quát to:

- Trúng này.

Quả nhiên vai bên tả của Vương Nhất Minh đã bị trúng một kiếm máu ra ướt đầm áo. Lưỡi gươm bỗng chuyển sang bên hữu. Ngọc Long không nén nổi hồi hộp lão hô to:

- Cẩn thận giáo chủ chiêu "Khai Liêm Kiến Nguyệt" đấy.

Chiêu này đúng ra là nhằm vào vai bên hữu nên lão muốn báo cho Vương Nhất Minh đề phòng. Không ngờ đường gươm bỗng hạ xuống đâm vào bụng thành ra chiêu "Song Long Nhập Uyên" Ngọc Long giật mình nghĩ bụng:

”Không thể được, không thể được. Chiêu số đã ra hết mức rồi sao lại biến chiêu thì thật là lạ”. Lão thấy Vương Nhất Minh đỡ được thì mừng thầm, lại thấy họ Vương còn đưa ngược mũi kiếm lên phản kích nhắm vào huyệt ”Đại Nghinh” trên cổ nữ nhân:

- Hảo kiếm pháp!

Mọi người ồ lên tiếng khen. Ngọc Long lại hô:

- Cẩn thận chiêu ”Ô Nha Lượng Dực” phía dưới đây.

Lão chưa nói dứt lời thì đường gươm của nữ nhân lại chém từ trên xuống thành ra những câu của lão đều sai bét cả.

Hai bên giao đấu chừng hơn chục hiệp ưu thế về phía nữ nhân thấy rõ.

Bất ngờ Vương Nhất Minh bị vấp chân vào một cái ghế khiến người lão nghiêng đi. Lập tức nữ nhân không bỏ lỡ cơ hội vung gươm chém thẳng xuống. Buộc lòng Vương Nhất Minh phải đưa gươm lên đỡ vì thế bộ vị bên trái bị hở. Tay tả nữ nhân vung lên sử dụng chiêu ”Bạch Viên Tiền Sư” đâm vào ngực của lão. ”Bình” một tiếng Vương Nhất Minh loạng choạng lùi lại mấy bước, miệng thổ ra một búng máu tươi. Hiển nhiên lão đã bị thương khá nặng.

Hà Thiện Lưu đứng ngoài nhìn chăm chú theo dõi trận đấu. Gã kinh ngạc vô cùng rồi lẩm bẩm một mình:

- Lạ quá, lạ quá. Đệ tử của y là Vương Xứ Nhất xem ra võ công còn cao hơn cả sư phụ là nghĩa làm sao! Thật là lạ lùng!

6. Xích Mi Lão Tổ

- Xin nữ thí chủ dừng tay! Mũi gươm của nữ nhân chỉ còn cách huyệt đạo của Vương Nhất Minh chừng một tấc bỗng bị đẩy vệt sang một bên. Bất Nghi đại sư đã xuất hiện đứng chắn giữa hai người.

- Sao đại sư lại can thiệp vào chuyện này? Nữ nhân sẵn giọng hỏi.

- Xin nữ thí chủ bớt nóng giận. Chuyện gì rồi cũng từ từ giải quyết được mà....

- Đại sư đừng nói nhiều lời nữa! Việc ân oán của ta ngày hôm nay phải giải quyết.

- Không được. Bất Nghi đại sư ôn tồn nói. Bàn tăng là khách mời của Vương giáo chủ nên buộc can thiệp, không để Vương giáo chủ bị hại dưới tay thí chủ được. Xin thí chủ hiểu cho.

Lão nói rất nhẹ nhàng song đầy uy lực. Đủ hiểu thế nào lão cũng nhất định không bỏ qua:

- Thôi được. Nữ nhân cười nhạt nói, trước sau gì ta cũng sẽ lấy mạng y thôi.

Nói xong nữ nhân bầm mạnh chân xuống đất nhảy vọt về phía trước mất dạng.

Bất Nghi đại sư tiến về phía Vương Nhất Minh hỏi giọng quan tâm:

- Vương giáo chủ, thương thế có sao không? Để bàn tăng xem xét cho.

- Đa tạ, đa tạ... Vương Nhất Minh nói cũng chẳng có gì nghiêm trọng, tại hạ đã có thuốc rồi... Lão lấy trong người ra một viên thuốc rồi bỏ ngay vào miệng nuốt ực một cái xong xuôi Vương Nhất Minh cố gượng nói với quần hùng.

- Tại hạ không may trúng phải độc thủ của nữ ma đầu nên không thể ngồi đây bồi tiếp quý bằng hữu được. Xin các vị cứ tự nhiên cho...

- Không nên, không nên! Bất Nghi đại sư nói:

Theo thiện ý của bàn tăng chuyện hôm nay chúng ta tạm gác lại để Vương giáo chủ nghỉ ngơi trị thương hẹn mừng tháng sau sẽ gặp lại tại chùa Thiếu Lâm, các vị thấy thế nào?

- Phải đấy, phải đấy! Tất cả đồng thanh.

- Còn một điều nữa tất cả môn phái phải đồng tâm hiệp lực cẩn thận đề phòng mọi bất trắc... Nếu có gì xảy ra phải kịp thời báo cho các môn phái khác...

- Đại sư nói chí phải... Tùng Lâm đạo trưởng tán thành.

- Còn bây giờ xin cáo biệt Vương giáo chủ. Hẹn ngày gặp lại. Tất cả đều đồng loạt vòng tay chào Vương Nhất Minh. Lâm Tử Dương chưởng môn phái Không Động vốn có mối giao tình với Vương Nhất Minh khẽ hỏi lão:

- Vương huynh, tại hạ có điều mạo muội muốn hỏi:

Chẳng hay phu nhân sao không thấy xuất hiện...

- Nội nhân.... nội nhân của tại hạ Vương Nhất Minh giọng nghẹn đi không thốt nên lời:

Đã bị địch nhân bắt cóc cách đây mấy tháng rồi...

- Ýa có chuyện như vậy sao? - Lão Tử Dương kinh ngạc hỏi:

Tại sao Vương huynh không thông báo cho võ lâm đồng đạo biết? Lão thừa biết sở dĩ Vương Nhất Minh giấu kín chuyện này vì sợ mất mặt nhưng vẫn cứ hỏi.

- Vụ này... vụ này.... có nhiều uất khúc lắm, tại hạ muốn tự mình tìm hiểu lấy... không dám làm phiền tới...

Thấy Vương Nhất Minh có điều không muốn nói nên Lâm Tử Dương cũng không tiện hỏi thêm, gã nói:

- Vương huynh đang thương thế trầm trọng thế này có cần giúp đỡ gì không?

- Cảm ơn Lâm chưởng môn đã có hảo ý song tại hạ tự lo liệu được rồi...

- Vậy xin cáo biệt! Vương huynh hãy保重.

Trong phút chốc quanh cảnh trở nên vắng lặng như tờ. Trời tối xuống rất nhanh. Chu Cẩm Sơn không sao ngủ được sau tất cả những gì diễn biến ban ngày... Gã băn khoăn không hiểu nữ nhân hồi chiều là ai quả y và sư phụ có mối liên quan từ trước. Gã lại mủi lòng khi nghĩ tới thân thế của mình, mặc dù sư phụ yêu thương gã hết mực song dường như lão vẫn giấu gã một điều gì đó.

Chu Cẩm Sơn bước ra khỏi giường, gã chợt nghĩ đến sư phụ bị thương rất nặng nên tính sang phòng hỏi thăm. Gã rón rén ra khỏi hàng lang nhìn thấy thư phòng của Vương Nhất Minh vẫn còn le lói ánh đèn. Gã ghé mắt vào dòm thấy giường đã buông màn, Vương Nhất Minh nằm quay lưng ra ngoài, trên giường đắp tấm mền được lót bằng lông chim Vũ.

Trên bàn ngọn bạch lạp đang cháy dở đã gần tàn tỏa ánh sáng vàng nhẹ nhàng. Gã nghĩ bụng:

"Sư phụ mệt đang nằm nghỉ không nên làm kinh động người lúc này" Gã định quay về phòng bỗng thấy thấp thoáng trên mái nhà có một bóng đen thân thủ mau lẹ phi thường.

Ai mà lại mò đến lúc đêm thế này? Chỉ có kẻ thù mà thôi? Hẳn là hồi chiều thấy sư phụ bị thương nên thừa cơ lên vào ám toán.

Chu Cẩm Sơn lúng túng. Gã võ công kém cỏi thì xử trí sao đây? Vào báo cho sư phụ biết mà đề phòng chẳng. Gã quay lại thì bỗng một cơn gió nhẹ nổi lên, ngọn bạch lạp trong phòng vụt tắt. Gã biết rằng đám cao thủ chỉ canh giữ vòng ngoài còn bên trong thì chẳng có ai cả. Chu Cẩm Sơn nhìn lên mái nhà thì không thấy bóng đen hồi này đâu cả. Gã đi vòng ra phía sau.

Cách xa phòng của sư phụ là nơi ở của lão Tần, phía phải là khu vườn rậm rạp.

Chu Cẩm Sơn định đi tiếp bỗng gã giật mình đứng sững lại rồi nép vào tường. Gã nghe tiếng hai người nói chuyện rất khẽ. Gã nhận ra một trong hai người này có một nữ nhân nhờ thanh âm trong trẻo.

Chu Cẩm Sơn cố giương đôi mắt lên nhìn xong không phát hiện được gì cả. Giọng nữ nhân nghe quen quen có lẽ là nữ nhân hồi chiều.

Thanh âm đàn ông thì trầm trầm rất khó nghe. Nhất định không phải là sư phụ rồi:

Thứ nhất giọng nói rất khác lạ hơn nữa nội lực y tỏ ra rất hùng mạnh mà sư phụ lại đang bị thương trầm trọng.

Gã nghe thấy nữ nhân nói:

- Mã Kỳ! Bao năm nay ta kiếm tìm người... Lòng căm hận không sao tả xiết. Nhưng giờ đây, ta đã suy nghĩ lại rồi. Oán thù mà không cởi bỏ thì biết đến bao giờ nguôi, mà rút cuộc để rồi làm cái gì kia chứ? Bởi vì mọi việc đã qua rồi hãy để nó chìm vào quá khứ dù có muốn cũng không làm lại được. Ta chỉ có một yêu cầu duy nhất mà thôi.

- Người muốn gì? Giọng trầm cất lên.

- Người... người hãy nói sự thật cho y biết rồi trả lại cho ta. Từ nay chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa?

- Không được, điều đó không thể được. Ta nói rồi người đừng có hy vọng hão huyền nữa.

- Người... người thật là ác độc. Được ta sẽ nói hết cho giới giang hồ nghe...

- Ha! Ha!... Bộ người tưởng ta sợ lắm sao. Ai sẽ tin người đây? Ta đường đường... còn mi là một nữ ma đầu... giọng đàn ông rít lên.

- Ta sẽ... giết người!

- Không đâu? Nàng không giết ta được đâu? Ta đã tha mạng sống cho nàng nhiều lần rồi chỉ có một yêu cầu mãi mãi im hơi lặng tiếng mà nàng còn không hiểu sao?

- Ta....bây giờ đã khác xưa rồi...

- Đi đi, nếu không ta đổi ý đấy! Nàng không bao giờ địch nổi ta đâu...

... Chu Cẩm Sơn cố lắng tai nghe mà không hiểu gì cả. Giọng nữ nhân hỏi chiều thì chắc chắn rồi. Song gã đàn ông kia là ai. Qua đối đáp, có vẻ như là người đối thoại với y là Vương Nhất Minh, nhưng thanh âm thì không phải.

Rõ ràng chính mắt gã thấy sư phụ bị nội thương rất nặng còn đang nằm trong thư phòng kia mà? Hay là lão Tần, cũng không phải. Lão không có võ công...

Vậy là ai!

Chu Cẩm Sơn định tiến thêm một bước nhưng vội kìm lại ngay. Gã nghe thấy tiếng vút của thanh trường kiếm. Hiển nhiên nữ nhân đã động thủ.

Không nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau rồi chỉ một thoáng sau, một tiếng "hự" thốt lên đau đớn một bóng đen chạy vụt vào lùm cây rậm rạp.

Hắn là nữ nhân bị thương trầm trọng rồi. Quả nhiên, một bóng đen thứ hai ló ra, y mặc bộ đồ dạ hành mặt che kín, bộ pháp nhẹ nhàng như một con mèo cũng lướt theo rồi mất hút vào trong màn đêm.

Lòng hiếu kỳ nổi lên khiến Chu Cẩm Sơn quyết định phải khám phá cho ra sự thật. Gã thận trọng nhìn ngó xung quanh rồi theo lối hai bóng đen đã vào khi nãy, Chẳng có gì khác lạ cả, chỉ có tiếng gió thổi qua kẽ lá tạo nên những âm thanh vi vu. Chỗ này gã chẳng lạ gì, chỉ có phía sau gần chân núi thì gã chưa bao giờ đặt chân tới vì đó là nơi cấm địa của Thần Quyền môn, chỉ có giáo chủ mới được quyền lui tới. Bất cứ sự xâm nhập nào, dù là ai đi chăng nữa nếu bị bắt gặp đều phải chịu tội chết. Đó là một luật hết sức nghiêm khắc đã có từ trước tới giờ. Chu Cẩm Sơn do dự! Gã đã đi hết lùm cây rậm rạp. Trước mặt là một tảng đá lớn chắn ngang, Chu Cẩm Sơn có khắc sâu một hàng chữ.

"Cấm không ai được bước vào. Vi phạm sẽ bị uống mạng". Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng:

Vừa rồi rõ ràng ta thấy hai bóng đen đi vào bụi cây mà sao bây giờ đây lại không thấy, chúng chỉ có thể đi theo lối này mà thôi.

Rồi gã lại nghĩ:

Minh cũng vì sư phụ mà khám phá ra sự bí ẩn này. Dù có phạm giới luật song chắc người sẽ tha thứ.

Nghĩ vậy, gã mạnh dạn đi theo con đường nhỏ phía sau tảng đá. Đi được một quãng bỗng có một bức tường đá chắn ngang, bên phải có một lối đi nữa, song không biết dẫn đi đâu, chỉ thấy dài hun hút lên tận đỉnh núi.

”Hắn là hai bóng đen đuổi nhau đến đây rồi chạy lên đỉnh núi rồi, có tìm kiếm cũng vô ích.” Nghĩ vậy, Chu Cẩm Sơn toan quay lại. Bất ngờ trông thấy một cái miếu nhỏ nằm sát chân bức tường đá bị che khuất bởi một khối đá nhô ra mà nếu chỉ đứng phía trước tất không sao tìm thấy.

Chu Cẩm Sơn tiến lại gần thấy cái miếu nhỏ chỉ bằng thềm bé lên năm chui lọt, bên trong có một pho tượng thánh địa của bốn bang, nên nghĩ rằng cái miếu này giáo chủ dùng để khẩn vái, tưởng nhớ đến tiền nhân đời trước, có lẽ nhân dịp này mình cũng nên thắp vài nén nhang chẳng. Gã thấy mấy cây nhang còn để bên cạnh liền lấy lên rồi cắm vào bát. Song sực nhớ không mang theo đồ đánh lửa bên mình.

- Nếu như đây là nơi cúng vái hắn bên trong phải có đồ đánh lửa. nghĩ thế nên Chu Cẩm Sơn quờ tay vào phía trong tìm kiếm. Tay gã bỗng chạm vào phía sau pho tượng, đụng vào một cái vòng sắt.

- Tại sao lại có một cái vòng sắt ở đây nhỉ? Gã ngạc nhiên rồi nắm lấy giật thử. Cách một tiếng, cái vòng bật lên một cách nhẹ nhàng. Gã giật mình bỗng thấy bức tường phía trước nứt ngang một đường đủ để hai người chui lọt.

- Thì ra, đây là cơ quan phát động dùng để mở cửa vào thánh địa. Gã liền bước vào. Đây là một cái hang rộng và sâu được đục vào quả núi. Không khí trong hang lạnh ghê người khiến Chu Cẩm Sơn phải thu người lại.

Lòng hang trống rỗng ở phía ngoài rồi thu hẹp dần. Gã đi chừng vài chục thước thì có một lối rẽ ngang. Đi hết chỗ đó lòng hang lại phình ra như một cái túi. Cảnh tượng bày ra trước mắt khiến gã phát sinh lòng kính cẩn.

Trên thành hang treo la liệt đủ mọi thứ vũ khí, thiết bả, mâu, thương, kiếm kích... Hai bên là dãy quan tài gồm chín chiếc bằng đá. Chắc chắn là di thể của giáo chủ chín đời trước.

Phía trong còn một mật thất nữa được khoá bằng một sợi xích to bằng cổ tay, ở ngoài là một ổ khoá to tướng không có lỗ để đút chìa.

Một cái bàn cũng bằng đá trên có để mấy cuốn sách. Chu Cẩm Sơn lại gần mở ra xem.

Thì ra đó chỉ là di huấn của các giáo chủ đời trước để lại. Đột nhiên, Chu Cẩm Sơn thấy một tờ giấy ở trong quyển sách rơi xuống đất.

Gã cúi xuống nhặt lên. Đó là một lá thư bị cháy nham nhờ tuy nhiên qua những gì còn đọc được có thể đoán chủ nhân của nó phải là một người có chí khí vì nét chữ rất phóng khoáng.

Gã cẩn lên đọc, chữ được chữ mất.

... Xin huynh... vui lòng... địch nhân rất nguy hiểm lại chưa lộ diện...

nuôi dưỡng... sau này...

Phần dưới mắt một đoạn không đọc được chỉ còn hai chữ:

Họ Lưu...

Chu Cẩm Sơn định nhét mẫu giấy vào song gã chợt nghĩ:

- Thật là lạ lùng. Đường như mẫu giấy này có liên quan đến ta?... Nếu đúng vậy, sao sư phụ không chịu nói rõ thân thế của mình... Hắn là phải có uẩn khúc gì đây!

Gã cẩn thận gấp tờ giấy nhét vào người rồi tìm theo lối cũ đi ra.

Gã lại theo cách thức cũ, thò tay vào nắm cái móc giật nhẹ một cái. Quả nhiên bức tường đá phía trước khép lại như cũ.

Lúc đó trời đã gần sáng, Chu Cẩm Sơn theo lối mòn trở ra, gã vừa đi tới lùm cây bỗng giật nảy người, một giọng nói nghiêm khắc nổi lên từ đằng sau:

- Nghịch tử, người làm gì ở đây?

Chu Cẩm Sơn quay đầu lại, Vương Nhất Minh đã xuất hiện sau lưng gã tự bao giờ:

- Sư phụ! Gã ấp úng... con... con...

- Người cả gan dám vào thánh địa phải không? Hãy nói thật đi?

- Sư phụ? Đêm qua...

Lão dùng giọng mũi "Hừ" một tiếng rồi nói tiếp:

- Hửn là người có đọc giòng chữ trên tảng đá rồi chứ?

- Sư phụ! Hãy để con giải thích...

- Không cần!

Vương Nhất Minh nghiêm giọng nói:

- Ta không biết phải xử trí sao đây!...

Lão ngừng lại rồi đột nhiên giọng trầm hẳn xuống:

- Người cũng hiểu rằng ta đối đãi với người như con để không có gì phân biệt. Nhưng luật lệ đã đặt ra từ chính đời giáo chủ trước, bất kỳ ai cũng không thể ra ngoài quy định đó... Người hiểu ý sư phụ rồi chứ?

- Dạ... con hiểu... Chu Cẩm Sơn cứng cổ đáp... Con chết cũng chẳng oán hận gì song...

- Người vẫn còn thắc mắc về lai lịch của mình phải không?

- Thừa sư phụ, đúng thế... Chừng nào con chưa biết rõ lai lịch của mình thì chết không được nhắm mắt...

- Chính ta bao năm nay cũng đang định truy tìm sự thật nhưng vẫn còn nhiều nghi vấn. Người yên tâm, sư phụ sẽ làm việc đó thay người.

- Gia gia... một tiếng thét thất thanh vang lên:

Gia gia hãy tha thứ cho tiểu ca đi?

Vương Nhất Minh không quay đầu nhìn lại, lão ôn tồn nói:

- Hồng Nhi, con làm gì mà ra đây sớm thế?

- Hài nhi đã nghe hết rồi... Gia gia, tiểu ca không phải là con người xấu đâu, hửn là anh ấy có điều gì đó... gia gia hãy để tiểu ca giải thích...

- Ta không bắt lỗi y về việc tại sao y lại vào thánh địa của bốn bang?

Nhưng giới luật là giới luật, các giáo chủ đời trước cũng vậy. Ta làm sao làm khác được...

- Gia gia! Gia gia tha cho anh ấy một lần đi...

- Ta tha thì dễ thôi, song làm sao mà điều hành được đại sự... Hơn nữa, còn "Hình Luật Đường"...

- Gia gia... Vương Sở Hồng nức nở khóc.

- Ta cũng đau lòng lắm, người phải hiểu cho ta!

- Sư phụ! Sư phụ đã hứa giúp con rồi con hoàn toàn mãn nguyện, không còn gì để phàn nàn cả? Xin người cứ ra tay đi...

Vương Nhất Minh gạt đầu, gã gơ bàn tay lên rồi nhả chưởng lực ra.

Vương Sở Hồng thấy cha giết Chu Cẩm Sơn, cố nhảy bổ tới gạt tay Vương Nhất Minh thành thử chưởng phong bị chệch đi chút ít.

"Bùng" một tiếng, Chu Cẩm Sơn bị đánh bật về phía sau, máu trào ra khỏi miệng...

- Gia gia... Sao gia gia nhần tâm thế... Vương Sở Hồng gào lên. Vương Nhất Minh gạt cô ra toan phóng một chưởng nữa, bất ngờ một bóng người xuất hiện, thân pháp mau lẹ không tưởng. Chỉ thấy thấp thoáng bóng đen đã cấp được Chu Cẩm Sơn vào nàch rồi phóng mình vụt đi...

Lúc đó, Vương Xử Nhất từ phía trong chạy ra, gã nói với sư phụ:

- Bẩm giáo chủ, để thuộc hạ rượt theo gã...

- Không cần! - Vương Nhất Minh nói giọng đầy đau khổ:

Vì giữ nghiêm môn quy, ta buộc phải ra tay thôi... Hơn nữa, y đã bị trúng một chưởng rồi...

Chu Cẩm Sơn nhờ Vương Sở Hồng ôm lấy cánh tay Vương Nhất Minh nên chưởng lực bị chéch đi, nhờ vậy, gã bị chưởng lực đánh sót qua song chưởng thế cũng thật là trầm trọng. Gã cảm thấy khí huyết nhộn nhạo cả lên.

Được quái nhân kẹp vào nàch, gã lơ mơ thấy gió thổi vù vù bên tai như đằng vân giá vũ, chứng tỏ khinh công của quái nhân đã đến độ xuất quỷ nhập thần.

Rồi gã ngất đi không biết gì nữa.

... Lúc tỉnh lại, Chu Cẩm Sơn thấy trước mắt mình lơ mơ một lão già mặt nhăn nheo tóc bạc trắng... gã thấy lão có vẻ quen quen song nhất thời không nhận rõ đó là ai cả.

Gã bỗng nghe thấy tiếng của người quái nhân nói:

- Hà hà... Rốt cuộc ngươi cũng tỉnh lại rồi đấy... thật là hi hữu... không ngờ... không ngờ...

- Văn bối... tiền bối... Chu Cẩm Sơn lắp bắp:

Đây là đâu vậy?... Tại sao người lại cứu văn bối...?

- Hãy nằm yên, đừng nói nhiều, chân khí chưa hồi phục mà ngươi đã nói là nguy hiểm lắm đấy...

Gã thấy quái nhân đặt tay lên ngực nơi huyết "Chiến Trung". Một luồng chân khí mạnh như sóng vỗ ào ào tràn vào cơ thể gã khiến gã cảm thấy khoang khoái vô cùng. Bỗng gã nghe thấy quái nhân lẩm bẩm:

- Lạ quá! Lạ quá! Chân khí sao lại dội ngược thế này... tiểu tử, ngươi thấy thế nào?

Chu Cẩm Sơn thấy mặt tối sầm lại, ngực y nóng ran như thiêu đốt song gã vẫn trả lời:

- Văn bối thấy dễ chịu lắm rồi, tiền bối ngừng tay đi thôi!

- Quái nhân rút tay ra. Mặt lão đầm đìa mồ hôi. Chu Cẩm Sơn gắng gượng ngồi nhóm dậy hỏi:

- Thưa tiền bối, văn bối ở đây đã lâu chưa?

- Hừ! Đến hôm này là vừa tròn hai tháng rồi đấy! Nếu không nhờ viên Cửu Chuyển Hồi Tâm Đơn của ta thì có lẽ ngươi đã trở thành người thiên cổ rồi!

- Hai tháng! Chu Cẩm Sơn kinh ngạc kêu lên... văn bối...

- Nhưng dù thế nào thì cũng chỉ uống công thôi... Quái nhân nói:

Cửu Chuyển Hồi Tâm Đơn của ta chỉ có thể duy trì mạng sống của ngươi một thời gian... Thật đáng tiếc!

- Văn bối cũng chẳng tha thiết sống nữa - Chu Cẩm Sơn nói:

Bố mẹ thì không, sư phụ thì hắt hủi...

- Tại sao người lại bị lão Vương Nhất Minh đánh như vậy? Gã yêu thương người lắm mà!

- Văn bối đã vi phạm môn qui rất nặng, tội không thể tha thứ...

- Dẫu sao cũng không nên ra tay nhần tâm như thế! Quái nhân tức giận nói... Người lại là kẻ không biết võ công!

- Văn bối không dám oán trách sư phụ... Đó chỉ là điều bất buộc thôi...

- Người vẫn còn bệnh vực lão sao?
- Thừa tiền bối, Chu Cẩm Sơn bỗng như sự nhận ra:
Tiền bối có phải là...
- Phải, ta chính là người mà người và vị tiểu cô nương kia đã gặp trên núi...
- Vậy tiền bối cũng ở đây đây thôi...
- Đúng vậy, đây chính là hang động nằm trong thác nước người và tiểu cô nương luyện võ bữa trước.
Chu Cẩm Sơn ồ lên kinh ngạc:
- Thế thì nơi đây cũng giống như Thủy Liêm động của Mỹ Hầu Vương ngày xưa... Làm sao mà tiền bối có thể vào hang được. Thác nước chảy mạnh như thế kia mà...
- Quái nhân cười có vẻ thích thú:
- Đó là một tuyệt kỹ của ta. Người xem chốn này có giống chốn bồng lai không?
- Đẹp thật...Chu Cẩm Sơn trầm trồ.
Chu Cẩm Sơn sức nghĩ tới một điều. Gã hỏi:
- Tiền bối, còn cái hẹn bữa trước...
- Quái nhân bỗng xịu mặt xuống, lão buồn rầu nói:
- Người nhắc lại làm ta thêm đau lòng... Ta đã thảm bại rồi...
- Tiền bối... thế là thế nào...văn bối không hiểu?
- Để ta nói cho người nghe... ta là Xích Mi lão tổ, là đại sư bá của lão Vương sư phụ người...
- Thừa tiền bối... vậy...
- Phải, sư phụ của Vương Nhất Minh là chưởng môn đời thứ chín Thần Quyền môn, là sư đệ của ta. Y tên là Trương Thiết Tâm. Bình sinh ta vốn không thích công danh chỉ vui thích đánh cờ nên đã giao lại cho y...
- Trương Thiết Tâm tiền bối đã chết rồi? Chính mắt văn bối thấy...
- Phải! Nghe nói y bị tẩu hỏa nhập ma trong lúc luyện "Lạc Hoa chưởng".
Bản thân ta cũng chỉ luyện được ba thành. Y đang luyện tầng thứ bốn thì bị chết... Do đó, chức giáo chủ đời thứ mười về tay Vương Nhất Minh...
- Vì sao võ công của Trương tiền bối cao như vậy mà đương thời Thần Quyền môn lại không nổi danh trên giang hồ. Chỉ tới đời sư phụ văn bối thì tiếng tăm mới nổi lên như cồn? -Chu Cẩm Sơn hỏi.
- Người nên biết rằng võ công của Trương Thiết Tâm rất cao, song y đã bế quan hai chục năm để luyện "Lạc Hoa chưởng". Mọi việc đều do Dương Hiểu Chi chủ trương... Dương Hiểu Chi võ công tầm thường lại ít chăm lo đến công việc nên thanh thế Thần Quyền Môn dần dần tàn lụi. Sau đó... Trương Thiết Tâm đột ngột chết. Không để lại di ngôn gì cả. Ngạc bối của chưởng môn cũng mất. Đương nhiên Dương Hiểu Chi lên thay...
- Từ đó nội bộ Thần Quyền môn lục đục, vì thuộc hạ không phục Dương Hiểu Chi. Vì thế mới nảy ra cuộc đại nội tử thi võ công để giành chức giáo chủ... Vương Nhất Minh đã đánh thắng nên đã chính thức làm giáo chủ đời thứ mười của Thần Quyền Môn...
- Từ khi lên ngôi giáo chủ, Vương Nhất Minh khuyến khích trương thanh thế, kết giao với các anh hùng hảo hán trên giang hồ, có quan hệ mật thiết với chưởng môn các phái lớn. Nghe đâu Lạc Hoa chưởng y đã luyện được tới lớp thứ hai rồi...
- Lạc Hoa chưởng lợi hại như vậy tại sao văn bối thấy sư phụ đấu với nữ nhân không chống cự nổi?
- Nếu vậy thì quả là lạ lùng - Xích Mi lão tổ trầm ngâm nói:

Người nên biết rằng chỉ cần luyện được đến tầng thứ ba là giang hồ đã hiếm có người địch nổi. Như lão phu đây nổi danh khắp giang hồ khiến bọn ma đầu kẻ cả bọn tàn ác nhất cũng phải nể sợ. Nhưng Lạc Hoa Chương rất khó tập, nếu tập sai một chút, thì không những tẩu hỏa nhập ma mà nhẹ nhất thì công lực cũng mất...

Hay Vương Nhất Minh bị rơi vào trường hợp đó chẳng?

Chu Cẩm Sơn vì không hiểu rõ mấy về võ công nên y cũng không hỏi thêm nữa. Gã hỏi Xích Mi lão tổ:

- Hồi nãy tiền bối đang nói về cuộc thi đấu gì đó... Hình như tiền bối bị thất bại, phải không?

- Ờ! Thất bại thì cũng đúng mà không thất bại cũng đúng...

- Sao lại kỳ vậy?

Xích Mi lão tổ không trả lời. Lão dắt Chu Cẩm Sơn đi sâu vào thạch động.

bên trong rộng rãi vô cùng. Chu Cẩm Sơn thấy có cái bàn đá, trên có vẽ bàn cờ. Trên mỗi bàn đều có sắp sẵn những quân cờ bằng đá. Xích Mi lão tổ nói:

- Đây là sáu mươi bốn nước cờ thế bí hiểm của một tiền nhân đời trước là Linh Trí thượng nhân. Lão đặt ra sáu mươi bốn thế cờ này, ai giả được sẽ có trong tay một pho bí kíp võ công thượng thừa. Đến lúc về già mà vẫn không ai giải được những thế cờ này. Lão chán nản vô cùng. E rằng tuyệt học võ công sẽ bị thất truyền, lão phải cất công tìm người có căn cốt để truyền dạy cho, nhưng thật uổng công, tìm mãi mà không được, lão đem toàn bộ tuyệt học chôn dấu ở một nơi... Sau đó... lão gặp được một người... nhưng lúc đó...

- Thừa tiền bối rồi sao ạ! Chu Cẩm Sơn sốt ruột hỏi.

- Lúc gặp được truyền nhân thì Linh Trí thượng nhân đã hấp hối rồi...

- Vậy là tuyệt học đó truyền rồi sao? Chu Cẩm Sơn nói giọng tiếc rẻ.

- Không! Nó không thất truyền bởi vì đệ tử duy nhất ấy là một kỳ nhân.

- Người đó là ai vậy?

- Phổ Hiền Đại Sư.

- Phổ Hiền Đại Sư? - Chu Cẩm Sơn há hốc miệng ra:

Văn bối tuy chẳng hiểu gì về võ công cả song vẫn thường nghe sư phụ nói chuyện với đồng đạo võ lâm cũng chính Phổ Hiền là người đã sáng lập ra môn võ công đó...

- Đây là lời đồn thổi vì ngay cả Thái Ất đạo nhân không những không học được mấy mà cũng không biết điều đó...

- Lúc ấy Phổ Hiền hãy còn trẻ tuổi là môn đồ của phái Thiếu Lâm. Một lần vào rừng Phổ Hiền đi lạc vào hang động và vô cùng ngạc nhiên khi thấy một lão già người khô đét đang ngồi tĩnh tọa. trên một tảng đá. Phổ Hiền toan lại gần xem ông ta đã chết chưa thì bỗng thấy một hấp lực vô hình kéo đại sư lại. Rồi một tiếng cười vang lên, cái thân hình khô đét kia bỗng bật ra tiếng nói:

- Thật là kỳ duyên, kỳ duyên, ta đã gặp được đệ tử rồi...

- Phổ Hiền kinh ngạc vội vòng tay xá dài:

- Tiền bối... tiền bối. Người là ai? Người định nói đến đệ tử nào vậy?

- Ta nói người đây. - Thân hình khô đét khẽ mấp máy môi:

Người có căn cốt quả đáng là người ta muốn tìm bấy lâu nay! Ta sẽ truyền cho người một công phu tuyệt thế. Người có học không?

- Thật đáng tiếc! - Phổ Hiền Đại Sư nói:

đệ tử là môn đồ của phái Thiếu Lâm rồi, không thể nào nhận người là sư phụ được. Mong...

- Ta là Linh Trí thượng nhân. - Thân hình khô đét không cần đếm xỉa gì lời nói của Phổ Hiền. Võ công của lão Trí Học thiền sư của ngươi có đáng gì mà phải học... Ngươi yên tâm, võ công của ta không phải là tà ma ngoại đạo gì đâu, xuất xứ cũng từ Thiếu lâm mà ra cả.

- Nhưng...

- Ta biết ngươi còn áy náy về điều đó song ta không bắt ngươi phải nói ra ta là sư phụ đâu. Nhanh lên, không thì không kịp nữa, ta chỉ còn sống mấy giờ nữa thôi.

- Tiên bối... Sao có thể như vậy được.

- Đừng lo lắng cho ta, ai sinh ra trên đời này mà lại không có lúc phải tử biệt nó. Đạo phật đã dạy "Hữu sinh, hữu biệt, hễ đã có bản thể tất có lúc phải bị huỷ hoại, đó là lẽ thường của tạo hóa". Ta cũng không ra ngoài lệ đó...

Linh Trí thượng nhân ngừng lại rồi nói tiếp:

- Đây là một môn võ công tuyệt thế suốt cả đời ta, chưa hề có ai địch nổi hai chiêu... uy lực thật không bến bờ. Phải là người có đức mới học được.

- Đệ tử làm sao xứng đáng được tiên bối tin cậy đến thế...

- Ta biết tìm được người tin cậy là khó... nhưng ngươi... hội đủ tất cả điều kiện... Giọng Linh Trí thượng nhân bỗng tắt lịm song chỉ một thoáng sau, cặp mắt của Linh Trí mở ra, hai luồng thần quang sáng quắc một cách lạ thường,, Phổ Hiền giật mình. Lão chợt nhớ ra có lần Trí Huệ thiền sư có kể về một nhân vật tiên bối chỉ cần phóng thần lực từ cặp mắt ra đã có thể giết hàng trăm mạng người. Thì ra... Linh Trí thượng nhân chính là vị tiên bối ấy...

- Ngươi... Ngươi... giọng Linh Trí thượng nhân bỗng trở nên đứt quãng.

Ngươi có chịu nhận lời không? Đừng phụ lòng ta...

- Phổ Hiền phân vân. Nhận Linh Trí thượng nhân là sư phụ mà giấu diếm Trí Huệ thiền sư thì mang tội dối trá, phản bội, phạm vào ngũ giới của người tu hành mà không nhận thì...

- Ngươi còn chờ gì nữa, nếu không sẽ không kịp nữa đâu... Ngươi chí khí là người không nên bị ràng buộc vào những điều nhỏ nhặt... Đừng làm ta thất vọng...

Phổ Hiền vội quỳ xuống trước mặt Linh Trí thượng nhân. Lão thấy ở vị tiên bối này khí độ thật hiên ngang. Phổ Hiền nói:

- Đệ tử bái kiến sư phụ. Đệ tử xin thề không làm phụ lòng mong mỏi của sư phụ...

Linh Trí thượng nhân khẽ mỉm cười, vẻ thỏa? mãn. Lão nói:

- Toàn bộ bí kíp ta đã chôn ở một nơi, con sẽ chôn ta ở đó... Bây giờ ta không thể truyền dạy cho con được nữa... Đây là nơi đồ đệ...

Lão bỗng gục đầu xuống không nói được nữa, rồi đột nhiên ngẩng cao đầu nói luôn một mạch:

- Chân khí ta đã tuyệt rồi. Ta sẽ đọc khẩu quyết luyện công cho ngươi.

Ráng nhớ cho kỹ. Vì tập luyện sẽ rất khó khăn đấy...

- Rồi ra sao? Linh Trí thượng nhân có đọc hết khẩu quyết được cho Phổ Hiền đại sư không?

- Không, Linh Trí thượng nhân chỉ đọc được có một nửa... vì thế... thiên hạ mới đồn rằng môn võ bí truyền ấy có hai phần, một nửa là Linh Trí thượng nhân, một nửa là của Phổ Hiền đại sư, nhưng sự lợi hại thì cũng tương đương mà thôi...

Xích Mi lão tổ trầm ngâm một lúc. Lão nói:

- Ngươi là một trong số ít người được biết điều đó... thôi để ta nói nốt cho ngươi nghe...

- Lần trước ta có hẹn ngươi sau hai tháng đến đây thực ra là định nhờ ngươi một việc rất hệ trọng...

- Vãn bối đâu có tài cán gì có thể giúp được, võ công lại không biết...

- Chính vì người không biết võ công thì mới nên việc đây... Xích Mi lão tổ mỉm cười.

Nguyên do Thần Quan đạo nhân vốn là chỗ thâm giao của ta. Chúng ta đã giao ước với nhau là ai giải được sáu mươi bốn thế cờ này sẽ thắng cuộc.

Nếu ta thua, sẽ mất cho y một tuyệt kỹ của ta, còn nếu ta thắng thì y sẽ phải trao cho ta viên thuốc "Ngọc Lộ Lục Hợp Đơn, Ngũ Linh Tán".

- Viên thuốc ấy có gì quý báu mà tiền bối phải đổi cả tuyệt kỹ của mình. - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Với ta, thì bây giờ chẳng cần thiết nữa, bởi vì đã mấy chục năm, ta và lão vẫn hòa. Mỗi người đều giải được ba mươi một thế. Ván thứ sáu mươi ba, ta và lão phải hai người mới giải được. Chỉ còn lại thế thứ sáu mươi tư.

- Thực ra, - Xích Mi lão tổ nói tiếp:

Sáu mươi ba thế cờ đó chỉ là sự tiếp nối để giải thế cuối cùng. Thế này mới thực là quan hệ đến nơi cất giấu tuyệt kỹ võ công...

- Nếu như khó khăn đến thế, mất chục năm hai tiền bối còn chưa giải được thì liệu vãn bối có thể làm được gì... - Chu Cẩm Sơn thốt lên.

- Người hãy nhìn đây! - Xích Mi lão tổ dắt Chu Cẩm Sơn vào sâu trong hang:

Cứ đứng ngo, lúc mặt trời chiếu xuống cái khe nhỏ ở trên đỉnh hang thì ta lại thấy một con rùa từ cái giếng này ngoi lên... Ta chợt nhớ rằng danh hiệu của vị tiền bối đó là Linh Trí thượng nhân. Vậy hẳn con rùa này không phải ngẫu nhiên mà xuất hiện. Lời giải thế cờ có thể nằm ở đây!

- Sao tiền bối không bắt nó lên, giếng này đâu có sâu lắm đâu?

- Chính đó mới là chỗ rắc rối. Nước trong giếng lạnh một cách kỳ lạ, một người có võ công như ta nếu mò xuống công lực sẽ tiêu tan hết, điều đó có nghĩa là bao nhiêu năm công phu sẽ tan tành mây khói... Còn người có thể xuống được vì người chẳng có võ công gì cả. Điều đó vô hại...

- Vậy bây giờ vãn bối xuống bắt nó cho tiền bối nhé!

- Ta thì không cần nữa nhưng lại rất hữu ích cho người. Nếu như lời giải thế cờ nằm ở mu rùa thì không những người có hy vọng luyện được tuyệt thế võ công mà còn có thể đổi lấy viên thuốc để chữa bệnh...

- Ngọc Lộ Lục Hợp Đơn Ngũ Linh Tán?

- Phải! Ngọc lộ là tên một loại rượu quý xuất xứ từ nước Thổ Phồn. Sở dĩ gọi là ngọc lộ vì loại rượu này được ngâm cùng với ngọc của một con trăn sống ngàn năm, còn quý giá hơn ngọc Lam Điền nhiều. Ngâm viên ngọc ấy nơi mát mẻ đúng ba trăm sáu mươi lăm ngày tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm của chu thiên.

Sau đó hạ thổ cũng chừng ấy ngày nữa để hút lấy khí thuần âm. Rồi lấy lên để trên đỉnh núi cao từ giờ Ngọ đến giờ Thân để hút lấy khí thuần dương.

Trong vòng ba trăm sáu mươi lăm ngày nữa, trộn vào rượu sáu vị thuốc quý cùng chín loại thuốc nữa như:

Mao căn, Huỳnh bát, Trạch lan, Kinh giới, Sa tiền, Đào nhơn, Khương lợt, Mộc thông, Vân Linh. Sau đó bắt cho được năm giống vật quý hiếm là Long, Ly, Quy Phượng và Cọp mà phải toàn con đực lại cùng tuổi với nhau mới được lấy xuống nghiền nhỏ cho vào rượu đầy kín lại.

Đặt lên một cái chảo sắt đốt lửa nhỏ khi nào cạn hết sẽ còn lại một thừ bột màu đỏ, vè lại được một hoàn thuốc to bằng trái táo. Bỏ hoàn thuốc này vào miệng một con cọp cái cho nó nuốt vào bụng. Bảy năm sau bắt cọp mổ bụng ra lấy thuốc dùng.

Sở dĩ con cọp không ăn được và tiêu đi là vì khi vào bụng, viên thuốc sẽ rắn lại rồi nằm yên trong bao tử không bị tống ra ngoài...

- Chà! - Chu Cẩm Sơn la lên:

Công phu như vậy thì hẳn là phải quý lắm...

- Đúng thế, lão độc vật đã phải mất mấy chục năm mới có được, nên quý còn hơn cả sinh mạng của lão, người được hoàn thuốc ấy công lực sẽ bằng một trăm năm tu luyện lại không sợ bất cứ một loại độc được nào nữa!

- Thừa tiền bồi, thế thì đời nào lão chịu đưa cho vãn bối?

- Tiểu tử, người ngốc lắm, ta với lão đã có ước hẹn:

Ai giải được trước...

- Vãn bối hiểu rồi... Vậy...

- Nhưng ta e rằng người bị trúng chưởng nặng như vậy mà xuống thì toi mạng ngay. Ta cho rằng Vương Nhất Minh đã bị trúng một loại độc nào đó nên chưởng lực của y mới kỳ quái như vậy...

- Nhưng đằng nào vãn bối cũng không sống được kia mà! Thà chết sớm còn dễ chịu hơn...

Chu Cẩm Sơn nói đoạn gã chạy ngay tới miệng giếng rồi ngó xuống. Xích Mi lão tổ nói:

- Khoan, để ta buộc giây vào người người, khi nào bắt được thì ta kéo người lên, ngoài ra người phải ngậm cái này đã...

Lão đưa cho Chu Cẩm Sơn một cái ống rỗng lấy từ một loại cỏ gọi là Trường Thiên Thảo rồi bảo:

- Người hãy ngậm lấy cái này vào miệng sẽ không bị ngộp thở.

Chu Cẩm Sơn cắn cạo cỏ vào miệng rồi buông mình xuống giếng. Thoạt tiên gã cảm thấy như muôn ngàn mũi dao đâm vào da thịt vì làn nước lạnh đến ghê người. Gã suýt ngất đi song lại cố trấn tĩnh lại trườn xuống dưới.

Giếng không sâu lắm, chỉ chừng mấy sải tay là tới đáy.

Gã mở to cặp mắt nhưng dòng nước tối đen khiến thoạt đầu gã không nhìn thấy gì cả.

Hồi lâu, quen dần với bóng tối, gã thấy một vật đen đen nằm nép ở thành giếng y như con rắn lùn bám vào thân cây vậy. Đúng nó rồi! Chu Cẩm Sơn quơ tay chụp lấy rồi kéo sợi giây ở bụng.

Xích Mi lão tổ phía trên thấy động liền rút dây lên. Chu Cẩm Sơn người tím đen như một xác chết, hai mắt nhắm nghiền nhưng tay vẫn ôm chặt con rắn vào bụng.

Xích Mi lão tổ đặt gã nằm xuống rồi truyền chân khí sang người gã.

Chừng uống cạn tuần trà, Chu Cẩm Sơn mới khê động dậy được cặp mắt. Gã mấp máy nói thều thào:

- Tiền bối... có... có... đúng là...

- Tiểu tử, người đừng có nói vội... để ta...

- Xích Mi lão tổ ngồi xem xét mu rùa rất kỹ lưỡng song không phát hiện điều gì cả. Con vật chống cự rất dữ dội, không chịu nằm yên. bỗng nó đập mạnh hai chân sau xuống đất lật ngửa người lên. Xích Mi lão tổ reo to:

- Đây rồi! Đây rồi! Thì ra dưới bụng nó có một hàng chữ li ti dẫn giải cách đi thế cờ cuối cùng.

Lúc Chu Cẩm Sơn thức dậy, trời đã sáng. Gã cảm thấy dễ chịu, chân khí lưu thông huyết mạch thông suốt. Gã cảm thấy Xích Mi lão tổ vẫn đang ngồi bên bộ bàn có nét mặt lộ rõ vẻ hoan hỉ. Chu Cẩm Sơn rón rén lại gần rồi khê hỏi:

- Tiền bối... Có đúng là tiền bối đã tìm ra cách phá thế cờ rồi không?

- Đúng thế! Đúng thế! Ta đã thành đệ nhất kỳ thủ rồi...

- Chúc mừng tiền bối - Chu Cẩm Sơn vui vẻ nói.

Xích Mi lão tổ đứng dậy, xoa hai bàn tay vào nhau rồi mỉm cười nói.

- Điều này nên dành cho người. Đúng là mọi sự đều không ngoài chữ "duyên", người thật may mắn lắm đó. Tuy thế, nếu muốn có được pho võ công tuyệt thế cũng không phải dễ dàng đâu, cần phải có thái cực đồ... Tiểu tử, người hãy lại đây rồi học lại thế cờ này...
- Tiền bối, dù văn bối có thắng được Thần Quang đạo nhân để lấy được Ngọc Lộ Lục Hợp Đơn Ngũ Linh Tán đi chăng nữa thì cũng mang về đây cho tiền bối...
- Không, chính người là người xứng đáng được hưởng. Ta đã nói với người thác nước này cứ mười năm lại có ba ngày nước ngừng đổ xuống. Lúc ấy cảnh vật yên tĩnh và thần tiên đến lạ thường, khiến cho bất kỳ ai được ngồi ở đó tâm trí cũng trở nên sáng suốt minh mẫn. Đó cũng chính là kỳ hẹn giữa ta và Thần Quang đạo nhân gặp nhau để đánh cờ. Bây giờ là lúc người phải tự đi tìm lão vì kỳ hạn đã hết...
- Văn bối biết tìm Thần Quang đạo nhân ở đâu được? - Chu Cẩm Sơn hỏi.
- Đó là điều cực kỳ khó khăn! Thần Quang đạo nhân bình sinh không tiếp ai, tính tình rất cổ quái nên rất khó gặp được lão. Lão có một sơn trang ở phía tây núi ngũ nhạc... nhưng hành tung bất định lại hay thay đổi dung mạo...
- Thưa tiền bối, vậy có cách nào tìm được lão không?
- Lão rất thích chơi cờ! Nhưng rất ít kẻ dám đấu cờ với lão vì kết quả thảm bại là sinh mạng. Không ai chơi cờ mà thắng được lão, kết quả là đều phải để lại năm xương tàn để lão mài đũa thành quân cờ... Nơi lão ở có khoảng cả ngàn bộ cờ bằng xương như thế...
- Thế nếu Thần Quang đạo nhân thua, lão sẽ mất mạng hay sao?
- Không! Lão sẽ truyền dạy võ công cho kẻ thắng vì võ công lão cực cao...
ta... cũng không địch nổi lão...
- Như vậy, lão quá tàn ác?
- Không hẳn thế! Bởi những kẻ tìm đến lão đều nhằm một mục đích học được võ công để hùng bá thiên hạ... Những tham vọng như vậy đều phải trả giá... Nhưng người thì lại khác bọn chúng. Người cần linh đơn để chữa bệnh và trong tay đã có cách phá sau mười bốn thế cờ này... Lão sẽ thua thôi!
- Tiền bối... Vậy văn bối xin cáo từ...
- Được... Người nên đi tìm lão càng sớm càng tốt vì bệnh của người để lâu sẽ khó trị. Ta cho người mấy viên Cửu Chuyển Hồ Tâm Đơn.
- Lão lấy trong người ra một cái lọ con đưa vào tay Chu Cẩm Sơn rồi nói tiếp:
- Cứ một tháng người lại uống một viên thì sẽ tìm chế được độc khí phát tác...
- Đa tạ tiền bối đã chiếu cố... - Chu Cẩm Sơn nói giọng kính cẩn:
- Văn bối xin ghi lòng tạc dạ...
- Đừng có nói những lời khách sáo với ta, này tiểu tử, tự nhiên ta lại có một ý nghĩ này...
- Tiền bối cứ chỉ dạy, văn bối sẽ nghe theo...
- Ta suốt đời không ai thân thích, không nhận đệ tử, về già lại thấy cô đơn... ta muốn nhận người làm nghĩa đệ...
- Tiền bối, văn bối sao dám thế? Văn bối còn nhỏ tuổi...
- Không sao! Người cứ gọi ta là đại ca là được rồi... thế là vui hơn, người chịu không?
- Được như vậy thì còn gì bằng, nhưng...
- Không nhưng gì cả... Người đồng ý là được rồi... Này tiểu tử! - Xích Mi lão tổ vui vẻ gọi:
Ta muốn tặng người một thứ này...

- Đại... - Chu Cẩm Sơn định nói đại ca, song gã thấy khó nói quá... Lão già tóc bạc trắng này lại kết tình huynh đệ với một tiểu tử thì thật kỳ...

- Cứ gọi đại ca đi mà. Ta đã bảo...

- Đại ca... - Chu Cẩm Sơn áp úng nói:

Đại ca đã đối xử quá tốt với tiểu đệ rồi... Tiểu đệ... không dám nhận đâu...

- Đừng có nói nhăng thế...

Lão vừa nói vừa rút trong người ra một cuốn sách:

- Thật đáng tiếc là người lại chưa thể nào đọc võ công được nhưng ta cũng trao cho người cuốn sách này, khi nào uống được Ngọc Lộ Lục Hợp Đơn Ngũ Linh Tán, công lực tăng lên, chân khí điều hòa thì người sẽ luyện tập...

- Đại ca! Đây là võ công gì vậy...?

- Đây không phải là võ công! Người nên nhớ rằng Thần Quang đạo nhân đã phải đổi cả hoàn thuốc quý giá nhất của lão để lấy nó đấy! Có tuyệt kỹ này người võ công kém cỏi cũng không ai làm gì nổi người được...

Lão lật mấy trang sách ra, bên trong không có chữ nghĩa gì cả, chỉ có hình rất nhiều bàn chân chằng chịt cùng những dấu hiệu khó hiểu.

- Đây là "Cửu cung bộ pháp", dựa theo phương vị của tinh đầu mà chế thành. Năm xưa trên đỉnh Ly Sơn tuyết phủ, có chín vị kỳ nhân bàn luận võ công rồi ngắm sự dịch chuyển dịch của tinh tú mà sách tạo ra bộ pháp này. Đó là các sao Giốc, Cháp, Chương, Bé, Đẩu, Phong, Lâu, Khê, Tịnh. Cả thấy là chín vị. Đây là một công phu lợi hại dù địch nhân lợi hại đến đâu cũng không sao phạm vào thân thể ta được. Người hãy xem cho kỹ nhưng chưa tập được đâu vì phải có nội lực thật thâm hậu mới luyện được. Ta phải mất mười năm mới thông hiểu được chỗ diệu dụng của nó đấy!

Xích Mi lão tổ ngừng lời. Lão lấy ra một tấm thẻ bằng đồng rồi nói tiếp:

- Trước đây, khi tung hoành trong Trung thổ, mặc dầu không ở môn phái nào cả song tấm lệnh bài này là dấu hiệu riêng của ta, bất cứ bọn tà ma ngoại đạo trông thấy cũng phải nể sợ. Nay người hãy cầm lấy, sẽ có chỗ đắc dụng sau này...

- Đại ca, nếu như tiểu đệ muốn tìm đại ca thì biết tìm ở đâu? Đại ca còn ở đây chăng?

- Chưa chắc, vì nơi này đâu còn gì lưu luyện với ta nữa, ta sẽ đi ngao du cho phỉ chí tang bồng.

Xích Mi lão tổ mơ màng nói:

- Tiểu đệ cứ yên tâm! Nếu như Xích Mi này còn sống ắt tiểu đệ sẽ gặp được. Ta đã nói rồi, "Mọi việc không ngoài chữ duyên".

Chu Cẩm Sơn bỗng cảm thấy hào khí trong lòng nổi lên, gã vòng tay nói:

- Đa tạ đại ca, tiểu đệ xin cáo biệt. Hẹn ngày tái ngộ.

7. Trấn Kim Lăng, Thiều Niên Gặp Nạn

Ra khỏi sơn cốc, Chu Cẩm Sơn một mình thất thủ trên đường... Bất giác, gã quay đầu nhìn lại thác nước đang ầm ầm đổ xuống mà lòng bỗng thấy nao nao. Gã nhớ tới sư phụ, thầm nhủ lòng một ngày nào đó sẽ quay lại xin sư phụ tha thứ. Gã cũng nhớ tới Vương tiểu muội rồi đột nhiên đưa tay lên sờ má.

Vết sẹo vẫn còn đó, kỷ niệm của lần luyện kiếm đầu tiên trong đời cùng vị tiểu cô nương xinh đẹp. Gã không khỏi ngậm ngùi cho thân phận long đong không biết sẽ về đâu. Rồi lại tự trách mình đã là thân nam nhi mà đã sớm vương vào chuyện nhi nữ thường tình.

Mãi miên man suy nghĩ gã đi tới một thị trấn sầm uất. Đúng như người ta nói:

Nam thanh nữ tú, xe ngựa dập dìu. Gã hỏi khách qua đường:

- Xin hỏi thiếu gia, chẳng hay đây là đâu vậy?

Gã kia nhìn Chu Cẩm Sơn từ đầu đến chân rồi nói:

- Tiểu tử, có thể mà cũng không biết... Đây là Kim Lăng trấn, một nơi đô hội bạt nhất nhì ở đây đây!

- Xin cảm ơn!

Chu Cẩm Sơn nói rồi rảo bước đi. Gã nghĩ bụng việc đầu tiên hãy kiếm cái gì cho vào bụng đã rồi sẽ hỏi đường tới Tây Ngũ Nhạc.

Chu Cẩm Sơn nghĩ tới lời dặn của Xích Mi lão tổ phải đề phòng khi bước chân ra giang hồ, một khi lai lịch chưa rõ ràng thì không nên lộ diện. Gã lấy ít bùn đất xoa lên mặt cho hình dung xấu xí rồi tìm một khách điếm.

Điểm tiểu nhị, một gã mũi nhọn như mũi điều, thấy Chu Cẩm Sơn đen đũi xấu xí thì chặn gã lại rồi hỏi:

- Này bé con, có tiền không mà dám vào chốn này hả?

- Sao lão khinh người quá vậy? - Chu Cẩm Sơn tức giận hỏi:

- Bộ người tưởng ta không có tiền sao? Gã móc trong túi ra một đỉnh bạc dứ dứ trước mặt điểm tiểu nhị.

Tên mũi điều thấy đỉnh bạc, mặt bỗng dịu lại, gã xum xoe nói:

- Công tử, xin bớt giận đi mà. Mời theo lối này!

Chu Cẩm Sơn lựa một bàn trong góc hãy còn trống. Gã gọi một tô cơm với tô cánh cá. Trong lúc đang ngồi ăn, bỗng sáu tên đại hán bước vào ngồi ngay cái bàn bên cạnh. Chu Cẩm Sơn giật mình nhận ra một gã là đại đệ tử phái Côn Luân, Hà Thiện Luân, kẻ đã đến dự lễ minh thọ lục tuần của sư phụ y bữa trước.

Hà Thiện Luân nói:

- Các vị, chúng ta ngồi đây thôi! Gã đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:

- Nơi đây không có người võ lâm, chúng ta có thể yên tâm nói chuyện...

Chu Cẩm Sơn liếc mắt quan sát thấy năm gã kia thì có ba là đệ tử Cái Bang, còn hai gã kia thì không hiểu là người của môn phái nào. Thấy chúng có vẻ gian xảo nên Chu Cẩm Sơn chú ý lắng nghe.

Hà Thiện Luân lên tiếng trước:

- Trịnh huynh, ý kiến giáo chủ thế nào?

Giọng gã họ Trịnh:

- Không nên hấp tấp. Mọi ngại lớn nhất là lão trọc chùa Thiếu Lâm rồi mới đến Cái Bang quý vị...

Hà Thiện Luân nói:

- Đúng vậy. Thoạt tiên tại hạ cứ lo ngại ở Hồ Nam. Song chứng kiến tận mắt võ công của lão Vương thì thấy không có gì đáng ngại cả! Có đúng không Thôi huynh?

Gã họ Thôi ậm ừ trong miệng không đáp rồi hỏi khê:

- Vụ lão trọc không hiểu giáo chủ có chủ trương gì?

- Đã đầu vào đây hết cả rồi... - Họ Trịnh cười hềnh hếch:

Các vị sẽ gặp y ngay bây giờ.

Rồi ghé sát vào tai mấy tên kia nói gì nghe không rõ. Chỉ thấy nghe xong mấy tên vỗ tay vào đùi đánh đét một cái rồi trầm trồ:

- Thật là thần cơ diệu toán, giáo chủ quả là người nhìn xa trông rộng.

Gã họ Thôi bỗng chỉ tay nói:

- Kìa, gã đấy!

Một nhà sư xuất hiện, trên đầu gã đội một cái nón sùm sụp che kín mặt.

Cứ như từ dưới đất mọc lên khiến Chu Cẩm Sơn không nhìn rõ mặt. Gã xoay lưng về phía Chu Cẩm Sơn nên y chỉ nhìn thấy cái lưng to bè.

- A di đà phật! Bần tăng đến trễ...

- Không sao! Không sao! Chúng ta đều là người một nhà có gì mà lại quá khách sáo!

Chu Cẩm Sơn giật mình. Thì ra bọn này đang mưu tính một việc gì mờ ám đây. Chắc trong số này phải có người của Thanh Long Bang.

Hà Thiện Luân nói với gã họ Thôi:

- Tại hạ nghe Trịnh huynh nói mà cứ nửa tin nửa ngờ, bây giờ thì...

- Hà huynh cứ yên tâm, mọi việc giao chủ đã lo đầu vào đấy cả rồi. Người ta nói "Dục tốc bất đạt" mà.

Một gã Cái Bang bỗng nói:

- Này các bằng hữu có tin mới đây. Các vị có biết thằng nhóc gọi Vương Nhất Minh là nghĩa phụ không?

.....(Thiếu 2 trang 62, 63).....

..... đi lời dặn của Xích Mi lão tổ phải giữ kín thân thể mình. Lòng uất hận nổi lên, gã đứng bật dậy vỗ tay vào ngực nói lớn:

- Cá người tự xưng là anh hùng hảo hán mà ăn nói thối lảm... Suy xét hồ đồ chẳng khác gì đàn bà... Ta là Chu Cẩm Sơn đây... Các người cần gì thì cứ hỏi, ta sẽ nói cho mà nghe.

Mấy tên hán tử kinh ngạc, miệng há hốc ra. Một gã hỏi:

- Tiểu tử, người đừng có nói bậy đó. Người có biết rằng người mạo nhận sẽ bị chết uống không?

- Ta là ta chứ việc gì phải mạo danh người khác.

Chu Cẩm Sơn lấy tay chùi sạch đất trên mặt rồi nói:

- Gã học Hà kia, mở to mắt ra mà coi ta có phải là Chu Cẩm Sơn không?

Hà Thiện Luân trở mắt ra nhìn, một lát gã kêu lên:

- Đúng rồi, ta nhận ra y rồi... Chúng ta vớ bở...

- Người đường đường là danh môn chánh phái mà lại âm mưu hãm hại đại sư Thiếu Lâm, ta ngồi đây đã nghe hết tất cả rồi...

- Được, thế thì càng tốt bởi vì chúng ta không bao giờ thả người ra cả...

Gã nói rồi bước một bước giơ tay phải chụp vào ngực Chu Cẩm Sơn. Gã cười gằn:

- Ta mà nhả chưởng lực ra thì người chết ngay tại chỗ. Song người còn có ích cho bọn ta nhiều lắm, ta chỉ cho người ném chút mùi đầu khổ thôi.

Hà Thiện Luân nói đoạn nhấn mạnh vào ngực gã một chút, Chu Cẩm Sơn thấy lòng ngực nóng ran như lửa đốt, hai cánh tay bỗng nặng như chì, tưởng chừng hàng ngàn mũi kim đâm vào da thịt. Gã cố nén tiếng rú lên đau đớn, lòng ngoan cường nổi lên, gã hét to:

- Có giỏi thì giết ta đi, tên hèn mặt kia.

- Ta sẽ không để người chết đâu! Hãy thưởng thức thêm chút nữa.

Gã nhấn thêm kinh lực rồi khoan khoái ngắm nhìn Chu Cẩm Sơn phải lên tiếng van xin.

Đột nhiên, Chu Cẩm Sơn thấy sau lưng mình nóng ran. Một bàn tay ai đó đã đặt vào sau lưng gã. Hiên nhiên, hai huyệt "Đào Đạo" và "Ö Xá" ở phía sau đã bị điểm trúng. Áp lực trên cánh tay phải nhẹ bỗng. Chu Cẩm Sơn khoan khoái, dễ chịu vô cùng.

Hà Thiện Luân thấy bàn tay có vẻ khác lạ, gã chưa kịp phản ứng thì đã hự lên một tiếng, gã ngã bật về phía sau, mặt mày xanh tái lộ vẻ kinh dị hãi hùng.

Một lão già từ phía sau Chu Cẩm Sơn xuất hiện. Lão râu tóc vẫn đen nhánh nhưng khuôn mặt nhăn nhúm già nua. Lão cất giọng khàn khàn:

- Các người toàn là kẻ có võ công sao lại uy hiếp thằng nhỏ này mà không biết xấu hổ hay sao? Lão già đây giết người đã nhiều mà cũng chưa từng làm những việc hèn hạ như vậy!

- Người... người là ai...? - Hà Thiện Luân tức giận giọng run lên.

- Ta mà nói tên ra sợ các người võ mật mà chết mất. - Lão già cười khà khà.

- Người đừng tưởng bọn ta sợ đồng võ công của người đâu.- Gã họ Trịnh hùng hổ nói.

- Được, người sẽ được thưởng thức ngay bây giờ...

Lão bỗng vươn tay tả ra thủ pháp nhanh như gió đã thấy cổ tay gã họ Trịnh bị gã nắm chặt rồi. Phập! gã họ Trịnh rú lên, bàn tay gã đã bị lão già lấy một cây đũa rồi dùng tay phải đóng xuyên xuống, cấp ngập xuống bàn chỉ lộ ra chùng một tác.

Thủ đoạn lão ra tay thật là kinh người. Một gã sợ quá lắp bắp:

- Tiền bối... Tiền bối... Vậy tiền bối là...

- Người nhận ra ta rồi sao? - Lão già cười thích chí:

Ta là Bất Quá Ngũ...

- Bất Quá Ngũ... Tên gì mà kỳ vậy? - Chu Cẩm Sơn không ngăn được tánh trẻ con nên hỏi.

Lão già không giận dữ mà lại có vẻ khoái trí hơn. Lão giảng giải:

- Ta có danh hiệu đó là vì một ngày ta không giết quá năm người... Hôm nay ta đã giết được bốn người rưỡi rồi đó.

- Tại sao lại bốn người rưỡi, làm gì có chuyện lạ vậy? - Chu Cẩm Sơn hỏi tiếp, - Tiểu tử, người cũng giỏi biện bác đấy. Người không thấy gã này chết một nữa rồi hay sao?

Hà Thiện Luân vốn tính tình xảo quyệt, gã nói với mấy tên đồng bọn:

- Chúng ta không sợ lão nữa. Lão nói lão đã giết bốn người rưỡi rồi thì không giết thêm nữa đâu. Chúng ta liền thủ xông vào...

Gã cố ý nói thật lớn cho Bất Quá Ngũ nghe. Quả nhiên lão này mắc mưu rồi hoảng sợ nói:

- Ta không giao đấu nữa, ta không giao đấu nữa... chỉ thấy gã lộn người về phía sau đã mất dạng. Chu Cẩm Sơn thấy lão bỏ đi thì hoảng sợ nghĩ thầm:

"Phen này mình tất không thoát khỏi tay bọn chúng rồi..." Lúc đó, gã họ Trịnh không ngớt rên la vì đau đớn, bàn tay gã đã bị ghim chặt vào cái bàn không rút ra được. Chu Cẩm Sơn toan đứng dậy lên ra ngoài, song Hà Thiện Luân trông thấy, gã cười nhạt:

- Tiểu tử, người chạy đâu cho thoát.

Gã nhảy vọt xuống trước mặt Chu Cẩm Sơn vung quyền đâm vào ngực gã. Bịch một tiếng, Chu Cẩm Sơn loạng choạng lui về phía sau mấy bước, máu phun ra khỏi miệng.

Hà Thiện Luân vẫn chưa hả giận, gã vung chân đá mấy cái vào người Chu Cẩm Sơn miệng không ngớt thóa mạ:

- Để xem lần này có kẻ nào cứu nổi người không? Ta phải cho người sống dở chết dở mới được.

Gã định vung quyền đánh nữa, bỗng một bóng áo xanh xuất hiện, lập tức gã cảm thấy huyết "Khí Hộ" đang bị uy hiếp nên vội thu quyền về, nhảy lùi về phía sau thủ thế, Một hán tử trung niên đứng trước mặt gã.

Có lẽ y cũng khá nhiều tuổi, song dung mạo tuấn nhã, miệng vuông hình chữ Tứ, ăn mặc sang trọng nên rất khó đoán được tuổi thật của y. Hà Thiện Luân tức giận quát lớn:

- Giáng Thành Hội! Võ công người có là bao mà dám khoe khoang trước mặt ta?

- Đúng thế, công phu của Giang mỗi chẳng có chi đáng kể nhưng cũng đủ để chế phục những hạng người như người...

- Được lắm. - Hà Thiện Luân cười nhạt - Hà Thiện Luân này sẵn sàng lãnh giáo vài cao chiêu của người.

"Soạt" một tiếng, thanh trường kiếm của gã đã rút ra khỏi vỏ, rồi nhắm ngực Giang Thành Hội đâm tới.

Giang Thành Hội vẫn đứng nguyên tại chỗ, y chỉ khẽ nghiêng người rồi vươn tay phải chụp vào cổ tay cầm gươm của Hà Thiện Luân. Đây là một tuyệt kỹ có tên gọi là Triệt Quyền Thủ, một công phu bí truyền nghe đồn là của Lý Tĩnh, một danh tướng đời Đường.

Kiểm pháp còn luôn có điểm đặc biệt ở chỗ Động nhiều hơn Tĩnh, sử dụng nhiều nội lực biến hóa chiêu số làm hoa mắt đối phương vì thế các đệ tử của phái Công Luân khi tập luyện kiếm pháp rất chú trọng đến sự biến hóa và sự lanh lẹ của mã bộ. Đòn của Giang Thành Hội ra thật nhanh song Hà Thiện Luân cũng đứng vào hạng hảo thủ của giang hồ nên không sẽ gì uy hiếp được gã ngay.

Gã trầm mình xuống một chút rồi bất ngờ lười gươm hất ngược lên, sử chiêu "Quan bình hiển ẩn", một trong số sáu tuyệt chiêu của phái Côn Luân, kinh khí rút lên veo veo chứng tỏ gã đã vận kinh lực đến độ tuyệt đỉnh.

"Chát" một tiếng, không hiểu Giang Thành Hội đã rút ra cây quạt sắt sau lưng từ lúc nào. Gã đập cái quạt vào ngay sống gươm của Hà Thiện Luân vệt sang một bên, khiến hộ khẩu bàn tay của Hà Thiện Luân tê chồn không sao chịu nổi. Kinh lực mạnh đến nỗi gã họ Hà loạng choạng mấy bước. Song gã lấy lại bình tĩnh rồi nghĩ bụng:

"Hồ Giang được mệnh danh là "Thiệt Trảo" quả nhiên công lực không phải tầm thường, tốt nhất không nên để cán quạt của gã đánh trúng..."

Nghĩ vậy, gã vũ lông thanh gươm xoay tròn lấy Giang Thành Hội, kiếm ảnh trập trùng, đồng thời gã hô to:

- Các vị bằng hữu, hãy ra tay ngay đi thôi...

Sáu gã hán tử đứng bên ngoài đồng loạt nhảy xổ vào bao vây lấy Giang Thành Hội.

Hai gã đệ tử Cái Bang vung gậy đánh chó, mấy gã còn lại thì dùng cương tiên và chùy.

Mấy thứ binh khí hỗn hợp cùng một lúc đánh ra thật vô cùng nguy hiểm, trong vòng một trượng, chưởng lực bao trùm.

Giang Thành Hội không chút nao núng, chỉ thấy bóng gã xuyên qua xuyên lại, cây quạt sắt vung lên, hạ xuống đón đỡ những chiêu ác hiểm. Một lúc sau, gã bèn tả trúng một cú đá văng xa mấy thước, song những tên còn lại đều là những hảo thủ vẫn xiết chặt vòng vây lại.

Giang Thành Hội nghĩ thầm:

"Trong số này, gã họ Hà có phần lợi hại hơn cả, ta cần phải hạ thủ gã trước, bọn chúng tất sẽ tan vỡ. Gã chuyển quạt sang tay trái đập vào vũ khí của tên đệ tử Cái Bang. Tên này đã biết nội lực của Giang Thành Hội rất lợi hại, không dám vung gậy lên đỡ mà vội nhảy lùi, đồng thời tên Cái Bang bên cạnh lập tức dùng gậy đánh chó quét ngang vào hạ bàn buộc họ Giang phải nhảy lên. Song đó chỉ là hư chiêu của Giang Thành Hội. Gã biết chắc lợi dụng sơ hở thế nào Hà Thiện Luân cũng đâm kiếm vào sườn của gã. Quả nhiên Hà Thiện Luân trúng kế. Gã thấy mé hữu của Giang Thành Hội sơ hở liền nhào tới, mũi gươm nhấn ngay huyệt "Chương môn" nằm ngay chót xương thứ mười hai, một yếu huyệt rất trọng yếu vì là huyệt nội của Ngũ Tạng trong cơ thể con người.

Giang Thành Hội nhảy lên, thành ra gậy của gã đệ tử Cái Bang quét trúng thanh gươm của Hà Thiện Luân khiến gã mất đà xoay người đi một bước.

Chỉ trong nháy mắt, Giang Thành Hội xòe bàn tay phải ra sử chiêu ém Dương Bảo Phiến rất mạnh, chỉ nghe "hự" lên một tiếng, Hà Thiện Luân có cảm giác như bị một cây chùy sắt đập vào lưng, miệng phun ra một tia máu dài.

Cũng may nhờ nội công của Hà Thiện Luân cũng vào loại thượng thặng nên gã tuy bị nội thương nhưng vẫn còn gượng đứng dậy được.

Hà Thiện Luân cặp mắt đỏ ngầu, gã nói đứt quãng:

- Tên... tên... Dâm tặc... ma đầu kia, người rồi sẽ phải t... r... ả món nợ này.

Nói xong, gã loang choạng bước ra ngoài cửa. Sáu gã hán tử kia cũng nhào theo luôn.

Giang Thành Hội bước lại về phía Chu Cẩm Sơn. Lão hỏi giọng khoan hòa:

- Tiểu tử, ngươi có sao không?

- Vãn bối... vãn bối... - Chu Cẩm Sơn nhất thời không thốt lên câu nào cả và khí huyết trong người gã nhộn nhạo hẳn lên vì đã bị Hà Thiện Luân đánh một quyền vào ngực rất mạnh.

Giang Thành Hội mỉm cười nói:

- Cứ gọi ta là đại huynh được rồi. Ngươi bắt tất phải khách sáo.

Giang Thành Hội cúi xuống xem xét ngực cho Chu Cẩm Sơn. Gã gật gù:

- May cho ngươi, xương ngực chưa bị gãy. Có thể gã họ Hà kia thấy ngươi không biết võ công nên chỉ ra tay nhẹ thôi...

Thực ra điều đó chỉ đúng một phần. Chu Cẩm Sơn bị trúng chưởng của Vương Nhất Minh, độc chưởng vẫn còn ngưng tụ trong cơ thể lại được uống Cửu Chuyển Hồi Tâm Đơn của Xích Mi lão tổ nên kinh khí ngưng tụ không nơi phát tiết, gặp chưởng của Hà Thiện Luân đánh vào nên phát sinh phản chấn, thành ra gã mới không bị làm sao cả.

Giang Thành Hội nói với Chu Cẩm Sơn:

- Tiểu đệ, chúng ta rời khỏi đây thôi, không bọn chúng quay lại thì rắc rối lắm. Đến chỗ vắng vẻ ta sẽ truyền chân khí cho ngươi...

Lão nâng Chu Cẩm Sơn dậy song gã đau quá đi không nổi. Giang Thành Hội bảo:

- Ngươi hãy bám vào cổ ta, để ta công đi cho lẹ.

- Đại ca... Hãy bỏ mặc đệ Ở đây được rồi, việc gì mà...

- Đừng rườm lời nữa, mau bám vào cổ ta mau lên.

Trong phút chốc, Giang Thành Hội đã chạy được mấy dặm. Gã đặt Chu Cẩm Sơn ngồi xuống đất ngay gần rồi đặt bàn tay lên lưng truyền chân khí vào.

Chỉ trong một giờ, gã rút tay ra, mồ hôi đầm đìa trên mặt, gã lắc đầu:

- Thật lạ lùng. Ta chưa từng trị thương cho người nào lạ như người...

Trong người người, chân khí trông rõ ràng không có gì cả mà truyền chân khí của ta vào không được. Tiểu tử ngươi là ai, lai lịch thế nào, nói cho ta rõ!

Chu Cẩm Sơn thấy gã hết lòng hỗ trợ mình lại tỏ ra quan tâm nên chẳng dấu diếm gì kể hết cho gã nghe. Kể xong Chu Cẩm Sơn hỏi:

- Đại ca, sao đại ca lại cứu tiểu đệ?

Giang Thành Hội không trả lời. Một lát sau gã mới nói:

- Ta cũng có một đứa con gái, có lẽ cũng xấp xỉ tuổi như ngươi. Ta... ta đã đi tìm nó hoài mà không thấy...

- Tiền bối... - Chu Cẩm Sơn thấy gã nói vậy, y không dám xưng hô đại ca nữa nên đổi giọng:

Tiền bối, vì sao lại đến nông nổi ấy? Nếu có thể giúp gì...

- Ta thấy người ít tuổi lại nghĩa khí nên rất quý mến. Hơn nữa câu chuyện của ta có liên quan đến Vương Nhất Minh.

Chu Cẩm Sơn "ồ" lên một tiếng kinh ngạc:

- Sao lại có chuyện kỳ lạ như thế, chuyện đó có liên quan tới sư phụ văn bối sao?

- Phải - Giang Thành Hội chậm rãi nói:

Thiên hạ vẫn đồn đại ta là một tên dâm tặc, tà ma ngoại đạo xong thật ra không phải thế...

- Sao tiền bối không giải thích cho họ biết? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Người còn ngây ngô lắm, - Giang Thành Hội lắc đầu:

Thói đời vẫn thường nghe theo số đông, mình ta cãi sao lại.

- Không lẽ không có người hiểu được tiền bối sao?

- Điều đó không quan trọng! Hồi trước ta hết lòng yêu thương một người. Người đó là Hứa Tố Trinh...

- Hứa phu nhân có yêu thương tiền bối không? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

Cặp mắt Giang Thành Hội bỗng trở nên đăm chiêu, lão khẽ gật đầu:

- Có, nàng cũng rất mực yêu thương ta nhưng giữa chúng ta có một sự cách biệt...

- Văn bối nghĩ rằng...

- Đừng có cắt lời ta như thế, người còn nhỏ tuổi chưa hiểu được, Hứa Tố Trinh xuất thân giòng dõi trâm anh thế phiệt. Tổ tiên nàng đời đời ăn lộc triều đình, song thân nàng cũng là danh tướng vì thế hết sức ngăn trở nàng không được kết duyên với ta... mà ngầm hứa hôn nàng với một người khác...

- Thưa Giang tiền bối, có phải người đó là...

- Là Vương Nhất Minh. Y vốn là chỗ bạn bè tâm giao với ta song ông nội y cũng là quan chức của triều đình. Khi Vương Nhất Minh sinh ra đời thì song thân y bị bạo bệnh mà chết, thành ra, tuy y không làm quan nhưng cũng được cái tiếng... Hứa Tố Trinh vô cùng đau khổ. Dù thế nào nếu bị ép buộc nàng sẽ quyên sinh vì thế... vì thế ta phải dùng thủ đoạn...

Đêm hôm đó, ta đột nhập vào dinh cơ của Hứa Tố Trinh. Nàng bị song thân giam lỏng trong một căn phòng bên ngoài có lính canh bảo vệ nghiêm cẩn. Hai gã đã được ta mua chuộc từ trước, ta dí cho chúng rất nhiều vàng bạc nên đã ngầm mở cửa phòng Hứa Tố Trinh ra ngoài. Trước khi đưa nàng đi trốn ta còn điểm huyết chúng để đánh lừa phụ thân nàng giữ cho chúng khỏi bị tội.

Khi chúng ta thoát ra một cách dễ dàng, ta nói sẽ đưa nàng đi đến một nơi thật xa, khỏi tầm tay của gia đình nàng. Sau đó vài năm sẽ trở lại xin tạ tội trước song thân. Nhưng Hứa Tố Trinh không chịu, như ta đã nói, nàng vốn xuất thân từ chốn danh gia nên chỉ chui trốn gia đình chừng vài tháng cho trễ ngày hứa hôn với Vương Nhất Minh. Sau đó sẽ về xin gia phụ...

Lúc ấy, chúng ta đi đến một khu rừng hoang vắng, cây cối rậm rạp đến nỗi ngay cả ban ngày mà ánh dương quang cũng không chiếu xuống được.

Trời đất bất ngờ đổ mưa. Sấm sét nhằng nhịt, chúng ta người ướt như chuột lột, may sao bỗng nhìn thấy lờ mờ một toà cổ miếu!

Ta cũng Hứa Tố Trinh chui vào. Bên trong ẩm thấp bụi bậm, mạng nhện giăng đầy. Trên bệ thờ có nhiều pho tượng lớn nhỏ, hình dung cổ quái không hiểu là tượng gì, phía dưới là vài bó nhang để sẵn.

Hứa Tố Trinh bảo ta:

- Giang ca ca, muội xem ra đây không phải là nơi thờ phật thì phải.

Những bức tượng này...

- ô-’, đúng đây, không hiểu ai thờ gì ở đây mà ta cũng cảm thấy lạ lùng lắm. Nơi đây haong vắng không một bóng người sao lại có nhang để sẵn...

Chúng ta bàn tán mãi không làm sao giải đáp. Hứa Tố Trinh vì không quen nếp sống giang hồ nên ta phải tìm kiếm cái gì cho nàng nằm tạm. Rất may, trong ngăn bệ phía dưới còn ít rơm khô, ta gom lại được một ít rồi trải xuống đất phía sau mấy bức tượng. Tòà cổ miếu rất chật chội nên chúng ta phải nằm chung.

Bất chợt, Hứa Tố Trinh ngồi dậy, nàng bảo ta:

- Giang ca ca, dù sao chúng ta cũng đã tới đây, không biết những pho tượng này có ý nghĩa gì song chúng ta cũng nhờ tòà cổ miếu này mà có chỗ trú thân. Có sẵn nhang sao lại không thắp vài nén!

Ta khen phải, lấy mấy nén nhang ra cắm vào bát. Đồ đánh lửa đã để sẵn ta bật lửa đốt nhang rồi cùng nàng quì xuống lăm râm khấn:

- Chúng tôi, Giang Thành Hội và Hứa Tố Trinh lạc bước vào đây mượn nhờ quý miếu, nếu có gì sơ sót xin các vị lượng thứ cho...

Xong xuôi chúng ta nằm xuống ngủ.

Giang Thành Hội ngừng lời, làm như lão đang hồi tưởng lại những giây phút đã qua. Chu Cẩm Sơn tuy chưa hiểu rõ lắm mối quan hệ nam nữ nhưng đã vốn từ nhỏ đọc sách đã nhiều nên cũng hiểu được vài phần.

Gã thấy Giang Thành Hội im lặng thì không dám hỏi. Một hồi lâu sau, dường như bình tĩnh, Giang Thành Hội nói tiếp:

- Đêm đó, thực ra chính ta đã trúng độc. Tòà cổ miếu đó chính là một phân đàn của Hồng Y Bang, một bang hội tà đạo toàn là nữ nhân. Giáo chủ của Hồng Y Bang là Du Tiểu Phụng, một nữ ma đầu có dung nhan cực kỳ xinh đẹp, nhờ đánh cắp được khẩu quyết luyện Huy Thủy Kinh của phái Thiếu Lâm. Thị võ công khá cao, nhưng khả năng dùng độc thì độc nhất vô nhị.

Nguyên do nhang đặt trên bệ thờ đã được tẩm một độc dược có tên gọi là Thất Hồn Hương. Bản thân ta qua lại giang hồ cũng đã nghĩ đến những thủ đoạn dùng độc nên trước khi đốt nhang đã xem xét rất kỹ song không phát hiện được gì cả, Du Tiểu Phụng cũng đã tiên liệu được điều đó. Thị biết rằng muốn lừa khách giang hồ thì thủ đoạn dùng độc phải có chỗ khác người. Cây nhang đó thật ra hoàn toàn không phải là chất độc, chỉ có phần giữa mới tẩm Thất Hồn Hương mà thôi. Do đó, khi đốt nhang ta không phát hiện điều gì là phải.

Đến nửa đêm, Thất Hồn Hương bắt đầu phát huy tác dụng. Thoạt tiên, ta thấy người lâng lâng như bay bổng trong cõi thần tiên. Sau đó, người bỗng nóng hừng hực khó chịu không tả. Ta mất hết lý trí, lúc đó chỉ còn biết người bên cạnh ta là vợ... Thế rồi ta đã...

Chu Cẩm Sơn đỏ bừng mặt lên. Gã không ngờ Giang Thành Hội lại đem chuyện người lớn ra kể với mình. Giang Thành Hội dường như chẳng để ý gì đến thái độ của gã, lão kể tiếp:

- Lúc tỉnh dậy thì sự đã rồi... Hứa Tố Trinh thóa mạ ta hết lời, nàng nói:

- Người... người... thật là quân dê tiện đã lường gạt ta đến chốn này để giở trò bỉ ổi. Ta còn sống làm gì trên đời này nữa!

- Hứa muội... - Ta lấp bắp nói:

Việc này có chỗ khó hiểu, không phải lỗi tại ta...

- Người đừng có biện bác dài dòng. - Hứa Tố Trinh khóc nức nở:

Ta vốn...

- Hứa muội, ta không biết phải nói thế nào bây giờ. Lúc đó, dường như ta bị trúng một độc vật gì đó... nên không tự chủ được...

- Độc dược ư! Ở đây nào có ai đâu! Người không thể nào dối trá mãi được đâu!

Ta chợt hiểu Hứa Tố Trinh đâu phải là người trong giới giang hồ nên làm sao nàng hiểu được những chỗ ngoắt ngoéo. Ngay bản thân ta cũng không phát hiện được là nàng.

Phải đến chiều tối, ta khuyên giải mãi nàng mới nguôi giận, nàng bảo ta:

- Giang ca ca, dù sao thì cũng đã lỡ rồi, tiểu muội thấy có lỗi với gia phụ lắm. Nên định quay về thú thật với gia phụ là hơn...

- Nàng về thì nguy hiểm lắm, ta e...

- Không sao đâu! - Hứa Tố Trinh nói:

Chúng ta đã thế này thì gia phụ cũng phải chịu thôi... Giang ca ca cứ ở đây chờ, nếu được sự chấp thuận, tiểu muội sẽ quay lại đón chàng...

- Nếu không thì sao! Ta lo sợ hơn.

- Nhất định gia phụ sẽ đồng ý mà - Hứa Tố Trinh quả quyết nói:

Còn bằng không tiểu muội cũng nhất định quay lại đây...

- Để ta đưa muội về gần đến nhà đã rồi quay trở lại.

- Thế cũng được, - Hứa Tố Trinh đồng ý.

Ta công nàng trên lưng, thi triển khinh công tuyệt kỹ chạy như bay mà lòng vui phơi phới. Gần đến dinh cơ nhà nàng, ta đặt nàng xuống đất rồi dặn:

- Hứa muội, dù thế nào muội cũng trở lại, ta sẽ ở tòa cổ miếu đợi tin nàng.

Hứa Tố Trinh gật đầu. Ta nhìn theo bóng nàng đi khuất rồi mới quay trở lại...

Hai ngày sau một chuyện kinh khủng xảy ra...

Chu Cẩm Sơn thấy Giang Thành Hội ngưng bật thì sốt ruột hỏi:

- Hứa phu nhân không quay lại sao?

- Có.. Nàng có trở lại hai ngày sau đó nhưng... Ta đã nói, tòa cổ miếu là phân đàn của Hồng Y Bang. Cái đêm ta cùng Hứa cô nương ngủ trong cổ miếu, Du Tiểu Phụng đã trông thấy. Thị cũng yêu thương ta từ lâu song trước đây ta cự tuyệt. Khi Du Tiểu Phụng trông thấy ta và Hứa cô nương, thị hiểu ngay và đã nghĩ ra một kế...

Lúc Hứa Tố Trinh quay trở lại thì trời hãy còn sáng. Vừa mở cửa bước vào, Hứa Tố Trinh đã sững người, sững sờ không tin vào mắt mình. Một cảnh tượng kinh khủng đang bày ra trước mắt. Trên nền đất trải rơm, có hai thân thể đang quấn chặt lấy nhau. Một người là ta, còn người kia là một nữ nhân chính là ả Du Tiểu Phụng.

Hứa Tố Trinh hét lên một tiếng vang trời rồi vùng bỏ chạy. Lúc đó, ta nào có lý gì đến nàng bởi ta đã trúng phải Thất Hồn Hương nên cứ đờn người bên cạnh ta là nàng chứ không phải ai khác...

Lúc tỉnh dậy thấy bên cạnh mình là Du Tiểu Phụng, ta kinh hãi vô cùng, rồi hỏi:

- Yêu nữ, ngươi ở đây đến đây mà lại nằm cạnh ta...

- Sao chàng lại gọi thiếp là yêu nữ - Du Tiểu Phụng nũng nịu hỏi:

Lúc này...

- Ngươi thật là ác độc, - Ta quát lên:

Thật ra đã xảy ra chuyện gì? Nói cho ta nghe mau!

- Sao chàng lại giận dữ thế... Hồi này chàng nói khác kia mà...

- Nói khác là khác thế nào! - Đầu ta như nổ tung lên:

Hứa cô nương đâu rồi. Ngươi không nói ta phóng chưởng đánh chết bây giờ đây.

- Chàng không dám đâu! - Thị vội nói giọng cợt nhả:

Hứa cô nương là ai làm sao thiếp biết được...

- Người đừng có nói láo! Ta có trông thấy bóng nàng lúc này...

- Chàng ngủ mơ rồi! - Du Tiểu Phụng mỉm cười:

Nơi đây hoang vắng chỉ có đôi ta...

- Đừng có nham nhở nữa! Người hạ độc ta phải không?

- Đúng là thiếp nổi danh dùng độc thật nhưng với chàng thì không. Bởi thiếp quá yêu chàng nên mới chịu... mất một đời con gái, chứ như người khác, nhất định thiếp không dung tha...

Ta nổi giận muốn điên lên, rồi vung tay phóng chưởng quyết giết chết Du Tiểu Phụng cho hả dạ. Song chân khí đã tiêu tan hết cả. Hiển nhiên Du Tiểu Phụng đã lường trước mọi việc hết rồi.

- Chàng đừng nổi giận mà tổn hại thêm chân khí đấy! - Du Tiểu Phụng vẫn nói ngọt ngào:

Tại sao chàng lại si mê Hứa cơ nương đến thế, thị có đẹp đẽ gì đâu? Chàng võ công cao, thiếp lại giỏi dùng độc, chúng ta sẽ trở thành đệ nhất cao thủ hùng bá võ lâm có phải sung sướng hơn không...

- Câm miệng lại! Ta mắc phải gian kế của người hôm nay quyết sẽ không tha người đâu!

Du Tiểu Phụng bỗng nghiêm giọng, thị rú lên:

- Người là con người bội bạc, xong việc định đánh bài chuồn phải không?

Người hiện đang nằm trong tay ta, sống hay chết là do ta quyết định chứ không phải là người... Hãy lựa chọn đi!

- Thị nói đúng! Ta nghĩ bụng hiện tại công lực ta đã mất hết phỏng còn làm được trò trống gì nữa chứ. Chi bằng dùng kế hoãn binh rồi đi tìm Hứa muội sau.

Nghĩ vậy ta bèn nói:

- Sống chết đối với ta bây giờ không có gì là hệ trọng cả. Người muốn làm gì thì làm. Thế có phải hay hơn không!

Du Tiểu Phụng mỉm cười:

- Chàng hãy uống viên thuốc này thì công lực hồi phục nhưng nhớ rằng ba tháng sau phải gặp lại thiếp!

Ta đành phải uống viên thuốc thị đưa cho. Quả nhiên, sau khi uống, ta thử vận khí đã thấy bình thường trở lại... Ta chỉ vào mặt Du Tiểu Phụng quát to:

- Bây giờ ta có việc phải đi, dù ba tháng sau có chết cũng không bao giờ thềm quay lại gặp người đâu...

Thị chưa kịp nói gì thì ta đã quay mình đi thẳng. Sau đó... sau đó thật may cho ta, ta đã đuổi kịp Hứa Tố Trinh. Nàng nằm gục bên một gốc cây khóc nức nở. Phải ba ngày liền hết sức nắn nỉ giải thích nàng mới chịu tha thứ cho ta... Nàng kể lại rằng gia phụ muốn gặp ta trước khi quyết định cho ta cưới nàng hay không? Ta hớn hờ dặn nàng hãy chờ ta ở đây vì dung nhan nàng quá tiêu tụy không nên trở về nhà lúc này. Ta chạy như bay nhắm thẳng ngôi nhà nàng thẳng tiến!

Chu Cẩm Sơn cảm thấy câu chuyện của Giang Thành Hội hấp dẫn gã nên không nhịn được hỏi:

- Rồi sau thế nào, tiền bối?

- Lúc ta về đến dinh cơ nhà nàng trời đã gần tối, song ta chợt có linh tính thấy có điều gì khác lạ. Dinh thự vắng vẻ, cửa đóng im lìm. Ta gõ cửa mấy tiếng song không có ai trả lời, ta mạnh bạo đẩy mạnh cánh cửa bỗng giật mình thấy cảnh tượng trong phòng:

Song thân của Hứa Tố Trinh nằm ngửa trên vũng máu, bên cạnh là một con dao có chạm nổi ở cán.

Ta vội chạy tới xem xét thi thể Hứa phu nhân và Hứa lão gia xem có thể có hy vọng cứu sống được không. Song họ đã tắt thở, thi thể đã bắt đầu cứng lại rồi. Ta định quay ra thì ngạc nhiên khi thấy Hứa Tố Trinh xuất hiện, theo sau là mấy cao thủ Vương phủ:

- Người... - Tố Trinh gào thét rồi nhảy xổ vào ta:

Song thân ta không chịu thì thôi có sao người nữ hạ độc thủ?

- Không... không phải ta! Tiểu muội đừng nghi ngờ! Oan cho ta lắm. Khi ta đến nơi thì họ đã chết rồi...

- Người còn chối cãi nữa sao? Bàn tay người còn đầy máu thế kia!

Quả thật bàn tay ta dính đầy máu do hồi nãy đã lỡ cầm vào con dao của hung thủ. Ta đó người ra, miệng cứng lại không thể nào nói nên lời.

- Người... ta phải giết người để trả thù cho cha mẹ... - Hứa Tố Trinh nói rồi cầm con dao bỏ dưới đất đâm vào ngực ta.

Ta không tránh khỏi nỗi oan này dễ gì tẩy được. Cứ để nàng đâm ta cho hả giận. Dù sao đó cũng là một cách trả ơn nàng.

- Được! - Ta nói:

Hứa muội cứ đâm ta đi!

Lưỡi dao vung lên rồi cắm vào ngực ta, máu tuôn ra xối xả. Hứa Tố Trinh gất lên:

- Người... người không chạy đi còn đứng đây chịu chết hay sao?

- Nàng không nỡ giết ta? - Ta nghĩ bụng:

Dù sao nhất dao ấy cũng làm nàng hả dạ đôi phần. Ta cũng cần bảo toàn mạng sống, sau này còn có cơ hội tìm ra thủ phạm.

Nghĩ vậy ta cố gượng nói:

- Đa tạ tiểu muội đã nương tay. Nhất định, Giang Thành Hội này sẽ tìm ra thủ phạm. Nói đoạn, tay trái đè vào vết thương, ta nhún mình vọt qua đầu lũ thủ hạ ra ngoài...

Để trả thù ta, nàng đã thành thân với Vương Nhất Minh. Sau đó, nghe đâu nàng đã bỏ đi không biết tại sao. Vương Nhất Minh chuyển xuống Hồ Nam, y lại lấy một người đàn bà khác.

- Có phải sư mẫu Dương Ngọc Linh mẹ của Vương cô nương không?

- Có lẽ thế. Song có một điều rất lạ là không một ai trông thấy Dương Ngọc Linh cả... Từ khi lấy Vương Nhất Minh, Vương phu nhân chưa bao giờ xuất hiện ra ngoài... Theo người ta nói hình như bà ta bị một ác bệnh nên lúc nào cũng ở trong mật thất...

- Đúng vậy! - Chu Cẩm Sơn xác nhận:

Ngay cả Hồng muội cũng không được trông thấy mặt mẹ bao giờ... Giang tiên bối, vậy Hứa phu nhân hiện đang ở đâu, tiên bối đã có manh mối gì chưa?

- Một thời gian ta đã mất công tìm kiếm song không có kết quả. Nghe đâu nàng hận đời và căm thù đàn ông nên đã tìm đến kỹ viện để trả thù. Vì thế ta mới ăn mặc như thế này len lỏi vào các xóm bình khang để tìm, song nàng vẫn như bóng chim tăm cá...

Sực nhớ ra một chuyện, Chu Cẩm Sơn nói:

- Tiên bối, có một chuyện này lạ lắm. Văn bối thấy dường như có liên quan đến tiên bối, nếu không thì cũng liên quan đến thân thể văn bối...

- Chuyện gì vậy? - Giang Thành Hội hỏi.

Chu Cẩm Sơn liền thuật lại cho lão nghe câu chuyện gã đã nghe lỏm được trong đêm khuya ở Phong Sơn trấn. Gã nói tiếp:

- Chỉ có một điều vãn bối lấy làm lạ là người đàn ông đó lại không phải là sư phụ mà là một gã tên là Mã Kỳ!

- Mã Kỳ? - Giang Thành Hội thốt lên:

Chính là y đấy... Y vốn họ Mã nhưng sau này khi xuống Hồ Nam mới đổi tên họ là Vương Nhất Minh.

- Nhưng vô lý lắm - Chu Cẩm Sơn nói:

Bữa đó sư phụ bị trọng thương, mà dù có đúng là sư phụ thì cũng không nghe được họ nói gì với nhau cả. Vãn bối đoán vậy thôi...

- Tiểu tử! - Giang Thành Hội bỗng nói:

Việc này rất quan hệ, có lẽ chúng ta phải chia tay thôi... Ta sẽ tìm gặp Vương Nhất Minh hỏi cho ra lẽ... nhưng...

8. Triệu Lão Gia Là Ai?

Giang Thành Hội ngập ngừng rồi tiếp:

- Thương thế người thế này, cần phải có nơi nghỉ tạm để điều trị, ta bỏ người sao đành...

- Tiền bối... xin đừng lo lắng gì cho vãn bối cả. Cứ để vãn bối tự lo liệu.

Bỗng từ đằng xa, bụi tung mù mịt rồi có tiếng vó ngựa chạy dồn dập. Chỉ một loáng sau đã xuất hiện hai con ngựa. Người đi đầu là một lão già, da đỏ hồng hào, độ khí hiên ngang, ngồi đằng sau là một vị tiểu cô nương, tóc bím trái đào, đôi gò má ửng đỏ đã hơi đen xạm lại vì nắng gió đường xa.

Theo sau là một gã thiếu niên chùng , tuổi lưng đeo trường kiếm.

Giang Thành Hội nhìn kỹ rồi mừng rỡ reo lên:

- Tiểu tử, người có cứu tinh rồi.

Giang Thành Hội nhảy vọt ra đứng giữa đường, gã nói lớn:

- Giang mỗ vui mừng được tương kiến Triệu lão gia.

Lão già dừng cương ngựa lại. Con ngựa đang đà chạy bị dừng lại đột ngột, hai chân trước nhảy dựng lên, mũi thở phì phì...

- Ói chà! Lão già cười ha hả rồi nhảy xuống đất:

- Không ngờ chốn hoang vắng này lại được gặp cố nhân. Giang huynh lâu nay vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

- Tạ Ôn trời phật! Giang Thành Hội cũng mỉm cười:

- Giang mỗ này vẫn khỏe như thường. Còn Triệu huynh, công phu...

Triệu lão gia xua tay gạt đi:

- Đừng nói đến võ công nữa làm ta thêm hổ thẹn, công phu chẳng tăng tiến chút nào.

- Triệu huynh lại quá khiêm tốn rồi, hay là sợ phải truyền cho Giang mỗ vài chiêu?

- Lục Huyền Công của Triệu mỗ đâu có nghĩa lý gì so với Thiết Trảo...

Giang Thành Hội nói với Chu Cẩm Sơn:

- Sao người không vái lạy Triệu sư bá đi?

Chu Cẩm Sơn vội vàng quỳ xuống, gã cung kính nói:

- Vãn bối là Chu Cẩm Sơn kính chào Triệu sư bá.

- Người bắt tất phải đa lễ như vậy. Lão họ Triệu cúi xuống nâng gã dậy. - Giang huynh, tiểu tử này là ai vậy?

- Đệ quen giới thiệu với Triệu ca. Gã là nghĩa đệ của Giang mõ đấy!

Thấy Giang Thành Hội bỗng đổi cách xưng hô với mình, Chu Cẩm Sơn biết là lão có chủ ý.

- Ha... Ha... Ha... một già một trẻ kết làm huynh đệ thật là kỳ thú... Chúc mừng, chúc mừng. Lão nói mấy câu này có vẻ hể hả thật sự.

- Đây là Triệu sư bá, Giang Thành Hội nói với Chu Cẩm Sơn. - Triệu sư bá có ngoại hiệu là Triệu Bất Nhị, một thần y đời nay không có người thứ hai.

Tiểu đệ người gặp được Triệu thần y là may phước lắm đó.

- Chắc Giang Thành Hội tự nhận mình là nghĩa đệ hẳn là muốn Triệu Bất Nhị hết lòng cứu chữa - Chu Cẩm Sơn nghĩ thầm. Gã thấy Triệu Bất Nhị mỉm cười.

- Giang huynh nói đúng đó. Triệu mõ này bấy lâu nay không chữa bệnh cho ai cả. Lại nay đây mai đó nên dù có muốn tìm cũng không gặp được...

Đúng là người và ta có cái duyên hội ngộ.

- Triệu huynh, Giang mõ này có việc muốn thỉnh cầu, không biết có được chăng?

- Việc gì, Giang huynh cứ nói, chỗ tâm giao đừng có ngại, chỉ sợ việc đó quá sức của ta mà thôi.

- Tiểu tử này là nghĩa đệ của tại hạ. Y nhỏ tuổi song rất có nghĩa khí. Y đã bị Vương Nhất Minh phóng chưởng đánh bị nội thương, vừa rồi lại bị Hà Thiện Luân đánh cho một chưởng nữa. Nên xem chừng thương thể khá trầm trọng.

- Được, được... Lạc Hoa Chưởng của Vương Nhất Minh vốn là âm hàn.

Giả tử như người có luyện võ công thì rất dễ nguy đến tính mạng vì hai luồng chân khí đối chọi nhau. Song tiểu tử này...

Chu Cẩm Sơn không ngờ lão lại nhận lời chữa bệnh cho mình nhanh như thế. Gã vội dập đầu xuống đất bình bình mấy cái rồi nói:

- Đa tạ Triệu sư bá. Đa tạ Triệu sư bá.

- Cũng là phúc phận của người thôi. Hồi này ta đang có ý định luyện thêm một số thuốc nữa nên phải về nhà. Lão quay sang nói với Giang Thành Hội:

- Chắc Giang huynh có việc gì gấp phải không?

- Đúng vậy! Triệu huynh đã nhận lời, đệ rất biết ơn và yên tâm lắm rồi.

Đệ xin cáo biệt. Hẹn ngày tái ngộ.

Giang Thành Hội đi rồi, Triệu Bất Nhị bảo Chu Cẩm Sơn:

- Người lên ngồi sau yên ngựa của gã kia đi. Lão trở tay vào gã thiếu niên đang ngồi sẵn trên ngựa. Chu Cẩm Sơn vội leo lên phía sau. Gã thiếu niên ra roi, lập tức con ngựa phóng như bay về phía trước.

Đi chừng nửa ngày thì đến một trang trại. Triệu Bất Nhị dừng ngựa rồi nhảy xuống, lão nói:

- Đây là Lục Liễu Trang, chỗ ở của ta. Lão vừa dứt lời đã có sáu bảy tên gia nhân xuất hiện trước cửa, rồi dắt ngựa vào chuồng.

- Trong thời gian ta đi vắng có gì lạ không? Triệu Bất Nhị hỏi.

- Bẩm lão gia! Không có gì lạ cả!

- Phu nhân vẫn mạnh khỏe chứ?

- Dạ! Phu nhân vẫn như thường... Thưa lão gia, một gã bỗng nói:

- Tiểu nhân quên một việc.

- Việc gì vậy?

- Cách đây một ngày có một nhà sư đến tìm lão gia, nói rằng có việc cần bàn bạc.

- Sao người không nói là ta đã không nhận chữa trị cho ai từ lâu rồi?

- Tiểu nhân có nói, song vị sư đó nói không phải cần chữa bệnh mà có một việc rất cần.

- Y có hẹn bao giờ trở lại không? Và có nói danh hiệu?

- Không! Tiểu nhân hỏi nhưng nhà sư không nói. Hơn nữa, lão sư đi không biết bao giờ về nên không thể hẹn trước được. Vì thế nhà sư đã bỏ đi.

Triệu Bất Nhị hừ một tiếng trong cổ, quay lại bảo gã thiếu niên:

- Đại Văn! Người đưa tiểu tử này vô phòng nghỉ đi, ngày mai ta sẽ chữa cho y. Lão nói với cô gái:

- Lệ Quân, con cũng đi nghỉ đi nhé. Hôm nay đi đường xa cần đi nghỉ sớm.

Cô gái dạ lên một tiếng rồi trở gót đi về căn phòng mé đông. Chu Cẩm Sơn theo Đại Văn đi về căn phòng mé tây. Gã trở một căn phòng nhỏ, bên trong có một cái giường bằng gỗ và một kệ bằng tre trên có một ít sách. Gã nói:

- Đây là chỗ nghỉ của người. Đừng có nghịch ngợm lung tung đấy.

Chu Cẩm Sơn cảm thấy mệt mỏi rã rời. Gã đặt mình xuống giường đã thiếp đi ngay. Còn đang mơ màng bỗng có ai đập tay vào người gã.

- Tiểu tử, người ngủ hay còn thức đấy?

Chu Cẩm Sơn mở mắt ra. Trước mắt gã là Triệu Bất Nhị, đang đứng nhìn gã đăm đăm. Trời đã tối, chỉ còn một ngọn nến đặt trên bàn nên ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Gã nhồm dậm nói:

- Triệu sư bá, văn bối mệt quá nên chớp mắt được một chút, chẳng hay...

- Ta muốn coi bệnh cho người, cứ nằm yên và đưa tay đây cho ta.

Chu Cẩm Sơn đưa tay cho lão. Triệu Bất Nhị đặt một ngón tay gần huyệt Thái Uyên. Lão nhắm mắt lại, định thần. Một lát sau, Triệu Bất Nhị mở mắt ra, lão lẩm bẩm:

- Lạ quá! Lạ quá! Lạc Hoa Chưởng của Vương Nhất Minh ta còn lạ gì nữa, sao tiểu tử này...

Lão lặng im không nói nữa. Rồi chụm ba ngón tay đặt vào vị trí Thốn, Quan, Xích trên cổ tay Chu Cẩm Sơn.

- Triệu Bất Nhị này xưa nay vẫn tự hào chỉ cần thăm bệnh bằng một ngón tay là đủ. Nay ta đã xử dụng cả ba ngón tay mà vẫn không sao hiểu được người bị thương như thế nào.

- Triệu sư bá, bệnh văn bối chắc không sao chữa được phải không?

- Cái đó phải để ta xem lại, may ra... Kinh mạch người hiện giờ rối loạn, chân khí lưu thông trong kỳ kinh bát mạch. Nhưng... Lão im bặt, có vẻ khó nói vì không tìm cách giải thích cho Chu Cẩm Sơn hiểu được.

- Người... cứ yên tâm nằm tịnh dưỡng, ngày mai ta sẽ coi lại cho.

Triệu bất nhị bỏ ra ngoài. Chu Cẩm Sơn buồn rầu nghĩ thầm:

- Lão đã mệnh danh là Triệu bất nhị mà còn bó tay, bệnh ta hẳn là không chữa được rồi. Dù có may mắn tìm được Thần Quang đạo nhân thì cũng chưa chắc đã khỏi bệnh.

Ta sinh ra đã không biết mặt cha mẹ. Sư phụ có nói song thân bị hãm hại, mà không trả được mối thù thì đau khổ biết bao. Mình thật là vô dụng!

Đột nhiên, Chu Cẩm Sơn thấy tức thở, mặt nóng bừng bừng như thiêu đốt, gã không sao chịu đựng được nữa nên ngất đi.

Lúc nửa đêm, gã bỗng choàng tỉnh giấc bởi những tiếng ồn ào từ phía thư phòng của Triệu bất nhị văng lại.

- Quái lạ! - Chu Cẩm Sơn tự hỏi:

"Đêm hôm khuya khoắt thế này mà lại có khách đến chữa bệnh sao? Ai mà lại đến vào lúc này. Phải có việc gì quan trọng thì mới dám làm phiền chủ nhân đến thế. Nhưng không phải" - Chu Cẩm Sơn chú ý lắng nghe, nhưng âm thanh mỗi lúc mỗi lớn, hiển nhiên là những tiếng quát tháo thật sự.

Chu Cẩm Sơn mò ra khỏi phòng. Gã rón rén đi về căn phòng phía Tây. Đi đến gần thì gã không dám vì sợ bị phát hiện. Song chỉ đứng khá xa cũng đủ nghe rõ.

Qua cửa sổ của căn phòng mở toang nhưng rèm đã buông phủ kín, gã thấy lờ mờ bóng của chừng sáu bảy người đang đứng. Rồi một giọng ồm ồm cất lên:

- Triệu Bất Nhị, bọn ta từ xa xôi đến đây hẳn là người cũng biết công việc hệ trọng đến mức nào! Người đừng lo ngại về vấn đề tiền bạc, chúng ta không để người thiệt thòi đâu!

Tiếng Triệu bất nhị nhỏ hơn nhưng kiên quyết:

- Tại hạ quyết không thể chiều theo ý các vị được. Nếu không biết rõ mục đích công việc. Các vị cũng biết đấy, nghề của tại hạ phải giữ lấy chữ "Đức" làm đầu!

- Đức cái con mẹ gì? Tiếng một gã văng tục:

- Này lão Triệu, lão rườm rà quá đấy. Bọn ta có tiền, lão có công. Vậy thôi, chúng ta sòng phẳng. Hơn nữa chỉ có người và bọn ta biết...

- Tại hạ làm thuốc là để giúp đời. Không đặt vấn đề tiền bạc làm trọng...

Mọi việc phải rõ ràng mới được...

- Người thực sự muốn biết phải không? Nhưng người mà nghe được thì phải trả giá đắt đấy nhé! Chịu không?

Tiếng một gã khác:

- Nói qua nói lại mệt quá! Này Vương huynh ghé tai nói cho lão biết đi.

Chu Cẩm Sơn thấy căn phòng đột nhiên im lặng một lúc. Gã đoán:

Hẳn là cái gã họ Vương nào đó đang nói thầm gì vào tai Triệu Bất Nhị. Gã rất tò mò muốn nghe xem chúng nói gì song không có cách nào nên đành chịu.

Một lát sau, tiếng gã họ Vương:

- Đó, người đã thỏa mãn chưa? Nhưng người nên nhớ rằng biết được bí mật này có nghĩa là phải câm lẳng mãi mãi, chuyện mà tiết lộ, hẳn mạng sống của cả gia đình người... - Gã bỏ lửng câu nói ra điều hăm dọa.

Chu Cẩm Sơn hồi hộp trong lòng. Bọn người này nhất định không phải lương thiện rồi. Chắc chúng đang ép Triệu lão bá phải làm một công việc tồi bại nào đó. Gã tự nguyện rửa mình không có võ công để vào can thiệp nên ngồi im ở ngoài.

Gã nghe tiếng Triệu Bất Nhị quát to:

- Thì ra bọn người tự xưng là danh môn chính phái mà lại liên kết với nhau làm chuyện đê hèn. Ta thà chết chứ nhất định không giúp các người đâu.

- Được lắm! Tiếng gã họ Vương. Người không đưa, thì buộc bọn ta phải cưỡng đoạt vậy. Người có chống nổi không?

Chu Cẩm Sơn thấy thanh âm gã này quen quen mặc dù gã đã cố tình thay đổi giọng nói nên rất khó nhận ra.

Tiếng Triệu lão gia:

- Bọn người dùng biện pháp ấy cũng chẳng ăn thua gì đâu. Ta đâu có sẵn trong nhà...

- Nói láo! Người tưởng nói vậy mà thoát chết sao? Bọn ta đâu có dễ dàng bị người gạt như thế.

- Tin hay không là chuyện của các người, Triệu Bất Nhị nghiêm giọng:

- Nhất định ta sẽ đem chuyện này...

- Người chẳng còn cơ hội nào đâu. Tiếng một gã rú lên. Tiếp theo ánh sáng trong phòng tắt phụt, rồi tiếng binh khí chạm nhau nghe rợn người.

Bùng! Một bóng người bị đánh văng ra ngoài. Chưởng lực mạnh đến nỗi làm rung rinh cả bức tường. Rồi một bóng người nhảy vọt lên mái nhà, theo sau là năm, sáu bóng đen nữa.

- Triệu lão bá nguy rồi! Chu Cẩm Sơn hồi hộp lo sợ thay cho lão. Quả nhiên, lão vừa phóng mình lên nóc nhà, năm sáu cái bóng đen kia đã vây chặt lấy lão.

Triệu Bất Nhị sử dụng một đoạn cây ngắn, chắc là cái ống tiêu bằng ngọc lão vẫn giắt ở lưng. Mấy gã kia, kẻ thì sử đao, kẻ kiếm, người thương. Duy nhất chỉ có một gã không thấy cầm binh khí gì song tỏ ra lợi hại hơn cả. Mỗi lần gã phát tay áo, kinh lực xô ra ào ạt bao trùm tưởng chừng như đá cũng phải bể, núi cũng phải tan.

Rõ ràng Triệu Bất Nhị bị lâm vào thế hạ phong. Chu Cẩm Sơn tuy không biết võ công song chỉ nhìn gã cũng đoán được, nếu giao đấu tay đôi với gã không cầm binh khí cũng đủ khó khăn rồi.

Triệu Bất Nhị cũng hiểu điều đó, thân thủ lão cũng lạnh lẽo phi thường.

Lão vung cây ngọc tiêu loang loáng làm tỏa ra một thứ ánh sáng xanh biếc.

Một lần cây ngọc tiêu đụng vào binh khí của một gã, Chu Cẩm Sơn lại nghe thấy tiếng gã kia kêu "úi cha" chứng tỏ nội lực của Triệu Bất Nhị cũng không phải tầm thường. Tiếng gã không cầm binh khí bỗng vang lên chói tai:

- Lục Huyền Công của nhà ngươi quả là lợi hại. Song hôm nay gặp ta thì hết đường múa may rồi, tiếp chưởng ta đây.

Bùng! Một tiếng nổ dữ dội. Một thân hình bị văng lên cao rồi xuống đất.

Rồi đột nhiên một bóng trắng từ trong nhà chạy ra quát lớn:

- Lũ ma đầu, ta quyết sống chết với bọn ngươi.

- Thằng lõi con miệng còn hôi sữa dám ra đây chịu chế Thanh gươm của Đại Văn vừa lóe lên, chưa chạm một vòng đã nghe một tiếng rắc khô giòn. Gã không cầm binh khí dùng ngón trở gõ vào sống gươm của Đại Văn, đồng thời chân trái gã tung lên. Cả thân hình Đại Văn tung lên cao như một hòn đá rơi xuống đất nằm im bất động.

- Bọn người... Bọn người... Tiếng Triệu Bất Nhị run run:

- Bọn người thật quá tàn ác, ta quyết liều chết...

Chu Cẩm Sơn thấy lão vùng dậy phóng chưởng đánh tiếp. Tiếng một gã nói:

- Triệu huynh, bọn ta đã nương tay cho ngươi từ nãy giờ để ngươi có thời gian suy nghĩ là ngươi không hiểu sao? Người cũng thấy, chống cự chỉ vô ích thôi!

- Gia gia... Một tiếng kêu thét lên. Đúng là tiếng Lê Quân rồi.

- Quân nhi! Tiếng Triệu Bất Nhị hốt hoảng:

- Chạy mau lên ta còn kìm chân chúng được.

- Không! Con cùng chết với gia gia...

- Người... người không địch nổi chúng đâu... đừng ngu dại thế... chạy đi mau, còn có cơ hội báo thù cho cha...

- Không! Con...

- Người không chạy đi thì ta tự sát trước mặt người bây giờ đây... nhờ bọn chúng...

Chu Cẩm Sơn thấy tiếng Lệ Quân khóc nức lên rồi chạy vụt ra cửa. Một gã vung gươm lên ngăn chặn thì bị Triệu Bất Nhị phóng chưởng phải lùi lại, thừa cơ, Lệ Quân thoát được ra ngoài. Vô tình cô chạy về phía gã.

- Cô nương! Cô nương! Chu Cẩm Sơn gọi thật khê, lại đây mau.

Trong lúc hốt hoảng, Triệu Lệ Quân lại tưởng đó là cường địch. Cô rút thanh kiếm sau lưng ra rồi nhắm phía có tiếng nói đâm thẳng một nhát. Mũi gươm đâm sát ngay vào bả vai của gã một cách dễ dàng. Chu Cẩm Sơn đau đớn vô cùng song gã cố nén tiếng kêu sợ bọn kia phát hiện được thì nguy đến tính mạng. Gã gượng nói:

- Cô nương! Cô nương! Tại hạ là Chu Cẩm Sơn mà!

Triệu Lệ Quân ồ lên một tiếng. Rồi như chịu đựng không nổi, cô ngã vào lòng gã.

Chu Cẩm Sơn mặc dù vết thương ở vai đau đớn khôn tả, máu chảy ra cũng khá nhiều song gã vẫn cố chịu đựng ôm chặt lấy Triệu Lệ Quân vào lòng.

Lúc đó, gã sợ bị phát hiện nên cố nén cơn đau ngồi nép sau bức tường.

Trận đấu không cân sức kết thúc một cách chóng vánh. Sự yên lặng một cách bất ngờ khiến Chu Cẩm Sơn cảm thấy lạnh người. Bỗng có tiếng quát to:

- Đốt đèn lên lục soát!

Căn phòng sáng lên. Chu Cẩm Sơn nghe tiếng đổ vỡ ầm ầm phát ra, hiển nhiên bọn chúng đã phá tung đồ đạc để tìm kiếm một vật gì đó.

Một lát sau, gã nghe tiếng một gã:

- Vương huynh, có lẽ chúng ta rút đi thôi, trời sắp sáng rồi... Không biết có nên... Gã lúng túng nói tiếp - Còn đứa con gái...

- Thôi bỏ đi, chúng ta sẽ truy tìm nó sau. Tốt nhất đừng để phát hiện.

Chu Cẩm Sơn thấy bọn chúng nhảy vụt ra ngoài. Cả gã bị Triệu Bất Nhị đánh ngã hồi nãy cũng gượng chạy theo.

Đợi cho bọn chúng khuất dạng, gã mới trấn tĩnh lại. Lúc này gã mới để ý thấy Triệu Lệ Quân vẫn còn trong lòng mình, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt. Gã khê gọi:

- Triệu cô nương! Triệu cô nương! Gã gọi mấy lần song Lệ Quân vẫn thiêm thiếp không trả lời. Gã nắm vai Lệ Quân lắc mạnh:

- Triệu cô nương, tỉnh dậy đi thôi, bọn chúng đã đi hết cả rồi.

Triệu Lệ Quân từ từ mở mắt. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh như người mê hồn rồi lắp bắp:

- Gia gia, gia gia...

- Chúng ta hãy vào nhà xem gia gia thế nào! Chu Cẩm Sơn buột miệng gọi gia gia theo Lệ Quân, gã biết mình lỡ lời, nên vội chữa thẹn:

- Cô nương, chúng ta vào nhà xem Triệu sư bá thế nào!

- Gia gia ta đâu rồi? Lệ Quân ấp úng nói... Rồi chợt nhận ra mình đang nằm gọn trong lòng Chu Cẩm Sơn. Chợt như bình tĩnh lại, mặt đỏ rần lên, Triệu Lệ Quân đứng bật dậy chỉ tay vào mặt gã rồi mắng:

- Người... người... là đồ mặt dày, tại sao lại ôm ta vào lòng hả?

- Triệu cô nương, tại hạ đâu có tình làm vậy. Cô nương lúc ấy...

- Người đừng có chối cãi gì nữa, ta, ta... bất ngờ Triệu Lệ Quân vung tay tát vào mặt gã một cái thật mạnh khiến Chu Cẩm Sơn loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, vết thương trên vai lại trào máu ra.

Triệu Lệ Quân lúc đó cảm thấy hối hận. Cô như chợt nhớ ra điều gì nên hỏi gã:

- Người... Người có đau không? Hồi này hình như ta... đâm phải người...

có đúng không?

- Không phải đâu, tại hạ bị...

- Người đừng có dấu ta, ta nhớ ra rồi... lúc ấy... ta nghĩ người là bọn chúng nên...

- Vết thương cũng không có gì là nghiêm trọng đâu. - Chu Cẩm Sơn gượng cười:

- Chỉ sượt qua da...

- Thôi để ta băng bó cho người rồi tính sau đã. Triệu Lệ Quân nói đoạn cởi áo gã ra xem xét vết thương. Cũng may mũi gươm đâm cũng không sâu lắm, chỉ vào thịt chưa tới xương. Thấy máu vẫn còn rỉ ra, Triệu Lệ Quân lấy trong người ra chiếc khăn của mình cột tạm cho gã.

Chu Cẩm Sơn cảm động vô cùng. Từ nhỏ gã sống với sự phụ, tuy yêu thương song rất nghiêm khắc nên ngoài Vương Sở Hồng ra, gã chẳng bao giờ nhận được những tình cảm âu yếm như thế... Tự nhiên, trong lòng gã phát sinh một tình cảm biết ơn. Gã nói:

- Cô nương... tại hạ không sao đâu! Chúng ta vào nhà xem Triệu sư bá thế nào!

Triệu Lệ Quân gật đầu. Hai người tiến về căn phòng của Triệu Bất Nhị.

Một cảnh tượng thê lương bày ra trước mắt khiến hai người không nén nổi cảm xúc bật lên tiếng la. Đồ đạc đổ vỡ lung tung, dường như bọn chúng đã lấy đi rất nhiều thứ. Trên sàn nhà, Triệu Bất Nhị nằm bất động người bầm tím vì trúng một chưởng lực gì đó thật kinh hồn.

- Gia gia... Triệu Lệ Quân nhào tới ôm chặt lấy phụ thân. Kế đó là xác của Đại Văn, còn phía trong là thi thể của đám gia nhân và Triệu phu nhân.

Chu Cẩm Sơn nói với Triệu Lệ Quân:

- Cô nương... đừng than khóc nữa, thử xem Triệu sư bá còn sống không?

Triệu Lệ Quân đặt tay vào mũi Triệu Bất Nhị thấy vẫn còn hơi thở yếu ớt.

Cô nói với Chu Cẩm Sơn:

- Gia gia còn sống... biết làm sao bây giờ...

Chợt Triệu Bất Nhị hé mở cặp mắt, môi lão lấp bắp:

- Lấy... lấy... trong... người ta... viên... thuốc... mau... lên...

Triệu Lệ Quân tìm trong người lão quả nhiên thấy một cái lọ nhỏ. cô giốc ra, trong có hai viên thuốc màu vàng.

Cô bỏ vào miệng Triệu Bất Nhị rồi nói:

- Gia gia... cố nuốt đi...

Lão khẽ gật đầu rồi khó nhọc nuốt viên thuốc xuống bụng. Một lúc sau, lão từ từ mở mắt. Lão cố hết sức vẫy Chu Cẩm Sơn lại gần dường như muốn nói một điều gì đó.

- Triệu lão bá! Chu Cẩm Sơn ghé vào tai lão gọi:

- Triệu lão bá có điều gì dạy bảo không?

Triệu Bất Nhị bất ngờ quơ quơ tay, không ngờ nắm trúng cổ áo gã làm rách toạc ra một miếng để lộ bộ ngực ra ngoài.

Đột nhiên Triệu Bất Nhị như được tiếp thêm sinh lực, lão trợn tròn cặp mắt lên nhìn đăm đăm vào ngực Chu Cẩm Sơn.

Lão lấp bắp:

- Người... người... có... rồi chỉ tay vào ngực gã.

Tiền bối muốn nói đến cái hình này phải không? Chu Cẩm Sơn lấy tay đặt vào ngực, nơi có một hình vẽ đầu một con Phượng Hoàng.

- Hình này... Chu Cẩm Sơn nói tiếp... khi văn bối lớn lên đã thấy có rồi...

Triệu Bất Nhị bỗng khẽ nhếch mép cười có vẻ thoải mái. Lão chỉ tay vào thất lưng ra hiệu cho Chu Cẩm Sơn lấy ra một vật gì đó.

Chu Cẩm Sơn thò tay vào thất lưng của lão rồi lấy ra một miếng đồng hình vuông và thật lạ lùng, bên trên miếng đồng này cũng chạm nổi hình đầu của con Phượng Hoàng.

- Tiền bối... vụ này là thế nào. Chu Cẩm Sơn kinh ngạc kêu lên... Gã có linh tính rằng miếng đồng này và Triệu Bất Nhị hẳn là có liên quan đến thân thể gã.

Triệu Bất Nhị gấn gương ngời dậy, song không nổi, lão thều thào:

- Đúng... là... số mệnh... ta đã tìm... ra...

Chu Cẩm Sơn trong lòng chấn động. Gã biết rằng sinh mạng của Triệu Bất Nhị rất quan trọng với gã... Hẳn là thân thể của mình sẽ được sáng tỏ.

Không may nếu lão đột ngột chết đi thì...

- Tiền bối... Tiền bối! Chu Cẩm Sơn vội vã nói:

- Xin tiền bối cứ ráng nghĩ ngơi một chút cho khỏe đã... đừng nói nhiều sẽ tổn hại sức lực đấy!

- Khô...n.g! Ta... kh...ông sống... được... n...ữa... đ...â...u! Ta... t...a sẽ...

cổ... nói...người... hãy... cú...i... sát... vào... miệng... ta... mà... nghe...

- Gia... gia... Gia gia không chết được đâu... Triệu Lệ Quân khóc nức nở...

Để tiểu nhi lấy thêm thuốc cho gia gia nhé.

Triệu Bất Nhị lắc đầu:

- K...hông... ích... gì... đâu! Ta... biết...

Rồi lão thu hết tàn lực nói một mạch vào tai Chu Cẩm Sơn tiếng được tiếng mất:

- Ta... họ Lưu... Họ Triệu là tên giả... Lưu... Trường Hải...

- Lưu sư bá... văn bối hiểu rồi...

Lưu Trường Hải không nói nữa. Lão cứ trở tay vào dưới gậm giường như ra dấu bảo gã lấy một vật gì đó.

Chu Cẩm Sơn nói với Lệ Quân:

- Cô nương, hình như lão gia muốn bảo chúng ta lấy vật gì ở dưới kia.

Lệ Quân gật đầu. Cô cùng Chu Cẩm Sơn lật giường lên song chẳng có chi khác lạ cả.

Lưu sư bá... Chu Cẩm Sơn hỏi:

- Dưới này...

- Cứ... cứ... Triệu Bất Nhị lấp bắp rồi chỉ tay vào tường.

Chu Cẩm Sơn vốn là gã nhanh trí. Gã hiểu rằng vật này rất quan trọng.

Hơn nữa Triệu Bất Nhị cứ chỉ tay mãi vào đấy chắc chắn là phải có nguyên cớ chi đây.

Gã nói với Lệ Quân:

- Cô nương, tại hạ nghĩ rằng chắc ở đây phải có một cơ quan gì đó...

- Đúng vậy - Lưu Lệ Quân tán thành, hai người dò dẫm mãi song không phát hiện được điều gì lạ cả.

Vô lý... Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng, nhất định là phải có. Gã cẩn thận rờ từng viên gạch rồi ấn mạnh song vẫn không có gì xảy ra cả. Gã bỗng để ý thấy một góc tường khi lật lên chạm đúng vào một viên gạch, hình như nhỏ hơn các viên khác một chút mà mắt thường khó phát hiện được.

Gã lấy tay gõ gõ vào chỗ đó thấy tiếng kêu có vẻ khác lạ thì cả mừng nói:

- Chỗ này phía trong rỗng - Lệ Quân cô nương thử xem có đúng không?

Lệ Quân sờ tay vào quả nhiên thấy viên gạch hơi nhúc nhích. Cô nói:

- Chúng ta cạy thử ra xem.

Lệ Quân lấy thanh gươm cho vào rồi khẽ nạy thử. Viên gạch bỗng rời ra rơi xuống đất để lộ bên trong có một lỗ hổng, có đặt một cái hộp bằng gỗ.

Chu Cẩm Sơn lấy cái hộp ra rồi kính trọng mang đến trước mặt Lưu Bất Nhị. Gã nói:

- Lưu sư bá, có phải sư bá muốn nói tới vật này không?

Lưu Bất Nhị khẽ gật đầu. Lão nói rất khẽ:

- Cửa... cửa... người... đây... Hãy cầm lấy...

Chu Cẩm Sơn mở nắp hộp ra. Bên trong là một cuốn sách, ở ngoài có dòng chữ:

MAI HOA PHỈ KÙ THU, bên dưới là một mảnh giấy, trên có vẽ hình núi non gì đó, song đã bị xé làm ba...

Chu Cẩm Sơn bỗng sực nhớ đến câu chuyện Xích Mi lão tổ kể cho gã nghe về pho bí kíp võ công! Không lẽ lại là đây? Thật như sống trong mộng vậy.

Gã không suy nghĩ thêm nữa vì bỗng nhớ đến một việc quan trọng hơn nhiều... Gã vội hỏi:

- Tiền bối, chắc tiền bối biết rõ thân thế của văn bối?

Lưu Bất Nhị gật đầu. Đột nhiên, dường như hai hoàn thuốc lão uống bây giờ mới phát sinh tác dụng, lão nói giọng đã lớn hơn và rõ ràng hơn.

- Tiểu tử, nghe ta nói đây... Người là... con của Chu Đại Cẩm...

- Thật vậy sao! Chu Cẩm Sơn thốt lên:

- Vậy phụ thân văn bối bị sát hại...

- Phải... Trước đây hơn mười năm, Chu Đại Cẩm gặp cường địch rất lợi hại. Lúc ấy Chu phu nhân lại đang mang thai...

Lão ngưng lại cố lấy hết sức rồi nói tiếp:

- Kẻ bí mật ấy đã uy hiếp lão phải trao cuốn Mai Hoa Phỉ và mảnh giấy bị xé kia. Đó chính là Thái Cực Đồ...

- Thế phụ thân văn bối không biết mặt kẻ địch sao?

- Không. Gã chỉ để lại một lá thư và vết một bàn tay in trên tường đá đen xì đã bị lốm xuống, chúng tỏ chứng lực của y thật ghê hồn không sao tưởng tượng được.

Phụ thân người có hai người sư huynh và sư đệ là én Thiên Trọng và Tạ Văn Hùng. Cuốn kỳ thư Mai Hoa Phỉ và Thái Cực Đồ chỉ có ba người biết.

Vậy tại sao có người thứ tư?

Song... Vì biết kẻ địch rất lợi hại nên Chu Đại Cẩm đã tính toán chu đáo.

Lão gửi phu nhân đang mang thai sang nương nhờ Vương Nhất Minh, sư phụ của người...

Wang Nhất Minh là chỗ tâm giao với phụ thân người nên y nhận lời và hứa sẽ bảo vệ bí mật câu chuyện này.

Phụ thân người cũng tính gởi luôn cho Vương Nhất Minh cuốn Mai Hoa Phổ và Thái Cực Đồ song không hiểu vì lý do gì mà y đổi ý.

Lão muốn rằng cuốn kỳ phổ này lão chưa nghiên cứu ra được thì cất lại chờ mười năm sau người lớn lên sẽ trao cho người hy vọng sẽ tìm ra lời giải.

Vì thế! Lão đã trao cho ta và dặn rằng:

- Mười năm sau hãy đến Thần Quyền Môn gặp người. Dấu vết nhận là trên ngực người sẽ có hình đầu một con Phượng Hoàng giống như trên tấm thẻ đồng này...

Nhận lời ủy thác, ta phải thay đổi tên họ, mai danh ẩn tích học nghề thuốc để có dịp nghe ngóng tình hình giới giang hồ.

- Vì sao tiền bối lại phải thay đổi họ tên như vậy?

- Ta sợ bọn chúng lần ra dấu vết của ta nếu Chu Đại Cẩm có mệnh hệ gì...

bởi vì ta là nghĩa huynh của lão.

Bảy năm sau, có một người khách lạ đến tìm ta. Gã đưa một phong thư cho ta rồi đi ngay không nói một lời. Thì ra đó là bút tích của Chu phu nhân, đại ý nói rằng sự việc vẫn chưa rõ ràng nhưng lưu ý ta là không nên đến Tổng Đàn Thần Quyền Môn nữa, vì có chuyện nguy hiểm. Khi nào cần sẽ cho người đến lấy...

Từ đó, ta vẫn lưu giữ cuốn bí kíp này, ta thề với người là chưa một lần mở ra coi...

- Tiền bối, sao tiền bối lại nói vậy?

- Không! Mọi chuyện phải rõ ràng minh bạch. Hôm nay gặp được người, thực là trời giúp ta hoàn thành được ý nguyện.

- Lưu tiền bối... Vậy kẻ sát hại phụ thân tại hạ là ai?

- Ta cũng không chắc lắm, song có thể là Vương Nhất Minh... bởi... bởi...

theo lá thư của Chu phu nhân, khuyên ta không nên đến đó sẽ gặp nguy hiểm... nên...

Chu Cẩm Sơn lạnh người. Gã không thể nào tin chuyện đó lại là sự thực.

Nhưng làm sao khác được khi chứng cứ khá rành rành. Nếu Vương Nhất Minh đã giết phụ thân gã thì thật đau lòng biết bao. Sư phụ tuy không dạy võ công cho gã nhưng công ơn nuôi dưỡng, học hành...

Gã chợt nghĩ:

- Phải! Có lẽ đúng vì tại sao sư phụ chỉ cho hần học văn chương chứ không cho học võ. Có phải sợ sau này gã báo thù. Rồi gã lại đau lòng khi nghĩ tới Vương Sở Hồng. Nếu phụ thân nàng đã giết hại phụ thân gã thì...

- Tiền bối! Văn bối còn một điều nghi vấn! Xin tiền bối giải thích... Gã toan hỏi nữa song không thấy Lưu Bất Nhị trả lời. Gã cúi xuống nhìn kỹ thì thấy lão đã nhắm mắt lại rồi...

- Gia gia... Lệ Quân nức nở... Gia gia tỉnh lại đi mà! Gia gia...

Chu Cẩm Sơn buồn rầu nói:

- Cô nương! Cô nương đừng có than khóc nữa... Lưu sư bá đã chết rồi, dù có khóc lóc cũng chẳng cứu vãn được.

Khuôn mặt gã bỗng đanh lại, gã mím chặt môi rồi nói từng tiếng một:

- Chừng nào Chu Cẩm Sơn này còn sống quyết sẽ trả mối thù này cho sư bá... Lưu cô nương, chúng ta tìm nơi nào đó chôn cất cho mọi người đã rồi sẽ tính sau...

Sau khi an táng xong, nhìn mấy ngôi mộ còn mới, khói nhang nghi ngút, Chu Cẩm Sơn thấy lòng buồn vô hạn. Lai lịch gã đã rõ ràng, song kẻ thù còn mờ mịt rong bóng tối, võ công lại cao cường, biết đến bao giờ

mới học được võ công... Gã thấy Lê Quân vẫn còn quỳ trước mộ không chịu đứng lên. Gã bèn tiến lại gần cô an ủi:

- Cô nương! Ta đi thôi! Ở đây lạnh lẽo quá!
- Phải! Lê Quân nói như người mất hồn, lạnh lẽo thế mà gia gia phải ở lại đây!
- Cô nương, chúng ta phải báo thù cho sư bá thì chắc nơi suối vàng người cũng được ngậm cười.
- Người nói đúng! Lê Quân thần thờ nói... nhưng đi đâu bây giờ... ta còn đâu nữa mà đi?
- Cô nương! Tại hạ cũng như cô nương thôi. Không cha, không mẹ, không chốn nương thân, chỉ có một mối thù trong người là còn cháy bỏng...

chúng ta cùng đi với nhau nhé!

- Người... người cho ta đi theo phải không? Người không sợ ta làm phiền đến người sao?
- Trái lại là khác. Chu Cẩm Sơn nói một cách thành thật. - Chúng ta sẽ sống chết cùng nhau.
- Đã sống chết cùng nhau sao người còn gọi ta là cô nương? Ta có phải tiểu thư đài các gì đâu?
- Vậy tại hạ gọi cô nương là Lưu tiểu muội được không?
- Thế mới được chứ! Lưu Lê Quân khẽ mỉm cười. - Tiểu muội sẽ gọi người là Chu huynh.

Chu Cẩm Sơn thấy lòng thư thái lạ thường. Gã dặt tay Lê Quân rồi đến trước mộ Lưu Bất Nhị quỳ xuống khấn:

- Văn bói là Chu Cẩm Sơn xin nguyện thề trước Lưu sư bá. - Văn bói cùng Lưu tiểu muội sẽ đời đời sống cùng sống, chết cùng chết, có vui cùng hưởng, có khổ cùng chịu, nguyện sẽ trả thù cho Lưu sư bá...

Xong xuôi, gã quyết tâm nắm tay Lê Quân, hào khí ngất trời, nói:

- Lưu tiểu muội, ta đi thôi!

9. Gặp Quái Nhân Trở Tài Học Vấn

Lưu Lê Quân nói với gã:

- Chu huynh, biết đi đâu bây giờ. Chúng ta chẳng có một đồng trong túi.
- Ta định tìm đến núi Ngũ Nhạc, trước hết tìm Thần Quang đạo nhân để lấy thuốc chữa bệnh đã.
- Nhưng lấy đâu ra tiền ăn đường bây giờ? Lê Quân lo lắng hỏi.
- Để tiểu huynh nghĩ cách xem, bây giờ cứ đến một thị trấn đông đúc đã, thiếu gì công việc làm thuê.
- Tiểu huynh còn đang bệnh, lại còn vết thương tiểu muội gây ra nữa. Lê Quân nói giọng hối hận. - Làm sao?
- Muội muội đừng lo, ta còn khỏe lắm mà! Cứ đi rồi tính sau.

Lê Quân trở một con đường mòn chạy theo phía tây con sông rồi nói:

- Cứ đi thẳng con đường này sẽ tới Kim Sơn, một nơi thị tứ lắm. Song còn khá xa, phải mấy chục dặm làm sao đi được đây?

Bỗng từ phía xa, lọc cọc một chiếc xe ngựa trên chõ đầy rau quả. Chu Cẩm Sơn mừng rỡ nói:

- Kia, có xe rồi, chúng ta xin họ đi nhờ đi!

Chiếc xe ì ạch chạy tới. Trên xe là một lão gia mặt choắt chỉ bằng hai ngón tay đan chéo, đang ra sức cầm roi quất vào mông con ngựa gầy trơ xương.

- Đi! Nhanh lên nào... vút... vút....

Chu Cẩm Sơn đứng ngay giữa đường, gã cung kính nói:

- Lão bá! Chẳng hay người có đi về trấn Kim Sơn không?

- Ta đi đâu thì mặc ta! Mặc mớ gì mà người hỏi?

- Vãn bối muốn nhờ lão bá cho quá giang đến đó được không ạ?

- Quá giang à? Lão già nheo cặp mắt lại - Người có tiền không đấy?

- Xin lão bá thương tình, chúng cháu có việc rất gấp phải đến đó. Còn một cô nương nữa, lại đang bệnh!

- Ta hỏi có tiền không thôi. Nếu thêm người nữa thì phải gấp đôi đấy.

- Lão bá, Chu Cẩm Sơn năn nỉ, hay lão bá có việc gì cho chúng cháu làm thuê vậy. Có phải chở rau quả này đi bán hay không? Chúng cháu có thể phụ giúp.

- Đúng rồi... ta chở những thứ này cho một vị phú gia có một nhà hàng lớn ở Kim Sơn trấn. Người đã năn nỉ thì ta cũng thương tình song trông người yếu ớt thế kia thì có làm nổi công việc không hả? Rồi lão làm ra bộ dễ dãi bảo tiếp:

- Thôi được, ta cũng gia ơn cho hai người, lên xe đi, nhớ đừng có làm nát thực phẩm của ta đấy!

Chu Cẩm Sơn cả mừng, cùng Lưu Lệ Quân leo lên xe ngồi ở phía sau.

Chiếc xe lọc cọc chạy đi để lại đằng sau một đám bụi mù.

Quá trưa, lão già bỗng dừng xe lại, lão nhảy xuống rồi bảo Chu Cẩm Sơn:

- Tiểu tử, ta bỗng nhớ tới một việc phải đi gấp. Nhờ người chuyển tới nhà Vương phú gia hộ ta. Người cứ đến Kim Sơn, hỏi lão thì ai cũng biết.

- Được, được, lão bá cứ yên tâm, chúng tôi sẽ giao đến tận nơi.

Chu Cẩm Sơn ngồi lên xe, gã cho ngựa chạy chừng nửa giờ thì tới một thị trấn đông đúc. Gã bảo Lệ Quân:

- Tiểu muội, bọn chúng đã hãm hại sư bá tất sẽ tìm tiểu muội để diệt khẩu. Chúng ta phải cải trang đừng để lộ diện thì hơn.

Gã lấy ít bùn đất xoa lên người và mặt cho xấu xí rồi mới hỏi một người qua đường:

- Xin lão trượng chỉ dùm, nhà Vương phú gia...

- Người cứ theo lối này đi thẳng. Nhà lớn nhất là nhà lão đấy.

Chu Cẩm Sơn cảm tạ lão rồi theo con đường lão già đã chỉ. Quả nhiên, chẳng bao lâu, gã trông thấy một tòa nhà đồ sộ, sân vườn rộng rãi, lối nhỏ rất nhiều người, phần đông là dân Cái Bang.

- Quái lạ, hôm nay bọn chúng làm gì ở đây thế nhỉ? Không lẽ Vương phu nhân đãi tiệc?

Gã cho xe đến trước cổng. Có mấy gã lập tức chạy ra.

- Đây rồi! Làm gì mà bây giờ mới tới? Một gã nói. - Lão Tứ đâu rồi mà lại người chở đến? - Gã hỏi Chu Cẩm Sơn.

- Lão Tứ nhờ tại hạ.

- Hừ, gã kia lâu bầu. - Không hiểu lão đi đâu không biết. Thôi... người cho xe vào đi.

Chu Cẩm Sơn cho xe vào sân. Một gã ăn mặc theo lối gia nhân móc trong túi ra một đỉnh bạc đưa cho gã rồi nói:

- Đây, thưởng cho người rồi đi cho lẹ.

Chu Cẩm Sơn cảm ơn rồi bước ra ngoài, gã gơ đỉnh bạc lên khoe:

- Này Lưu muội! Chúng ta có tiền rồi, chúng ta đi ăn thôi.

- Không được, Lệ Quân nói. - Tiểu muội dơ dáy thế này...

- Hay là thế này vậy. Chu Cẩm Sơn nói - Tiểu muội ngồi tạm ở đây, ta vào nhà hàng mua mấy cái bánh bao mang về đây cho tiểu muội nhé!

- Ủ, nhưng tiểu ca đừng có đi lâu đấy! - Lệ Quân căn dặn.

- Về ngay mà! - Chu Cẩm Sơn nói.

Gã chạy như bay về phía trung tâm thị trấn. Đang chạy bỗng Chu Cẩm Sơn thấy đầu vầng mắt hoa, gã không tự chủ được nữa, ngã lăn quay xuống đất ngất đi. Lúc tỉnh dậy, gã thấy một đôi nam nữ đang tiến về phía gã. Gã giật mình nhận ra một người là Vương Sở Hồng còn gã kia là Cao Thiên Thái, sư huynh của nàng.

Chu Cẩm Sơn vốn không ưa Cao Thiên Thái, bởi tính gã nhỏ nhen lại hay ý mình có võ công bắt nạt gã...

Chu Cẩm Sơn vội lấy nón kéo che nửa mặt rồi dựa vào tường đưa chân ra.

Gã cầm cây gậy dọc đường để giả làm Cái Bang cũng để bên cạnh.

Cao Thiên Thái và Vương Sở Hồng đi tới. Tự nhiên tim của Chu Cẩm Sơn đập loạn lên. Vương cô nương hồi trước thân thiết với gã biết bao, gã ước gì nếu mỗi thù đã được rõ ràng minh bạch, gã sẽ đứng bật dậy để cầm lấy tay nàng.

Vương Sở Hồng và Cao Thiên Thái đâu có để ý đến gã Cái Bang nhỏ tuổi, bản thủ đang ngồi dưới đất nên bình thản bước qua.

Lúc Cao Thiên Thái đi qua, tự nhiên Chu Cẩm Sơn thấy căm ghét gã khôn tả, nhất là thấy cặp mắt Cao Thiên Thái nhìn Vương Sở Hồng có vẻ tình tứ. Gã thấy y qua mặt bất giác không nén được cơn giận nên đưa chân ra. Cao Thiên Thái vì vô tình vấp phải chân gã ngã xóng xoài. Gã lồm cồm bò dậy rồi tức giận chỉ tay vào mặt Chu Cẩm Sơn rồi mắng:

- Thăng khốn nạn này, mày ngáng chân tao hả, tao sẽ cho mày một trận nhớ đời. Gã nói đoạn cúi xuống định vung tay tát cho Chu Cẩm Sơn một cái thật mạnh.

Chu Cẩm Sơn bất chợt nhớ lại mấy thế võ Vương Sở Hồng dạy gã. Sẵn cây gậy bên cạnh, gã chụp lấy rồi sử chiêu "Nhật Nguyệt Tranh Huy", cây gậy đánh đến bốp một cái vào vai Cao Thiên Thái.

Thực ra đối với Cao Thiên Thái, chiêu này chẳng làm gì được gã, song bất ngờ bị tấn công nên gã không kịp phòng bị nên bị trúng đòn của Chu Cẩm Sơn.

Gã tức giận quát to:

- Thăng lời này hỗn láo thật, dám đánh trộm ta, hôm nay ngươi tới số rồi.

Gã vung quyền đâm liên hồi vào ngực và mặt Chu Cẩm Sơn khiến máu miệng và mũi trào ra.

Vương Sở Hồng thấy thế vội chạy lại can:

- Đại huynh, thôi đừng đánh nữa, gã có biết võ công đâu.

- Đánh cho chừa thói côn đồ. Cao Thiên Thái vừa nói vừa tiếp tục vung quyền đánh tui bụi.

Chu Cẩm Sơn đau quá, gã cố gượng đứng dậy tay vẫn cầm gậy khiến Cao Thiên Thái nổi điên lên:

- Người... Người tưởng cầm gậy thì chống nổi ta sao, để ta...

Gã chưa dứt lời đã xông vào vươn tay chụp lấy cổ tay của Chu Cẩm Sơn.

Chu Cẩm Sơn sức nghĩ đến hai chiêu nữa của Vương Sở Hồng, gã cầm gậy đâm vào bụng Cao Thiên Thái.

Cao Thiên Thái cười nhạt nói:

- ă thì ra người cũng biết võ công, đừng trách ta nhé. Gã thừa biết Chu Cẩm Sơn chẳng có nội lực gì cả, chiêu vừa qua có thể gã học lóm của ai đó nên đánh bừa. Gã định bụng sẽ cho Chu Cẩm Sơn một bài học nhớ đời.

Cao Thiên Thái đợi cho đầu gậy của Chu Cẩm Sơn gần tới bụng mình mới thu tay về chụp lấy. Ai ngờ, Chu Cẩm Sơn là một gã nhanh trí. Tự nhiên gã nhớ lại lần trước Vương Sở Hồng dạy võ cho gã rồi mà khi đánh lại gã vẫn bị đâm trúng một gậy vào má. Thì ra điều bí mật là ở chỗ người xử dụng có biết biến hóa hay không mà thôi.

Chu Cẩm Sơn thấy Cao Thiên Thái xòe bàn tay ra liền biến chiêu. Đầu gậy bỗng thu về rồi đột ngột đưa chéch lên, đó là chiêu thứ ba gã biết có cái tên gọi là "Kim Long Hí Thủy" (Rồng vàng giỡn nước) Diễn biến này xảy ra quá đột ngột khiến Cao Thiên Thái bất ngờ. Vô tình Chu Cẩm Sơn đã xử dụng được một chiêu thức tầm thường nhưng chỉ có những cao thủ mới làm được. Cao Thiên Thái bị trúng ngay một gậy vào má, đúng y như Vương Sở Hồng đã đâm gã bữa trước.

Vương Sở Hồng đứng ngoài vô tình vỗ tay reo lên:

- Hay quá! Hay quá! Chiêu Kim Long Hí Thủy thật là tuyệt diệu!

Cao Thiên Thái thấy Vương Sở Hồng không ủng hộ mình lại khen gã tiểu tử bần thủ thì tức lộn ruột lên. Gã cố nhịn đau, nhào tới đá liên tiếp mấy cái vào ngực Chu Cẩm Sơn, khiến máu mồm máu miệng gã lại trào ra.

- Cho người chết, cho người chết. Gã vừa đánh vừa gào lên như điên dại.

Vương Sở Hồng vội nhảy vào can:

- Dừng tay, đại ca, thế là đủ rồi...

- Gã... Cao Thiên Thái tức quá nói không nên lời. Gã cố vung chân đá thêm vào người Chu Cẩm Sơn một cái nữa.

- Gã đâm đại ca một gậy, đại ca đánh gã như thế còn chưa đủ sao? - Vương Sở Hồng nói.

Đột nhiên, Vương Sở Hồng như chợt nhớ ra điều gì. Cô hỏi:

- Tiểu tử, người có phải là... Vương Sở Hồng định nói Chu Cẩm Sơn song kíp nén lại.

- Ta là A Tứ - Chu Cẩm Sơn buột miệng nói. Gã vô tình nói cái tên mà gã đã nghe được hồi nãy ở nhà Vương phú gia.

- A Tứ à! Người đừng có nói dối. Vương Sở Hồng lắc đầu vẻ không tin. - Tại sao người lại biết những chiêu thức này?

- Tại hạ... Chu Cẩm Sơn lấy tay áo lên lau máu ở miệng. - Tại hạ... học được của một người.

- Ai! Ai dạy người? Cao Thiên Thái quát to:

- Người có biết những chiêu đó là chiêu gì không? Nói dối thì đừng trách ta ra tay độc ác.

- Ta học của ai là chuyện của ta, việc gì đến người. - Chu Cẩm Sơn tức giận nói.

- Thôi... Đại huynh. Vương Sở Hồng dàn hòa rồi ngọt ngào hỏi:

- Người... người nói thật đi, ai đã dạy cho người những chiêu kiếm đó...

Người đừng có ngại. Việc này đối với ta rất hệ trọng.

Chu Cẩm Sơn thấy khuôn mặt Vương Sở Hồng rất thành thật, chứng tỏ cô tỏ ra rất quan tâm đến gã. Tự nhiên trong lòng gã dâng lên một tình cảm khó tả. Gã nói:

- Người dạy ta chiêu kiếm đó là một gã thiếu niên.

- Gã thiếu niên? Vương Sở Hồng nhắc lại. - Tên gã là gì vậy?

- Ta không biết tên, song trông gã đúng là một trang thiếu niên anh tuấn.

Chu Cẩm Sơn cố tình ca ngợi mình nhằm mục đích chọc tức Cao Thiên Thái.

Gã nghĩ bụng:

Mình phải thử xem vị tiểu cô nương này có thật lòng nhớ đến gã không, nên nói tiếp:

- Gã thiếu niên đó có nói với tại hạ rằng y cũng được một vị cô nương dung nhan khả ái dạy cho.

Vương Sở Hồng bỗng đỏ mặt lên, khiến Cao Thiên Thái tỏ ý nghi ngờ.

- Tiểu sư muội, không biết có phải tên phản đồ đó không? Ngày trước hẳn không được học võ công, chỉ có mỗi sư muội là thân thiết với gã, không lẽ sư muội dám trái lời sư phụ...

- Đừng có nghĩ bậy! Vương Sở Hồng gạt đi. - A Tứ, cô nói - Gã kia có nói vị cô nương đó trông thế nào không?

Thấy giọng Vương Sở Hồng tỏ ra quan hoài, gã thấy hơi lòng hơi dạ. Gã định bụng sẽ chọc tức Cao Thiên Thái cho bõ ghét:

- ă! Có. Tại hạ có hỏi y vị tiểu cô nương đó là ai và dung mạo xinh đẹp như thế nào, thì gã nói vị cô nương ấy... vị cô nương ấy ngoài bố mẹ nàng ra, gã còn thân thiết với nàng hơn tất cả những gì trên cõi đời này.

Những câu vừa rồi, Chu Cẩm Sơn đã nói thật nỗi lòng mình. Gã muốn cho Vương Sở Hồng hiểu được lòng gã.

- Người... Người... Vương Sở Hồng ấp úng - Người nói thật đấy chứ?

- Tại hạ xin thề... Chu Cẩm Sơn nghiêm trang nói:

- Nếu nói sai xin trời tru đất diệt.

Vương Sở Hồng sung sướng trong lòng. Cô định hỏi nữa thì Chu Cẩm Sơn lại nói tiếp:

- Gã còn nói với tại hạ rằng gã yêu thương vị cô nương đó chừng nào thì lại càng căm thù gã đại sư huynh của vị cô nương chừng ấy, bởi vì gã đó chỉ là một tên dê tiện.

Căm mồm lại. Cao Thiên Thái quát to - Người mà còn nói những nói cuội nữa thì hối hận không kịp đấy.

- Ta nói chuyện với cô nương đây, có nói với người đâu hả!

Cao Thiên Thái nghiêng răng nói:

- Lỗi con, thật ra người là ai? Ta phải bắt người theo để điều tra mới được.

- Đại ca! Sao lại thô lỗ thế? Vương Sở Hồng dịu dàng ngăn lại.

- A Tứ... Người nói ta.. ta... rất... Cô định nói - Ta rất thỏa mãn song vội chữa thành ta... rất tin là đúng sự thật, ta muốn nhờ người một việc.

Cao Thiên Thái tức giận. Gã nắm lấy cổ áo Chu Cẩm Sơn lắc mạnh rồi nói:

- Người đừng hòng qua nỗi mắt ta, người chính là Chu Cẩm Sơn có phải không?

Chu Cẩm Sơn bình tĩnh nói:

- Chu... Người nói Chu... gì... cái tên ấy nghe hay thật đấy. Hay là ta đổi tên quách cho xong. A Tứ nghe chẳng ra làm sao cả.

Vương Sở Hồng xen vào:

- Đã bảo đại huynh đừng có nóng nảy thế, gã không phải là...

Chu Cẩm Sơn biết là hai người không nhận ra gã. Phần vì gã đã hóa trang, phần vì gã trông tiêu tụy hơn trước nhiều.

Cao Thiên Thái hậm hực nhưng khuôn mặt vẫn lộ vẻ nghi ngờ. Gã nói:

- Thôi được, ta tạm tha cho người lần này, nếu quả thật đúng là người là tên phản đồ đó, ta sẽ xé xác người ra...

Gã nói xong nắm lấy tay Vương Sở Hồng kéo đi. Hai người đi khuất, Chu Cẩm Sơn mới thấy toàn thân đau đớn vô cùng, cơ hồ không chịu đựng nổi. Gã gấn gượng lết đến một tiệm ăn lớn gần đó mua bốn cái bánh bao mang về.

Vừa trông thấy gã, Lưu Lệ Quân đã kêu lên:

- Tiểu ca! Sao ngươi đi lâu thế! Ta... lo muốn chết đi được! Có chuyện gì xảy ra phải không?

Chu Cẩm Sơn giấu không muốn Lưu Lệ Quân biết chuyện vừa rồi nên gã gượng cười nói:

- Không có chuyện gì đâu, chẳng qua tiểu huynh thấy người hơi mệt một chút nên phải ngồi nghỉ một lát mới về được. Tiểu muội ăn đi, xem có ngon không?

Chỉ có một loáng, hai người đã ăn hết bốn cái bánh bao. Chu Cẩm Sơn nói:

- Lưu muội này! Bọn ta đi đến chỗ nhà lão Vương đi.

- Làm gì vậy?

- Tiểu ca thấy có nhiều nghi vấn lắm. Gã không nói cho Lệ Quân biết hồi nãy gã trông thấy Vương Sở Hồng cùng Cao Thiên Thái đi về hướng nhà Vương phú gia nên nảy sinh mối quan tâm - Không hiểu họ đến đây làm gì?

- Việc giang hồ can chi đến mình! Tiểu ca còn bao nhiêu việc....

- Không phải như vậy! Bởi tiểu ca thấy rất đông cao thủ tụ họp. Hơn nữa, lần trước lúc ngồi trong quán ăn tiểu ca nghe thấy chúng bàn bạc xì xào dường như muốn ám hại ai đó. Nếu may mắn phát hiện chuyện gì, mình đến báo mọi người đề phòng có phải hay hơn không?

- Thôi được, nhưng lần sau nhất định tiểu muội không để huynh dây dưa vào những chuyện giang hồ nữa.

Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân lại men theo lối cũ tới trang viện của họ Vương. Quả nhiên, lúc này bên trong đã rất đông người. Ngoài đệ tử Cái Bang chiếm đa số còn rất nhiều cao thủ các môn phái khác mà Chu Cẩm Sơn không biết mặt. Mấy gã hán tử đứng ngoài thấy Chu Cẩm Sơn lơ ngơ dòm ngó thì nạt:

- ề! Thăng nhóc, ngươi làm gì ở đây thế hả? Hôm nay Cái Bang đãi tiệc quần hùng, ngươi làm gì có phần ở đây?

Gã đứng bên cạnh vội nói:

- Thôi mà! Thăng lời này có phải người võ lâm đâu mà sợ. Nó đói nên đến kiếm chút gì vào bụng thôi.

Rồi gã bảo Chu Cẩm Sơn:

- Đồ ăn thì chưa dọn đâu. Ráng chờ lúc nữa ăn xong, bọn ta cho một ít.

Chu Cẩm Sơn đâu có để ý gì đến lời gã nói. Gã chỉ tìm xem Vương Sở Hồng và Cao Thiên Thái có mặt ở đây không.

Bỗng thấy quần hùng ồ lên, rồi không biết từ đâu xuất hiện mấy lão già.

Chu Cẩm Sơn nhận ra Tùng Lâm đạo trưởng, chưởng môn phái Thanh Thành, Ngọc Long chân nhân, chưởng môn phái Côn Luân và Lâm Tử Dương, chưởng môn phái Không Động. Ngoài ra còn một lão già nữa mà Chu Cẩm Sơn không biết là ai. Gã thấy lão già đó cất tiếng cười, thanh âm vang rất xa, chứng tỏ chân khí của lão rất xung mãn.

- Tại hạ Sử Văn Long, Bang Chủ Cái Bang xin cung hỉ các vị. Lão vỗ hai tay vào nhau, tất cả mọi người bỗng im lặng. Sử Văn Long cất tiếng sang sảng nói:

- Thưa các vị anh hùng hảo hán. Hôm nay Cái Bang chúng tôi may mắn được Vương phú gia giúp đỡ cho mượn địa điểm để họp mặt với các vị. Trước hết, thay mặt các anh em Cái Bang xin được cảm ơn tất cả các vị có mặt hôm nay.

Quần hùng xung quanh vỗ tay rền rền, có tiếng nói ồm ồm:

- Sử bang chủ hôm nay rướm rà quá, xin vào đề ngay cho, bọn tại hạ vừa nóng ruột lại vừa đói rồi đây!

Sử Văn Long đưa cặp mắt sắc lạnh ngó nhìn phía phát ra tiếng nói. Lão thông thả nói tiếp:

- Xin quý bằng hữu nào đó cứ yên tâm, đồ ăn, thức uống Sử Văn Long này đã phải cho chở từ Lạc gia thôn đến đây để bồi tiếp quý vị. Nhưng trước hết xin phép các quý bằng hữu để Sử Văn Long này công bố cùng các vị một vài việc quan trọng.

Lão ngừng lại để xem phản ứng của quần hùng. Bỗng nghe tiếng của Ngọc Long chân nhân:

- Sử bang chủ nói phải lắm. Công việc là quan trọng, chúng ta nên bàn trước. Chẳng hay sao không thấy Bất Nghi đại sư?

- Chùa Thiếu Lâm đường xá xa xôi lại có nhiều công chuyện của môn phái nên đại sư có cho người đến thay mặt... Sử Văn Long chỉ tay vào một nhà sư đứng đằng sau - Vị này là Phương Lâm đại sư, là tam sư đệ..

Lúc đó, mọi người mới để ý đến Phương Lâm. Lão bước ra chấp tay nói:

- Bần tăng Phương Lâm, bái kiến tất cả các vị.

Quần hùng hốt hoảng. Võ công của Bất Nghi đại sư chưa ai hiểu rõ mấy, song lão này là tam sư đệ mà lão chỉ bước có hai bước chân mà mặt đất đã thấy rung chuyển, hiển nhiên nội lực của lão không sao tưởng được.

Sử Văn Long nhìn quanh rồi lưỡng lự nói:

- Đến giờ này mà vẫn không thấy giáo chủ Thần Quyền Môn?

- Thưa Sử bang chủ, lệnh sư bữa nay có việc không thể đến được nên sai tại hạ đi thay.

Mọi người nhìn xem ai nói, thì ra là một gã thiếu niên mặt non choẹt.

Chu Cẩm Sơn giật mình, thì ra Vương Nhất Minh cử Cao Thiên Thái đến họp thay mình. Gã nghe Sử Văn Long lâu bầu trong miệng, tuy nhỏ nhưng ai cũng nghe thấy:

- Quái lạ, việc hệ trọng thế này mà lão lại cử một đệ tử còn non nớt thế kia thì lạ thật!

Câu nói đó chạm tự ái của Cao Thiên Thái khiến gã đỏ mặt lên vì tức giận, song gã không nói gì cả. Sử Văn Long sau khi đảo mắt một lượt, cất tiếng nói:

- Thưa chư vị anh hùng, hôm nay lão phu mời các vị đến đây là có hai việc muốn nói. Việc thứ nhất có nhiều liên quan đến vận mệnh võ lâm, còn việc thứ hai... là việc riêng của bốn bang.

Hắn là các vị cũng biết rằng lâu nay trên giang hồ đã xảy ra biết bao nghi án. Nhất là việc toàn gia của Chu Đại Cẩm bị sát hại...

Tất cả những vụ thảm sát đó, thực ra chỉ nhằm một mục đích duy nhất là tìm cho ra và chiếm đoạt một kỳ công võ học ngày nay "Bát Nhã Thần Chưởng" có liên quan đến kỳ thư "Mai Hoa Phổ".

Vậy ai là kẻ đã làm tất cả những việc ấy? Giờ đây lão phu có thể khẳng định chắc chắn rằng đó là người của Thanh Long Bang!

Chúng ta may mắn biết được nhiều bí ẩn của pho bí kíp này nhờ hai vị Tạ Văn Hùng và én Thiên Trọng, hai người cao đồ của Thái Ất chân nhân và cũng là sư huynh đệ với Chu Đại Cẩm.

Có tiếng nhao nhao từ bên dưới hỏi:

- Hai lão én, Tạ ấy hiện đang ở đâu?

- Từ từ rồi lão phu sẽ nói tiếp. Sử Văn Long giơ một tay lên. Trông lão có vẻ mệt mỏi khác thường.

- én Thiên Trọng và Tạ Văn Hùng hiện đang tá túc tại Thần Quyền Môn.

Trang trại của hai vị đó cũng bị phá hủy và tàn sát nhân mạng. Thì ra bọn chúng đã cướp đi hai mảnh Thái Cực Đồ còn phần thứ ba và cuốn Mai Hoa Phổ thì... chưa lấy được... Nếu như có đầy đủ thì có hy vọng tìm ra được pho bí kíp bí ẩn đó.

- Thế phần thứ ba ở đâu vậy? Có tiếng một lão già sột ruột hỏi.

- Tất nhiên là nằm trong tay Chu Đại Cẩm, song lão già đã biết được mối nguy hiểm nên đã gửi đi cất dấu ở một chỗ khác.

- Tại sao bang chủ lại khẳng định việc này do Thanh Long Bang? - Phương Lâm đại sư hỏi.

- Chúng ta đều biết những dấu tích do thủ phạm để lại đều là dấu ấn của một kẻ có võ công cực cao. Trên bức tường nhà của Chu Đại Cẩm, có một vết bàn tay in sâu mấy tấc vào mặt đá đen sì. Chưởng lực này, lão phu cũng không biết gọi là gì?

- Nhưng những cái đó cũng đâu có tổ cáo là của Thanh Long Bang!

- Còn nữa, điều này mới quan trọng, chính lão phu đã động thủ với giáo chủ của bọn chúng.

Quần hùng lại ò lên. Sử Văn Long vạch áo ra. Trên ngực lão vẫn còn in vết một bàn tay đủ cả năm ngón hằn sâu vào trong thịt.

... Khiếp quá! Khiếp quá! Có tiếng kêu lên. Võ công Sử bang chủ....

- Lão phu không địch được gã, thoát chết được là may...

- Không lẽ y ghê gớm đến thế sao?

- Y còn ghê gớm hơn các vị nghĩ nhiều. Lão phu chỉ chống được có...
mười chiêu...

Ngọc Long chân nhân kinh ngạc vô cùng, lão không tin ở tai mình nữa nên gặng hỏi:

- Bang chủ chỉ chịu được có mười chiêu?

- Đúng vậy đấy. Sử Văn Long xác nhận.

Tức thì... Lâm Tử Dương, chưởng môn phái Không Động lấp bắp nói:

- Võ công Sử Văn Long đâu phải tầm thường mà thảm bại nhanh như vậy thì... thì...

Lão hỏi tiếp Sử Văn Long:

- Sử Văn Long! Gã đã luyện được...

- Lão phu không rõ nhưng chính gã nói là gã đã luyện được môn thần công này rồi.

- Chính vì thế. Sử Văn Long nói tiếp. - An nguy của võ lâm đang bị đe dọa. Nếu như gã luyện thành công thì... sẽ chẳng còn võ lâm nào nữa mà chỉ tồn tại một Thanh Long Bang mà thôi!

- Dã tâm của gã là tiêu diệt các môn phái phải không?

- Đúng vậy! Lão phu nghĩ rằng sở dĩ giang hồ chưa xảy ra sóng gió vì ba lẽ :

Một, có thể gã chưa luyện được môn võ học đó thành công. Hai, gã còn e ngại chúng ta liên thủ lại thì gã chưa chống cự nổi. Ba, gã vẫn còn sợ phát Thiếu Lâm, có... nhiều hảo thủ, nhất là Bất Nghi đại sư với "Bát Chiêu Đại Ma Công" đã luyện được ba phần.

- Vậy Sử bang chủ có cao kiến gì không?

- Theo thiển ý của lão phu, các môn phái phải liên lạc thường xuyên với nhau, tung người dò la tung tích bọn Thanh Long Bang. Vì cái khó nhất cho đến nay, chúng ta cũng chưa biết được Tổng Đàn của chúng đặt ở đâu.

- Đúng vậy! Phương Lâm đại sư thủng thảng nói - Nếu thế, Sử bang chủ người nhiều thế mạnh có thể đảm đương công việc chung được không?

- Rất tiếc, lão phu đang bị nội thương... hơn nữa.... lão ngật ngưỡng rồi nói tiếp, còn việc quan trọng của bốn bang phải giải quyết!

- Việc gì vậy? Nếu không có gì gấp, sử bang chủ hoãn lại có được không?

- Không, không được, nhưng đây mới là điều quan trọng nhất lão phu muốn nói. Trong lần giao đấu với bang chủ Thanh Long Bang, tín vật bang chủ của bốn bang đã... đã bị mất...
- Gậy "Đả Cầu" đã thất lạc rồi sao?
- Phải, lão phu đã bị chưởng lực của giáo chủ Thanh Long Bang đánh rớt xuống vực... ngất đi. Lúc tỉnh dậy không biết cây gậy đã bị văng đi chỗ nào...
- Vậy... vậy... bang chủ tỉnh sao hả? Có tiếng một gã đệ tử Cái Bang hỏi.
- Ta biết phải xử trí sao rồi. Theo luật lệ của bốn bang từ ngàn đời nay, ai có trong tay tín vật trấn sơn của bốn bang, lại biết Đả Cầu Bồng Pháp thì người đó có quyền sai khiến các đệ tử Cái Bang... nghĩa là bang chủ rồi vậy...
- Nếu như không ai có tín vật trong tay thì sao?
- Nếu như không có ai có bảo vật ấy... thì tạm thời phải bầu lại... người nào thành sẽ tạm lên ngôi bang chủ điều hành công việc.
- Việc đã lỡ rồi, hơn nữa Sử bang chủ vẫn làm bang chủ lâu nay ai chẳng biết, cần gì phải rắc rối thế?
- Không được! Mọi việc phải rõ ràng minh bạch, nếu không có báu vật trong tay ai mà nghe mệnh lệnh?
- Đúng đấy! Đúng đấy. Bang chủ nói phải lắm... Mấy gã đệ tử Cái Bang tranh nhau nói.
- Sở dĩ hôm nay lão phu mời chưởng môn các phái đến đây là để các vị chứng kiến cuộc bầu bang chủ mới, để tiện sau này liên lạc với các phái...
- Bần tăng không dám xen vào chuyện riêng của Cái Bang, song theo thiên ý thì Sử bang chủ cứ tạm thời điều hành công việc, đợi chừng nào tìm được bảo vật... - Phương Lâm đại sư nói.
- Xin cảm ơn hảo ý của đại sư. Sử Văn Long khẽ nói:
- Nhưng việc này lão phu không thể quyết định được, đó là chuyện lớn.
- Bang chủ đã quyết định như vậy thì bây giờ tính thế nào đây? Một trưởng lão Cái Bang nói.
- Dĩ nhiên là bằng võ công. Sử Văn Long nói. - Tất cả mọi người ai cũng có quyền thi đấu miễn là đệ tử Cái Bang là được.
- Nói xong, Sử Văn Long quay về phía mấy chưởng môn nói tiếp:
- Có lẽ lão phu xin mời tất cả dùng cơm đã, sau đó mới tính.
- Ún uống là việc phụ. Tùng Lâm đạo trưởng đáp. - Sử bang chủ cứ sắp xếp việc nội bộ đâu vào đấy rồi sau chúng ta ăn cũng chưa muộn.
- Sử Văn Long gạt đầu, lão nói lớn:
- Các bằng hữu Cái Bang. Vừa rồi ta đã nói cách thức thi đấu để tạm thời bầu bang chủ mới. Anh em nào muốn dự thi võ công, xin mời bước lên đây.
- Đám đệ tử Cái Bang im lặng. Từ trưởng lão trở xuống, ai mà không biết bang chủ Sử Văn Long lợi hại đến mức nào.
- Bỗng một vị trưởng lão vào hàng sáu túi bước ra nói:
- Thưa Sử bang chủ, có lẽ chúng ta nên kết thúc ở đây là được rồi... Tại hạ nghĩ rằng chẳng có ai phản đối gì đâu.
- Không nên thế. Sử Văn Long vội nói. - Ta hiểu ý người muốn nói ta vẫn làm bang chủ... Song như vậy sợ anh em không phục.
- Tại sao lại không phục? Bang chủ xem có ai lên đòi tỷ thí với bang chủ đâu? Như thế đương nhiên...
- Nhưng ta sợ anh em còn có người chưa đến kịp. Hãy chờ thêm một chút nữa cũng không sao.

- Bang chủ khỏi phải chờ lâu. Có tại hạ đây. Một thanh âm khàn khàn cất lên rồi một bóng người từ phía dưới bay vọt lên đứng nhẹ nhàng trước mặt Sử Văn Long. Bộ pháp gã sử dụng có tên là Bạch Hạc Lượng Xí, một công phu thượng thừa.

Mọi người vô cùng sửng sốt. Chu Cẩm Sơn lại còn kinh ngạc hơn nhiều.

Gã nắm lấy tay Lưu Lệ Quân nói khẽ:

- Lưu muội! Lưu muội! Nhìn xem ai kia!

Lưu Lệ Quân đâu có để ý gì đến câu chuyện mọi người đang nói. Cô đang vẫn mơ nghĩ đến song thân bị giết hại, đến cuộc đời từ nay sẽ chìm nổi không biết đi về đâu? Rồi cô liếc nhìn sang Chu Cẩm Sơn, giờ đây gã thân thiết với cô biết bao.

Lòng suy nghĩ bỗng bị cắt đứt khi Chu Cẩm Sơn hỏi. Lưu Lệ Quân như sực tỉnh giấc mơ, cô hỏi lại:

- Tiểu ca, tiểu ca, người nói gì vậy?

- Tiểu muội hãy nhìn xem, lão già đòi tranh chức bang chủ kia là ai kia.

Lưu Lệ Quân bị vướng một gã hán tử cao lớn đứng trước mặt. Cô nghiêng người sang bên rồi kinh ngạc thốt:

- Tiểu ca! Muội nhận ra lão là ai rồi... sao lại kỳ lạ như thế?

Chu Cẩm Sơn cũng lẩm bẩm:

- Quả là lạ thật, hóa ra lão là người của võ lâm... nhưng tại sao lão lại...

Lão già mà Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân ngạc nhiên chính là lão già nhỏ bé mặt choắt đánh xe ngựa cho hai người đi nhờ đến Kim Sơn trấn. Tự nhiên, trong lòng thấy khẩn trương, gã nắm tay Lưu Lệ Quân rồi thì thầm:

- Tiểu muội! Chúng ta hãy theo dõi xem lão là ai?

Lúc đó, ở phía trên Sử Văn Long đột nhiên thấy một bóng người nhảy xuống trước mặt lão, thân pháp nhẹ nhàng không thể tả. Lão tròn tròn mắt rồi hỏi:

- Tại hạ Sử Văn Long, không hiểu có hân hạnh được tiếp kiến ai vậy?

- Hà.. hà... hà... Lão già nhỏ bé cười gằn. - Họ Sử kia, người không nhớ ta sao?

Sử Văn Long nheo nheo cặp mắt rồi thốt lên:

- Không lẽ lại là người? Người còn sống hay sao?

- Phải! Ta bị rớt xuống vực nhưng may mắn thoát chết để có ngày hôm nay gặp người.

- Người muốn tỷ đấu với ta chăng?

- Tất nhiên! Hôm nay thì người chẳng còn cơ hội như lần trước đâu.

- Điều đó không quan trọng bởi vì người làm gì có quyền được tham gia vào công việc bản bang.

Lão già cười nhạt, lão quay mặt xuống phía dưới quần hùng rồi lên tiếng nói:

- Các anh em Cái Bang, có ai còn nhớ Trần Bá Lưu này không?

Ba chữ "Trần Bá Lưu" gã vận nội lực nên âm thanh thật là vang dội.

Đám đệ tử Cái Bang ở dưới nghe ba tiếng "Trần Bá Lưu" thấy đều chấn động. Trần Bá Lưu xưa kia vốn là sư đệ của bang chủ.

Có tiếng hỏi:

- Có phải Trần trưởng lão phái Thanh Y đó không?

- Chính là tại hạ. - Lão già cất tiếng nói.

Sử Văn Long nổi giận quát:

- Tên phản đồ kia, ngươi còn dám mở miệng nói sao? Chính năm xưa sư phụ đã khai trừ ngươi ra khỏi môn phái.

Trần Bá Lưu không chút bối rối. Lão hỏi lại:

- Ngươi bảo bang chủ khai trừ ta khỏi môn phái, vậy có ai làm chứng?

- Ta... chính ta có mặt ở đây!

- Được! Tại sao bang chủ không để lại di ngôn?

- Ngươi thừa biết lại còn vờ vĩnh. Sư phụ chỉ nói miệng, vừa nói xong thì người đã mất!

- Nói láo! Ngươi nói vậy thì ai mà tin ngươi được.

- Ngươi... ngươi.... - Sử Văn Long tức giận nói không nên lời. - Ngươi đã đánh cắp "Giáng Long Thập Bát Chương" của sư phụ, nhưng người đã gia ơn chỉ trục xuất ngươi ra khỏi môn phái, lại còn lợi dụng lúc sư phụ mất đột ngột đánh lén ta để dành chức chương môn! Ngươi còn chối cãi hay sao?

Trần Bá Lưu không trả lời. Lão quay xuống hô to:

- Các anh em, Trần Bá Lưu này có còn là người của Cái Bang hay không?

Các anh em nói đi.

Một lão ăn mặc rách rưới đứng dậy, mọi người nhìn xem ai, thì ra là Trương Hữu Bình, là một trong bốn vị trưởng lão Cái Bang. Trương trưởng lão nói:

- Việc này thì... - Lão ngấp ngừng nhìn Sử Văn Long - Sử bang chủ này, đúng ra là Trần trưởng lão vẫn được coi là người của Cái Bang chứ? Dù sao...

chưa tới đại hội...

- Được rồi, chuyện này ta sẽ truy cứu sau.

Lão nhìn Trần Bá Lưu rồi sẵn giọng nói:

- Trần trưởng lão, lão phu sẵn sàng tiếp chiêu của ngươi rồi đây.

Trần Bá Lưu không đáp, người lão hơi ngã về phía trước, chân trái bước lên thành Tả Cung Bộ, mười ngón tay chụm lại rồi đâm thẳng vào bụng Sử Văn Long. Đây là một trong ba mươi sáu chiêu trong "Giáng Long Hàng Ma Chương". Lão xuất thủ nhanh như chớp khiến Sử Văn Long cũng không ngờ nên suýt chút nữa thì nguy. Lão buộc phải nhảy lùi lại mới tránh được, song lập tức phản đòn ngay, không hổ danh là bang chủ một bang hội lớn. Chỉ thấy thân hình lão hơi chuyển động, song chương đã đưa ra sử chiêu "Như Phong Tự Bế" đánh vào bả vai Trần Bá Lưu. Chỉ trong nháy mắt, hai cao thủ đã qua lại hơn năm chục chiêu. Nhưng Trần trưởng lão có phần chiếm được ưu thế, Phương Lâm đại sư cau mày nói với Tùng Lâm đạo trưởng:

- Võ công của lão họ Trần này kỳ bí vô cùng, bản tăng e rằng Sử bang chủ khó bề đương cự nổi.

Quả nhiên đánh được vài chiêu nữa, Sử Văn Long quát to lên:

- Không ngờ, ngươi hồi này tiến bộ đến nhường ấy! Hãy coi chương của ta đây.

Bỗng thấy áo lão căng phồng lên, hiển nhiên lão đã vận nội lực đến cao độ, song chương từ từ đẩy ra. Lão đã xử dụng chiêu thứ bảy trong Giáng Long Thập Bát Chương là "Kháng Long Hữu Hồi", chương phong rít lên âm âm.

Bọn hảo thủ đứng sau lưng Trần Bá Lưu vội chạy dạt ra đứng một bên sợ trúng phải chương lực của lão thì uổng mạng.

Trần Bá Lưu không né tránh, ngược lại, lão cũng đưa hai tay lên, chương tâm hướng về phía trước để đối chương. Hai luồng khí dương cương gặp nhau phát ra một tiếng nổ lớn thật lạ lùng. Sử Văn Long loạng choạng lui về phía sau mấy bước mặt tái xanh. Lão quát lớn:

- Tiếp chiêu nữa đây!

Lão co tay trái về, vận kinh vào bàn tay phải nhằm vào người Trần Bá Lưu sử chiêu "Kiến Long Tại Điền", chiêu thứ mười trong Giáng Long Thập Bát Chương. Chương kinh chưa kịp phát ra bỗng Sử Văn Long lao đảo rồi ngã ngồi xuống đất.

Trần Bá Lưu không bỏ lỡ cơ hội, gã xòe ngón trở điểm ngay vào huyệt Mi Tâm ở trán của Sử Văn Long.

- Xin thí chủ dừng tay. Phương Lâm vội nhảy ra. - Lão thấy Trần Bá Lưu ra tay ác độc thì hoảng sợ thay cho Sử Văn Long. Bởi nếu đánh trúng, ngón tay Trần Bá Lưu sẽ xuyên thủng sọ Sử Văn Long ngay lập tức.

Trước tình thế nguy ngập, lão đành xử dụng một tuyệt kỹ được mệnh danh là Hậu Phát Chế Nhân, dùng Long Trảo chụp vào cánh tay Trần Bá Lưu.

- Long Trảo Thủ! - Trần Bá Lưu hét lên. Lão vội thu tay về rồi trợn mắt lên quát:

- Người... Người sao lại can thiệp vào việc nội bộ Cái Bang ta, lại còn xử dụng độc thủ?

- Bần tăng xin thí chủ thứ lỗi. Sử bang chủ đã thua rồi cần gì phải dùng đến sát thủ như vậy?

- Đó không phải việc của người! Nhưng dù sao thì ta cũng đã thắng... Còn anh em nào không phục không?

Ngọc Long chân nhân bỗng lên tiếng:

- Theo ý bần đạo, trận đấu hôm nay chưa ngã ngũ được. Sử bang chủ đang bị trọng thương ở ngực nên bị mất phần tiện nghi. Các vị thấy bần đạo nói có đúng không?

Lúc ấy mọi người sực nhớ Sử Văn Long bị nội thương rất nặng do giao đấu với giáo chủ Thanh Long Bang. Có tiếng người nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Như vậy là không công bằng!

- Tại sao lại không công bằng? - Trần Bá Lưu vạch lại. - Nếu như Sử Văn Long nói ngay từ đầu... ta đâu có ép buộc hẳn?

Trương Hữu Bình, trưởng lão Cái Bang cũng xen vào:

- Trần trưởng lão, ta cũng nhận xét thấy Sử bang chủ đã ngã xuống do bị nội thương từ trước, chứ không phải do người đánh thua... vì thế...

- Đã giao đấu là phải sòng phẳng. Nếu Phương Lâm đại sư không can thiệp... tại hạ tất đã dành phần thắng rồi...

- Điều... Điều... đó không sai. - Sử Văn Long gượng đứng lên rồi nói:

- Ta... Ta... công nhận đã thua... người... người... đã đạt được mục đích rồi đấy...

- Các anh em! Các anh em đã thấy rồi đấy. Ngày hôm nay Trần Bá Lưu này chính thức nhận chức bang chủ Cái Bang. Nếu còn anh em nào không phục thì xin mời lên tỷ thí... Còn nếu không, Trần Bá Lưu xin mạn phép đãi tiệc quần hào.

Lão đợi một chút rồi nhìn quanh xem có ai lên tiếng gì không rồi vỗ tay một cái. Lập tức có sáu gã đệ tử Cái Bang xuất hiện.

- Truyền cho anh em bày tiệc ra!

- Xin tuân lệnh Tân bang chủ! - Sáu gã dạ ran.

Lưu Lệ Quân ngồi phía dưới thấy cuộc tỉ đấu đã kết thúc, cô kéo tay Chu Cẩm Sơn rồi nói khẽ:

- Chu ca! Chẳng còn gì hấp dẫn nữa đâu, chúng ta đi thôi!

Chu Cẩm Sơn dùng dằng chưa muốn bỏ đi, gã vẫn còn đang tìm xem Vương Sở Hồng đang đứng ở đâu, song thấy Lưu Lệ Quân giục giã, chẳng còn lý do gì để nấn ná lại nên đành gật đầu.

Gã nói:

- Tiểu muội này, nay chúng ta lấy con ngựa còm kéo xe này đi tạm, cũng còn hơn đi bộ.

Lưu Lệ Quân khen phải. Con ngựa vẫn còn thắng vào cổ xe. Gã tháo dây buộc ra rồi nói với tên đại hán đứng gần đó:

- Tại hạ lấy con ngựa, xin huynh đài cảm phiền.

Gã kia cười hô hô nói:

- Cái bộ xương này thì có mổ thịt cũng chẳng ai ăn thì lấy làm quái gì?

Người không ở lại dự tiệc sao? Mấy khi...

- Cám ơn huynh đài, tại hạ có công việc phải đi ngay.

Gã leo lên ngựa, Lưu Lệ Quân nhảy ngồi đằng sau. Chu Cẩm Sơn cứ theo con đường dẫn về phía tây ra roi cho ngựa chạy. Gã đi được mấy chục dặm, đến một vùng hoang vu, không có lấy một bóng người. Nhưng cảnh quan thật là hoang sơ kỳ thú. Chu Cẩm Sơn nói với Lưu Lệ Quân:

- Tiểu muội, phong cảnh ở đây đẹp quá, không hiểu địa danh này gọi là gì nhỉ?

- Tiểu muội cũng không hiểu nữa. Hay là ta nghỉ ở đây nhé!

Chu Cẩm Sơn tìm một gốc cây cột con ngựa lại. Gã kiếm một chỗ đất bằng phẳng rồi cùng Lệ Quân ngã lưng nằm nghỉ. Chưa nóng chỗ, gã bỗng nghe thấy từ phía xa xa vẳng lại tiếng đàn nghe réo rắt vô cùng. Gã lắng tay nghe thấy tha thiết lạ thường thì kinh ngạc lắm bầm:

- Không ngờ nơi hoang dã thế này mà cũng có cao nhân ẩn cư.

Lưu Lệ Quân không hiểu gì cả. Cô hỏi:

- Tiểu ca, tiểu muội đàn độn không biết gì về đàn nhạc nhạc thơ ca gì cả.

Khúc nhạc này là khúc nhạc gì vậy?

- Đây là bản Trường Hận ca, lời lẽ trong bản nhạc là của Bạch Cư Dị, một nhà thơ đời Đường, quê ở Thái Nguyên, tỉnh Sơn Tây. Bài hát kể lại sự tích nàng Dương Quý Phi tự vẫn ở Mã Ngôi, và nói lên lòng thương tiếc nàng của Đường Minh Hoàng!

- Tiểu ca! - Lưu Lệ Quân nhìn gã âu yếm nói:

- Tiểu ca thật là giỏi, muội thật không bằng!

Chu Cẩm Sơn đang mãi say sưa nghe khúc đàn đâu có để ý gì đến lời khen của Lưu Lệ Quân, gã nói tiếp:

- Đây là một khúc tình ca tuyệt vời, miêu tả nỗi đau khổ của tình yêu trong nhân thế. Tiểu muội, ta đến xem ai đánh đàn đi.

Gã dắt tay Lưu Lệ Quân đi về hướng phát ra âm thanh tiếng đàn. Tưởng là gần hóa ra đi mãi mà mới tới. Khung cảnh ở đây lại hoàn toàn trái ngược với chỗ ban đầu mới lạ kỳ. Trước mặt gã là một cái hồ rộng không thấy bờ bên kia, cỏ mọc xanh um. Trên bãi cỏ có một cái bàn bằng đá, một người ngồi quay lưng về phía gã mặc áo đoạn màu xanh đang ngồi đánh đàn.

Chu Cẩm Sơn khẽ nói:

- Chúng ta nấp ở đây thôi, đừng ra khiến cao nhân mất hứng!

Đột nhiên tiếng đàn ngưng bật. Người mặc áo xanh không quay đầu lại nói lớn:

- Dây đàn đứt, hẳn là có cao nhân nào đứng nghe. Lão phu Tư Mã Lăng xin kính mời cao nhân diện kiến.

Chu Cẩm Sơn giật mình. Lão này công lực quả là ghê gớm, đang gảy đàn mà còn phát hiện được người lạ đằng sau. Gã vội bước ra rồi vòng tay thi lễ:

- Văn bói Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân bái kiến lão tiên bói!

Người mặc áo xanh quay lại. Đó là một lão già có khuôn mặt hơi dài cặp mắt phóng ra những tia thần quang lấp lánh. Lão hơi ngạc nhiên khi nhận ra đó là một đôi nam nữ thiếu niên nhỏ tuổi thì sẵn giọng nói:

- Tiểu tử, các ngươi là ai mà dám nghe lén đàn của ta?

- Thưa tiên bối! - Chu Cẩm Sơn cung kính nói:

- Vãn bối nhân lỡ độ đường qua đây thấy tiếng đàn tuyệt diệu nên mạo muội đến nghe. Xin tiên bối miễn thứ...

- Được lắm! - Lão già nói:

- Ngươi nghe đàn hẳn cũng biết tâm sự của ta chứ, nếu nói không đúng thì đừng trách lão phu không dung tình.

- Ngày xưa, khi đức Khổng Tử đang chơi đàn, thầy Nhan Hồi vào nghe thấy tiếng đàn có sát khí hỏi ra thì quả nhiên đức Khổng Tử lúc đánh đàn nhìn thấy con mèo vồ con chuột, tâm sự của tiên bối cũng gói gắm trong khúc nhạc, vãn bối sợ vô lễ mà thôi!

- Không sao! Ngươi cứ nói.

- Vãn bối thấy tiên bối như có tâm sự gì u uất lắm thì phải...

Lão già hết sức ngạc nhiên song lão làm bộ nghiêm sắc mặt lại hỏi:

- Được, nhưng ngươi tự nhận là hiểu biết thì có hiểu được cây Dao Cầm này có lai lịch thế nào không?

- Vãn bối nói ra chẳng qua chỉ là múa rìu qua mắt thợ song tiên bối đã hỏi thì phải trả lời. Xưa kia, vua Phục Hy thấy có năm sắc sao rớt xuống cụm ngô đồng, lại thấy chim phượng đến đậu thì biết đó là thứ ngọ quý, hấp thụ tinh hoa của trời đất, có thể dùng để chế ra nhạc khí được.

Nhà vua cho người hạ xuống cắt làm ba đoạn thì thấy. Đoạn ngọn tiếng quá trong và nhẹ, đoạn gốc tiếng lại quá đục và nặng, chỉ có đoạn giữa là tiếng vừa trong vừa đục có thể dùng được Nhà vua sai người ngâm đoạn giữa đúng bảy mươi hai ngày, rồi đem vào chỗ mát phơi cho thật khô... Khi đó, một người thợ khéo tay nổi tiếng nhất thời đó là Lưu Tử Kỳ được mời đến, chế ra cây Dao cầm này.

Dao cầm dài ba thước sáu tấc, một phần án theo ba trăm sáu mươi một độ chu thiên. Mặt trước rộng tám tấc án theo tám tiết, mặt sau rộng bốn tấc án theo bốn mùa, bề dày hai tấc án theo lưỡng nghi.

Đàn gồm mười hai phím, tượng trưng cho mười hai tháng trong năm, lại thêm một phím tượng trưng cho tháng nhuận, trên mắc năm dây án theo ngũ hành, tượng năm âm thanh là "Cung, Thương, Dốc, Vũ, Thủy"..

Lão già há hốc miệng ra nghe, Lão vỗ đùi đánh đét một cái rồi vui mừng nói:

- Hảo tiểu tử, hảo tiểu tử. Lão phu này xưa nay vẫn tự hào là cầm kỳ thi họa đều hơn người, song kiến văn của ngươi thì thật tình lão phu chưa nghe nói đến bao giờ!

Cặp mắt của lão bỗng trở nên hiền hòa, lão nói tiếp:

- Ngươi xứng đáng được làm nghĩa đệ của ta, ngươi chịu không?

Chu Cẩm Sơn mặc dầu không biết lai lịch của lão là ai song gã thấy tính tình lão như con trẻ lại giỏi về đàn địch thì trong lòng cũng vui thích, gã nói:

- Được tiên bối nhận làm nghĩa đệ thì còn gì bằng nữa, vãn bối...

- Ngươi đừng kêu ta bằng tiên bối có được không. Đây nghĩa đệ, ngươi học được những điều đó ở đâu thế?

- Tiểu đệ từ lúc lên năm chỉ chuyên tâm vào vặn chương không được học võ công nên...

Lão già ngắt lời:

- Cái đó ngươi đừng lo, đã có nghĩa huynh của ngươi đây, chuyện đó có khó gì.

Lão hoa tay múa chân tỏ vẻ vui thích lắm rồi hỏi tiếp:

- Nghĩa đệ, còn một điều này nữa, cây Dao cầm này có những bảy dây, hỏi này người nói có năm là tại sao?

- Tiểu đệ quên mất, đúng ra đàn chỉ có năm dây mà thôi, song từ đời nhà Châu, Châu Văn Vương bị cầm tù ở Dũ Lý, thái tử là Bá Ấp Khảo vì thương nhớ cha, cầm hận Trụ Vương nên mới thêm một dây oán nữa, còn gọi là dây Văn Huyền. Sau đó đến lúc Vũ Vương khởi binh diệt Trụ lại thêm một dây nữa để thêm phần khởi gọi là dây Vũ Huyền.

Như thế, trước đàn có năm dây, được thêm hai dây nữa nên mới gọi là Thất Huyền Cầm. Cây đàn này kỳ diệu ở chỗ có tám tuyệt là "Thánh, Kỳ, U, Nhĩ, Lý, Tráng, Lỗ, Trương". Trong tám tuyệt ấy, có đủ tình cảm vì thế có thể nói tiếng đàn đã đi đến chỗ tuyệt vời vậy!

Tư Mã Lăng sung sướng khôn cùng, lão nói một cách thành thực:

- Không ngờ hôm nay, Tư Mã Lăng lại được một tiểu tử mở mắt ra cho.

Thế mới biết, sự học là bao la, không khỏi tự thẹn mình trước kia đã tự phụ lắm rồi!

- Nghĩa huynh, tiểu đệ có tò mò đôi chút, chẳng hiểu nghĩa huynh có tâm sự gì vậy?

Mặt Tư Mã Lăng bỗng nhiên ủ dột, lão phiến muộn nói:

- Ta cũng chẳng giấu gì người. Hồi trẻ tuổi, ta có yêu thương một người.

Vẻ đẹp của nàng tuy chưa đến nước khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng là một trang tuyệt sắc. Nàng vốn con nhà khuê các, nơi cung kiếm chẳng màng ngó tới, song về cầm kỳ thi họa thì cũng bậc tài hoa. Ta tuy trẻ tuổi nhưng đã nổi danh khắp giang hồ nhờ bảy mươi hai đường đao nên mới được giới giang hồ mệnh danh là "Cái Thế Tuyệt Mạng Đao". Nếu như ta kết hợp với nàng thì đúng là trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa. Nhờ nàng mà ta mới yêu thích cầm kỳ thi họa song với ta võ công vẫn là tất cả. Ta ước ao trở thành đệ nhất cao thủ nên mới ước hẹn cùng nàng ta sẽ vào tuyệt cốc để luyện một môn võ công phu trong vòng ba năm. Nếu không thấy ta trở về, có nghĩa là ta thất bại và mất mạng, nàng có quyền tìm một người khác kết duyên. Nhưng ba năm ta chưa luyện thành mà còn suýt mất mạng. Ta phải luyện thêm bốn năm nữa, thì mới thành công.

Ta đã trở thành đệ nhất cao thủ, ta hét vang lên sung sướng. Việc đầu tiên khi rời hang ta đi tìm nàng hy vọng nàng vẫn chờ ta. Thực tế cũng đúng như vậy, nàng luôn hy vọng một ngày nào đó ta trở về.

Trời xui đất khiến làm sao ta gặp nàng. Lúc đó đang nằm thiêm thiếp trên bờ vực, bên cạnh một gã... ta nổi điên lên, lại sẵn võ công mới học được phóng chưởng đánh văng cả hai người xuống vực..

Từ đó ta hối hận không nguôi vì phát hiện ra ta đã sai lầm... Nàng bị trúng độc do phong hàn vì chiều nào cũng đứng trên miệng vực chờ ta. Người đó đã trị thương cho nàng, mà ta không biết đã nhẫn tâm ra tay.

Ta chán nản vô cùng! Tưởng rằng có võ công tuyệt thế là sẽ có tất cả nhưng không phải vậy, ta từ bỏ giang hồ về đây sinh sống cùng thiên nhiên cây cỏ...

Lão không nói nữa, trong lòng cảm thấy bùi ngùi. Lưu Lệ Quân hỏi:

- Tiên bối, vị phu nhân đó là ai vậy?

- Vị phu nhân ấy là... là Chúc Mỹ Dung - Chúc Mỹ Dung! Lưu Lệ Quân kêu to - Có phải người có một nốt ruồi trên trán?

- Đúng, sao người biết - Tư Mã Lăng tái mặt đi.

- Bởi vì... Bởi vì người đó chính là mẫu thân tiểu nữ.

- Người là ái nữ của Chúc Mỹ Dung đó sao? Lão già kêu lên - Phải rồi, phải rồi, đúng là trời có mắt, lão phu có dịp chuộc lại lỗi lầm xưa.. Người...

người trông giống lắm.

Lão nheo nheo cặp mắt ngắm nghía Lưu Lệ Quân rồi hỏi:

- Mẫu thân ngươi giờ ở đâu? Vậy mà ta tưởng nàng đã chết rồi? - Lão đưa hai tay ôm lấy đầu vễ rất đau khổ.

- Mẫu thân... Mẫu thân đã bị giết hại rồi!

- Ai! Kẻ nào dám làm chuyện ấy! Ta sẽ trả thù cho nàng.

Lưu Lệ Quân bèn thuật lại tất cả câu chuyện cho lão nghe. Nghe xong, Tư Mã Lăng trầm ngâm nói:

- Tuy không ra giang hồ song chuyện bên ngoài ta vẫn theo dõi. Vụ này hẳn là có một âm mưu gì đây. Ta nghĩ rằng có bàn tay của bọn Thanh Long Bang nhúng vào.. Ta có nghe phong phanh hình như giáo chủ của bọn chúng là.... Từ Quốc Đạt.

- Từ Quốc Đạt là ai vậy?

- Y là đệ tử của Phổ Hiền Đại Sư, sư thúc của Thái Ất Chân Nhân, nhưng võ công rất cao. Y đã bị Phổ Hiền đánh cho một chưởng chắc là cả chục năm sau mới hồi phục được. Có thể y bắt phụ thân ngươi phải trao một thứ thuốc gì đó... hiện nay ta biết, y đang bị các môn phái truy tìm ráo riết...

- Võ công của tiền bối cao như thế sao không ra tay trừ hại cho võ lâm?

- Ta cũng chưa chắc vì nếu y đã luyện được Bát Nhã Thần Chưởng thì...

chưa chắc ta đã là đối thủ của y...

Rồi như ngẫm nghĩ được một điều gì lão nói:

- Ta đã thề không bước chân ra ngoài giang hồ song đã có một cách.

Lão nhìn Lưu Lệ Quân một cách âu yếm:

- Ta sẽ... ta sẽ... dạy cho ngươi võ công của ta.. Ngươi có chịu nhận ta làm nghĩa phụ không?

Không đợi Lưu Lệ Quân trả lời, lão nói tiếp:

- Nghĩa đệ, cô nương này là ái nữ của ta, xem ra y quan tâm đến ngươi lắm! Ta sẽ đứng ra tác thành cho hai người, người thấy thế nào?

Lưu Lệ Quân thấy lão huych toẹt ra thì đỏ mặt lên, còn Chu Cẩm Sơn thì vô cùng bối rối. Gã áp úng:

- Nghĩa huynh... nghĩa huynh vụ này...

- Sao! Ngươi còn chê hả? Ta sẽ dạy cho cả hai võ công tuyệt thế?

- Không phải tiểu đệ dám... chê bai gì đâu? Nhưng... thù nhà chưa trả, đệ quyết không dám nghĩ đến.

Chu Cẩm Sơn nói câu này chỉ đúng có một phần. Trong lòng gã thực ra vẫn còn lưu luyến đến Vương Sở Hồng...

Lưu Lệ Quân thấy gã chối từ thì có vẻ không vui, cô nói:

- Tư Mã tiên bối, sao tiền bối cứ ép y như vậy... vụ này...

- Ta muốn thế Tư Mã Lăng cúi kính nói - Tiểu huynh đệ, ngươi không thích sao?

- Tiểu đệ.... Tiểu đệ...

- Thôi được rồi, ta cho ngươi một thời gian nhưng phải hứa với ta một điều. Ngươi phải hứa với ta, bảo bọc cho y và không được rời xa y nửa bước...

ngươi thấy thế nào?

- Cái đó, nghĩa huynh khỏi cần dặn, tiểu đệ sẽ thực hiện.

- Thế thì tốt! Tư Mã Lăng hài lòng nói - Hiền đệ, ngươi định đi đâu vậy?

Chu Cẩm Sơn kể cho lão nghe về thân thế rồi mục đích của gã là đi tìm Thần Quang Đạo Nhân!

Tư Mã Lăng suy nghĩ hồi lâu rồi bảo Chu Cẩm Sơn:

- Tiểu đệ! Ta phải nói cho người một điều. Ai gặp Thần Quang Đạo Nhân thật là nguy hiểm lắm đấy. Y tính tình thì cổ quái, không sao lường được, nếu người...

- Đại huynh - Chu Cẩm Sơn nói:

- Tiểu đệ đã biết tất cả rồi. Hơn nữa tiểu đệ đã có cách giải thể cờ của lão, nên phần thắng chắc chắn có trong tay...

- Được thể thì hay lắm, đệ hãy xếp bàn cờ ra ta coi thử.

Chu Cẩm Sơn đã thuộc lòng cách đi khi còn ở trong hang với Xích Mi lão tổ nên y xếp ra rất dễ dàng - Ta đi quân trắng! Tư Mã Lăng nói - Người đi quân đỏ nhé!

Nói đoạn lão nhắc con pháo dịch ngang ba bước. Đến nước thứ ba mươi sáu. Chu Cẩm Sơn nói với lão:

- Đại huynh, nước này đại huynh thua rồi!

- Không đâu! Tư Mã Lăng nhú mày - Nếu như ta đi con ngựa này thì người tính sao?

Chu Cẩm Sơn ngẩn người ra. Quả thật ván cờ đã đổi khác, tình thế này gã không tiên liệu được.. Gã áp úng:

- Đại huynh, đại huynh, vụ này là thế nào! Không lẽ những thế cờ ghi trong mai rùa của Linh Trí Thượng Nhân là sai?

- Ta... ta làm sao biết được - Tư Mã Lăng nói - Nhưng rõ ràng người đã thấy đó, nếu ta không cẩn thận thì người đã mất mạng dưới tay của Thần Quang Đạo Nhân rồi...

Ngẫm nghĩ một lát, Tư Mã Lăng nói tiếp:

- Thôi bây giờ người cứ ở đây chờ khi nào nghĩ xong nước cờ thì hãy đi..

Lão chỉ tay vào thạch động phía trước:

- Trong này rộng rãi đủ chỗ cho các người nghỉ ngơi.

Chu Cẩm Sơn đứng dậy toan bước đi thì Tư Mã Lăng bỗng gọi giật lại:

- Khoan đã! Ngồi đây ta đả thông kinh mạch cho!

Lão đặt hai bàn tay vào sau lưng Chu Cẩm Sơn rồi truyền nội lực thượng thừa vào người gã.

Chu Cẩm Sơn thấy một luồng nhiệt khi trút vào huyết Đại Trùy ở sau lưng cuộn cuộn như sóng bể. Gã khoan khoái vô cùng nhưng bất ngờ thấy ngực nặng như chì rồi hoa cả mắt chóng mặt thổ ra một búng máu tươi.

Tư Mã Lăng vội rút tay ra. Lão lầm bầm:

- Lạ thật! Lạ thật! Trong người người có một luồng chân khí thật kỳ lạ...

Lục Hoa Chưởng của Vương Nhất Minh đâu có như vậy?

Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Phép truyền nội lực của ta là độc nhất vô song, hơn nữa nội lực của ta hơn người gấp bao nhiêu lần, lẽ ra phải dễ dàng mới phải. Cũng như đổ nước từ một cái bình lớn sang một cái bình nhỏ. Song thật kỳ cục, cơ thể người không tiếp nhận kinh khí của ta. Như thế, có nghĩa nếu người dùng ý mà vận sức tất độc chưởng trong người người phát sinh phản chất, nên bình thường thì không gây hại song nếu luyện võ công thì không được... Chỉ có Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán... Nhưng thôi, việc quan trọng trước tiên là phải giải quyết được thể cờ đã, người hãy vào trong thạch động nghỉ ngơi đi.

Chu Cẩm Sơn cùng Lưu Lệ Quân đi vào thạch động của Tư Mã Lăng. Bên trong chẳng có gì ngoài hai cái giường bằng đá. Gã cảm thấy mệt mỏi nên nằm xuống một lúc là ngủ liền.

Lúc tỉnh dậy, gã cảm thấy Tư Mã Lăng đang đi đi lại lại ngoài cửa động mặt vẻ hoan hỉ. Lão thấy Chu Cẩm Sơn bước ra liền vẫy tay lại bảo - Tiểu đệ, ta muốn nhờ người một việc người có chịu không?

- Đại ca cứ nói! Đệ đâu dám từ chối.

- Tốt - Lão chỉ tay về phía trước rồi nói - Hiền đệ thấy cái hồ trước mặt không?

- Hồ gì mà rộng lớn quá vậy? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Ta cũng không rõ nữa nhưng chắc nó đã xuất hiện từ thuở khai thiên lập địa rồi. Giữa hồ có một bụi cây mọc nổi trên mặt nước rễ đâm lòng thòng xuống dưới. Có một đàn cá chuyên đến ăn rong rêu bám ở trên rễ cây, hiền đệ ra đó cố gắng bắt cho được một con đầu đàn về đây cho ta.

- Làm sao biết được con nào là con đầu đàn?

- Dễ lắm, con cá đó vẩy màu vàng óng ánh, nó thường được lũ thủ hạ bảo vệ nên rất khó bắt đấy. Hơn nữa, người lại không được dùng, tuyệt đối không được để kim khi đụng vào người con cá...

- Để tiểu đệ thử xem! - Chu Cẩm Sơn trả lời Tư Mã Lăng đưa cho gã một con thuyền nhỏ được đan bằng tre rồi nói:

- Sáng nay hiền đệ nên bắt đầu đi!

Chu Cẩm Sơn gặt đầu, gã đẩy thuyền xuống nước ngồi lên rồi bắt đầu chèo ra xa. Chèo mãi, chèo mãi vẫn không thấy bụi cây nào. Gã lẩm bẩm một mình:

- Chà! Hồ này rộng như ngoài biển vậy, mình đoán chắc nước hồ phải lạnh và sâu lắm... Mình lại không biết bơi lỗ ra thì...

Gã mới nghĩ đến đó thì bỗng thấy nước tràn vào thuyền. Gã nhìn xuống thì không phải là một mà là hai lỗ thủng to gần như bằng ngón chân cái, nước theo đó tràn vào. Trên thuyền không có bất cứ một thứ gì có thể tạm thời hàn gắn được. Gã lo sợ vô cùng rồi chợt nảy ra ý nghĩ - dùng hai ngón chân cái bịt tạm vào, may ra làm chậm được phần nào.

Gã dang chân ra, hai ngón cái dè vào hai lỗ thủng. Quả nhiên nước không vào nữa song áp lực từ phía dưới ép lên ngón chân làm gã tê buốt toàn thân.

Chu Cẩm Sơn sợ hãi nhủ thầm - Xem chừng mực nước ở đây sâu lắm nên sức nước mới mạnh như thế. Gã cố chèo vì nhìn thấy cách đó không xa một bụi cây trồi lên mặt nước trông như một đám rêu. Lúc đến gần gã thấy đó là một loại cây rất lạ, là tròn xoe như đồng tiền, rễ mọc rất dài xuống phía dưới.

Chu Cẩm Sơn nhìn xuống, thì quả nhiên thấy một bầy cá đang lượn lờ rĩa những rễ cây. Gã cho thuyền đứng lại rồi ngồi rình. Đúng như lời Tư Mã Lăng nói, gã trông thấy phía dưới có một con vẩy óng ánh màu ngũ sắc. Gã nhắm con cá thọc tay xuống nước để bắt. Thấy động, lũ cá khác nhào tới bơi xung quanh con cá vàng để bảo vệ. Gần nửa giờ mà gã vẫn không chụp được con cá nào. Lúc ấy hai chân tê buốt, nước bắt đầu ào vào trong thuyền.

Chu Cẩm Sơn tức giận rửa thầm:

- Cái lão Tư Mã Lăng chết tiệt hại ta, đưa một chiếc thuyền như cái giẻ rách thế này thì làm sao đi được cơ chứ?

Gã vội chèo nhanh vào bờ, lúc tới nơi, người của Chu Cẩm Sơn mệt nhừ.

Gã lão đảo bước lên bờ, đã thấy Tư Mã Lăng đợi sẵn, lão hỏi:

- Thế nào! Tiểu đệ đã bắt được con cá chưa?

- Bắt thế nào được! - Chu Cẩm Sơn không ngớt kêu khổ - Suýt nữa thì mất mạng là khác, đại ca xem kìa.

Gã nhìn vào con thuyền nước đã tràn vào gần một nửa.

- Biết làm sao bây giờ? Tư Mã Lăng rầu rĩ - Gia tài ta chỉ có nhiêu đó. Đệ cứ yên tâm mai ta kiếm cái gấn tạm vào lỗ thủng dùng đỡ vậy.

Lúc gã về tới thạch động, Lưu Lệ Quân đã chạy ra khoe:

- Tiểu ca, hôm nay nghĩa phụ bắt đầu dạy võ công cho muội rồi!

Chu Cẩm Sơn bực dọc nói:

- Thì ra lão gạt ta để ở nhà dạy võ công cho muội - Ấy ấy! Hiền đệ đừng nói thế - Tư Mã Lăng cười nói - Mới có một ngày mà đã nản chí rồi! Hiền đệ đang bị nội thương phải từ từ mới được.

Lưu Lệ Quân chỉ tay vào đồ ăn được dọn sẵn trên bàn:

- Huynh bớt giận đi mà! Huynh coi hôm nay muội làm món ăn có khá không nào?

Trên bàn ngoài mấy món rau, lại có cả một con gà vàng óng:

- Gà này nghĩa phụ bắt được đây. Lưu Lệ Quân nói - Thịt thơm ngon hơn gà nhà nhiều. Chúng ta ngồi ăn đi.

Chu Cẩm Sơn bỗng nhớ ra một điều, gã nói vớ Tư Mã Lăng:

- Đại huynh, tiểu đệ quên mất đây là mấy thứ gia phụ để lại đã làm cho bọn cường địch truy tìm, tiểu đệ nhận được từ tay Lưu tiên bối, thân phụ của Lưu tiểu muội đây, tiểu đệ cũng chưa xem bao giờ. Đại huynh coi thử.

Gã móc trong bọc ra một cuốn sách ngoài có ba chữ - Mai Hoa Phổ. Tư Mã Lăng cầm lấy lật lật mấy trang rồi nói:

- Mai Hoa Phổ là một cuốn sách ngoài cờ, tiểu đệ coi này:

Chu Cẩm Sơn ngó vào, Gã kinh ngạc khi nhận ra cuốn sách đó chép đúng thế cờ đã được ghi trong thạch động của Xích Mi lão tổ. Gã vui mừng nói:

- Đại huynh, chúng ta tìm ra lời giải rồi! Hẳn là...

Tư Mã Lăng hiểu ý gã, Lão gắt lời:

- Thật ra cuốn Mai Hoa Phổ này có sáu mươi bốn thế cờ song không thấy ghi cách phá. Vậy cũng bằng thừa mà thôi.

Tư Mã Lăng nói tiếp:

- Các người cứ ăn đi, ta ngồi suy nghĩ một chút...

Lão cầm cuốn sách bước ra ngoài, ngồi lên phiến đá mặt lộ vẽ đăm chiêu.

Sáng hôm sau, lúc Chu Cẩm Sơn còn đang mê mết đã thấy Tư Mã Lăng đến bên giường lay lay vào người gã:

- Hiền đệ, đi thôi, đến giờ rồi...

Chu Cẩm Sơn nhòm dậy hỏi:

- Đại ca, còn chiếc thuyền thè nào?

- Xong xuôi rồi - Tư Mã Lăng xoa hai tay vào nhau lộ vẻ hài lòng - Ta đã dùng nhựa cây trét cẩn thận rồi, người đừng lo.

Chu Cẩm Sơn uể oải đưa thuyền xuống nước rồi chèo ra. Lúc sắp tới bụi cây giữa hồ gã nhìn xuống thuyền thì nước lại tràn vào. Gã la lên:

- Cái lão đê tiện này hại mình rồi, có việc trét kín lỗ thủng mà cũng không nên thân.

Gã lại dang chân ra dùng hai ngón chân cái chặn vào lỗ thủng giữa thuyền. Lần này gã cũng không sao chụp được con cá nhưng thấy cũng đỡ mệt hơn lần trước.

Đã thế lúc lên bờ Tư Mã Lăng còn cầu nhàu:

- Tiểu đệ phải ráng lên mới được, hãy còn sớm quá mà đã về rồi.

- Tại vì đại ca trét thuyền giỏi đấy, mới được nửa đường nước đã tràn vào.

- Làm sao bây giờ, ở đây chỉ có một loại nhựa cây để vá thuyền đó mà thôi, không có thứ nào tốt hơn đâu. Hiền đệ cố gắng vậy.

- Nhưng tiểu đệ không thể nào bắt được con cá đó đâu? - Chu Cẩm Sơn nói.

- Đệ cứ yên tâm, nhất định hiền đệ sẽ bắt được, chỉ có điều phải thật kiên trì đừng có nản...

Cứ như thế, suốt ba tháng trời Chu Cẩm Sơn ngày nào cũng phải làm cái công việc nhàm chán ấy. Gã oán hận nhưng không nói ra được, vì đã lỡ hứa với Tư Mã Lăng rồi. Hôm đó, gã lại chèo thuyền ra nhưng dù bắt thế nào chỉ tóm được lũ cá bảo vệ mà thôi. Gã tức vô cùng rồi bỗng cất tiếng cười lớn:

- Ta thật ngu, sở dĩ mình không bắt được con đầu đàn là vì có lũ cá này che chắn, thế thì tại sao mình lại thả chúng ra nhỉ...

Gã nhắc một ngón cái lên cho nước tràn vào một ít rồi bắt đầu thực hiện kế hoạch. Mỗi lần chộp được con cá gã lại bỏ vào thuyền, không thả xuống nước như trước nữa.

Quả nhiên hơn một giờ gã đã bắt được mười mấy con. Suốt ba tháng trời gã chuyên làm mỗi một việc là bắt cá nên thủ pháp điêu luyện vô cùng.

Gã mỉm cười một mình rồi lẩm bẩm:

- Nào xem bây giờ người chạy đâu cho thoát?

Con cá vẫy vàng dường như thấy nguy vì lũ cá xung quanh nó đã bị Chu Cẩm Sơn bắt sạch. Nó cố chui đầu vào đám rễ cây song Chu Cẩm Sơn đã nhanh tay chộp trúng. Gã vui sướng reo lên:

- Đây rồi! Tư Mã đại ca hôm nay vui mừng phải biết.

Gã lại thả tất cả những con khác xuống nước, chỉ giữ lại con cá vẫy vàng.

- Đại ca...

Từ xa Chu Cẩm Sơn đã reo lên. Gã cầm con cá giơ lên cao vẫy vẫy... Bất ngờ con cá quẩy mạnh một cái, tuột khỏi tay Chu Cẩm Sơn tôm xuống nước.

Chu Cẩm Sơn ngẩn người ra. Gã nói với Tư Mã Lăng:

- Đại ca! Đại ca đừng trách đệ nữa ngày mai nhất định tiểu đệ sẽ tóm lại được cho đại ca.

Gã cứ tưởng Tư Mã Lăng sẽ râu rĩ song ngược lại lão lại vui vẻ nói:

- Thôi! Chẳng cần đâu. Chúc mừng hiền đệ sắp sửa đi gặp Thần Quang Đạo Nhân được rồi.

- Thế là thế nào? - Chu Cẩm Sơn ngơ ngác hỏi.

- Đừng nóng ruột - Tư Mã Lăng mỉm cười - Từ từ rồi ta nói cho mà nghe.

Lão hớn hỡ dắt tay Chu Cẩm Sơn đến bên chiếc bàn đá rồi ngồi xuống.

Lão nói:

- Sở dĩ hiền đệ không luyện được võ công là vì bị trúng một chưởng lực rất là lạ. Đối với một người bình thường thì nó không gây hại song nếu chủ tâm luyện khí tất sẽ bị phản ứng. Điều đó có nghĩa là nếu nội lực trong người phát sinh tự động ngoài ý muốn thì sẽ không bị làm sao hết.

Ta cố tình đục thủng hai lỗ trên thuyền để nước tràn vào. Lại biết đệ không biết lợi vì thế, buộc người phải ráng sức bịt lỗ thủng lại, do vậy nội lực bị phát sinh ngoài ý muốn của người...

Tuy cách này không chữa được bệnh cho người song cũng đã thông được kinh mạch trong người, điều đó rất có lợi. Người không tin thử bấm mạnh chân xuống đất thử coi.

Chu Cẩm Sơn nghe lời. Gã làm lại động tác như đã làm trên thuyền thì quả nhiên thấy người khoan khoái dễ chịu. Một luồng khí chạy từ đầu ngón cái nơi huyệt Ôn Bạch rồi qua Đại Đò, Thái Bạch Công Tôn, Thương Khâu, đi theo mặt trong bàn chân qua huyệt Tam ém Giao rồi kết thúc ở huyệt "Đại Bao" trên ngực. Gã vui sướng reo lên:

- Đại ca, đại ca... Tiểu đệ thấy dễ chịu lắm rồi.

Tư Mã Lăng mỉm cười nói:

- Chưa đâu, đừng có vội mừng, song như thế cũng là khá lắm rồi... nhưng còn một điều này nữa. Ván cờ ta vẫn chưa phá được...

Lão lại mở cuốn "Mai Hoa Phổ" ra nghiên cứu rồi lấy bàn cờ ra sắp xếp.

Lão hết nhắc quân này, bỏ con kia nhưng hoàn toàn thất vọng.

Mặt trời đã lên cao, rọi ánh nắng gay gắt vào người song Tư Mã Lăng vẫn miệt mài suy nghĩ:

Bỗng Chu Cẩm Sơn thấy trang cuối cùng của cuốn sách vẫn để trắng dưới ánh nắng chiếu vào đột nhiên xuất hiện những dòng chữ mờ mờ. Gã reo lên:

- Đại ca, lời giải đây rồi.

Gã chụp lấy cuốn sách rồi giơ lên dưới ánh nắng. Quả nhiên chừng tàn một nén nhang, tờ giấy trắng nổi lên nhiều dòng chữ viết chi chít.

Tư Mã Lăng vỗ đùi đánh "đét" một cái rồi nói:

- Hiền đệ, ngày mai ngươi có thể lên đường được rồi.

- Thế thì tiểu muội cùng đi theo Chu huynh luôn. - Lưu Lệ Quân nói.

- Không được, thêm một người nữa chẳng ích gì? Hơn nữa người hãy ở đây với nghĩa phụ tập luyện võ công. Khi nào xong xuôi, gã sẽ về đón người. - Tư Mã Lăng nói Lưu Lệ Quân xụ mặt xuống cổ hỏi:

- Chu ca, người có về lại đây không đấy?

- Nhất định rồi. Tiểu huynh nhất định quay lại đây đón tiểu muội nếu như không để cái đầu lại chỗ Thần Quang Đạo Nhân!

Tư Mã Lăng xếp lại thế cờ, lão giảng đi giảng lại mãi cho Chu Cẩm Sơn thuộc lòng. Lão luôn miệng trầm trồ:

- Thật là những nước cờ tuyệt diệu, tuyệt diệu. Chỉ có bậc thần tiên mới có thể nghĩ ra được những nước đi như thế...

Sáng hôm sau, lão đã chuẩn bị sẵn cho Chu Cẩm Sơn một con ngựa. Lão bảo:

- Đây là một con tuấn mã ngày đi ngàn dặm. Người đi khỏi dãy núi này rồi quật sang hướng Đông. Đi đến con đường đó sẽ thấy năm quả núi liền nhau. Đấy chính là núi Ngũ Nhạc, Thần Quang Đạo Nhân là người cổ quái, gặp lão phải cẩn thận, đừng có tâng bốc lão mà uống mạng đấy!

Chu Cẩm Sơn gật đầu, gã tránh không nhìn Lưu Lệ Quân rồi quật ngựa đi thẳng. Ngày đi đêm nghỉ sau bốn ngày, gã đến một vùng đất hoang vu cỏ cây xơ xác. Gã mừng thầm lắm bấm một mình:

- Năm trái núi đây rồi, Thần Quang Đạo Nhân chắc là ở loanh quanh đâu đấy thôi!

Chu Cẩm Sơn cho ngựa đi nước một ngắm nghía xem chỗ nào có thể là nơi ở của lão, song chỉ thấy sỏi đá trải dài cỏ cây trụi trụi. Gã nghĩ bụng:

- Dãy núi này dài cả mấy chục dặm lại nhiều hang động, biết đến bao giờ tìm được Thần Quang Đạo Nhân. Gã bỗng thấy phía trước có một lão già, đeo một cái gùi nặng trên lưng đang lúi cúi đi tới....

10. Cứu Cung Bộ Pháp

Chu Cẩm Sơn giật mình. Cái gùi lưng trên lưng lão già chất đầy trông có vẻ rất nặng mà lão đi vun vút dường như chân lão không chạm đất, đủ hiểu khinh công lão cao siêu đến bậc nào. Chu Cẩm Sơn nghĩ:

"Lão này đúng là Thần Quang đạo nhân rồi. Khinh công đến mức đó thì ít ai sánh kịp..." Gã vội chạy ra đứng giữa đường rồi kêu to:

- Lão trưởng, văn bối xin hỏi một lời.

Lão già dừng ngay lại như có phép lạ.. Lão nhìn Chu Cẩm Sơn từ đầu đến chân rồi cau mặt lại:

- Tiểu tử ngươi là ai mà dám cản đường ta ?

- Văn bối là Chu Cẩm Sơn xin được thỉnh giáo tiền bối - Cái gì mà văn bối với chẳng tiền bối - Lão già cúi kính nói - Ta chỉ là một nông phu bình thường thôi, ngươi cần gì...

- Văn bối muốn được yết kiến Thần Quang đạo nhân, chẳng hay...

Lão già chẳng nói chẳng rằng vươn tay phải ra chụp ngay vào ngực Chu Cẩm Sơn. Lão toan nhả kính lục ra song thấy y không tỏ ý né tránh lại có vẻ không biết võ công nên dừng tay lại hỏi:

- Ngươi là cái gì mà đi gặp Thần Quang đạo nhân!

- Văn bối có chút việc cần, nghĩa huynh của văn bối với Thần Quang đạo nhân có một cuộc hẹn...

- Nghĩa huynh ngươi là ai? - Lão già sẵn giọng hỏi.

- Nghĩa huynh là Xích Mi lão tổ..

- Xích Mi lão Tổ! - Giọng lão già có phần dịu xuống. Thế thì nghĩa huynh của ngươi muốn dùng ngươi làm vật thế mạng rồi.

- Tại sao vậy? - Chu Cẩm Sơn hỏi lão.

- Bởi vì Thần Quang đạo nhân là một lão giết người không gớm tay.

- Tiền bối hiểu lầm rồi, tại hạ đến đây để tỉ thí với Thần Quang đạo nhân!

Tại hạ thay mặt nghĩa huynh...

- Thì ta có nói sai đâu chứ! Ngươi định tỉ thí gì với lão.

- Văn bối chỉ thay mặt lão huynh đến đấu cờ với Thần Quang đạo nhân thôi.

- Chính thế mà ngươi mới bỏ mạng đấy! Ngay lão Xích Mi mấy chục năm nay đấu với gã còn chưa thắng nữa là ngươi?

- Nhưng văn bối sẽ chắc chắn là không thua lão. - Chu Cẩm Sơn nói. Bởi vì Xích Mi lão tổ đã tìm được cách phá thế cờ cuối cùng rồi..

- Lão phá được thật sao ?

- Đúng vậy - Chu Cẩm Sơn quả quyết nói.

- Có phải nếu ngươi thắng sẽ đoạt được "Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán" - Đây là Thần Quang đạo nhân giao ước thế.

- Cũng chẳng ăn thua gì đâu. - Lão già mặt bỗng hơi buồn nói - Theo ta...

Lão già dẫn Chu Cẩm Sơn đi theo vào một thạch động cách đó không xa.

Lão chỉ vào một cái chảo bằng sắt đang được đặt trên lò lửa cháy rùng rục.

- Đây là một loại thuốc ta luyện được đã lâu song cái khó là làm sao bảo quản được thuốc khỏi bị hư hỏng. Chỉ có một cách duy nhất là bỏ vào chảo đốt lửa suốt ngày đêm.

Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán của Thần Quang đạo nhân tuy quý thật song nếu không uống kèm với linh dược của ta thì cũng chẳng phát huy được công dụng của thuốc.

- Thưa tiền bối vì sao vậy? Văn bối chỉ cần chữa khỏi bệnh mà thôi.

- Ngươi làm sao mà hiểu được. Nguyên Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán là một loại linh đơn rất mạnh nên cần phải có một loại linh dược khác chế vào thì mới dung hòa để có thể hấp thu được.

- Vậy... vậy... - Chu Cẩm Sơn ấp úng nói.

- Người mà thua lão thì sẽ mất mạng còn được thì ta cũng chẳng lợi lộc gì.

Trước đây khi biết lão đã luyện được Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán ta đã dùng công chế thuốc này cốt để được hưởng một phần trong đó:

Lão một nửa, ta một nửa. Nếu người thắng thì công ta cũng thành vô ích mà thôi.

- Tiền bối đừng buồn, nếu vẫn bồi được cuộc thì chỉ cần nữa viên là đủ chữa bệnh rồi còn một nửa tiền bồi lấy mà dùng !..

Lão già tỏ vẻ ngạc nhiên. Lão nói:

- Người là người đầu tiên đối xử tốt với ta, nhưng người có hiểu, loại linh dược ấy nó quý thế nào không?

- Vẫn bồi hiểu.

- Ta muốn hỏi người hai điều:

Nếu Thần Quang đạo nhân thắng dĩ nhiên lão sẽ biết được một bí mật nào đó, ngoài ra lão sẽ đòi lấy cái gì nữa của nghĩa huynh người.

- Lão muốn có bí kíp Cửu Cung Bộ Pháp ?

- Cửu Cung Bộ Pháp ? - Lão già trợn mắt lên:

- Đúng vậy.

Chu Cẩm Sơn rút trong người ra cuốn sách mà Xích Mi lão tổ đã đưa cho gã...

Lão già vươn tay ra chớp lấy rồi lật mấy trang ra xem. Bỗng lão cười sằng sặc rồi cầm cuốn sách của Chu Cẩm Sơn quăng vào lò lửa.

- Cái đồ vứt đi này thì giữ làm gì cho nặng người... Thần Quang đạo nhân..

- Tiền bối... - Chu Cẩm Sơn la lên. - Gã định khều cuốn sách ra nhưng không kịp. Ngọn lửa đã thiêu hủy thành tro rồi.

- Tiền bối. Sao người lại đốt đi như thế ?

- Cửu Cung Bộ Pháp - Lão lại bật lên tiếng cười - Cửu Cung Bộ Pháp vốn là bí kíp của ta. Người coi đây.

Lão cũng rút trong người ra một cuốn sách y hệt như của Chu Cẩm Sơn.

Gã kinh ngạc hỏi:

- Tiền bối, vụ này là thế nào...

- Cửu Cung Bộ Pháp là một công phu thượng thừa. Một lần ta đi hái thuốc, lúc về nhà thì thấy đã bị mất cắp ta không hiểu ai là kẻ trộm của ta.. bây giờ mới biết là nghĩa huynh của người.

Chữ ” nghĩa huynh ” lão cố tình kéo dài ra ngụ ý diễu cợt..

- Có nghĩa là cuốn kia là cuốn sách giả?

- Người cũng khá thông minh đấy ! Có lẽ khá hơn cái lão Xích Mi xấu xa kia. Bí kíp này ta luôn mang theo người đời nào lại để ở nhà một cách sơ ý như vậy? Ta biết lão có ý định dòm ngó từ lâu nên đã ngầm viết lại nhưng sửa đổi đôi đi chút ít, rồi làm bộ cất kỹ dưới ngăn bàn... Quả nhiên, lão mắc mưu ta..

- Nếu như bí kíp đó là giả, Xích Mi lão tổ lại không phát hiện được sao.

- Cũng có thể lão chưa luyện bằng không sẽ phát hiện được vì bộ pháp này đã cố tình sửa đổi nên không thể nào luyện tập đến nơi đến chốn được.

Hơn nữa, nếu áp dụng trong giao đấu với nhiều người vì quá tin vào bộ pháp thần bí này... Người nên nhớ rằng nhờ Cửu Cung Bộ Pháp mà mấy lão độc vật ấy võ công cao hơn ta song chẳng làm gì nổi ta cả.

- Nếu không được gặp tiền bối thì... - Chu Cẩm Sơn thất vọng nói.

- Người đừng buồn, ta thấy người là một gã tốt bụng, lại thật thà chứng tỏ chưa ra giang hồ bao giờ nên mới nói thật hết với ta, nên ta có ý định nếu người thắng Thần Quang đạo nhân trở về đây, ta sẽ truyền dạy bộ pháp này cho...

- Đa tạ tiền bối ! - Chu Cẩm Sơn cảm động nói.

- Được rồi bây giờ người hãy đi tới trại núi thứ hai theo con đường nhỏ bên tay phải. Đến lưng chừng núi là thạch động của Thần Quang đạo nhân.

Thạch đạo của y lúc nào cửa cũng đóng im lìm gọi y không ra đâu ?

- Vậy phải làm cách nào? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Người phải xỉ vả lão thật tệt, lão sẽ ra ngay lập tức.

- Nhưng xúc phạm lão như thế. lỡ ra.. lão mà nổi giận thì biết làm thế nào mà chống đỡ nổi.

- Người đừng lo, Thần Quang đạo nhận tính tình khác người. Trước kia ai gặp lão cũng sợ hãi võ công của lão nên hết lời tăng bốc nịnh bợ không ai dám nói nặng lời với lão bao giờ cả. Lão nghe hoài đâm ra nhàm chán, nên bây giờ gặp kẻ nịnh bợ là lão hạ thủ ngay..

Chu Cẩm Sơn mừng rỡ nói:

- Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm cho tại hạ, cáo từ..

Gã đi theo lối lão già đã chỉ. Mấy giờ sau gã đã tìm được thạch động của Thần Quang đạo nhân. Bên ngoài là hai cánh cổng bằng đá nặng nề đóng kín Chu Cẩm Sơn đứng trước cánh cổng chụm tay vào miệng gọi lớn:

- Thần Quang đạo nhân tiền bối,vãn bối là Chu Cẩm Sơn xin diện kiến - Qua ba bốn lần muốn dứt cả hơi mà cánh cổng bằng đá vẫn đóng im lìm, Chu Cẩm Sơn bỗng nhớ tới lời dặn của lão già liềng ráng hết sức gọi to hơn:

- Thần Quang đạo nhân là con rùa hay sao mà cứ rụt đầu trong mai thế ?

Gã chưa dứt lời, hai cánh cửa bằng đá đã bật tung ra bởi một chưởng lực kinh hồn,rồi một lão già ăn mặc theo lối đạo sĩ, mặt vàng ửng như vừa ốm đã xuất hiện trước mặt gã không biết từ lúc nào.

ém thanh chói tai khiến Chu Cẩm Sơn tưởng chừng rách tung màng nhĩ:

- Tiểu tử nào mà dám đến đây ăn nói vô lễ thế..

Lão nói song khuôn mặt không lộ vẻ gì tức giận cả.

- Tại hạ là Chu Cẩm Sơn thay mặt nghĩa huynh là Xích Mi lão tổ đến xin thỉnh giáo tiền bối.

- Cái lão đần độn ấy sai người đến đây chịu chết hả? Không đời nào Thần Quang đạo nhân này lại giết những loại vô danh tiểu tốt.

Lão nói xong quay lưng định đi vào, Chu Cẩm Sơn vội nói:

- Thần Quang đạo nhân tưởng là thế nào hóa ra cũng chỉ la đồ bỏ đi mà thôi.

Thần Quang đạo nhân quay phắt ngay lại trợn mắt lên hỏi:

- Thằng lỏi này to gan đấy! Dám bảo ta là đồ bỏ đi.. Ha... Ha...

Lão bật cười lên có vẻ sung sướng:

- Lâu lắm mới lại nghe có người xỉ vả mình thật là thú, thật là thú !... Này tiểu tử... Thần Quang đạo nhân này là đồ bỏ đi ở chỗ nào?

- Mới nghe qua đã sợ không dám tỉ thí thì sao gọi là anh hùng.

- Ta sợ người ! Ha..Ha.. - Lão lại bật lên tràng cười - Lão đần độn Xích Mi nhà người xui người lên đây để làm gì đấy!

- Tại hạ biết tiền bối có ước hẹn đấu cờ với Xích Mi lão tổ. Tuy ngày hẹn chưa tới song đại huynh của văn bối đã nghĩ ra cách phá rồi nên sai tại hạ lên đây. Nếu tiền bối không sợ..

- Ta mà sợ người ư! Được lắm, điều kiện hẳn lão đã nói cho người biết hết rồi chứ?

- Phải ! Văn bối đã biết.

- Thế thì tốt. Thần Quang đạo nhân này vốn sòng phẳng. Người đừng có ảo tưởng nếu thua ta sẽ tha cho người đâu.

- Không bao giờ... - Chu Cẩm Sơn cứng cỏi nói - Văn bối cũng mong rằng tiền bối thua thì cũng học được một điều gì đó.

- Ha ! Ha ! Ta thật rất hứng thú chơi cờ với người! Khá lắm ! Lão Xích Mi có một nghĩa đệ như người thật xứng đáng. Nào chúng ta hãy ra đằng sau...

Chu Cẩm Sơn đi theo lão đi xuyên hết hang động ra phía sau núi. Một bãi đất bằng phẳng xuất hiện trước mặt Chu Cẩm Sơn. Một bàn cờ bằng đá được đặt cao quá đầu người, không thấy có bàn ghế chi cả Chu Cẩm Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối, không có ghế thì làm sao đánh cờ được..

- Người đã vào đến đây rồi thì không từ chối được nữa đâu? - Thần Quang Đạo nhân nói - Bây giờ là lúc người phải theo luật lệ của ta.

Lão lấy ra bốn cái cọc bằng sắt để vào hai đầu bàn cờ mỗi bên hai cái rồi nói:

- Chúng ta sẽ ngồi lên cái cọc này đấu cờ, ai không chịu nổi, ngã xuống là thua.

Lão xòe tay phải ra vỗ nhẹ vào cái cột sắt một cái. Cây cọc cắm phập ngay xuống đất như được đóng bằng búa vậy.

Chu Cẩm Sơn sợ hãi nghĩ bụng:

- Tình huống này Xích Mi lão tổ đâu có nói cho mình hay. Thần Quang đạo nhân đúng là cổ quái thật, cách chơi cờ cũng có chỗ khác người.

Thần Quang đạo nhân cho hai cây cọc đóng hơi cách xa nhau một chút rồi bảo gã:

- Người hãy nhảy lên đó, muốn ngồi thế nào tùy người. Chúng ta bắt đầu.

Lão nói đoạn búng một cái, thân hình to lớn dường như một chiếc lá. Hai chân lão hơi dang ra một chút, hai đầu ngón cái đặt lên hai cọc vững chãi như núi Thái Sơn.

Đã đến nước này thì phải liều thôi. Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng gã cũng nhảy lên và bắt chước Thần Quang đạo nhân đặt hai ngón cái lên hai cọc sắt...

Chu Cẩm Sơn ngạc nhiên, thấy một luồng nhiệt khí xuất hiện chạy lên ngực.

Gã mừng nghĩ bụng:

"Thì ra Tư Mã Lăng đã biết trước nên trong ba tháng trời đã luyện cho gã một công phu hiếm có". Giờ thâm cảm ơn Tư Mã Lăng vô cùng.

Thấy Chu Cẩm Sơn ngồi vững vàng chẳng kém gì mình, Thần Quang đạo nhân hơi ngạc nhiên, Lão chỉ vào bàn cờ rồi nói:

- Tiểu tử, bày quân đi.

Thần Quang đạo nhân mừng thầm trong bụng nhưng không được lâu, cứ mỗi lần đi gã lại bị dồn vào thế bí. Đến nước thứ ba mươi sáu, mồ hôi trên trán gã ra đầm đìa. Thua rồi ! Tại sao tên tiểu tử này lại nghĩ ra được nước cờ đi mà mấy chục năm lão không mò ra được. Lão bèn dùng kế, bèn đưa tay phải ra di chuyển quân ngựa song ngâm vận kinh lực từ ống tay áo ra đẩy ngã Chu Cẩm Sơn, gã vừa học được nước đi của Chu Cẩm Sơn, vừa thắng cuộc, thế là hai cái có lợi.

Chu Cẩm Sơn đâu có biết mưu mô của Thần Quang đạo nhân, gã bỏ con xe tiến con tốt một nước rồi yên chí ngồi đợi Thần Quang đạo nhân chịu thua.

Song thấy Thần Quang đạo nhân cứ trờ trờ nhìn gã bằng cặp mắt khác lạ thì không hiểu ý lão ra làm sao cả. Gã đâu ngờ Thần Quang đạo nhân lấy làm kinh dị, thấy chưởng lực lão đã phóng ra mà gã tiểu tử này đường như không để ý gì đến.

Thật ra, vì Thần Quang đạo nhân đang ngồi ở một tư thế bất lợi, hơn nữa không thể ra tay một cách lộ liễu nên sức mạnh chỉ có một phần nhỏ mà thôi.

Lão thấy Chu Cẩm Sơn không tỏ ý gì là kháng cự thì lại càng lạ lùng. Lão bỗng tung mình nhảy lên không, lộn một vòng rồi rớt xuống đất rồi buồn bã nói:

- Tiểu tử lão phu chịu thua rồi..

Chu Cẩm Sơn cũng nhảy xuống vòng tay cung kính nói:

- Được tiền bối nhường nhịn cho, vãn bối cảm kích vô cùng.

Thần Quang đạo nhân rút trong mình ra một cái lọ. Lão đưa cho Chu Cẩm Sơn vẻ mặt đầy luyến tiếc:

- Đây là Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán, một thần dược mà cả đời ta mới luyện được. Nó thuộc về người đấy.

- Chu Cẩm Sơn thấy mắt lão lộ một vẻ bi thương khi phải chia tay với một đồ vật quý giá như vậy, lòng nghĩa khí nổi lên. Gã nói:

- Tiền bối, nước cờ này thực ra vãn bối không nghĩ ra nổi đâu. Vì thế, không xứng đáng được nhận báu vật này. Xin tiền bối cứ giữ lấy.

- Người... Người từ chối không lấy thật sao? - Thần Quang đạo nhân trợn mắt lên.

- Đúng vậy ! Đó là công sức của tiền bối...

Thần Quang đạo nhân vốn tính tình cổ quái. Lão thấy Chu Cẩm Sơn không chịu nhận thì tuy trong lòng có phần cảm kích song lại dửng dưng nổi giận:

- Người.. Người không lấy thì coi Thần Quang đạo nhân này là hạng người nào... Nếu mi không chịu thì ta sẽ phóng chưởng đập ta cái lọ này...

Thấy lão nhiệt tình muốn đưa cho mình thật, Chu Cẩm Sơn vội nói:

- Nếu tiền bối đã nói vậy, vãn bối xin chân thành cảm tạ.

Gã đưa tay lấy cái lọ, mở nút chai thì thấy bên trong xông ra một mùi thơm vô cùng.

Thần Quang đạo nhân khuôn mặt vẫn không thay đổi, lão trầm giọng nói:

- Người hãy về nói với lão Xích Mi nhà người, Thần Quang này thua cuộc song nhất định sẽ gặp lão để tỉ thí võ công đấy!

- Nhất định vãn bối sẽ chuyển lời của tiền bối cho Xích Mi lão tổ biết.

- Tốt lắm !

Thần Quang đạo nhân toan bỏ đi nhưng lão bỗng nghĩ ra điều gì bèn dừng lại nói với Chu Cẩm Sơn:

- Tiểu tử, ta nói với người điều này. Gần đây có một lão già tên là Trúc Hư Tử, Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán của ta nếu dùng chung với Bảo Nguyên Đơn của lão thì mới hoàn mỹ được.

- Đa tạ tiền bối đã chỉ dạy! - Chu Cẩm Sơn cúi đầu xuống nói. Lúc gã ngẩng lên, đã không thấy Thần Quang đạo nhân đâu cả.

Lòng mừng khắp khởi, gã lần theo lối cũ tìm đường về nhà lão nông phu.

Thì ra lão này là Trúc Hư Tử, một tiền bối võ công vào hạng thượng thừa.

Lúc đến trước thạch động, thấy quang cảnh có vẻ khác lạ, im ắng lạ thường. Gã đi vào thì thấy lò lửa trên bếp đã tắt nhưng vẫn còn hơi nóng chứng tỏ Trúc Hư Tử cũng vừa mới dập đi xong. Gã nhìn quanh rồi cất tiếng gọi:

- Trúc tiền bồi, Trúc tiền bồi... Tại hạ đã về đây rồi.

Gã gọi mấy lần liền song không có ai trả lời cả. Chu Cẩm Sơn lấy làm lạ.

Gã nghĩ thầm:

Trúc tiền bồi đã bảo ta, Bảo Nguyên Đơn lúc nào cũng phải đốt lửa, bếp đã tắt chắc lão đi đâu đó rồi về ngay thôi. Ta ngồi đợi lão một lát.

Gã ngồi xuống ghé đá bắt chợt nhìn thấy trên bàn có một mảnh giấy liền cầm lên xem:

"Tiểu tử! Ta đã biết ngươi đã thắng Thần Quang đạo nhân, nên lão già này có ở lại cũng vô ích. Ta đã giúp ngươi khi ngươi đấu với Thần Quang đạo nhân, bây giờ lão chưa nghĩ ra song trước sau gì lão cũng biết sẽ tìm ta để gây chuyện. Ngươi đừng tìm ta làm gì vô ích. Có viên thuốc trên lò, ta tặng ngươi cùng với cuốn bí kíp Cửu Cung bộ pháp. Ngươi cố gắng nghiên cứu mà luyện tập ngay đó... Không cần cảm ơn ta.." Chu Cẩm Sơn cảm động vô cùng. Bây giờ gã mới hiểu được lúc chơi cờ, Thần Quang đạo nhân nhìn gã bằng cặp mắt lạ lùng vì lý do gì.. Hóa ra Trúc Hư Tử đã phóng chưởng yểm trợ cho gã.

Gã nghĩ bụng "Ngoài đời vẫn đồn mấy người này là cổ quái tàn ác song ta thấy họ là những người biết trọng nghĩa khí" Gã bước đi về phía cái chảo. Quả nhiên bên trong có một hoàn thuốc to gần bằng miệng chén.

Gã dốc trong lọ ra để lấy Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán rồi bỏ vào miệng nuốt chửng rồi lấy hoàn thuốc của Trúc Hư Tử để lại bỏ vào miệng nhai.

Chừng uống cạn tuần trà, Chu Cẩm Sơn thấy người nóng như lửa đốt, rồi lạnh như cát da cát thịt khiến gã vật vã đau đớn khôn tả. Cứ như thế, đến tận mấy giờ liền, Chu Cẩm Sơn mệt quá ngất đi.

Lúc tỉnh dậy trời đã sáng, thì ra gã đã mê man mười mấy tiếng liền song người lại cảm thấy khoan khoái. Gã tự nhủ:

"Chi bằng ta cứ ở đây học xong Cửu Cung Bộ Pháp đã rồi hãy quay về gặp Tư Mã Lăng và Lưu cô nương sau cũng chưa muộn" Gã mở cuốn sách ra xem, thấy vẽ chi chít những bàn chân thì chẳng hiểu gì cả. Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng:

"Phải đọc kỹ khẩu quyết trước đã rồi mới ứng dụng" Gã lẩm bẩm:

"Tả tam, hữu xuất Điều tức vi khứ" Gã đọc tiếp thấy những chữ:

Dốc là một, Chấp là hai, Trương là hai.. Một bước, ba bước, sáu bước rồi lại thấy những vạch ngang dọc đều:

Đồng nhân, Đại hữu, Quy muội...

Chu Cẩm Sơn hiểu ngay, Gã đọc sách từ nhỏ nên những chữ này đối với gã không có gì là khó hiểu. Dốc, Chấp, Trương, Bế, Đẩu.. là tên chín vị tinh tú được lấy theo phương vị bát quái dựa theo vị trí của sáu mươi bốn quẻ trong Kinh Dịch của Phục Hy.

Chu Cẩm Sơn cả mừng, gã chiếu theo phương hướng độ số để di chuyển cho đúng cách song thoạt đầu gã cũng chẳng lĩnh hội những điều ảo diệu của bộ pháp. Một khi bị bế tắc gã lại vô đầu nghiên cứu tìm hiểu, khi đã thấu triệt được rồi lòng gã cảm thấy khoan khoái vô cùng, đến độ miệt mài quên cả ăn.

Cứ vậy năm sáu ngày liền, gã đã thành thực được đến hai ba phần. Nhờ Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán và Bảo Nguyên Đơn, nội lực trong người gã sung mãn lạ thường nên tập suốt ngày cũng không thấy mệt mỏi.

Chu Cẩm Sơn quyết định tạm thời chưa luyện tập tiếp mà trở về gặp Tư Mã Lăng. Gã bỗng nhớ lại bộ pháp của Trúc Hư Tử lúc lần đầu gã gặp lão đang gùi một bồ thuốc trên lưng.

"Bộ pháp ấy chính là Cửu Cung Bộ Pháp. Minh giờ đây cũng có thể đi mau lẹ được như thế" Quả thật gã đi nhanh vun vút, chân lẹ làng như không chạm đất, thoạt đã được hơn chục dặm. Gã thấy phong cảnh hơi

lạ thì giật mình. Thì ra mãi đọc khẩu quyết gã đã đi lộn sang đường khác lúc nào không biết. Gã phát hiện ra thì đã muộn rồi.

Xung quanh cây cối chằng chịt, rậm rạp không rõ đường lối, gã nghĩ bụng:

”Lúc đi mình rẽ bên tay phải, bây giờ đi về bên trái sẽ tìm được lối cũ” Gã thấy có một con đường nhỏ tuy bị cây leo chằng chịt phủ kín song nhìn vẫn thấy rõ liền đi theo con đường ấy. Đi chừng mười mấy dặm nữa, vẫn thấy cảnh quan khác lạ, như gã chưa từng đặt chân đến bao giờ.

Chu Cẩm Sơn kinh hãi. Lúc ấy trời đã gần tối, gã tìm một gốc cây lớn đặt mình xuống ngủ rồi ngày mai đi tiếp.

Gần sáng, Chu Cẩm Sơn bừng tỉnh, gã thấy sáng khoái hơn trước nhưng trong bụng thì đói meo. Gã thấy trước mặt có nhiều cây ra nhiều trái màu vàng sặc sỡ chẳng hiểu là loại gì nhưng đói quá cứ ăn bừa. Ứn xong thấy vị đắng chát ở miệng, gã ra suối múc nước uống.

Uống nước xong gã thấy bụng đỡ cồn cào định tìm đường đi tiếp thì bỗng giật mình vì thấy xung quanh rất nhiều xác người chết, chồng chất lên nhau.

Chu Cẩm Sơn lại gần xem xét kỹ lưỡng song không thấy dấu tích gì là do đâm chém. Đi thêm vài bước nữa, gã thấy vô số xương người, chết đã lâu đen lại.

Quái lạ, lũ người này đến đây làm chi mà đông thế? - Chu Cẩm Sơn suy nghĩ - Mà lại chết một cách bí ẩn, không hề có dấu tích.

Lúc này, Chu Cẩm Sơn mới nhận thấy một điều kỳ lạ khác. Nơi đây là rừng rậm, mà tuyệt nhiên không có lấy bóng một con thú, một loài chim nào cả mới thật là kỳ. Gã chợt ngẩng đầu nhìn lên cao, trên một thân cây lớn, có một tấm biển được ghim vào có lẽ từ lâu lắm rồi nên nét chữ đã mờ nhạt. Gã tò mò trèo lên, lấy tay chùi sạch bụi bám vào tấm biển. Một hàng chữ mờ mờ hiện ra ”Tử Lâm Sơn”. Rồi phía dưới một hàng chữ nhỏ hơn, nét bút sắc sảo, cứng rắn. Chu Cẩm Sơn đọc tiếp, gã thấy lạnh cả người.

”Đây là Tử Lâm Sơn vùng đất chết với tất cả ai đặt chân vào. Bởi vì quanh đây hàng trăm dặm, ăn uống bất kỳ thứ gì đều trúng độc mà chết” Bây giờ Chu Cẩm Sơn mới hiểu nguyên do cái chết của đám người phía dưới. Thì ra họ cũng như gã đói quá phải ăn những trái cây màu vàng. Ngay cả loài cầm thú cũng không dám lai vãng.

Chu Cẩm Sơn tụt xuống đất. Gã buồn rầu nghĩ:

Thế là xong đời, trước sau gì cũng chết thà ngồi đây mà chết còn hơn.

Gã nằm xuống một mô đất mắt nhìn lên trời tưởng tượng đến giây phút sắp lìa xa trần thế mà lòng đau đớn vì thù nhà chưa trả. Rồi thiếp đi lúc nào không biết. Lúc tỉnh dậy thì đã là sáng hôm sau.

Mình đã ngủ suốt một ngày đêm mà sao vẫn chưa chết - Gã tự hỏi, bụng thấy cồn cào.

Mặc kệ! Nếu bị độc đã chết rồi, mình cứ hái trái cây mà ăn, nếu không ăn, có khi còn chết vì đói nhanh hơn nữa kia.

Chu Cẩm Sơn ăn một lúc mười mấy trái cây màu vàng no căng bụng. Gã thấy người sáng khoái hơn trước mới lạ. Tự nhiên đầu óc minh mẫn hẳn lên.

Gã nghĩ bụng:

Mình đã bị lạc đường nếu cứ đi bừa thì chỉ có tổ đi sâu vào rừng mà thôi.

Chi bằng lên đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy dễ dàng hơn!

Chẳng mấy chốc, nhờ nội lực rất sung mãn gã đã lên đến gần đỉnh núi.

Chu Cẩm Sơn thấy một mỏ đá nhô ra rất thuận tiện liền chạy đến đó nhìn xuống.

Xung quanh, phía dưới núi rừng trùng điệp san sát khiến gã chẳng biết đâu mà mò. Bỗng gã để ý thấy phía đông có một ngọn núi nhô cao hẳn lên hình thù rất kỳ lạ mà lại có nét hơi giống đầu ngựa.

Gã suy nghĩ ra vội rút trong người ra mảnh giấy mà Lưu Bất Nhị đưa cho.

Gã trải tấm giấy ra, nét vẽ đã vàng ó vì thời gian đã bị xé mất hai phần. Song phần còn lại thì rất giống với trái núi gã vừa nhìn thấy.

Thái Cực Đồ phải chăng là ám chỉ chỗ này ?

Trong đầu gã lóe lên một tia hy vọng. Gã xoay ngang, xoay ngược mảnh giấy thì thấy nếu nhìn ngược từ phía sau hình dáng giống hơn. Gã lại càng tin chắc khi phát hiện thêm mấy nét vẽ nguệch ngoạc tuy rời rạc nhưng nếu ghép lại thì rõ ràng là chữ "Mã" Đúng rồi... - Chu Cẩm Sơn bật lên một tiếng. Nếu quả đúng như thế thì bí mật có cơ may tìm ra được. Gã thường nghe giang hồ đồn đại có một địa danh là Mã Đầu Sơn là một nơi huyền bí. Lam Sơn chướng khí, ai mà vào tất không có đường ra. Vì mọi cây cỏ, nước uống ở đó đều rất độc. Đã nhiều cao thủ lần mò tới đến đó đều phải gửi xác lại vì không có lương ăn nước uống. Vậy là đúng rồi !

11. Bí Mật Của Bạch Mã Tự

Chu Cẩm Sơn chạy như bay xuống núi, lòng gã mừng khôn tả. Gã cứ chiếu theo hướng đồng chạy thẳng, tuy nhiên từ trên cao thì dễ song chạy ở phía dưới khó khăn hơn nhiều vì cây cối rậm rạp, dây leo chằng chịt, nhiều lúc phải rẽ lối khác mà đi...

Suốt dọc đường, quả đúng như lời đồn đại, gã tuyệt nhiên không thấy bóng người hoặc bất cứ loài cầm thú nào cả. Duy nhất trong rừng chỉ có một loại trái duy nhất :

- Quả màu vàng rực rỡ - mà gã đã ăn vào bụng.

Chu Cẩm Sơn chẳng hiểu vì sao mà gã khỏe mạnh như thường. Gã đã biết được Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán và Bảo Nguyên Đơn là hai loại thần dược trên đời này không đâu có, nhờ đã hấp thụ đủ những tinh hoa của trời đất, âm dương ngũ hành cộng với những kỳ hoa dị thảo, toàn là những linh dược quý hiếm nên nó có khả năng kháng bất cứ loại độc tố nào vào cơ thể bao nhiêu lại càng giúp cho nội lực tăng bấy nhiêu. Nhờ thế mà gã thoát chết.

Gã chạy suốt ngày hôm đó, sáng hôm sau đoán chừng đã đến nơi, Chu Cẩm Sơn bắt đầu cẩn thận quan sát từng tí một.

Mã Đầu Sơn là một ngọn núi lớn rất có nhiều hang động nếu tìm hết chắc mấy tháng cũng chưa chắc đã xong - Chu Cẩm Sơn suy đoán.

Nếu bí mật của võ công được để ở đây thì chắc chắn phải được để đâu đó trên cao vì nét vẽ của Thái Cực Đồ hình đầu ngựa có phần rõ nét hơn cả. Chi bằng ta thử lên đó trước, nếu không có gì thì tính kế sau !

Nghĩ là thực hiện ngay, Chu Cẩm Sơn tìm lối lên núi song không dễ dàng như gã tưởng. Lối lên nhiều chỗ bị cắt ngang bởi những vách đá cao dựng đứng. Người có võ công cao cũng khó lòng vượt qua được.

Đành phải xuống thôi, nếu vậy thì không phải, phải tìm cách khác.

Gã chợt phát hiện nơi sườn phía nam dưới chân núi có một con đường mòn. Liên chạy tới con đường đó mà đi. Đường mỗi lúc một khó qua bởi vì nhiều cây cối chắn ngang.

Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng :

Nếu đã có con đường, hẳn phải có dụng ý không thể nào không được.

Nghĩ thế, gã quyết tâm không nản chí mà đi theo lối khác. Đi một hồi lâu, quang cảnh đột nhiên đổi khác, cây cối không còn chắn ngang lối đi nữa.

Rồi gã nhìn thấy từ xa một bãi đất rộng cây cối um tùm bao quanh một tòa nhà cổ miếu.

Chắc đây rồi ! - Chu Cẩm Sơn cả mừng. Gã chạy đến nơi thì quả thực thấy một tòa cổ tự ẩn sau những lùm cây. Tầng mái rêu xanh đã phủ đầy, chứng tỏ niên đại của nó đã lâu lắm.

Chu Cẩm Sơn đứng trước cánh cửa chi khép hờ. Bên trên treo một tấm biển, đề ba chữ rất lớn, mà thời gian đã làm mất đi màu sắc nguyên thủy - Bạch Mã Tự - Đây rồi ! Mã Đầu Sơn lại có Bạch Mã Tự.

Chu Cẩm Sơn cố nén hồi hộp, gã đẩy nhẹ cánh cửa bước vào.

Cánh cửa đã lâu ngày nên rất nặng, phát lên một tiếng nghe chói tai. Gã nhìn quanh, bên trong không có bất cứ một thứ gì khác.

Sàn nhà và trên tường, bụi phủ đầy, chứng tỏ không có ai từng qua đây.

Gã đến gần bức tượng ngấm ngấm. Chẳng hiểu người xưa tạc bức tượng này là có ý nghĩa gì vì chẳng phải tượng Phật mà cũng chẳng phải một vị thần thánh nào cả.

Đó là một người trông có vẻ như một nửa là nhà sư, một nửa là đạo nhân ngồi theo tư thế xếp chân bằng tròn. Tay trái đặt lên bụng, tay phải đưa ngang ngực như đang cầm ấn bất quyết. Gã xem xét kỹ song không thấy bất cứ dòng chữ nào có thể nói lên lai lịch pho tượng.

Phía bên phải có một cái kệ bằng đá bên trên trống trơn không có cái gì cả.

Chu Cẩm Sơn loay hoay mất gần nửa ngày cũng chẳng phát hiện được điều gì. Lúc đó trời đã sầm tối, khí lạnh nổi lên khiến gã run lên cầm cập. Gã nghĩ bụng :

Ta phải kiếm chỗ nào nằm tạm qua đêm nay không có thì chết rét mất.

Gã chui vào đằng sau bức tượng rồi nằm ngủ.

Khoảng nửa đêm, Chu Cẩm Sơn thấy có tiếng động bên ngoài thì bừng tỉnh dậy. Gã ngạc nhiên nghĩ :

Tử Lâm Sơn không có ai sinh sống ngoài mình ra, không ngờ cũng có kẻ lạ xâm nhập.

Gã nhồm dậy áp sát tai vào bức tượng lắng nghe. Quả nhiên có tiếng "két" một cái, chứng tỏ ai đó đã mở cửa. Rồi có tiếng bước chân của hai người tiến vào.

Chu Cẩm Sơn nghe tiếng một gã nói :

- Chà ! Giáo chủ thật là thần cơ diệu toán, đoán quả không sai. Nếu không nghĩ ra cách đó thì chẳng bao giờ chúng ta tới được đây.

- Tài thật ! - Gã kia phụ họa - Mấy chục năm nay ai cũng đoán rằng bí mật nằm trong Tử Lâm Sơn này đã lấy mạng biết bao nhiêu người...

- Thoạt tiên nghe giáo chủ cử bọn mình vào đây thăm thử tình hình, ta nghĩ :

thôi thế là bỏ mạng rồi... song nói ra...

- Giáo chủ nói gì ? - Gã kia hỏi.

- Người truyền lệnh chia làm năm nhóm cùng đi mang theo nhiều lương thực nước uống. Đi được khoảng một phần của quãng đường thì một nhóm bỏ lại lương thực và nước uống rồi về. Cứ như thế đến nhóm bọn mình là nhóm cuối cùng. Nên khỏi lo thiếu lương thực và nước uống nữa !

- Hay quá ! Hay quá ! - Gã kia thích thú reo lên.

Chu Cẩm Sơn nghe thanh âm quen quen. Gã cố nghĩ ra rồi chợt nhận ra đó là thanh âm của Vương Xứ Nhất.

- Không hiểu gã nói giáo chủ là giáo chủ nào nhỉ ! Nghe có vẻ như gã không nói tới Vương Nhất Minh ? Vậy thì là ai ?

Im lặng một lát gã kia nói :

- Đại huynh, lạnh quá, ta đi kiếm gì sưởi đi.

Một lát sau, ánh lửa đã bình yên, Chu Cẩm Sơn không sao nhìn rõ mặt chúng được vì gã ở đằng sau pho tượng.

Vương Xứ Nhất nói :

- Tiểu đệ ! Chúng ta xem xét kỹ lưỡng tòa cổ miếu này đi, mai về sớm!

Hai gã đi vòng vòng một hồi rồi đứng trước pho tượng.

- Không hiểu cái lão này là loại người gì nhỉ ? - Vương Xứ Nhất nói - Đạo sĩ chẳng ra đạo sĩ mà hòa thượng cũng chẳng ra hòa thượng...

Gã ngưng lại rồi nói tiếp :

- Tiểu đệ, ta nghe hình như ở đây có người..

Chu Cẩm Sơn giật mình :

Thính lực của họ Vương quả là ghê gớm... Gã cố phong bế hô hấp lại thở thất khê.

Gã kia nói :

- Đại huynh chỉ hay tưởng tượng, tưởng võ công của đại huynh cao thâm thật nhưng...

- Nhưng làm sao ? - Vương Xứ Nhất vặn lại.

- Mấy chục năm nay đâu có ai có thể vào được chốn này... chỉ có giáo chủ của ta... Đại huynh không thấy à, dọc đường vô số xương người.

Wương Xứ Nhất hừ một tiếng trong miệng. Gã lẩm bẩm :

- Lý thì đúng như vậy nhưng...

Gã im bật không nói gì nữa. Chu Cẩm Sơn nằm im không dám cựa cựa, gã thấy bên ngoài yên lặng không có động tĩnh gì thì ngạc nhiên, không hiểu bọn chúng đang làm gì hay đã ngủ rồi. Bỗng gã nghe tên kia nói :

- Đại huynh, lạnh quá, chúng ta kiếm chỗ nào ngủ đi.

- Hãy tìm kiếm thêm một vòng nữa đi. - Vương Xứ Nhất ra lệnh.

- Đại huynh lẩm trò. Giáo chủ chỉ sai chúng ta đến đây để xem có ngôi miếu nào không đó thôi. Chứ đâu có bảo huynh phải dò tìm cơ quan mật thất.

Wương Xứ Nhất lại hừ một tiếng trong miệng. Chu Cẩm Sơn thấy tiếng chân hai gã trước mặt mình.

- Đây ! - Vương Xứ Nhất nói. - Tượng này rỗng, người có thích thì chui vào mà ngủ. Ta ở ngoài này được rồi !

Tim của Chu Cẩm Sơn thất lại, gã vào thì nguy hiểm vô cùng. Bỗng nghe tên kia đáp :

- Thôi, tiểu đệ không vào đâu, đền thờ là nơi cúng bái không nên...

Wương Xứ Nhất nói :

- Thối đốt lửa lên mà sưởi, nơi đây không có cường địch đâu mà lo...

Sáng sớm hôm sau, Chu Cẩm Sơn đưa mắt nhòm qua khe hở thì đã không thấy hai gã kia đâu cả. Gã cẩn thận đợi thêm một lát nữa mới lò mò bước ra. Gã yên tâm rồi bắt đầu quan sát thật tỉ mỉ nơi bệ thờ song vẫn không thấy một điểm nào khả nghi cả. Gã nghĩ bụng :

- Nếu Vương Xứ Nhất đã đến thì hẳn là bọn Thanh Long Bang đã đánh hơi được dấu vết. Vậy rất có thể chúng sẽ trở lại một ngày gần đây...

Điều cần kíp là nếu tìm ra được bí phổ là phải đến báo cho sư phụ biết mà đề phòng Vương Xứ Nhất.

Chu Cẩm Sơn đã hoạch định trong đầu kế hoạch. Gã lại rà soát một lần nữa nhưng vẫn không có kết quả.

- Nhất định tiên nhân đời trước khi xây dựng tòa cổ miếu này phải có tâm cơ gì chứ. Hay là ta thử nghiêm cứu kỹ pho tượng xem !

Gã đứng trước pho tượng rồi quan sát thật kỹ. Gã lẩm bẩm :

- Lạ thật, nếu pho tượng này đúc để thờ thì tại sao không có chỗ để cắm nhang ?

Chu Cẩm Sơn bỗng để ý đến cặp mắt của pho tượng. Nếu ở tư thế thiền định thì mắt phải nhắm lại, hoặc nhìn thẳng đằng này cặp mắt của pho tượng lại nhìn xuống dưới. Gã bỗng nảy ra một ý, trèo lên phía sau pho tượng rồi nhìn theo ánh mắt của pho tượng xem chiếu về đâu. Gã thấy pho tượng ngồi theo tư thế sắp chân bằng tròn, tia mắt nhìn đúng vào bàn chân phải.

Gã tụt xuống và nhận thấy bàn chân phải của bức tượng được cấu tạo hơi kỳ lạ, ngón chân cái vểnh lên một cách bất thường. Gã reo lên :

- Có thể bí mật mật nằm ở đây rồi. Cả pho tượng thật là một nguyên tác hoàn hảo, chúng tỏ người làm ra nó phải là một nghệ nhân bậc thầy, thế thì tại sao ngón cái lại nằm không đúng ?

Gã cầm ngón cái lắc qua lắc lại song vẫn thấy cứng ngắc. Gã lại cầm đầu ngón chân cái rồi ấn mạnh vào trong. Quả nhiên ngón chân lập tức thụt ngay vào như có lò xo vậy đồng thời có tiếng âm ì chuyển động của cơ quan bên dưới. Cả pho tượng nặng nề chuyển dịch sang một bên, để lộ một lối đi xuống bên dưới.

Chu Cẩm Sơn cả mừng, gã thận trọng nhòm vào thì thấy có rất nhiều bậc thang đi xuống phía dưới. Gã lần theo từng bậc một đến tận đáy hầm.

Bên trong rộng rãi hơn gã tưởng nhiều. Xung quanh tường được ốp bằng đá khiến không khí trong hầm lạnh buốt. Gã đi khoảng hai chục bước thì thấy xuất hiện sáu bảy lối rẽ khác. Điều đặc biệt là cũng có một vài bộ xương người, giữa ngực có cắm một mũi tên, hiển nhiên trước gã đã có vài kẻ lọt vào đây song bỏ mạng vì tên độc. Gã thấy chỉ có một lối duy nhất không có xương người song ở ngoài có ghi bằng chữ :

Vào là chết - Gã nghĩ thầm.

- Mọi người đều chết vì tránh cửa này, ta đã liều thân đến đây dù có chết cũng cam chịu.

Nghĩ thế gã quỳ xuống dập đầu bình bình mấy cái rồi khấn:

- Nếu quả thật Chu Cẩm Sơn này có duyên với tiền bối giúp cho trả được thù nhà thì xin tiền bối bảo toàn mạng sống.

Phập, phập, phập. Mấy chục mũi tên từ trong buồng bắn ra ngay vào chỗ gã đứng, khiến Chu Cẩm Sơn vừa mừng vừa sợ. Gã nghĩ :

- Nếu mình không vái lạy thì hẳn cũng giống như số phận mấy người kia rồi.

Chu Cẩm Sơn mạnh dạn bước vào, đường đi tối như mực lại chật chội phải nghiêng người mới vào được. Gã lạnh người khi nghĩ rằng nếu ở đây đặt cơ quan phóng tên ra thì làm thoát khỏi chết. Thảo nào mà một số kẻ đã vào đến đây không dám mạo hiểm là phải...

Đi được chừng mấy thước nữa thì đường hầm bỗng phình ra để lộ một căn phòng cũng lớn như căn phòng ở trên kia. Ngoài pho tượng ở giữa, xung quanh còn rất nhiều pho tượng nhỏ, mặt mũi y hệt nhau. Gã đã có kinh nghiệm nên đến quan sát bức tượng chính trước rồi phát hiện ra tuy tư thế ngồi giống nhau nhưng bàn tay phải lại làm khác một chút, ngón trở tay phải giơ thẳng lên trời.

Không lẽ cơ quan phát động lại nằm trên trần nhà ! Điều này có vẻ vô lý vì bên trên trông trơn chẵn có gì ngoài một lỗ thủng được đục ra để lấy ánh sáng bên ngoài lọt vào. Chu Cẩm Sơn biết rằng đã bước vào đây là cực kỳ nguy hiểm, bởi vì mỗi pho tượng có thể là một cỗ máy phát động những vũ khí bí mật. Vì thế gã không dám đụng vào bất cứ thứ gì !

Cảm thấy hơi mỗi mết, Chu Cẩm Sơn dựa lưng vào tường ngồi suy nghĩ rồi chớp mắt lúc nào không biết. Lúc gã bừng tỉnh dậy thì ánh nắng bên ngoài dội qua lỗ thủng trên trần nhà đã chiếu chệch vào góc nhà. Chu Cẩm Sơn như tỉnh như mê, Luồng ánh sáng chiếu qua đúng ngay ngón trở của bức tượng chính rồi ngay vào một bức tượng nhỏ nằm bên ngoài.

- Đúng rồi ! - Gã reo lên. Ngón tay chỉ thẳng lên trời phải chẳng ngụ ý muốn mách bảo gã chỗ bí mật là đây ! Gã cẩn thận suy luận:

Chỉ có khi mặt trời ở đúng vị trí này mới tạo ra luồng ánh sáng là một đường thẳng duy nhất qua đầu ngón tay tới pho tượng.

Chu Cẩm Sơn thận trọng tiến tới pho tượng xoay nhẹ thử một cái. Quả nhiên, lại có tiếng lách cách nổi lên rồi pho tượng chính khẽ dịch sang bên phải một chút để lộ bên dưới một cái hốc nhỏ bên trong là một cái hộp bằng sắt.

Gã nhấc cái hộp sắt lên thấy nặng vô cùng dường như nó được đúc bằng một loại thép đặc biệt. Điều lạ lùng là không hề có khe hở có thể cạy ra được, như là một khối vậy. Trên nắp hộp, điều làm gã kinh ngạc hơn cả là có vẽ sẵn sáu mươi bốn ô cờ, có cả quân để sẵn. Gã cầm một quân cờ lên thì thấy dính chặt lên. Hóa ra hộp sắt này có nam châm.

- Không hiểu người xưa vẽ bàn cờ mà lại phải dấu kỹ như vậy là có ý gì nhỉ ? - Chu Cẩm Sơn thầm nghĩ không lẽ bí kíp võ công lại là những thế cờ này.

Thế cờ này thì Chu Cẩm Sơn biết quá rõ. Bởi vì nó chính là thế cờ cuối cùng được ghi trong cuốn "Mai Hoa Phổ". Chắc là chúng có liên hệ gì với nhau Nghĩ thế, Chu Cẩm Sơn đẩy quân cờ theo cách giải đã học được. Khi đi hết nước cờ, chiếc hộp sắt bỗng kêu đánh "cách" một tiếng rồi tách làm đôi. Chu Cẩm Sơn mừng rỡ khi nhìn thấy bên trong có hai cuốn sách.

Gã cầm cuốn sách lên coi thì thấy có một lá thư, liền mở ra xem. Lá thư viết :

" Đây là hai pho bí kíp, tối thượng, uy lực không phải tầm thường. Chỉ những kẻ có duyên có đức mới tập luyện được. Nếu sanh lòng tham sát mà sử dụng võ công này tất chịu hậu quả không sao lường được..." Cuốn sách đầu thấy nói về khẩu quyết luyện công, phần sau là chín chiêu của Bát Nhã Thần Chương.

Cuốn thứ hai thấy dạy về quyền pháp, phần đầu không hiểu nói về gì vì bị mất một nửa. Cho nên chỉ thấy ghi từ chiêu thứ trở đi. Trang cuối có ghi :

- Cuốn sách này ta đã cố tình chia làm hai phần. Phần đầu ta viết ra song nghĩ lại không nên tập vì rất dễ gây thay đổi tâm tánh, hơn nữa chỉ khi nào luyện được đến chiêu thứ bảy của Bát Nhã Thần Chương mới có thể luyện tập được... Phổ Hiền.

Ở dưới lại có mấy dòng chữ hình như là viết thêm :

"Phải là người có căn cốt đặc biệt mới hy vọng thành công. Nếu luyện tập theo cách thông thường thì phải mười năm mới luyện thành một chiêu. Vì thế, nếu kẻ nào có duyên cầm được cuốn bí kíp này trong tay, nếu không đủ khả năng chớ có miến cưỡng mà uống mạng..."

- Thì ra, phần đầu là nguyên tác của Phổ Hiền đại sư - Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng - Vậy một nửa cuốn nữa nằm ở đâu nhỉ ? - Rồi gã lại buồn bã nghĩ - Phải mười năm mới được một chiêu thì biết đến bao giờ mới tập cho hết... biết chừng nào mới trả được thù nhà ?

Tuy vậy, Chu Cẩm Sơn vẫn không nản, gã nhủ thầm:

- Nơi đây vắng vẻ, không có cường địch chi bằng mình nán lại luyện tập có lẽ lại là hay.

Gã xoay bước tượng lại như cũ rồi rảo bước rời khỏi tòa cổ miếu.

- Bọn Thanh Long Bang đã tìm ra chỗ này hẳn giáo chủ của chúng sẽ tới nay mai, mình nên đi thật xa chỗ này là hơn Nghĩ thế, gã rẽ tay phải đi hơn mười dặm thì đến một hang động ăn sâu vào quả núi, thật là lý tưởng cho việc luyện tập võ công liền dừng chân. Gã hái thật nhiều trái cây màu vàng chắt vào trong động để lúc đói khỏi phải bước chân ra ngoài. Rồi gã lại cẩn thận khuân một ít đá che bít cửa hang phòng người của Thanh Long Bang nếu có tới phát hiện ra. Xong xuôi đâu đó, Chu Cẩm Sơn mới bước vào thạch động, gã thấy bên trong có một phiến đá tương đối bằng phẳng rất thích hợp cho việc ngồi luyện công liền ngồi lên rồi bắt đầu mở bí kíp ra. Thoạt đầu, gã chẳng hiểu gì hết vì thấy cuốn sách có nhiều chữ khó hiểu rồi lại thấy có những câu thơ bốn chữ :

Túc chỉ trụ địa Lưỡng thủ bình khai Tâm bình khí tịnh Mục trừng khẩu ngai Dần dần gã đọc riết rồi cũng lĩnh hội được một hai phần. Gã thử theo cách điều khí trong cuốn sách để luyện.

Đến ngày thứ hai, gã thấy một luồng khí nóng từ huyệt Cực Tuyền ở dưới nách chạy lan dần qua cách huyệt Thanh Linh, Thiếu Hải, Linh Đạo qua huyệt Thông Lý ở cườm tay tới góc móng tay là nơi huyệt Thiếu Xung. Gã mừng rỡ vô cùng, lại để xuống huyệt Quang Nguyên dưới rốn song không được. Gã làm đi làm lại nhiều lần nhưng kết quả vẫn như cũ thì lấy làm lạ, tự nhủ thầm :

- Quái lạ, mình tập mãi mà vẫn chưa hiểu được cách đưa chân khí vào nơi trống rỗng.

Chu Cẩm Sơn nóng ruột vô cùng, nhưng gã càng nóng nảy bao nhiêu thì lại càng thấy kinh khí bế tắc bấy nhiêu.

- Không nên miễn cưỡng - Gã thầm nhắc lại lời ghi đầu trên cuốn sách.

Gã đứng dậy bước ra ngoài cho đầu óc minh mẫn rồi mới vào tập tiếp.

Lần này gã không vận khí nữa mà chủ yếu tập bốn pháp môn trước đã là Điều Tức, Điều Tâm, Quán và Tĩnh Công. Một lát sau, gã thấy tinh thần sáng khoái, chân khí thông suốt lúc ấy gã mới hiểu rõ được ý nghĩa của bốn chữ "Tam bửu hiệp nhất" Sau khi đã loại bỏ được tạp niệm, Chu Cẩm Sơn bắt đầu tập trung luyện công, càng luyện càng thấy hứng thú. Một khi đã luyện thành Bát Nhã Thần Chưởng thì uy lực vô cùng to lớn bởi vì nó bao hàm tất cả các mạch lạc của con người, khí lực lưu thông thì liên hệ với tinh thần ngũ tạng...

Gã lẩm bẩm đọc tiếp :

"Chân khí mà đầy đủ thì đầy mà không vơi, liên miên mà không đứt đoạn, khí ở trong sinh ra huyết ở ngoài thân. Luyện được thì tâm động là nội lực tự phát huy như nước triều dâng." Chu Cẩm Sơn từ nhỏ không được học võ công nên đầu óc sáng láng không bị bận tâm như những người khác nên gã tiếp thu rất nhanh. Một điều may mắn nữa là gã đã uống được hai loại linh dược độc nhất vô nhị nên công lực đã tăng lên bằng một người tu luyện cả trăm năm.

Cứ thế, suốt ba tháng trời, gã say mê luyện tập. Nhiều lúc hai ba ngày không ăn cũng chẳng thấy đói. Một bữa cảm thấy chân khí trong người sung mãn tràn trề, không nơi phát tiết, gã bước ra ngoài cửa phóng chưởng đánh vào tảng đá trước mặt... Kinh phong xuất ra không một tiếng động. Đó là chiêu thứ nhất trong Bát Nhã Thần Chưởng có tên gọi là "Lưỡng Chưởng Phiền Dương". Kinh phong lướt qua tảng đá êm như ru song không để lại một vết tích gì. Gã kinh ngạc nhủ thầm :

"Quái lạ ! Mình đã tập rất đúng khẩu quyết mà sao không thấy tảng đá nứt mẻ gì cả.... là tại làm sao. Không lẽ mình tập sai ?" Gã đến gần tảng đá rồi khẽ chạm vào thì thật không ngờ. Tảng đá bỗng vỡ vụn như bị nghiền thành bột vậy.

- Thành công rồi ! Ta đã thành công rồi.

Chu Cẩm Sơn vui mừng nhảy cẫng lên. Gã liên tiếp phóng luôn mấy chưởng nữa vào mấy thân cây lớn thì kết quả cũng vậy, phải một lúc sau cây mới đổ sụp xuống, bên trong đã mục nát hết tất cả.

Chu Cẩm Sơn đã luyện được ba chiêu trong Bát Nhã Thần Chưởng, gã thấy người ngầy ngất khó chịu nên không dám tập thêm nữa. Gã chuyển sang tập cuốn bí kíp thứ hai, chuyên viết về quyền kiếm và điểm huyết :

"Bát Nhã" là biến hóa Bát Nhã Quyền là một công phu dạy cho người học biết được sự tinh vi, biến hóa của quyền thuật... khi giao đấu phải biết khinh trọng, hư thực, sinh khắc nhị pháp...

Đoạn sau diễn giải lại càng phức tạp hơn. Duỗi tay là dương, co lại là âm, xòe tay ra dùng "Thốn", pháp làm đầu, vận cương khí tiến đánh như hổ vồ con mồi. Nắm tay lại lấy thế pháp làm gốc, dùng nhu kinh để hãm địch thủ, cốt yếu phải cấp bách mau lẹ.... Phải lấy chính diện tấn công chỗ yếu của địch thủ.

Không nên dùng "chính" đối với "chính" vì như thế khác nào dùng "cương" đối với "cương" chẳng khác nào thí mạng. Do đó phải biết lúc "khinh" lúc "trọng" là vậy.

- Hay quá ! - Chu Cẩm Sơn thích thú reo lên. Gã đọc tiếp:

"Biết người biết ta, biết hư biết thực, lúc cần tiến thì hãy tiến, lúc phải thoái thì hãy thoái, tiến thoái nhịp nhàng, dùng cái "trọng" của mình mà đánh vào cái "khinh" của địch, nếu lấy cái yếu của mình đánh vào cái mạnh của địch thì cũng như lấy trứng chọi vào đá vậy.

Biết được như thế, là biết người, biết ta tất giành được thắng lợi.

... Khi địch ra chiêu, phải tìm đường đón đỡ nhưng vẫn ra đòn "phản" như vậy gọi là trong "thủ" mà có "công", khi tiến đánh cũng phải phòng - phản chiếu của địch như thế gọi là trong "công" có "thủ". Phải biết

cách cho "Đại Lực" của địch rơi vào chỗ "không" cũng ví như ném một hòn đá xuống nước mắt tắm, như thế thì nội lực ta ít mà cũng đủ để thắng địch nhiều. Phép đó gọi là "Tứ Lượng Chống Thiên Cân"... Biết được như vậy mới đáng gọi là cao thủ...

Chu Cẩm Sơn đọc một hơi hết bí kíp, trong lòng khoan khoái, thông hiểu hết cả. Gã lại giở tiếp phần nói về phép điểm huyết :

... Chân khí phải đủ mạnh thì chưa cần chạm tới huyết đạo, địch đã thụ thương rồi, muốn thế phải biết cách tụ khí vào nơi ba huyết đạo chính gọi là Tam Điền Qui Nguyên đó là Bách Hội Huyết còn gọi là Đan Điền Khí, Đan Trung Huyết còn gọi là Đan Điền Thần và Huyết Quang Nguyên nằm dưới rốn gọi là Đan Điền Tinh.

... Theo Kinh Dịch "Thiên địa vạn vật đồng nhất" thể theo đó mà biết rằng con người cũng là một tiểu vũ trụ, được mô phỏng mà hình thành. Phải biết sự tuần hoàn máu huyết trong mười hai kinh lạc đều có sự bắt nguồn tuần tự theo hệ thống mà lưu hành. Tỉ như nếu điểm vào một huyết thuộc Tiểu Trường Kinh mà không nắm được qui luật vận hành của nó thì cũng không mấy tác dụng. Bằng như điểm vào giờ Mùi tất địch nhân trong vòng ngày sẽ thổ máu ra miệng mà chết, cũng như vậy giờ Sửu là giờ máu huyết vận hành ở Can Kinh, nhưng tập trung ở huyết Cửu Vi. Nếu điểm trúng huyết này, tức khắc bốn tháng sau mình mấy sưng lên mà chết.

Phía dưới cuốn bí kíp có ghi rõ sự vận hành và giờ giấc lưu chuyển của mười hai đường kinh mạch kèm theo đó hình vẽ rất tỉ mỉ từng huyết đạo và thủ pháp điểm huyết. Chu Cẩm Sơn lấy que vẽ lại trên mặt đất đồ hình cho kỳ thuộc lòng huyết chính mới thôi.

Gã toan tập nữa song sức nghĩ ra thời gian đã sáu tháng trôi qua rồi, trong lòng bỗng thấy sốt ruột khôn tả. Gã thấy mình tiến bộ một cách không ngờ khi so sánh quãng thời gian mà một người bình thường tập một chiêu phải mất mười năm. Gã đã luyện được tới chiêu thứ bảy trong Bát Nhã Thần Chương, thành thực bảy mươi hai phép điểm huyết và sáu trăm bốn mươi cách biến hóa của Bát Nhã Quyển.

Chu Cẩm Sơn quyết định rời khỏi hang động. Gã quay lại Bạch Mã Tự để vái lạy Linh Trí Thượng Nhân và Phổ Hiền đại sư trước khi rời bỏ nơi đây.

Điều đầu tiên đập vào mắt gã là có khá nhiều xác chết nằm vương vãi trong tòa cổ tự. Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng :

- Bọn Thanh Long Bang đã tới đây rồi nhưng đã bị những vũ khí bí mật giết chết.

Gã thấy pho tượng lớn đã xoay ra chưa đóng lại chứng tỏ bọn chúng cũng đã tìm ra lối vào Bí Đạo. Bên dưới cũng có nhiều xác chết nữa, mình găm đầy tên, bức tượng nhỏ cũng bị xoay đi để lộ hộc trống trơn. Chu Cẩm Sơn tức giận thốt lên :

- Thì ra giáo chủ Thanh Long Bang là kẻ tàn ác vô cùng. Gã đã dùng bọn thủ hạ làm vật hy sinh hồng tìm ra cách hóa giải để cướp đoạt bí kíp. Rất may là ta đã tìm ra trước nếu không....

Gã cẩn thận cho cho các bức tượng xoay lại vị trí cũ rồi quì xuống khấn rằng :

" Đệ tử là Chu Cẩm Sơn có cơ duyên học được võ công của tiền bối xin cúi lạy ba lạy tạ Ôn ân sư. Đệ tử xin suốt đời ra tay trừ gian diệt ác, giúp đỡ người lành để khỏi phụ lòng mong mỏi của tiền bối." Gã khấn xong đập đầu xuống đất "binh bình" ba cái rồi bước ra khỏi Bạch Mã Tự nhắm hướng đông tiến thẳng...

12. Đi Tìm Lưu Cô Nương-gặp Lắm Chuyện Rắc Rối

Chu Cẩm Sơn ra khỏi Bạch Mã Tự trở thuật phi hành chạy như bay.

Gã nhắm tính trong đầu:

Việc đầu tiên phải đến chỗ Tư Mã Lăng tìm Lưu Lệ Quân sau đó trở lại Kim Sơn Trấn để hỏi Vương Nhất Minh về thân thế của mình. Tuy gã đã biết mình là con Chu Đại Cẩm song kẻ thù thì còn chưa biết rõ. Gã vẫn còn bán tín bán nghi việc sư phụ gã và Vương Nhất Minh có dính dáng đến việc giết hại song thân gã hay không?

Chu Cẩm Sơn đi rất mau, dọc đường không gặp chuyện gì lạ cả, bởi vì đây vẫn thuộc địa phận Tử Lâm Sơn nên xung quanh chẳng có bóng người. Gã cứ ngày đi đêm nghỉ, đói thì lại ăn loại trái cây màu vàng, loại quả duy nhất tồn tại ở Tử Lâm Cốc, khát thì xuống suối uống nước. Cứ thế, chẳng bao lâu, gã đã ra khỏi địa giới của tử thần, men theo con đường đồi núi để đến thạch động của Tư Mã Lăng.

Lúc gã đến nơi thì lấy làm lạ lùng vì chỉ một thời gian ngắn quang cảnh đã đổi khác, khiến gã có cảm giác nhiều năm đã qua. Xung quanh vắng lặng chứng tỏ đã lâu rồi không có người ở. Thạch động trống trơn và điều làm gã kinh hãi hơn là có nhiều dấu tích của một trận đại chiến đã xảy ra không lâu.

Trên bức tường đá còn in sâu vết một bàn tay lún sâu vào, đến mấy tấc chứng tỏ nội lực của kẻ nào đó thật là khủng khiếp.

- Nguy rồi! - Chu Cẩm Sơn kêu lên cường địch rồi... Võ công bọn này đâu phải tầm thường... Vết bàn tay giống như vết để lại trong nhà song thân của mình. Kẻ này hẳn phải là giáo chủ của bọn Thanh Long Bang, chính là đại kẻ thù của mình.

Gã băn khoăn trong lòng không hiểu võ công của Tư Mã Lăng có chống nổi không? Gã hơi yên tâm phần nào khi không thấy dấu tích chứng tỏ có người bị đá thương cả.

Chu Cẩm Sơn bước ra ngoài, cách đó không xa, bãi cỏ bị quần nát, hiển nhiên Tư Mã Lăng đã cùng bọn người lạ mặt đã ra ngoài động thủ. Gã còn đang ngơ ngác bỗng phát hiện phía xa xa hình như có tiếng người. Nội lực của Chu Cẩm Sơn giờ đã đến mức cực kỳ thâm hậu, thính lực gã nghe tiếng con muỗi trong vòng bảy trượng như tiếng sấm nổ nên mọi tiếng động dù rất khẽ cũng khó qua hẩn được.

Chu Cẩm Sơn lẹ làng tiến về phía phát ra tiếng động, quả nhiên gã trông thấy từ xa, khoảng sáu bảy gã đại hán ăn mặc theo lối bọn Thanh Long Bang đang ngồi nghỉ chân ở bên đường. Bên cạnh là mấy con ngựa đang thở phì phò, Chu Cẩm Sơn nghĩ ra một kế. Gã thông thả tiến về hướng bọn Thanh Long Bang giả bộ cung kính :

- Xin các huynh đài gia ơn cho tiểu đệ chút nước uống...

Mấy gã kia nhìn Chu Cẩm Sơn chòng chọc vẻ nghi ngại, rồi hỏi :

- Tiểu tử, người chui ở chỗ nào ra đấy?

- Đệ.. đệ sống ở gần đây thôi!

Một gã sau khi quan sát kỹ Chu Cẩm Sơn thấy y ăn mặc rách rưới, mặt mày non choẹt thì yên tâm nói với gã kia:

- Người cũng hay nghi ngờ quá đáng, thằng nhóc này không phải là người trong giới võ lâm đâu. Cho nó uống nước đi.

Gã kia thấy bị cự nự thì gân cổ lên cãi:

- Mà dù nó có là người trong võ lâm thì ta đâu có sợ! Uy thế của Thanh Long Bang ta...

- Mình đoán quả không sai... - Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng - Bây giờ phải tìm cách nán lại xem chúng bàn tán gì...

Gã đưa tay đỡ lấy bình nước, làm một hơi hết sạch. Gã kia tức giận quát :

- Thằng lỏi, uống vừa vừa thôi chứ. Hết mẹ nó cả nước của lão gia rồi...

Gã toan đánh cho Chu Cẩm Sơn mấy quyền thì đã thấy Chu Cẩm Sơn ngã lăn ra.

- Thôi kệ nó! Chắc là nó khát quá nên xỉu một chút thôi! - Một gã nói.

- Đây hiền đệ - Gã không để ý đến Chu Cẩm Sơn nữa, rồi nói với tên bên cạnh - Chuyển đi này của chúng ta xem ra thuận lợi lắm... Giáo chủ tính trước hết cả rồi...

- Đó là điều đương nhiên. - Gã kia tự đắc nói - Lần trước, Cái Bang mở đại hội ở Kim Lăng, các cao thủ đều bị trúng độc hết cả. Hiện thời coi như phái Côn Luân, Không Động như rắn mất đầu. Chương Môn của bọn chúng giờ này cũng chưa chắc hồi phục được công lực...

Chu Cẩm Sơn chấn động tinh thần. Thì ra hôm gã có mặt tại Kim Lăng các cao thủ đều bị đầu độc. Không hiểu chúng hạ độc bằng cách nào nhỉ? Hay là Trần Bá Lưu, tại sao gã lại nhờ mình đánh xe thực phẩm chở đến...

Gã còn đang suy nghĩ thì một gã nói :

- Thật là tức cười quá! Mọi nghi ngờ bây giờ đổ dồn cho thằng nhóc đánh xe bữa đó... nghe đâu y là nghĩa tử của Vương Nhất Minh là Chu Cẩm Sơn thì phải...

- Chu Cẩm Sơn à! - Gã kia hỏi lại. - Thằng lỏi ấy thì làm được trò trống gì?

Bọn chúng sao lại tin dễ dàng thế?

- Võ lâm lùng bắt gã không phải sợ võ công của y mà muốn truy tìm kẻ đứng sau! Người hiểu chưa?

- Ờ! Ta hiểu rồi... Bởi thế giáo chủ ra lệnh gặp y ở đâu cứ giết phắt đi cho xong chuyện. Cả cái con bé họ Lưu...

- Ờ! Con nhỏ con lão Triệu Bất Nhã ấy à! Lão thay tên đổi họ mà giáo chủ cũng phát hiện ra thì thật là Thần Cơ diệu toán... Con bé đó cũng chết rồi còn gì?

- Chưa hẳn. - Gã kia do dự nói. Hai đàn chủ của chúng ta vây đánh ả và lão Tư Mã Lăng, đã đánh văng chúng xuống vực sâu rồi thì còn sống làm sao được... bữa đó chính ta trông thấy...

- Phải hai đàn chủ mới đánh được cơ à!

- Hai đàn chủ võ công kinh người song lão Tư Mã Lăng võ công cũng đâu kém. Lão đã suýt đánh bại cả hai người nếu...

- Nếu là sao? - Gã kia sốt ruột hỏi.

- Lão đã bị hạ độc từ trước nên công lực suy yếu mới bị thảm bại như thế... bình thường ra thì cũng chưa chắc...

Chu Cẩm Sơn nổi giận bùm bùm, thì ra lũ này đã giết Tư Mã Lăng và Lưu cô nương. Gã nhồm dậy rồi vỗ tay vào ngực quát lớn :

- Bọn Thanh Long Bang chó chết! Ta là Chu Cẩm Sơn đây. Hôm nay sẽ giết sạch bọn người để trả thù cho Tư Mã đại huynh và Lưu cô nương!

Mấy gã kia giật mình. Một gã thấy Chu Cẩm Sơn mặt đỏ phừng phừng thì lại cho là gã điên khùng nên nói bậy, gã nói về độ lượng :

- Nay tiểu tử! Mi có biết các lão gia là ai không? Nói nhăng nói cuội chọc tức các lão gia là khổ đấy!

- Quân chó má! Người không tin ta là Chu Cẩm Sơn sao? Không cho các người ném chút mùi đầu khổ thì sao biết ta lợi hại.

Chỉ thấy thân hình Chu Cẩm Sơn hơi chuyển động, gã hán tử đã bị hai cái tát vào mặt, sưng vều lên...

Một tên thấy diễn biến như vậy liền hô to :

- Anh em bắt lấy thằng lỏi này mau.

Lập tức sáu gã đứng ngay dậy, đồng loạt rút gươm ra lăm xả vào chém Chu Cẩm Sơn.

Chu Cẩm Sơn bước chân vào "Tôn" vị theo đúng độ số của Cửu Cung Bộ Pháp tay tả gã vỗ vào huyết Cự Cốt nơi bả vai một gã, đồng thời tung hai chân lên đá "bốp bốp" mấy cái. Bốn gã hán tử khác đã trúng đòn nằm lăn lộn dưới đất.

Gã còn lại ngơ ngác chẳng hiểu Chu Cẩm Sơn ra tay bằng cách nào mà chỉ trong chớp mắt năm gã đồng bọn đã bị kiềm chế. Gã không tin vào mắt mình nữa nên cứ chờ người ra như kẻ mất hồn. Gã bỗng cười sằng sặc lắm nhảm :

- Ta không tin, ta không tin võ...

Gã chưa kịp nói chữ "công" thì cổ họng đau nhức như bị dao đâm, thì ra gã đã bị Chu Cẩm Sơn điểm trúng huyệt đạo rồi. Chu Cẩm Sơn đứng trước mặt gã nghiêm giọng hỏi :

- Nhà ngươi muốn sống hãy thành thật trả lời ta ba câu hỏi.

- Tại hạ không biết gì? Tại hạ không biết gì? - Gã lắp bắp trong miệng.

- Ngươi sẽ biết ngay thôi!

Chu Cẩm Sơn chỉ ngón tay vào huyệt đạo của gã. Gã kia bỗng thấy toàn thân nóng ran như bị thiêu đốt, đồng thời như bị hàng ngàn con kiến lửa đốt khắp thân mình. Gã sợ quá la lên :

- Tại hạ xin nói. Tại hạ xin nói, thiếu hiệp hãy dừng tay giải huyệt cho tại hạ đã.

- Được. - Chu Cẩm Sơn mỉm cười, thực ra gã chỉ muốn khai thác bọn này để biết tin tức thôi chứ không có ý giết hại chúng. Gã giải khai huyệt đạo cho tên hán tử rồi nghiêm giọng nói :

- Ngươi hãy nói cho thật, bằng dối trá thì sau này gặp lại đừng có trách ta độc ác đấy!

- Dạ.. dạ.... - Gã nói lia lịa, vừa rồi gã đã thối thía nỗi khổ bị điểm huyệt, nên nói một cách thực lòng - Thiếu hiệp cứ hỏi, tiểu nhân biết gì xin nói đấy!

- Thế thì tốt. - Chu Cẩm Sơn hài lòng. - Giáo chủ của ngươi là ai?

- Tiểu nhân không biết thực! - Gã nói - Mọi lần nếu có được gặp giáo chủ thì cũng đứng xa xa mà thôi... Hơn nữa giáo chủ luôn che mặt!

Chu Cẩm Sơn thấy gã cũng có vẻ thành thật, gã hỏi câu khác :

- Câu thứ hai nghe ta hỏi đây. Hai đàn chủ nào đã giết Tư Mã Lăng và Lưu cô nương? Tổng đà của ngươi đặt đâu?

- Tổng đà đặt ở... - Gã bỗng nắc lên một tiếng rồi cặp mắt bỗng trợn ngược lên trời, một dòng máu đen ứa ra từ miệng. Gã đã chết!

Chu Cẩm Sơn ngạc nhiên vô cùng, gã còn đang xem xét tên này bị trúng độc gì thì đã thấy một tiếng cười lạnh lạnh chói tai rồi một bóng người mặc áo đen xuất hiện. Thì ra đó là một nữ nhân, mặt cũng che kín chỉ hở đôi cửa mắt.

- Ngươi có xem xét cứu chữa làm chi vô ích, gã đã bị trúng độc chiều rồi.

Thủ đoạn của ta... ha... ha.. ha...

- Ngươi là ai? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Ngươi là loại hậu sinh nói tên ta ra ngươi cũng chưa chắc biết đâu? Có điều võ công của ngươi khá lắm, khá lắm. Thật ta cũng không ngờ nhưng gặp ta thì nhà ngươi cũng phải bỏ mạng thôi. Khôn hồn quì xuống lạy ta, ta sẽ thu làm đồ đệ... bằng không...

- Ngươi có phải là đàn chủ của Thanh Long Bang không?

- Đúng thế! Ta cho ngươi biết cũng chẳng hại gì?... Cũng chính ta đã đánh lão Tư Mã Lăng xuống vực đấy, cả vị tiểu cô nương xinh đẹp của ngươi nữa..

chút nữa ngươi sẽ được về nơi chúng luôn...

Mụ bỗng đập hai tay vào nhau, bỗng nhiên không hiểu từ đâu xuất hiện mấy chục tên cao thủ, bọn này như từ dưới đất chui lên vậy, đứng bao vây xung quanh.

Mụ thông thả tiến lại gần Chu Cẩm Sơn rồi nói tiếp :

- Trước khi ta nói cho ngươi biết ta là ai, ta cũng nên khen võ công của ngươi quả thật là cao siêu. Ai đã dạy ngươi thế...

- Ngươi hãy động thủ với ta rồi sẽ biết.

Nữ nhân chưa để gã nói hết câu đã nghiêng mình tới trước, tay trái từ dưới đánh lên sử dụng chiêu Bách Hoa Liên Chưởng nhằm vào yếu huyệt trên người Chu Cẩm Sơn. Thủ pháp của mụ mau lẹ khôn tả, kinh lực phóng ra cũng mạnh vô cùng, chứng tỏ võ công của nữ nhân vào loại thượng thừa. Chu Cẩm Sơn lẩm bẩm trong miệng "Phải làm cho Đại lực của địch rơi vào chỗ "Không" thì chỉ cần ít sức cũng đủ chiến thắng. Gã bước chân vào phương vị sao "Đẩu", sử dụng chiêu thứ sáu trong Bát Nhã Quyền là "Khôì Tinh Điều Nguyên" đánh vào cổ tay của nữ nhân. Ngón tay nữ nhân chỉ cách huyệt đạo "Thái Tông" của Chu Cẩm Sơn chưa đầy nửa tấc, mụ yên trí sẽ kiềm chế được gã ngay từ chiêu đầu song bỗng thấy ngón tay nhẹ hẫng, thân hình gã thiếu niên chỉ hơi nhích động một chút, cùng lúc ba yếu huyệt trên tay là Đại Lăng, Nội Quan và Thần Môn bị uy hiếp nặng nề." Cũng may, mụ là một cao thủ thượng thặng nên đã kịp thời thu bàn tay rồi nắm ngón tay xòe ra như móc câu phản đòn ngay lập tức. Đây là một tuyệt kỹ có tên gọi là Lục Cầm Đại Pháp, một thế cầm nã rất lợi hại không kém gì mười tám chiêu cầm nã của phái Thiếu Lâm.

Chu Cẩm Sơn đã đề phòng từ trước, gã vẫn thuận phục yếu quyết phản thủ vì công nên chỉ cần đối phương hơi chuyển động gã đã ra chiêu khác rồi.

Gã sử dụng Cửu Cung Bộ Pháp lay động thân hình thoát một cái đã bước sang bên tả nữ nhân, hai quyền đưa cùng một lúc từ chiêu Bạch Viên Tiến Sư đánh ra.

Nữ nhân toát mồ hôi lạnh, không hiểu gã này có tà thuật gì mà thoát hiểm được một cách mau lẹ đến mức mụ không kịp nhìn thấy rõ thủ pháp của gã, thấy kinh lực mạnh mẽ không thể tả, mụ không dám đưa tay lên gạt mà búng mình nhảy về phía sau để tránh. Tuy thế, cũng vẫn bị đánh sượt qua vai, khiến cả cánh tay đau nhức không chịu nổi.

Nữ nhân tròn tròn cặp mắt nhìn gã trân trân không nói được một lời nào.

Thật quá sức tưởng tượng, một gã thiếu niên mặt còn búng ra sữa cách đây không lâu bị Vương Nhất Minh đuổi khỏi sư môn mà giờ đây võ công đã vào loại thượng thừa, khiến mụ một hảo thủ, đàn chủ Thanh Long Bang khét tiếng chỉ trong vòng ba chiêu đã bị nguy khốn.. Song vốn là một người xảo quyết.

Mụ nhìn Chu Cẩm Sơn rồi mỉm cười nói :

- Tiểu tử! Khôn ngờ công phu của ngươi đã tiến bộ đến mức ấy. Nhưng đối phó với ta thì chưa được đâu, đừng có vọng hì hững.

- Chu Cẩm Sơn này thề sẽ tiêu diệt hết bọn ma đầu các ngươi, để trừ hại cho võ lâm. - Chu Cẩm Sơn nói.

- Được lắm! - Nữ nhân cười nhạt. - Ngươi có biết bằng hiện thời ngươi đã trúng độc của ta rồi không?

- Làm sao ta có thể trúng độc được, ngươi đừng có uy hiếp ta...

- Tiểu tử ngươi chết đến nơi rồi mà không biết. Nếu ta không nói thủ đoạn của ta thì ngươi chết sẽ không được nhắm mắt. Ngươi hãy nhìn xuống bàn chân của ngươi coi!

Chu Cẩm Sơn, tuy võ công rất cao nhưng gã chưa ra giang hồ bao giờ nên kinh nghiệm hãy còn non nớt. Gã đã không hiểu dụng ý thâm độc của nữ nhân nên cúi xuống nhìn hai bàn chân.

Thừa dịp gã không đề phòng, nữ nhân búng năm ngón tay một cái. Mấy chục mũi ám khí chỉ nhỏ như sợi lông trâu từ bàn tay mụ bay ra nhắm vào mấy đại huyệt trên người gã.

Chu Cẩm Sơn vì vô tình nên không đề phòng. Gã chỉ chậm hơn nữ nhân chừng một tích tấc. Mấy mũi ám tiễn đã cắm vào huyệt đạo của gã.

Chu Cẩm Sơn toan vận khí thì thấy bé tắc. Gã hoảng sợ vô cùng, nữ nhân bật lên tròng cười lạnh lạnh rồi nói :

- Ha... ha... ta nói có sai đâu. Thằng lỏi, hôm nay ta sẽ chưa giết ngươi đâu, phải cho ngươi nếm mùi đau khổ của "Ngũ Độc Thân Trâm" đã.

Chu Cẩm Sơn vận dụng phép vận khí phong bế các huyệt đạo để độc tố khỏi lan truyền nhưng chất độc của nữ nhân rất lợi hại, khiến mỗi lần gã cố gắng đều cảm thấy đau nhức như bị dao đâm.

- Ngươi... Ngươi... thật là hèn hạ! - Chu Cẩm Sơn tức giận nói. - Thủ đoạn của ngươi...

- Đùng nóng nảy vô ích. - Nữ nhân nói giọng đanh ác. - Ta cho người coi mặt ta để lúc chết được yên tâm.

Nói đoạn nữ nhân giắt chiếc khăn che mặt ra. Chu Cẩm Sơn thấy đó là một mỹ phụ trung niên, tuy tuổi tác không còn trẻ nữa song nét mặt vô cùng xinh đẹp.

- Người.. người là ai? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Ta là Đàn chủ Thanh Long Bang tên là Du Tiểu Phụng...

- Du Tiểu Phụng? - Chu Cẩm Sơn nhắc lại. Gã nhớ đến câu chuyện Giang Thành Hội đã kể cho gã nghe mục đã hại Giang Thành Hội như thế nào. Hóa ra mục lại là người của Thanh Long Bang, nổi tiếng về dùm độc.

Thấy Chu Cẩm Sơn có vẻ như biết mình, Du Tiểu Phụng hơi ngạc nhiên.

Mục hỏi gã :

- Tiểu tử, không lẽ người đã nghe danh ta?

- Phải!- Chu Cẩm Sơn gượng nói. - Giang đại hiệp đã kể với ta về những hành vi bỉ ổi của người...

Chu Cẩm Sơn cố tình dây dưa câu chuyện hòng cố gắng trục chất độc ra khỏi người. Đối với những người khác, bị trúng Ngũ Độc Thần Trâm của Du Tiểu Phụng là chỉ chờ chết ngoại trừ mục cho thuốc giải. Nhưng với Chu Cẩm Sơn, Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán cộng với Bảo Nguyên Đơn đã giúp gã miễn trừ với mọi loại độc tố, nhưng vì bị đánh trúng huyết đạo, việc giải khai phải từ từ mới được.

Du Tiểu Phụng thấy gã nhắc đến Giang Thành Hội, mặt mục bỗng tối sầm lại. Mục quắc mắt lên hỏi gã:

- Tiểu tử, người là thế nào với y?

- Ta.. ta là.. nghĩa đệ của Giang đại hiệp.

- Thế thì người chết là đáng lắm rồi. Năm xưa y đã bị trúng độc của ta, y đã lập mưu đánh cắp thuốc giải. Từ đây đến nay ta đã cất công đi tìm kiếm y song không thấy... Người có biết y hiện thời ở đâu không?

Chu Cẩm Sơn âm ừ. Gã cố đẩy luồng khí độc trong người ra ngoài qua ngón tay ở huyết "Thiếu Xung". Đây là một tuyệt kỹ thượng thừa trong phép "Phóng Khí" trục độc của Phổ Hiền đại sư. Nhưng việc đó không qua mắt của Du Tiểu Phụng, mục nói :

- Người đừng tìm cách trục chất độc của ta vô ích nhưng ta sẽ không giết người đâu! Bởi vì... - Du Tiểu Phụng cười một cách độc ác. - Chính người đã lấy cắp được Bát Nhã Thần Chưởng ở Bạch Mã Tự. Nếu muốn sống... hãy đưa bí kíp đây cho ta, ta sẽ trao thuốc giải độc cho người...

- Bát Nhã Thần Chưởng! Hay quá! Hay quá! Cái đó phải đưa ta mới đúng.

Một tiếng nổ cất lên rồi một bóng người nhảy vọt vào nhanh như sao xẹt.

Gã lộn người nhảy mấy vòng trên không rồi sử dụng thủ pháp Thiên Cân Trụ đáp xuống nhẹ nhàng trước mặt Du Tiểu Phụng.

Du Tiểu Phụng kinh ngạc rồi tức giận quát to:

- Bát Qúa Ngũ, lại là người! Du Tiểu Phụng này không sợ người đâu!

Lão già xuất hiện quả đúng là Bát Qúa Ngũ. Chu Cẩm Sơn nhận ra lão lần trước đã gặp lão trong tửu điếm với Giang Thành Hội.

- Tiểu tử.. hóa ra là người.

Bát Qúa Ngũ chẳng thèm trả lời Du Tiểu Phụng, lão nhìn Chu Cẩm Sơn rồi cười hi hi:

- Người, người có được bí kíp võ công đó thật sao? Đưa cho lão phu, lão phu sẽ bảo vệ cho người, không có việc gì phải sợ cả!

Chu Cẩm Sơn đã chứng kiến lão động thủ nên biết rõ võ công lão rất lợi hại nhưng đầu óc thì lại điên điên khùng khùng. Gã bèn nảy ra ý lợi dụng Bát Qúa Ngũ. Gã nói :

- Tiền bối, nhất định tại hạ không đưa cho bọn chúng đâu... Tiền bối cứ đuổi chúng đi đã rồi tính sau.

- Được! Được! - Bất Quá Ngũ khoái trí. - Cái đó không khó...

Du Tiểu Phụng thấy lão định động thủ với mình thì cả sợ, mụ biết võ công Bất Quá Ngũ rất quái dị, giao đấu với lão chưa chắc gì đã thủ thắng. Du Tiểu Phụng nghĩ ra một kế, mụ hỏi :

- Lão ngu dần kia... người có thể chiếm được pho bí kíp đó thật sao? Gã lừa người đấy...

Bất Quá Ngũ vênh tai lên nghe rồi lão hỏi Chu Cẩm Sơn có vẻ ngờ vực :

- Tiểu tử, người định gạt ta thật sao?

- Tiền bối! Chúng ta đã thỏa thuận rồi, tiền bối cứ đuổi chúng đi rồi sẽ tính. Hai người bao giờ cũng dễ hơn nhiều người, có phải không?

- Đúng... đúng... - Bất Quá Ngũ gạt đầu lia lịa. - Người đâu có thể lừa ta được, ta sẽ giết người ngay...

Du Tiểu Phụng thấy lão có vẻ cương quyết thì biết rằng khó tránh được giao tranh. Mụ hô lớn :

- Bọn bay đâu? Bao vây lão lại!

Lập tức nghe đánh soạt một tiếng, mấy chục tên thủ hạ bên ngoài đồng loạt rút gươm. Du Tiểu Phụng nói :

- Bất Quá Ngũ, người liệu có địch nổi bọn ta không? Biết điều chạy ngay đi. Bỏ phu nhân thương tình bỏ qua cho bằng không...!

Bất Quá Ngũ không đáp, lão rút từ sau lưng ra một binh khí trông rất kỳ dị, phía trên lõm chỏm toàn răng cưa.

Du Tiểu Phụng chợt lóe ra một ý nghĩ. Mụ hỏi Bất Quá Ngũ:

- Lão già! hôm nay người đã giết mấy người rồi?

Bất Quá Ngũ ngăn người ra, lão lẩm nhẩm trong miệng rồi xòe bàn tay ra đếm. Lão vốn đàn độn không biết tính toán nên phải một lúc lâu sau mới nhớ ra lão nói với Chu Cẩm Sơn :

- Tiểu tử! Không xong rồi, không xong rồi! Năm xưa sư phụ đã đặt tên ta là Bất Quá Ngũ là không giết quá năm người... Hôm nay ta đã giết bốn tên rồi, làm sao bây giờ?

Chu Cẩm Sơn thấy lão nói thì bật cười. Lão này quả thật là ngô nghê. Gã nói :

- Tiền bối, hay là hôm nay người đổi tên đi.

- Đổi tên? - Bất Quá Ngũ reo lên - Cũng thú vị đấy, đời người cứ giữ mãi một cái tên cũng chán thật...

Lão bỗng xụi mặt xuống rồi nói :

- Nhưng chỉ có sư phụ ta mới có quyền đổi tên cho ta thôi... mà người thì đã chết rồi...

- Tiền bối nhận tại hạ làm sư phụ đi có được không?

- Láo toét! Láo toét. - Bất Quá Ngũ quát vang. - Nhóc con, người đòi làm sư phụ lão phu à?

- Đâu phải thế! - Chu Cẩm Sơn nói. - Chỉ là để đổi tên cho tiền bối thôi mà!

- Nhưng... nhưng ta có phải nghe lệnh của người không?

- Điều đó thì tùy người thôi...

Chu Cẩm Sơn cố tình kéo dài cuộc nói chuyện. Luồng khí độc đã bị gã tụ lại một chỗ rồi dần dần đẩy ra ngoài...

- Thế thì được... - Bất Quá Ngũ vui vẻ nói. - Ta quen sống thoải mái, không phải nghe lệnh ai đã quen rồi.. Người...

Lão định nói tiếp song bỗng dừng lại rồi tiếp:

- Vậy, Bất Quá Ngũ này nhận người làm sư phụ. Sư phụ định đặt tên ta là gì vậy?

- Người.. người bây giờ là Bất Quá Thiên!

- Bất Quá Thiên! Thú quá! Thú quá! - Lão reo lên. - Ta được giết người thoải mái rồi...

Du Tiểu Phụng thấy lão đối đáp với Chu Cẩm Sơn một cách ngô nghê thì nổi giận đùng đùng. Mụ biết rõ dụng ý của Chu Cẩm Sơn muốn kéo dài thời gian nên quát bảo bọn thủ hạ :

- Các người! Giết lão đi cho ta.

Mấy chục cao thủ vương gươm xông vào. Bất Quá Ngũ không chút sợ hãi, lão vung cái vũ khí lờm chờm rặng cưa lên đỡ gạt. Mỗi lần vung lên là lại có mấy tên ngã xuống. Một gã thấy bên phải của Bất Quá Ngũ sơ hở liền lấy gươm đâm vào, liền trúng ngay một "cước" vào ngực ngã lăn ngửa ra dây đàn đạc chết liền. Chu Cẩm Sơn thấy lão nhô lên hụp xuống vài cái, tay gạt chân đá, đã đánh ngã mười mấy tên đủ khiến võ công lão lợi hại vô cùng.

Song bọn Thanh Long Bang kiên quyết không rời vòng vây mà lần xả vào đánh. Lại thêm Du Tiểu Phụng võ công thâm hậu kèm riết nên một hồi lâu sau Bất Quá Ngũ dần dần lâm vào thế hạ phong.

Cũng đúng lúc đó, Chu Cẩm Sơn đã dùng nội lực hùng hậu của mình trút hết chất độc ra ngoài. Gã thấy chân khí vận chuyển lưu thông trong huyết mạch thì cả mừng liền đứng bật dậy nói :

- Tiền bối...Có tại hạ giúp sức đây!

Từ lúc ra khỏi Tử Lâm Sơn đến giờ, lần đầu tiên gã sử dụng công phu đã luyện được, song chưa biết uy lực của Bất Nhã Thần Chưởng. Gã nhân dịp này thử xem sức mạnh đó như thế nào. Gã quát to :

- Bọn ác tặc kia! Biết điều thì lui ra ngay nếu không đừng trách ta độc ác!

Bọn đệ tử Thanh Long Bang không những không bỏ chạy thấy gã quát lại càng lần xả vào tấn công ráo riết. Chu Cẩm Sơn lẩm bẩm đọc khẩu quyết:

- Túc chỉ tru địa Lương thủ bình khai...

Hai tay gã thu về rồi từ từ đẩy ra chiêu thứ nhất của Bất Nhã Thần Chưởng là Lập Chưởng Đồ Long đánh ra.

Luồng nhu kinh phát ra êm ru không tiếng động song áp lực bao trùm cả mười trượng vuông. Gần hai chục cao thủ của Thanh Long Bang cảm thấy như bị một sức nặng ngàn cân giáng vào người đứng chết ngay tại chỗ vẫn giữ nguyên tư thế đang động thủ.

Du Tiểu Phụng tưởng chúng sợ quá nên chờ người ra, mụ lấy chân đá vào một gã rồi quát :

- Người sợ gì thằng lỏi này mà không song vào đi.

Tiếng quát vừa dứt thì gã đại hán đã ngã lăn xuống đất, người nát vụn ra như bột vậy. Du Tiểu Phụng há hốc miệng ra khiếp đảm. Quang cảnh thật là hãi hùng, xung quanh mấy chục xác chết rã vụn ra như những đồng đất vậy.

Thật ngoài sức tưởng của mụ.

Bản thân Chu Cẩm Sơn cũng thấy hối hận, gã cũng không ngờ sức tàn phá lại ghê gớm đến như vậy, gã nói :

- Du Tiểu Phụng, bản thân tại hạ cũng không muốn động thủ với người của Thanh Long Bang, chừng nào các người chấm dứt các hành động tàn ác giết hại đồng đạo võ lâm. Tại hạ...

- Người đừng nói nhiều lời. - Du Tiểu Phụng rít lên. - Ngày hôm nay, Thanh Long Bang ta quyết không đội trời chung với người!

Nói xong mụ quay lại nói với những tên còn may mắn thoát chết :

- Chúng ta rút thôi!

Chỉ trong khoảnh khắc, bọn Thanh Long Bang rút sạch, không gian trở nên yên tĩnh. Chu Cẩm Sơn thấy chỉ một chiêu của mình giết hại bao nhiêu người nên quên bẵng đi việc truy cứu Du Tiểu Phụng về việc Tư Mã Lăng và Lưu Lệ Quân. Gã quay lại thấy Bất Quá Ngũ đang nhìn mình chòng chọc lộ vẻ khiếp sợ.

- Bất Quá Thiên - Chu Cẩm Sơn đùa gọi lão. - Người hài lòng với cái tên mới rồi chứ!

- Đúng! Đúng! Đệ tử rất hài lòng!

Bất Quá Thiên đổi cách xưng hô :

- Không ngờ võ công của sư phụ lại cao siêu nhường ấy. Bất Quá Thiên nay quả thật không nhằm lẫn chút nào!

- Người.. người còn muốn lấy bí kíp nữa không! - Chu Cẩm Sơn trêu chọc lão.

- Không cần! Không cần! - Bất Quá Thiên xua tay, lão thừa biết đối địch với Chu Cẩm Sơn là điều không thể được. - Nói ra thêm xấu hổ, Đệ tử vì tham lam nhất thời nên mới thốt ra những câu nói đó. Thật đáng trách! Thật đáng trách!

Chu Cẩm Sơn không khỏi bật cười, gã thấy lão này tuy ra tay ác độc song Thiếu trang - Thấy lão hỏi liên tiếp mấy câu, Chu Cẩm Sơn đáp bừa :

- Người cứ đến Thần Quyền Môn hỏi Vương cô nương...

- Ha... ha... Sư phụ có một ý trung nhân đẹp như thế thì...

- Người đừng nói bậy! - Chu Cẩm Sơn ngắt lời bảo. - Không phải thế, người mà nói lung tung ra ngoài, mang tiếng cho người ta.

- Mang tiếng gì mà mang tiếng. Lão Vương Nhất Minh có được một chàng rể như sư phụ thì được cho lão lắm rồi! Bất Quá Thiên này từ xưa chưa phục một ai...!

Lão nói xong vòng tay rồi nói :

- Cáo từ! Cáo từ! Sư phụ bảo trọng, lão phu đi đây.

Chu Cẩm Sơn mỉm cười nhìn theo bóng lão khuất dạng. Gã quyết định sẽ tới Thần Quyền Môn gặp Vương Nhất Minh trước đã...

13. Tái Ngộ Cái Bang

Sẵn có mấy con ngựa của bọn Thanh Long Bang để lại. Chu Cẩm Sơn nhảy lên một con rồi ra roi phi nước đại. Chừng được mấy chục dặm gã tới một thị trấn nhỏ, đầu hiu xơ xác. Chỉ có một túp điếm hãy còn mở cửa vì lúc ấy trời đã là khuya. Trong quán vắng tanh, gã phở tạp đang ngồi ngáp trên một cái ghế đặt giữa phòng, thấy Chu Cẩm Sơn bước vào, gã đứng bật ngay dậy.

- Khách quan dùng gì ạ? - Gã xum xoe hỏi.

- Ở đây có thứ gì ăn ngon không?

- Cái gì cũng có, thịt bò nấu rượu, cá bở lò, gà hấp muối...

- Cho món thịt bò nấu rượu. - Chu Cẩm Sơn nói.

- Có ngay! Có ngay! - Gã liến thoắng nói - Mời khách quan dùng trà trước đã...

Đồ ăn được mang ra, đang đói bụng nên Chu Cẩm Sơn ăn một loáng đã hết sạch. Gã thấy trời đã tối nên nói với chủ quán:

- Ở đây có chỗ nghỉ đêm không?

- Dạ có, nhưng chắc không được như ý khách quan đâu, chỗ này hoang vắng....

- Không sao! Tại hạ chỉ cần chỗ ngủ thôi là được rồi. Mai đi sớm:

- Vậy thì được! Xin mời đi lối này.

Gã dẫn Chu Cẩm Sơn đi theo lối cầu thang bên phải vào một căn phòng được bày biện sơ sài, tường vách mới một ăn khắp chỗ. Gã mỉm cười nói:

- Quán nghèo chỉ có vậy thôi, xin khách quan bỏ qua cho. Ở đây chúng tôi lấy giá cũng phải chăng.

- Tiền nong người không phải nói tới ta chỉ cần yên tĩnh là được.

Chu Cẩm Sơn đóng cửa lại rồi lên giường xếp chân bằng tròn luyện công.

Tập xong gã toan nằm xuống nghỉ thì bỗng nhiên có tiếng động bên ngoài rồi một mũi tên từ cửa sổ bắn vào căn phòng cắm phập vào tường.

Gã thấy đuôi mũi tên có gắn một mảnh giấy liền mở ra xem. Bên trong vón vén chỉ có mấy chữ:

Mời Thiệu hiệp đến ngay Linh Sơn Tự cách đây hơn dặm về phía Tây! Việc rất quan trọng xin thiệu hiệp giúp cho...

Phía dưới không thấy tên họ người viết là ai cả! Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng:

Chắc là ai đó bị uy hiếp nên cầu ta đến viện trợ! Không lẽ lại khoanh tay ngồi yên.

Nghĩ thế gã liền phóng mình ra ngoài cửa sổ nhắm thẳng hướng Tây thẳng tiến. Không gian xung quanh tối đen như mực. Đường đi mỗi lúc một rậm rạp bởi cây cối mọc chằng chịt.

Quả nhiên đi chừng hơn mười dặm, gã trông thấy lơ mờ một ngôi chùa được xây cất chành vênh trên triền núi, bên trong có ánh đèn tỏa ra. Chu Cẩm Sơn tiến nhanh về phía ngôi chùa, lúc đến nơi thấy cửa chùa khép hờ không đóng, gã đẩy mạnh cửa bước vào.

Quang cảnh bên trong khiến Chu Cẩm Sơn sửng sốt. Trên sàn nhà la liệt khoảng bảy tám xác chết, mặc quần áo đủ các môn phái. Góc bên phải là xác một nhà sư chùa Thiệu Lâm, kế đến là hai xác chết của hai đệ tử phái Võ Đang.

Tất cả đều trong tư thế nằm giữa, mắt trợn trừng vẻ khiếp sợ vô cùng.

Chu Cẩm Sơn thấy trên môi nhà sư hơi mấp máy, hiển nhiên lão còn sống. Gã liền cúi xuống đặt tay vào ngực nhà sư truyền công lực nhà sư truyền công lực thượng thừa của mình vào hy vọng sẽ hồi được đôi điều.

Được chừng một lúc. môi nhà sư bỗng chuyển động nhiều hơn, rồi thều thào rất khẽ, phải chú ý lắm mới hiểu được lão nói gì.

- Thí..... chủ..... là.....ai?

- Văn bối là Chu Cẩm Sơn, có người đến báo tin đến đây không ngờ chậm trễ một chút.

- Không... Không...

Lão định nói một câu gì nữa song không thốt nên lời:

- Coi... chừng.... - Lão lấp bắp.

- Ai đã hạ độc thủ... xin đại sư cố nói cho văn bối được biết.

Chu Cẩm Sơn thấy lão không trả lời, lại thấy ngực nhà sư bị trúng một chưởng bầm đen hết xung quanh chứng tỏ lão bị nội thương cực kỳ trầm trọng, ngay cả đầu ngón tay cũng thâm tím lại, một biểu hiện hết sức nguy kịch.

Trong Bát Nhã Thần Công phần cuối có đề cập sơ qua về y đạo có nói tới trình trạng này là "Thập Chỉ Liên Tâm" mười đầu ngón tay của con người có liên hệ mật thiết đến kỳ kinh bát mạch, bị bầm tím có nghĩa là nội tạng đã hư hại nặng khó bề cứu chữa.

Gã chợt nghe thấy tiếng động mạnh bên ngoài cửa bật tung ra. Gã hai chục cao thủ bước vào. Đi đầu là một nhà sư, mặt tròn da dẻ hồng hào, bên cạnh cũng là một nhà sư chùa Thiệu Lâm mà Chu Cẩm Sơn đã biết mặt là Phương Lâm Đạo Sư, mấy người khác là bọn đạo sĩ phái Côn Luân, Thanh Thành. Nhưng người làm Chu Cẩm Sơn ngạc nhiên hơn là Vương Xứ Nhất, cao đồ của Vương Nhất Minh.

Nhà sư đi đầu dừng lại rồi cất tiếng thanh âm mạnh mẽ vô cùng:

- A di đà phật! Bần tăng là Bất Nghi Đại Sư xin được hỏi quý tính cao danh của thí chủ?

- Văn bổi là Chu Cẩm Sơn... trước đây là...

Gã định nói lên gia phụ mình song lại thôi. Bỗng nghe Vương Xứ Nhất quát to:

- Tên phản đồ kia, mi có nhận ra ta không?

Chu Cẩm Sơn nổi giận, gã đã chính tai nghe Lưu Bất Nhị nói Vương Nhất Minh là kẻ giết cha mẹ mình, hẳn tên này cũng có tham gia ít nhiều. Gã trầm giọng nói:

- Tuy Vương Nhất Minh là nghĩa phụ của ta, song chưa bao giờ ta được học võ công của lão, sao lại gọi là phản đồ được... Hơn nữa, chính tại hạ cũng đang định đến "Thần Quyền Môn" để hỏi cho ra lẽ đây.

- Ta biết.. ta biết..! - Vương Xứ Nhất cười sằng sặc - Quý vị anh hùng, gã này đã chiếm đoạt được Bát Nhã Thần Chưởng nên mới lên giọng phách lối như thế, y còn nhắm tâm ra tay sát hại...

Gã chỉ tay vào mười mấy xác chết trên sân.

- Thiện tai! Thiện tai! Sao thí chủ nở ra tay tàn độc như vậy! - Bất Nghi đại sư vẫn ôn tồn nói - Thanh Vân hòa thượng của bồng chùa đầu có hiềm thù gì với thí chủ đâu?

- Thì ra nhà sư bị trúng chưởng là Thanh Vân hòa thượng. - Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng, gã vội nói:

- Đại sư, vụ này có sự hiểu lầm, văn bổi...

- Dừng có nhiều lời... - Vương Xứ Nhất cắt ngang - Người còn có một tội danh nữa người có nhận không?

- Tội gì? Người thử nói xem!

- Người đã đầu độc các đệ tử Cái Bang, Tùng Lâm đạo trưởng rồi nhiều người khác nữa trong đại hội Cái Bang ở Kim Sơn Trấn...

- Người đừng có ngậm máu phun người... - Chu Cẩm Sơn tức giận nói - Việc này... có thể liên quan tới Trần Bá Lưu, chính lão...

Chu Cẩm Sơn định kể cho mọi người nghe chuyện gã nhận ra Trần Bá Lưu là người đã nhờ gã và Lưu cô nương đánh xe chở thực phẩm đến nhà Vương phủ gia sau đó đột nhiên xuất hiện tranh chức bang chủ. Gã toan nói thì Phương Lâm đại sư đã chen vào:

- Bữa đó, cũng may bần tăng không ăn gì, nếu không đến bây giờ, công lực cũng chưa chắc đã hồi phục.... Nghe Vương thí chủ nói mới biết thì ra chính Chu thiếu hiệp đã mang thực phẩm đến...

- Đại sư! Văn bổi có mang rau quả đến cho các vị thật song....

- Thôi! Việc đã rành rành thế, thí chủ còn chối cãi làm chi! Vậy thử hỏi mười mấy xác chết này ngoài thí chủ ra còn ai vào đây nữa!

- Lúc văn bổi đến đây, sự việc đã xảy ra rồi...

- Tại sao thí chủ lại đang đem đến chỗ này làm gì?

- Có một kẻ nào đó, bắn một mũi tên vào phòng trong có gài bức thư nhờ văn bổi đến đây cứu trợ.

- Thí chủ nói nghe vô lý quá! - Bất Nghi Đại Sư thông thả nói - Nếu họ muốn nhờ thí chủ giúp đỡ, sao không vào tận nơi để nói mà phải dùng thủ đoạn lén lút đó.

- Nếu như không phải như vậy thì văn bổi đã bị mắc mưu chúng rồi...

- Thí chủ hãy đưa bần tăng coi lá thư xem sao? - Bất Nghi đại sư bảo gã.

Chu Cẩm Sơn thò tay vào bọc song sức nhớ gã đâu có mang theo người.

Gã nói:

- Xin mời các vị theo tại hạ đến tửu điểm. Lá thư tại hạ vẫn để trên bàn.

- Đúng là đồ dối trá... Người dùng ý mình võ công cao mà thoát khỏi đây được đâu. - Vương Xứ Nhất quát lên.

- Bần tăng có đề nghị như thế này. Thí chủ nên theo bần tăng về chùa Thiếu Lâm, đợi tháng sau có đại hội Bát đại môn phái chúng ta sẽ xem xét lại. - Bất Nghi đại sư ôn tồn nói - Nếu lúc ấy, quả thật thí chủ bị Oan, bần tăng xin hứa sẽ không gây khó dễ gì cho thí chủ đâu. Thí chủ nghĩ sao?

- Điều đó, vân bối quyết không thể tuân theo được... vân bối còn phải tới Thần Quyền Môn hỏi cho ra lẽ...

- Thí chủ lại gây khó khăn cho bần tăng rồi... bởi vì sự việc hôm nay quần hào đều chứng kiến.

- Vân bối đã nói không phải là không phải. - Chu Cẩm Sơn cố thanh minh - Nhất định phải có kẻ nào đã ra tay?

- Chón hoang vắng này làm gì có ai ngoài thí chủ? Thanh Vân hòa thượng của bốn tự võ công rất cao, ai là người có thể hạ sát được y? Bần tăng đã biết mới đây, thí chủ đã giết khá nhiều đệ tử Cái Bang, chứng tỏ võ công thí chủ không phải tầm thường...

- Chuyện mới đây thôi sao Bất Nghi đại sư đã biết rồi. - Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng. Gã nói:

- Chuyện đó thì có nhưng không phải là đệ tử Cái Bang mà là bọn Thanh Long Bang...

- Thí chủ lại còn chối cãi nữa sao? Chính bang chủ Trần Bá Lưu đã xác nhận là người của y?

- Thật là tức cười quá! - Chu Cẩm Sơn nói - Nếu Đại sư còn nghi ngờ, hãy hỏi Bất Qúa Ngũ...

- Thôi, đừng có nhiều lời nữa! - Vương Xứ Nhất quát to - Người còn viện cớ lằng nhằng thì càng tỏ ra gian trá. Bọn ta biết tìm Bất Qúa Ngũ ở đâu mà hỏi bây giờ...

Chu Cẩm Sơn tức đầy ruột. Gã hiểu ra dù có mồm năm miệng mười cũng không cản nổi. Đã đến nước này thì chẳng cần thanh minh làm chi cho mệt, gã nói:

- Thôi được, nếu các vị không tin thì tại hạ xin cáo từ, lúc khác sẽ giải thích sau...

- Thí chủ đâu có thể bỏ đi dễ dàng thế được - Phương Lâm đại sư nói - Tốt hơn là theo bần tăng về chùa.

- Nếu tại hạ không chịu thì sao?

- Thì bần tăng đành phải thất lễ vậy. - Bất Nghi đại sư nói.

- Nếu đại sư đã bắt ép như vậy, vân bối đành phải vô lễ với đại sư. Xin đại sư miễn trách.

- Đây là tại thí chủ buộc bần tăng phải động thủ thôi. Xin thí chủ hãy cẩn thận.

Lão nói rồi tiến lên hai bước, Chu Cẩm Sơn thấy nền nhà khe rung lên thì hiểu rằng công lực Bất Nghi quả thực ghê gớm. Bất Nghi chấp hai tay trước ngực rồi nói:

- Mời thì chủ ra tay trước đi!

Chu Cẩm Sơn không khỏi khâm phục thái độ của lão. Mặc dù chứng cứ hiển nhiên gã đã giết các đệ tử của Thiếu Lâm, song nét mặt lão vẫn ung dung, đúng phong độ của một chưởng môn tiền bối.

Gã cung kính vòng tay thi lễ rồi nói:

- Đại sư! Vân bối ra chiêu đây!

Gã nói xong tả quyền đưa về phía sau, chân phải bước lên thành thế Nghịch Bộ, trong qua thì thấy rất hơ hênh song thực tế có thể ra chiêu tấn công từ bốn phía khiến đối phương khó lòng mà lường được.

Bất Nghi đại sư cũng lùi lại một bước hai quyền trước sau giữ thế ra chiêu "Phân Cung Tự Định" một chiêu rất khoan hòa. Quyền của Chu Cẩm Sơn vừa đánh tới lập tức nhà sư thay đổi bộ pháp khác hẳn với tư thế chậm chạp hồi nãy, tay phải xòe ra như cái quạt, lão xoay người về bên tả của Chu Cẩm Sơn ra chiêu "Phật Thủ Như Lai" vỗ vào bả vai của gã. Quyền chưa tới mà kinh lực đã tới trước thật là uy lực vô cùng.

Thật ra Bất Nghi đại sư ra chiêu này không có ý đả thương Chu Cẩm Sơn.

Lão chỉ định kiếm chế gã mà thôi nên phương vị đánh chệch đi một chút để khỏi đã thương chàng Chu Cẩm Sơn hiểu ngay hướng của Bất Nghi, gã thu quyền về rồi chặt vào tay nhà sư. Gã sử dụng yếu quyết "Phản Thủ Vi Công" để hộ thân.

Nên biết các cao thủ hạng nhất khi động thủ luôn dự đoán được phản ứng của đối phương nên chỉ cần nửa chiêu thôi đã phòng bị rồi. Vừa thấy gã ra chiêu, Bất Nghi không rút tay lại mà tay tả của đại sư vươn ra sử dụng chiêu "Thiên Ưng Ngũ Trảo" chộp vào cổ tay gã. Đây là chiêu tuyệt kỹ trong mười tám thế cầm nã của Thiếu Lâm. Đòn ra nhanh như chớp, đúng là "sét đánh không kịp bưng tai".

Chu Cẩm Sơn sử dụng yếu quyết chữ "Không" chân trái điểm vào mặt đất bước sang phương vị Minh Di ở vị trí sao Đẩu, thi triển Cửu Cung Bộ Pháp thoát một cái gã đã luồn sang phía sau nhà sư, ngón trỏ điểm ngay vào huyết "Như Du" trên vai Bất Nghi.

Bất Nghi đại sư là chưởng môn Thiếu Lâm, võ công đã vào bậc trác tuyệt nên đánh trúng lão đầu có phải là chuyện dễ. Lão trầm người xuống một chút ra chiêu "Lý Ngư Tụy Thoái" đánh vào bụng Chu Cẩm Sơn.

Chu Cẩm Sơn dù đã tinh thông Bát Nhã Thần Quyền song kinh nghiệm hầy còn non nớt. Gã yên trí nhà sư bị điểm trúng huyết này thì tay đã cứng đờ không hoạt động được nữa. Không ngờ, bỗng nhiên thấy hạ bàn bị uy hiếp thì hoảng sợ vội dè mạnh tay hữu xuống.

"Kịch" một tiếng, các cao thủ bên ngoài nghe hai bàn tay của hai người chạm đụng nhau mà tưởng chừng như hai thanh sắt. Chu Cẩm Sơn thấy tê buốt cánh tay còn Bất Nghi lui về phía sau lão đảo.

Lão trợn mắt kinh ngạc rồi nói:

- Nội lực của thí chủ thật là đáng phục! Quả thật thí chủ đã luyện được Bát Nhã Thần Công rồi.

Chu Cẩm Sơn cũng thấy khâm phục công lực của Bất Nghi, gã nói:

- Đại sư quá khen khiến văn bối lại thêm xấu hổ, chẳng qua...

- Thí chủ đừng khiêm tốn như thế! Võ công thí chủ cao như vậy mà lại đi theo tà đạo thật là đáng tiếc lắm lắm. Bần tăng có một lời, chẳng hiểu thí chủ có nghe chăng?

- Xin đại sư cứ chỉ dạy! - Chu Cẩm Sơn nói.

- Bể khổ bao la, quay lại là thấy bến bờ, thí chủ nên cùng bần tăng về chùa Thiếu Lâm, mọi ân oán nên hóa giải có hay hơn không?

- Văn bối đã nói ở đây có sự hiểu lầm, văn bối còn một việc rất quan trọng phải đến gặp Vương Nhất Minh, mọi việc xong xuôi sẽ lên Thiếu Lâm tạ tội với đại sư...

- Không được. - Phương Lâm đại sư nổi nóng - Chưởng môn, đừng nghe lời ngon ngọt của gã. Hôm nay chúng ta quyết bắt gã về mới nghe.

Chu Cẩm Sơn suy tính:

"Võ công của Bất Nghi đại sư cũng chẳng kém gì mình bao nhiêu, ở đây lại tập trung rất đông cao thủ rất đàng ngại, chi bằng ta chuồn đi là hơn". Quyết định rồi gã lừa cho Bất Nghi không chú ý vọt mình lên không định nhảy ra ngoài.

Phương Lâm đại sư đã kịp phát hiện lão vung thiết trượng lên đón đánh.

Chu Cẩm Sơn người đang lơ lửng trên không làm sao tránh được. Gã nghĩ tới yếu quyết "Tứ Lạng Bát Thiên Cân", "Phải lấy cái mạnh của địch để làm cái mạnh của mình" Tá Lực Đả Lực. Gã co chân phải lên đập vào đầu trượng của Phương Lâm bắn vọt ra ngoài.

- Đuổi theo mau lên! - Tiếng Vương Xứ Nhất la hét. Mấy chục cao thủ rượt theo Chu Cẩm Sơn. Lẽ ra gã đã chạy mất dạng song đường đất nhiều cây cối chắn ngang khiến gã không thi triển được bộ pháp khinh công thượng thừa.

Gã cứ cầm đầu chạy bừa không để ý gì đến đường lối. Gã nghĩ bụng:

Nếu mình lại động thủ với họ tất sẽ chỉ tăng thêm thù hận, chạy đi là hơn.

Bỗng trước mặt gã xuất hiện một vực sâu cản lối. Chu Cẩm Sơn giật mình đứng lại. Gã than thầm:

- Đúng là họ bắt buộc mình phải động thủ rồi. Không còn con đường nào khác!

Phía sau, mấy chục hảo thủ đang ào ào chạy tới:

- Chu Cẩm Sơn! Chu Cẩm Sơn! Người hết đường chạy rồi, biết điều thì đứng lại chịu trói may ra còn được toàn mạng sống... tiếng quần hào la hét!

Chu Cẩm Sơn đứng lại, phía sau là vực thẳm sâu muôn trượng. Gã bình tĩnh nói:

- Các vị tiền bối! Các vị đừng dồn tại hạ vào chỗ đường cùng. Hôm nay có sự hiểu lầm, các vị phải bình tâm suy xét mới được, không thì mắc phải gian kế của kẻ địch đấy!

- Người đầu hàng hay bắt bọn ta phải động thủ? - Vương Xứ Nhất quát to...

- Các vị ý đồng hiệp đáp một kẻ như văn bối sao gọi là anh hùng..

- Võ công thì chủ quả là cao siêu, song vì đại cuộc nên bắt buộc mọi người phải ra tay, điều đó... điều đó....

- Bất Nghi đại sư ngập ngừng nói...

Trong bụng lão quả thật thấy việc này cũng khó coi, nhưng nếu đơn thủ giao đấu, khó mà thắng được...

- Nếu các vị cứ nhất định không chịu nghe tại hạ giải thích thì đại hạ đành phải thất lễ vậy.

Gã nói xong đã thấy Vương Xứ Nhất hét lên:

- Các vị, bao vây gã này thật chặt không cho gã rảnh tay phóng chưởng.

Chưởng lực của y lợi hại lắm...

Một rừng vũ khí khua lên, Chu Cẩm Sơn thi triển Cửu Cung Bộ Pháp xuyên qua xuyên lại giữa các cao thủ. Chỉ nghe thấy tiếng keng keng của vũ khí, mọi người chạm vào nhau song không tài nào đánh trúng gã được. Đánh hơn năm hiệp, Chu Cẩm Sơn người đã thấm mệt. Cửu Cung Bộ Pháp tuy rất lợi hại song phải dùng rất nhiều nội lực nên hao tổn rất nhiều nguyên khí, hơn nữa Chu Cẩm Sơn mới bị trúng độc châm của Du Tiểu Phụng, mặc dù gã trục được chất độc ra ngoài nhưng công lực chưa được hồi phục hoàn toàn. Gã nghĩ nếu cứ tiếp tục thế này mà không đả thương vài người tất sẽ nguy đến tánh mạng. Gã đang suy nghĩ thì bỗng nghe Vương Xứ Nhất hô lên:

- Các vị đồng loạt phóng chưởng giết gã đi để trừ hậu họa cho võ lâm.

Hơn hai chục cao thủ đều buông khí giới xuống rồi không khí đột nhiên yên tĩnh đến rợn người. Chu Cẩm Sơn trong lòng không chấn động. Gã vận đến bảy thành công lực sử dụng chiêu thứ hai trong Bát Nhã Thần Chưởng là "Nguyệt Chuyển Hồn Hoàn" đánh ra. Hai luồng chưởng lực một dương một âm, một cương một nhu chạm vào nhau, hút chặt lấy không một tiếng động.

Lúc ấy, xảy ra một việc thật bất ngờ, nguyên do là Bất Nghi đại sư vốn nảy lòng từ bi.. Lão nghĩ rằng ngần ấy cao thủ cùng hợp chưởng đánh ra tất Chu Cẩm Sơn phải nát ra như cám nên riêng lão chỉ vận Đạt Ma Công để hộ thể chứ không xuất chưởng ra. Chính vì vậy, Bất Nghi phải gánh chịu nặng nhất.

Lão đâu có lường được uy lực của Bát Nhã Thần Chưởng lại ghê gớm đến như vậy. Lão cảm tưởng như bị một tảng đá ngàn cân giáng vào ngực, ngã ngửa về phía sau, máu trào ra khỏi miệng.

Về phần Chu Cẩm Sơn, gã chỉ vận được bảy thành công lực nên cũng không chống nổi chưởng lực của ngần ấy cao thủ, nhưng nhờ có Bát Nhã Thần Công bảo vệ nên gã không bị nội thương song cũng bị đánh bật lên cao rồi rớt xuống vực.

Trong lúc lơ lửng trên không gã còn kịp nhìn xuống thấy vực sâu thăm thẳm thì cầm chắc cái chết trong tay. Lúc sắp sửa chạm đất, gã bỗng thấy một luồng kinh lực âm nhu từ dưới đáy lên giống như có một sức mạnh vô hình đỡ người gã vậy. Chu Cẩm Sơn rớt xuống đất nhẹ nhàng như chẳng có gì xảy ra.

Gã ngạc nhiên vô cùng, tự hỏi không hiểu sức mạnh kỳ lạ phát xuất từ đâu? Bỗng một giọng khàn khàn cất lên nghe như từ dưới địa ngục.

- Tiểu tử, người thật tốt số lắm đấy.... Người là ai mà bị quần hùng vây đánh như thế?

Chu Cẩm Sơn quay về phía có tiếng nói, một quái nhân râu tóc đầy mặt, nửa nằm nửa ngồi đang nhìn gã chăm chú... Gã chấp tay lại nói:

- Đa tạ tiền bối cứu mạng, văn bối là Chu Cẩm Sơn!

- Chu Cẩm Sơn! cái bóng người râu ria la lên, người là Chu Cẩm Sơn thật sao?

Chu Cẩm Sơn cũng ngạc nhiên không kém, gã không ngờ một quái nhân dưới một vực sâu thăm thẳm lại dường như có biết gã. Gã nói:

- Văn bối là Chu Cẩm Sơn xin được hỏi:

Tiền bối là ai mà lại biết đến văn bối?

- Người lại đây! - Quái nhân nói - Nhìn kỹ ta xem!

Chu Cẩm Sơn lại gần thì phát hiện ra quái nhân chỉ còn một nửa người, hai chân đã bị gãy từ bao giờ, đang dựa vào một tảng đá. Gã có cảm giác trông lão có vẻ quen quen. Song nhất thời không nhận ra là ai...

- Tiểu tử, mi không biết ta sao?

- Văn bối... - Chu Cẩm Sơn ngập ngừng - Hình như có lần văn bối đã có gặp tiền bối rồi.

- Người không nhận ra ta là phải thôi... - Quái nhân buồn rầu nói - Trông thân thể ta tiều tụy thế này...

- Ta là Sử Văn Long, Bang chủ cái bang đây...

- Sử bang chủ! - Chu Cẩm Sơn kêu lên:

Văn bối nhớ ra rồi... Lần trước tại Kim Sơn trấn, có đại hội....

Sử Văn Long kinh ngạc nhìn gã - Vậy chính người là người đã chở xe rau quả đến...

- Phải! Nhưng tiền bối chớ có hiểu lầm.

- Ta biết! Lưu cô nương đã kể hết cho ta nghe rồi!

- Lưu cô nương! Có phải Sử bang chủ muốn nói Lưu Lệ Quân?

- Đúng vậy!

- Không lẽ Lưu cô nương cũng bị rút xuống đây? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Cũng không lâu lắm đâu! - Sử Văn Long nói.

- Tiền bối! Vụ này là thế nào. Sao Lưu cô nương lại bị đánh rút xuống vực này... - Chu Cẩm Sơn nóng ruột hỏi... Lại còn việc tiền bối nữa... Lão Trần Bá Lưu.

- Để ta kể cho người nghe! Sư Phụ ta, bang chủ cái bang đời trước là Lưu Tuấn Kiệt lúc tuổi tác đã cao đâm ra chán nản chuyện giang hồ nên thường phiêu bạt đây đó tìm thú vui trong chén rượu, cuộc cờ.. Vì thế công việc của bốn bang lúc đó rất lộn xộn chia bè kết phái ganh ghét lẫn nhau, tranh đoạt quyền hành. Trần Bá Lưu là trưởng lão thuộc phái Thanh Y trong cái bang thường đè nén các đệ tử phái "Khất Thực". Gã muốn sát nhập hai phái làm một chỉ rình cơ hội bang chủ mất đi là tiến quyền. Tuy nhiên, ta là một chưởng ngại của y vì y biết võ công không hơn ta, mà xem ý bang chủ thì ta có vẻ như sẽ nắm quyền bang chủ trong tương lai. Gã rất sợ Lưu Tuấn Kiệt sẽ dạy cho ta Giáng Long Thập Bát Chưởng nên tìm mưu tính kế. Sau nhiều tháng rình rập gã đã ăn trộm được của sư phụ bí kíp võ công rồi trốn đi ngấm ngầm luyện tập.

Đây là một tuyệt học trấn sơn của bốn bang nếu rơi vào tay người khác thì rất nguy hại vì theo luật lệ, chỉ có Giáo Chủ mới biết được võ công đó. Ta cùng sư phụ phải đi truy lùng tên nghịch đồ. Gần tám tháng sau mới gặp y đang luyện đến chiêu thứ tư của Giáng Long Thập Bát Chưởng.

Y trông thấy ta và sư phụ hiện biết cự không nổi nên quì xuống xin tha tội và trao trả cuốn bí kíp. Thương tình gã cũng lâu năm ở Cái Bang nên Bang Chủ tha tội chết cho hắn song buộc gã phải ra khỏi bốn bang...

Kể đến đây, Sử Văn Long dường như quá mỏi mệt nên lão im lặng một hồi sau mới nói tiếp...

Trần Bá Lưu dập đầu tạ Ôn rồi xin phép vào hang để lấy bí kíp. Lúc đó sư phụ cũng cho là gã thật tình nhưng thật ra gã đã ngầm hạ độc thủ.

Sau này ta mới biết y đã gặp Giáo Chủ Thanh Long Bang và đã động thủ với y và bị khuất phục. Giáo chủ Thanh Long Bang biết y đã đánh cắp được Giáng Long Thập Bát Chưởng nên nảy ra ý cứ để y tiếp tục luyện đến khi thành công sẽ tranh ngôi Bang chủ Cái Bang. Như thế là "Nhất cử lưỡng tiện", Cái Bang sẽ nằm trong tay y. Y đã trao cho Trần Bá Lưu một loại độc được cực độc là "Truy Hồn Tán" để thừa cơ lúc có dịp hạ độc thủ...

Trần Bá Lưu vào hang động một lúc sau, mang ra một bọc vải. Gã quì xuống cung kính nói với sư phụ:

- Thưa sư phụ... con xin trao trả lại cuốn bí kíp... Mong sư phụ tha tội. Gã nói xong, hai tay đưa bọc vải lên.

Lưu Tuấn Kiệt thấy bọc vải không có gì khác lạ liền đưa tay đỡ lấy rồi mở ra coi. Ngay trang đầu gã đã rải Truy Hồn Tán. Truy Hồn Tán là một thứ bột không màu sắc rất mịn nên khó nhận biết. Hơn nữa chỉ cần hít phải một lượng rất nhỏ là đủ trúng độc rồi. Lúc ấy ta đứng cách xa sư phụ nên may mắn không bị hạ độc.

Truy Hồn Tán là một loại độc được vô cùng lợi hại vì nó tác động rất chậm nên người bị trúng độc không thể nào biết được. Đến lúc phát hiện ra thì đã muộn rồi...

Lưu Tuấn Kiệt mở sách ra coi thấy đúng là Võ Công của bổn bang liền bảo gã:

- Ta tha tội cho ngươi song kể từ nay cấm ngươi không được nhận là đệ tử của Cái Bang và không được sử dụng võ công của bổn môn. Nếu trái lời lúc ấy ta sẽ không tha đâu!

Rồi Bang Chủ quay sang bảo ta:

- Ta sẽ dạy ngươi môn võ công này, bây giờ ta có rất nhiều việc phải làm.

Ngươi hãy tạm cầm "Gậy đả cầu bồng" này thay ta điều hành công việc... Bảy tháng sau đến tìm ta ở Tử Hà Quang.

Sau đó sư phụ truyền cho ta khẩu quyết luyện công để tập Giáng Long Thập Bát Chưởng. Nguyên cuốn bí phổ chỉ ghi rõ các chiêu thức song khẩu quyết chỉ có Giáo Chủ mới biết mà truyền miệng lại thôi.

Trần Bá Lưu tuy có trong tay bí kíp nhưng khẩu quyết luyện công lại không có nên dù có tập được cũng không bao giờ đạt được thành tựu cả...

Ta đem gậy Đả Cầu Bồng về tạm chấp chưởng công việc được bảy tháng rồi tìm đến Tử Hà Quang gặp sư phụ. Trần Bá Lưu đã nghe lén được cuộc hẹn ấy nên y cũng đến đó phục sẵn. Sau ba tháng Truy Hồn Tán đã phát huy tác dụng. Sư Bang Chủ đâu có ngờ mình đã trúng độc từ lúc nào. Trong lúc chờ ta đến, Lưu Bang Chủ tranh thủ ngồi luyện công và cũng chính vì thế đã bị chết đột ngột vì chất độc phát tán bất ngờ. Từ đằng xa, ta đã trông thấy sư phụ đang trong một tư thế kỳ lạ thì nghĩ rằng người đang luyện công! Song lúc lại gần mới phát giác sư phụ đã chết... Trong lúc ta đang mãi cố gắng xem xét thương thế cho Bang Chủ thì Trần Bá Lưu xuất hiện. Y nghĩ rằng sẽ giết được ta nhưng không ngờ bị ta đánh rớt xuống vực.

Sau khi chôn cất sư phụ xong xuôi, ta trở về một thời gian sau thì gặp giáo chủ Thanh Long Bang... Ta đã động thủ cùng lão song đã bị đánh văng xuống Ngọc Long Sơn này.

Thật là kỳ lạ, mười mấy năm sau ta lại bị Trần Bá Lưu đánh rớt xuống chính chỗ này...

- Tại sao Bang Chủ lại bị y đánh rớt xuống vực? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Người không biết, chưởng lực của giáo chủ Thanh Long Bang cực kỳ lợi hại, ta bị trúng một chưởng của lão không chết đã là may mắn rồi nhưng cho đến tận ngày hôm nay, công lực đã bị mất đi ba bốn phần không sao hồi phục được. Chính vì thế, tại Kim Sơn hôm đại hội Cái Bang, ta đã bị gã đả bại...

Thực ra lúc đó ta đã cố giết chết gã rồi nhưng mỗi lần vận khí quá sức, thì rất dễ bị ngắt...

- Phải rồi... - Chu Cẩm Sơn nói - Lúc đó thấy tiền bối phóng chưởng bồng dưng ngã xuống.

Sau đó, Sư Văn Long nói tiếp:

- Trần Bá Lưu thay ta tạm chấp chưởng chức vụ Bang Chủ, Y đãi tiệc quần hùng và kết quả là tất cả các cao thủ đều bị trúng độc, trừ Phương Lâm đại sư.

Chu Cẩm Sơn thấy lo lắng trong lòng, gã nghĩ tới Vương Sở Hồng, không hiểu cô có làm sao không?

- Chắc chắn Trần Bá Lưu đã ra tay rồi!

- Chỉ có y mà thôi! - Sử Văn Long nói - Song không có ai phát giác ra được vì Trần Bá Lưu cũng giả bộ bị trúng độc... nhưng thật ra, y đã cố lén đuổi theo ta.

- Lão thật là tàn ác! - Chu Cẩm Sơn thốt lên.

- Y biết rõ ta đang bị nội thương nên quyết giết ta bằng được... kết quả là ta rớt xuống đây!

- Cũng may mà tiền bối không chết! - Chu Cẩm Sơn nói.

Sử Văn Long nét mặt chẳng vui lên tí nào. Lão buồn rầu nói với Chu Cẩm Sơn.

- Phải, ta không chết nhưng cũng trở thành phế nhân rồi thà đừng sống còn hơn... Người biết đấy, lúc rơi xuống, ta cũng chẳng hiểu vì sao lại còn sống sót. Lúc tỉnh dậy, người đau đớn không thể tả nhìn xuống thì hai chân đã gãy lìa. Ta vội điểm vào mấy đại huyệt để cầm máu, song vì vết thương quá nặng nên máu vẫn chảy ra nhiều. Lúc ấy, ta tưởng cầm chắc cái chết trong tay thì bỗng nhìn thấy một con khỉ cái công trên lưng một con khỉ con hình như bị con vật nào đó cắn trọng thương. Ta thấy khỉ mẹ hái một nắm lá dẹt vào vết thương cho con, vết thương cầm máu ngay lập tức. Ta cố lết đến chỗ cái cây kỳ lạ đó, thì thấy nó là một loại dây leo có lá hình răng cưa, ta hái một nắm bỏ vào miệng nhai nát rồi đắp vào vết thương. Quả nhiên, máu cầm ngay tức khắc.

Cứ như thế, đến một hôm tình cờ ta tìm được báu vật trấn sơn của bốn bang đã bị mất?

- Gậy Đả Cầu Bồng có phải không? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Đúng thế! Vì vậy ta hằng ngày nằm chờ ở đây vì biết chắc rằng có ngày sẽ có người rớt xuống vực vì khi động thủ với cường địch, mọi người thường chạy đến chỗ này. Ở đây có một lối mòn dễ đi nhất dẫn đến đây!.. Quả nhiên đúng như ta dự đoán, Lưu cô nương của người...

- Lưu Lệ Quân! - Chu Cẩm Sơn kêu lên - Ai đã đánh Lưu cô nương vậy?

Bang chủ có thấy Tư Mã Lăng không?

- Chỉ có mỗi một mình Lưu Lệ Quân thôi! - Sử Văn Long đáp... Một hôm đang ngồi dưỡng thân ta bỗng nghe thấy tiếng hò hét trên miệng vực rồi một bóng đen lao thẳng xuống. Thì ra Lưu Lệ Quân không muốn rơi vào tay bọn chúng nên thà chịu chết còn hơn bị bắt, đã nhảy xuống vực tự vẫn. Ta đã phóng chưởng lên để cứu Lưu cô nương như đã làm để cứu người vậy. Lưu cô nương đã kể hết chuyện cho ta nghe.

- Có phải bọn Thanh Long Bang truy đuổi Lưu Lệ Quân không?

- Phải! - Sử Văn Long chậm rãi nói - Chúng đã tìm ra Triệu Bất Nhị không phải là họ Triệu mà chính là nghĩa đệ của gia gia người, là họ Lưu... Vì thế, chúng đã quay lại tìm Lưu Bất Nhị để kiếm Thái Cực Đồ, song người và Lưu cô nương đã đem đi rồi.

Chu Cẩm Sơn liền thuật lại cho Sử Văn Long nghe chuyện gã tìm ra bí kíp Bát Nhã Thần Chưởng như thế nào, gã bị hiểu lầm và quần hào vây đánh gã ra làm sao rồi nói tiếp.

- Bọn Thanh Long Bang cuối cùng cũng tìm ra Bạch Mã Tự... Lúc văn bối ở đó, đã gặp Vương Xứ Nhất.

- Thật là may cho võ lâm vô cùng! - Sử Văn Long nói - Nếu người chậm chân hơn bọn chúng thì không hiểu sẽ tai hại đến chừng nào. Tiểu tử! Ta chúc mừng người, song trách nhiệm của người đối với võ lâm thật lớn lao vô cùng!

- Văn bối hiểu! - Chu Cẩm Sơn nói - Nhất định văn bối không để bang chủ phải thất vọng đâu! Thưa bang chủ! Chuyện về sau thế nào?

- ă! - Sử Văn Long có vẻ vui hẳn lên - Để ta kể tiếp cho người nghe! Sau khi biết người và Lưu Lệ Quân trốn thoát mang theo Thái Cực Đồ, bọn chúng một mặt tìm kiếm bí phổ, một mặt chia ra các ngã lùng sục

người và Lưu cô nương, cuối cùng chúng đã mò đến nơi ở của Tư Mã Lăng. Tư Mã Lăng võ công rất cao nhưng không may cho lão lần này chạm trán với chính lão Giáo Chủ của bọn chúng. Tư Mã Lăng liền chết để cản đường cho Lưu Lệ Quân chạy trốn. Số phận lão thế nào ta cũng không biết, nhưng Lưu Lệ Quân bị bọn Thanh Long Bang rượt đuổi đến đây và kết cuộc thế nào thì người đã rõ.

Sử Văn Long ngừng lại một lát rồi lão nói tiếp:

- Lưu Lệ Quân sống ở đây với ta hơn bốn tháng và đã nhận giúp ta một việc rất quan trọng. Hôm nay gặp được người, ta hoàn toàn yên tâm vì chắc rằng người cũng sẵn lòng giúp Lưu cô nương.
 - Thừa tiền bồi, việc gì vậy?
 - Ta không thể nào lên khỏi chỗ này được nữa nên đã quyết định nhường chức ban chủ cái bang cho Lưu Lệ Quân.
 - Tiền bồi, việc lớn như vậy mà...
 - Người yên tâm, ta đã không nhận làm người đầu! Người có nhớ lần trước ở Kim Sơn trấn, Trần Bá Lưu chỉ tạm nắm quyền mà thôi, chờ cho đến khi ai có được gậy Đả Cầu Bồng trong tay...
 - Nhưng! - Chu Cẩm Sơn - Còn phép Đả Cầu Bồng Pháp và Giáng Long Thập Bát Chương...
 - Ta đã truyền thụ cho y hết rồi... - Sử Văn Long lộ vẻ hài lòng - Như thế, với Đả Cầu Bồng Pháp trong tay và tuyệt kỹ võ công của bốn môn, Lưu cô nương có quyền đoạt lại chức Bang Chủ từ tay Trần Bá Lưu.. Việc cần làm là Lưu Lệ Quân phải gặp các trưởng lão để thông báo đại hội Cái Bang.
 - Lỡ Trần Bá Lưu không phục, đòi tử thí võ công thì sao?
 - Điều đó nhất định sẽ xảy ra vì Lưu Lệ Quân buộc phải thi triển tuyệt kỹ của Bang Chủ trước sự chứng kiến của đám đệ tử Cái Bang. Nhưng ta tin rằng võ công của Lưu cô nương có thể khắc phục được Trần Bá Lưu... Nhưng có điều Trần Bá Lưu là kẻ nham hiểm khôn lường nên ta muốn nhờ người lên giúp Lưu Lệ Quân một tay...
 - Văn bồi xin sẵn lòng, nhưng gặp Lưu cô nương ở đâu bây giờ?
 - Theo ta bàn với y thì hiện nay việc đầu tiên của Lưu Lệ Quân là phải thông báo cho Trần Bá Lưu và các trưởng lão biết:
- Tín vật đã được tìm thấy, yêu cầu Cái Bang mở đại hội, ngoài ra còn phải mời một số Chương Môn các phái lớn đến tham dự chứng kiến.
- Có một điều khó khăn là hiện nay các môn phái đang liên kết với nhau để đối phó với bọn Thanh Long Bang và một số Chương Môn đã bị hạ độc lần trước không tham gia được. Chỉ có thể cử đệ tử hoặc sư đệ tham gia. Mà ta e rằng bọn chúng cũng đã bị Thanh Long Bang khống chế rồi.
- Tiền bồi! Vậy thì bao giờ có đại hội Cái Bang?

14. Ra Tay Hỗ Trợ

Theo ta dự đoán thì có lẽ cũng sắp sửa rồi... Người hãy lên khỏi đây ngay may ra còn kịp...

- Tiền bồi ! Không lẽ tiền bồi cứ ở đây mãi sao ?
- Hãy mặc ta ! Người đừng có bận tâm đến lão già này làm gì ! Mọi việc trọng đại ta đã giao phó cho Lưu Lệ Quân và người rồi... Ta không còn gì phải phàn nàn nữa... Tiểu tử... Ở phía Tây vực này có một đường thông lên phía trên.. người hãy tìm đến đó...
- Sử bang chủ... Hay là văn bồi đưa bang chủ lên...
- Không cần ! - Sử Văn Long xua tay - Ta biết rằng ta cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Chỉ cần người hứa với ta...

- Sử tiến bối ! Văn bối nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của bang chủ... giúp Lưu cô nương chân chính lại Cái Bang, trả thù cho bang chủ...

- Được rồi !

Sử Văn Long mắt bỗng sáng lên :

- Chu hiền đệ.

Đột nhiên lão đổi cách xưng hô nói một cách âu yếm :

- Lão phu xin đa tạ người... người... người hãy đi đi thôi.

Chu Cẩm Sơn biết cố thuyết phục lão cũng vô ích, gã cảm động nói :

- Bang chủ... Văn bối xin cáo từ. Xin bang chủ hãy bảo trọng, khi nào xong xuôi, trả được thù nhà văn bối sẽ lại xuống đây...

- Người sẽ không thấy ta ở chỗ này nữa đâu. - Sử Văn Long nói. Lão bỗng quay mặt đi rồi nói tiếp một cách cương quyết :

- Tiểu đệ ! Người hãy đi đi !

- Vậy xin bang chủ bảo trọng - Chu Cẩm Sơn nhắc lại. Gã bỗng quay mình rồi quả quyết theo lối Sử Văn Long đã chỉ để tìm đường lên vực.

Đúng như lời Sử Văn Long nói, Chu Cẩm Sơn thấy một khe núi khá lớn trông như một miệng hang. Gã chui vào và cứ theo đường lối quanh co trong núi đi miết. Quả nhiên, đường đi mỗi ngày một lên cao song rất khó đi vì lối đi mỗi lúc một hẹp lại. Có đoạn gã phải bò xuống sát đất mới chui qua được.

Đi thêm một đoạn khá dài nữa ánh sáng bỗng bừng lên chói lòa. Chu Cẩm Sơn mừng rỡ reo lên :

- Ta đã lên khỏi miệng hang rồi !

Ra ngoài gã mới biết bây giờ là giữa trưa, bụng thấy đói liền nhủ thầm:

- Mình muốn trà trộn vào Cái Bang trước hết phải cải trang một chút đã mới có cơ hội dò la tung tích Lưu cô nương được. Nghĩ vậy gã tìm đến một thị trấn gần đó kiếm một bộ quần áo rách rưới mặc vào, lấy ít bùn đất xoa lên mặt.

Chỉ một loáng sau, thấy gã đã y hệt một tên Cái Bang chính thống.

Gã đang đi lang thang trên đường thì bỗng thấy từ xa có mấy tên đệ tử Cái Bang đang tiến tới. Lác đác mới thấy vài tên đệ tử phái khác.

Chu Cẩm Sơn cũng hòa vào người xem chúng đi đâu. Gã nghe một tên nói :

- Cái Bang ta gần đây thật xảy ra lắm chuyện lần trước, Sử bang chủ đã buộc phải rời chức đến bây giờ thì lại nhoi ra cái con nhỏ này đòi mở đại hội, lại còn tự nhận mình mới là đệ tử chân truyền...

- Nhưng thế có gì làm bằng cố không ? - Một gã khác hỏi.

- Có mới lạ chứ ! Á® nói đã gặp Sử bang chủ được bang chủ trao cho gậy Đả Cầu Bổng...

- Lần trước chính Sử bang chủ đã tuyên bố đánh mất cây gậy rồi cơ mà!

Lão lấy đầu ra mà trao cho y...

- Ta làm sao mà biết được... chỉ có điều là... Á® cũng chẳng làm trò trống gì được... Rốt cuộc cũng phải trao lại tín vật cho Trần bang chủ mà thôi.

- Ồ người muốn nói - Gã kia ngáp ngừng hỏi.

- Thì người cũng biết rồi việc gì phải hỏi ta? - Có Đả Cầu Bổng rồi, còn phải biểu diễn võ công tuyệt thế ! Người không thấy lần trước, ngay cả Sử bang chủ cũng bị đả bại dưới tay Trần Bá Lưu hay sao ?

- Thế lẽ ra. Trần bang chủ thua thì sao ?

- Người thật là ngờ ngẩn... - Gã kia có vẻ cáu - Người không tin vào võ công của bang chủ sao ?
- Không phải là đệ không tin nhưng...
- Thôi đừng có nói nữa..

Chu Cẩm Sơn nghe bọn chúng nói chuyện thì mừng thầm. Thì ra chưa mở đại hội, mình lên vừa kịp. Gã giả bộ hỏi một tên đi bên cạnh :

- Sư huynh ! Không biết hôm nào mới tổ chức đại hội nhỉ ?
- Người ở đâu mà lại không biết thế ? - Gã kia nghi ngờ nhìn Chu Cẩm Sơn chòng chọc - Việc này đã thông báo toàn bang rồi mà.
- Đệ không biết là vì mới đi xa về ! - Chu Cẩm Sơn biện bác.
- Thảo nào! - Gã kia tỏ vẻ thông cảm - Chứ toàn bộ các phân đà đều đã được phổ biến, ba hôm nữa thôi...
- Nhưng ! - Chu Cẩm Sơn hơi ngập ngừng. - Đệ cũng không biết lần này tổ chức ở đâu ?

Chu Cẩm Sơn sợ hỏi tiếp sẽ lòi cái đuôi ra nhưng gã kia đâu có để ý gì tới.

Gã làm bộ kể cả nói :

- Thì bọn ta đang tới đó đây này. Người cứ đi theo bọn ta là biết thôi...
- Đa tạ sư huynh - Chu Cẩm Sơn giả bộ nịnh gã - Lần này hẳn là náo nhiệt lắm...
- Dĩ nhiên rồi - Gã kia nói - Chúng ta chắc chắn được rượu thịt no say!

Sáng hôm sau đoàn người đi tới nơi, hóa ra Đại hội lần này Cái Bang vẫn tổ chức ở Kim Sơn trấn... Tuy còn hai hôm nữa mới tới song quang cảnh đã nhộn nhịp vô cùng. Phần đông là đệ tử Cái Bang từ khắp các phân đà, chưa thấy mặt một cao thủ nào thuộc các phái khác.

Lần này Cái Bang tổ chức có khác lần trước, dường như có chuẩn bị rất chu đáo. Nơi diễn ra đại hội không phải ở trang trại của Vương phú gia mà là ở một bãi đất rộng, xung quanh có dựng nhiều nhà rạp lợp có để các đệ tử nghỉ ngơi... Chính giữa có kê một dãy bàn dài hẳn là để dành cho các khách mời của các môn phái khác. Đệ tử Cái Bang thì ở khu ngoài.

Chu Cẩm Sơn trà trộn trong số đệ tử Cái Bang mà không bị ai phát giác hoặc nghi ngờ gì cả. Gã chạy lảng xăng làm bộ thu xếp chỗ này, dọn dẹp chỗ kia... Mấy trưởng lão thấy gã nhanh nhẹn được việc nên cho phép y được gần chỗ các khách quan để tiện sai vặt. Thực ra gã nóng ruột chẳng phải vì công việc mà chỉ muốn tìm Lưu Lệ Quân đã đến chưa. Gã nghĩ :

bọn Thanh Long Bang đã truy đuổi Lưu Lệ Quân chỉ vì muốn đoạt "Thái Cực Đồ", song hiện nay chúng đã biết bí kíp đã bị mình đoạt được thì Lưu cô nương chắc không phải là mục tiêu chính của chúng nên cũng yên tâm phần nào. Chu Cẩm Sơn quyết định không để lộ tung tích để xong xuôi việc này sẽ đến tìm Vương Nhất Minh để làm cho ra lẽ.

15. Cuộc Đấu Dành Ngôi Bang Chủ

Tối sáng mà quần chúng đã tập trung khá đông đủ. Trên dãy bàn ở giữa giành cho các chương môn. Chu Cẩm Sơn thấy toàn là những khuôn mặt lạ, thì ra chương môn các phái như Không Động, Thanh Thành, Côn Luân lần trước bị trúng độc không đi dự nên cử các đệ tử đến thay thế. Chỉ có ghế của chương môn Thiếu Lâm là còn trống không có người ngồi.

Trần Bá Lưu có vẻ sốt ruột, lão nói với Tôn Minh Đạo, đệ tử của phái Thanh Thành.

- Đã quá giờ Thìn rồi mà sao không thấy con nha đầu tới ? Hay là ả sợ không dám đến.
- Sư bá đừng nóng ruột, hãy còn sớm, ả thế nào cũng tới mà !

Phía dưới quần hùng và đám đệ tử nhón nháo cả lên. Có tiếng nói:

- Trần bang chủ ! Bọn tại hạ đói lắm rồi ! Nếu ả không tới coi như cuộc đấu này hủy bỏ, chúng ta chỉ việc tìm ả để đòi lại tìn vật của bọn bang thôi...

- Đúng thế ! - Trần Bá Lưu tươi cười nói - Xin các vị hãy đợi cho một chút...

Lão vừa dứt lời thì bỗng từ xa có một bóng áo xanh xuất hiện, khinh công thật tuyệt vời. Chỉ trong chớp mắt đã tới nơi.

Đó là một thiếu nữ dáng người mảnh mai, tóc bím trái đào, ngang lưng thắt một sợi dây hồng, khuôn mặt ửng đỏ.

Chu Cẩm Sơn suýt thốt ra khỏi miệng :

Lưu Lệ Quân ! Gã hồi hộp trong lòng. Không ngờ chỉ một thời gian ngắn mà võ công của Lưu tiểu muội đã tiến xa chừng này.

Trần Bá Lưu cũng giật mình, một thiếu nữ mặt non choẹt như thế mà đã có một thân pháp bậc thượng thừa thì quả thật không thể coi thường. Lão nghiêm giọng hỏi :

- Thì ra đây là Lưu cô nương phải không ?

- Đúng vậy ! - Thiếu nữ cất tiếng nói - Hôm nay ta đến hơi trễ một chút....

vì còn phải đợi một người....

Trần Bá Lưu nói giọng châm chọc :

- Lão phu thấy hình như cô nương cần có người viện trợ thì phải... Xem ra cô nương chưa đủ tư cách để mời khách đến đây vì chính cô nương phải trả lời lão phu mấy câu hỏi đã....

- Sao y lại không đủ tư cách ?

Một thanh âm từ rất xa cất lên nghe chói tai. Mọi người kinh ngạc vì người phát ra thanh âm đó chưa thấy mà nghe như tiếng nói cất lên ngay bên cạnh vậy.... Chúng tử công phu Thiên Lý Truyền âm của người này luyện đã đến độ tuyệt đỉnh. Chu Cẩm Sơn bỗng thấy một bóng người bay vụt vào, lão thi triển công phu Lạc Nhạn Bình Sa thật không sai vào đâu được.

Trần Bá Lưu bật lên tiến kêu :

- Thần Quang Đạo Nhân !

Mọi người đều giật mình, Thần Quang đạo nhân là một bậc tiền bối võ lâm, cùng thời với Xích Mi lão tổ đã ẩn cư mấy chục năm nay không lộ diện trên giang hồ, khiến giới võ lâm tưởng lão đã tuyệt tích. Chỉ có một người biết lão rất rõ là Chu Cẩm Sơn. Gã trong lòng thắc mắc vô cùng, không hiểu tại sao Lưu Lệ Quân đi cùng lão này.

Thần Quang đạo nhân đưa mắt liếc khắp xung quanh rồi cất tiếng nói :

- Sao ! Lão họ Trần, người không cho ta đến đây hay là.... Thần Quang đạo nhân này muốn tới đâu thì tới, ai ngăn cản được ta ?

Trần Bá Lưu so với lão cũng chỉ vào hàng hậu bối nên nghe Thần Quang đạo nhân nói, y cả sợ vội vàng đáp :

- Không phải thế ! Không phải thế ! Xin đừng có hiểu lầm, tại hạ chỉ hơi ngạc nhiên....

- Hà... Hà... Ta gặp vị cô nương này chỉ là tình cờ thôi... Ta muốn ả đưa ta đi tìm gã tiểu tử họ Chu...

Chu Cẩm Sơn giật mình:

- Lão này tìm mình không hiểu để làm gì... Hay là lão cũng nghe tin mình đã chiếm được bí phổ ?

Gã nghe Trần Bá Lưu nói :

- Có phải tiền bối tìm gã Chu Cẩm Sơn....

- Đúng vậy đấy ! Thực ra không phải là muốn gì ở gã nhưng muốn gã đưa ta đi tìm Xích Mi lão tổ, nhân tiện cô nương đây cũng đang muốn gặp y !

Trần Bá Lưu thở phào nhẹ nhõm, thì ra lão này không phải đến để hỗ trợ cho Lưu Lệ Quân. Trần Bá Lưu nói :

- Tại hạ rất hân hạnh được đón tiếp Thần Quang tiên bối. Xin mời tiên bối ngồi vào chỗ này....

Lão chỉ tay vào chiếc ghế còn bỏ trống dành cho chương môn phái Thiếu Lâm....

- Ta vốn không chịu được cái thói rườm rà kiểu cách. - Thần Quang đạo nhân đáp - Lão phu cũng không ưa bọn tự xưng là danh môn chánh phái các người.... Ta đến đây cốt để chứng kiến Lưu cô nương giải quyết xong chuyện rồi đi...

Lão nói câu này ám chỉ bọn đệ tử các phái chỉ là mạo danh quân tử khiến bọn chúng tím mặt lại. Song thấy Trần Bá Lưu tỏ vẻ kính nể Thần Quang đạo nhân nên không ai dám nói gì cả.

Trần Bá Lưu làm như không để ý đến câu nói móc của Thần Quang đạo nhân, lão quay sang Lưu Lệ Quân rồi nói :

- Lão phu xin hỏi cô nương, cô nương có phải là đệ tử Cái Bang không mà dám thách đấu với lão phu. Thứ hai, đưa cho mọi người xem Tín Vật của Cái Bang là thật hay giả đã !

- Câu thứ nhất ta không trả lời... - Lưu Lệ Quân nghiêm giọng nói - Người thừa biết người nào có gậy Đả Cầu Bồng trong tay, biết được Đả Cầu Bồng Pháp và Giáng Long Thập Bát Chương hiển nhiên người đó phải là Bang Chủ Cái Bang rồi....

Câu "Bang Chủ" Lưu Lệ Quân nhấn mạnh khiến Trần Bá Lưu tức bầm ruột, Lão gằn giọng :

- Được lắm ! Nhưng nếu là bang chủ hẳn võ công phải cao hơn các thuộc hạ ! Có đúng không ?

- Tất nhiên rồi... Nếu cuộc đấu hôm nay ta không thắng được người...

đương nhiên ta sẽ trao lại cho người bảo vật này...

Nói xong Lưu Lệ Quân rút trong người ra một cây gậy bằng ngọc xanh biếc, đưa lên....

Quần hào trở mắt nhìn rồi nhất loạt hô lên:

- Đúng rồi ! Đúng Đả Cầu Bồng rồi, không phải là giả đâu !

Trần Bá Lưu hỏi Lưu Lệ Quân:

- Cô nương, cô lấy được báu vật này ở đâu ?

- Được ta sẽ nói cho người biết !

Rồi cô quay xuống phía dưới đồng dục nói :

- Các đệ tử Cái Bang hãy nghe ta nói đây ! Tín vật này đích thân Sử bang chủ trao lại cho ta...

- Nói láo ! - Trần Bá Lưu quát - Thứ nhất y không phải là Sử bang chủ gì hết, thứ hai y đã chết rồi....

Lão nói câu này biết là lời lẽ nên vội bậm bặt, không ngờ Lưu Lệ Quân hỏi ngay :

- Người thật là tàn ác, hôm nay ta sẽ kể hết chuyện năm xưa của người cho đệ tử Cái Bang nghe.... Người đã định giết Sử bang chủ....

- Người định ngấm máu phun người hay sao ? - Trần Bá Lưu lớn tiếng nạt.

- Nếu không phải thế, sao người lại biết Sử bang chủ đã chết ? - Lưu Lệ Quân vặn lại lão ngay - Người lợi dụng Sử bang chủ bị nội thương đuổi theo phóng chương đánh bang chủ rút xuống vực, không ngờ....

Mọi người ò lên kinh ngạc, một trưởng lão Cái Bang đứng ra nói :

- Cô nương ! Việc này cô nương nói đúng sự thật đấy chứ ?

- Tất nhiên là sự thật rồi ! - Lưu Lệ Quân đáp - Đợi mọi việc xong xuôi, ta sẽ hứa đưa các vị xuống gặp bang chủ... Người vẫn còn sống....

Trần Bá Lưu tức giận quát :

- Con nha đầu kia, ở đâu đến đâu ăn nói loạn ngôn ! Người muốn làm bang chủ trước hết phải thắng được Trần Bá Lưu này đã...

Một trưởng lão Cái Bang đứng ra nói :

- Trần bang chủ ! Chúng ta không nên để mất hòa khí ! Việc đó chúng ta sẽ xem xét lại. Còn bây giờ nếu quả thật Lưu cô nương sử dụng được Đả Cầu Bổng Pháp và Giáng Long Thập Bát Chương thì việc tỉ đấu với bang chủ cũng là đúng luật lệ thôi ! Cũng như lần trước....

Lão không nói ra song ai cũng biết lão ám chỉ việc Trần Bá Lưu lên tỉ đấu với Sử Văn Long Trần Bá Lưu đưa cặp mắt sắc lạnh nhìn lão rồi cười nhạt :

- Trưởng lão nói đúng ! Bây giờ lão nên tuyên bố nếu Lưu cô nương trong lúc thi đấu mà sử dụng võ công của môn phái khác là sai luật, hơn nữa nếu có kẻ khác im trợ cũng coi như thua... Các vị thấy thế nào ? - Trần Bá Lưu nói câu này vì muốn phòng hờ Thần Quang đạo nhân ra tay nên lão chặn trước. Đám trưởng lão Cái Bang đồng thanh nói :

- Bang chủ nói đúng ! Lưu cô nương tính sao ?

- Ta chấp nhận điều luật đó. - Lưu Lệ Quân nói - Còn nữa. - Trần Bá Lưu nói tiếp hẳn học - Cô nương nhớ cho, lúc động thủ thì không có lưu tình đâu đấy.

- Trần bang chủ cứ ra tay tự nhiên, không cần khách sáo...

Chu Cẩm Sơn cố nhích lên phía trước vì gã vẫn lo sợ Lưu Lệ Quân không phải là đối thủ của Trần Bá Lưu. Mặc dù được Sử Văn Long truyền thụ yếu quyết võ công song thời gian lại quá ngắn, và Trần Bá Lưu lại là một cao thủ thượng thặng.

Gã nghe Trần Bá Lưu ở trên cổ giọng nói :

- Lưu cô nương, lão phu đã sẵn sàng.

Trần Bá Lưu nói xong, hai chân lão đan ngang, tay đưa thẳng lên sử chiêu "Long Đề Nhật Nguyệt"- một thế võ vừa "thủ" lại vừa "công" rất lợi hại. Dù muốn dù không, lão cũng là một bậc tiền bối ra tay trước sợ mọi người chê cười. Lưu Lệ Quân cũng đưa song chưởng lên, qua trái sử dụng chiêu "Liên Chương ém Dương", một đòn đánh vào bụng, một đòn đánh vào mặt của đối phương. Trần Bá Lưu biến chiêu rất nhanh, lão khẽ nghiêng người qua một bên, hai tay bồng khép lại ra chiêu "Ô Long Nhập Tinh" nhằm đánh vào huyệt "Thần khuyết" ở bụng Lưu Lệ Quân. Đây là một trong chín tuyệt chiêu của Cái Bang quyền pháp vốn biến hóa từ Thiếu Lâm quyền mà ra. Lão vận kinh vào đầu ngón tay khiến các khớp xương kêu lên răng rắc chứng tỏ lão chẳng có nề vì Lưu Lệ Quân chút nào, cốt giải quyết cho mau lẹ. Lưu Lệ Quân tuy được Sử Văn Long truyền thụ võ công cho nhưng gã Trần Bá Lưu ra tay quá mạnh, dù chiêu này cô đã biết song Trần Bá Lưu là một cao thủ bậc nhất nên ra đòn không phải tầm thường. Lưu Lệ Quân không ngờ mới có hai chiêu mà lão đã làm cô phải lúng túng , nên buộc phải nhảy lùi ra phía sau hai bước, hiển nhiên Trần Bá Lưu đã chiếm thượng phong.

Chu Cẩm Sơn thấy Lưu Lệ Quân có phần kém thế thì lo ngại vô cùng. Gã quan sát hai bên qua lại thêm hai chiêu thì rõ ràng quyền pháp của Trần Bá Lưu lợi hại hơn nhiều. Mấy quyền đánh ra đều kèm theo chưởng khí rít lên vù vù bao vây Lưu Lệ Quân rất chặt khiến cô không sao xoay trở được. Chu Cẩm Sơn đã học Bát Nhã Thần Quyền nên gã đã lĩnh hội được những bí quyết khi giao đấu vì Bát Nhã Quyền là một công phu bao hàm tất cả những tinh hoa của các phái. Gã nhanh chóng nhận ra chỗ yếu của Lưu Lệ Quân song không sao chỉ điểm cho cô được gã đang băn khoăn thì bỗng thấy Thần Quang đạo nhân chau mày, lão thấy Thần Quang đạo nhân chau mày, lão phẩy tay một cái, một luồng kinh lực mạnh mẽ xô ra ngăn cản quyền của Trần Bá Lưu. Thần Quang đạo nhân nói :

- Xem ra các người thi đấu không đúng rồi ! Hãy dừng tay !

Trần Bá Lưu tức giận khôn tả, lão tin rằng chỉ cần vài chiêu nữa là sẽ chế phục được Lưu Lệ Quân. Bỗng nhiên bị Thần Quang đạo nhân ngăn trở làm sao lão không nổi giận, lão quát to :

- Thần Quang đạo nhân ! Không đúng là làm sao ! Chính người đã vi phạm luật đầu định cứu nguy cho ả phải không ?

Thần Quang đạo nhân cất tiếng cười lớn, lão nói :

- Ta thấy vị cô nương này có vẻ không biết quyền pháp của Cái Bang thì phải. Hình như thị sử dụng võ công của môn phái khác, ta e lão Trần thua mất!

- Người nói bậy ! - Trần Bá Lưu nổi giận. Thị gần sắp thua tới nơi rồi, người định tìm cách hoãn binh chăng ?

- Trần bang chủ đừng có nổi nóng lên như thế ! Thần Quang đạo nhân nói - Bởi vì ta thấy quyền pháp của Cái Bang từ tốn mà không chậm chạp, có gần mà vẫn bao hàm đòn xa, rộng rãi mà không chặt hẹp vô trung thì sinh hữu lực cô nương này....

Chu Cẩm Sơn cả mừng. Gã hiểu ý Thần Quang đạo nhân vờ bày ra cách này để chỉ điểm cho Lưu Lệ Quân. Lưu Lệ Quân vốn tinh ý nên làm bộ nói :

- Nếu tiền bối nghi ngờ võ công của tiểu nữ thì cứ hỏi Trần bang chủ đây xem có phải hơn không ?

Hai người đối qua lại làm Trần Bá Lưu không hiểu ra chỗ dụng ý. Lão tức giận nói :

- Nha đầu kia, ta cho phép người dở bất kỳ tà thuật gì ra cũng được người cũng không thoát khỏi tay ta đâu...

Lão dứt lời liền xông vào tấn công Lưu Lệ Quân mười mấy chiêu liền, chiêu nào cũng ác hiểm... lão liên tục thay đổi bộ vị hòng làm Lưu Lệ Quân khó lòng chống đỡ.

Lưu Lệ Quân đã lấy lại bình tĩnh, cô biết nội lực của Trần Bá Lưu vô cùng sung mãn, quyền thuật lại tinh thông hơn, nếu mình cũng theo lão thì tất nhiên nhanh chóng thảm bại, nên thay đổi đấu pháp. Lưu Lệ Quân chủ yếu giữ gìn môn hộ cho kín đáo để chờ dịp phản công.

Quả nhiên đánh mấy chục chiêu nữa Trần Bá Lưu thấy không hạ được Lưu Lệ Quân thì nóng ruột vô cùng. Lão thấy Lưu Lệ Quân toàn tránh né không chịu tiếp chiêu của mình thì biết nội lực của Lưu Lệ Quân còn kém rất xa... nên huy động song chưởng uy hiếp rất chặt chẽ.

Đám đệ tử Cái Bang thấy mặt thiếu nữ xinh đẹp, trẻ tuổi mà cầm cự được với Trần Bá Lưu hơn mấy chục chiêu thì quên mất cô là đối thủ của bang chủ, hứng chí hò tán thưởng. Bọn đệ tử các môn phái khác cũng rất làm kinh ngạc, không hiểu tại sao võ công của Lưu Lệ Quân lại cao siêu đến thế...

Bỗng Trần Bá Lưu quát to :

- Nha đầu, hãy coi chừng đấy.

Lão xòe tay ra như nắm cái mồi cau chụp vào cổ họng của Lưu Lệ Quân.

Chiêu này gọi là "Vân Thủ Ưng Trảo", đối phương dù có mình đồng da sắt mà trúng đòn này tất cũng phải gãy cổ mà chết. Lưu Lệ Quân thấy lão sử dụng chiêu này thì lại mừng thầm.

- Đây là một chiêu hiểm ác chống đỡ rất khó nhưng lại có nhiều điểm yếu rất khó phòng thủ khi đối phương phản công. Lưu Lệ Quân ra chiêu "Linh Miêu Bộ Thủ" một chiêu thức rất tầm thường song hóa giải chiêu này thì rất hiệu nghiệm. Người cô khê xoay đỡ một vòng, ngũ trảo của Trần Bá Lưu chỉ đánh xoạt qua vai. Lập tức, chân phải của Lưu Lệ Quân tung lên thật đẹp mắt uyển chuyển như đang múa vậy, nhằm huyệt "Thiên Xứ" nằm cách rốn hơn tấc.

Chiêu này thật ra không phải là quyền pháp của Cái Bang song không ai có thể phát giác được. Đó là một tuyệt kỹ của Tư Mã Lăng dạy cho Lưu Lệ Quân có tên gọi là "Lý Ngũ Tụ Thoái".

Trần Bá Lưu cả sợ thấy năm ngón tay của lão chụp vào khoảng không thì biết là nguy, tạm thu tay về thì đã thấy chân phải của Lưu Lệ Quân tung lên.

Lão chẳng còn cách nào khác để chống được, chỉ kịp nghiêng mình chịu một cước vào sườn. Bình một tiếng, Trần Bá Lưu thấy toàn thân đau nhức như bị một cái chùy sắt giáng vào người. Lão kinh hoàng, không ngờ nội lực của Lưu Lệ Quân lại ghê gớm như thế. Cũng may, lão đã kịp vận khí hộ thân, nhưng cú đá cũng đủ làm Trần Bá Lưu loạng choạng lùi về phía sau bốn năm bước.

- Hay quá ! Hay quá !

Thần Quang đạo nhân tỏ vẻ hài lòng thốt lên. Lão nghĩ bụng thầm khen Lưu Lệ Quân, chỉ cần chỉ điểm sơ sài mà đã hiểu ý của lão. Đám đệ tử Cái Bang thì thần thờ nửa mừng nửa vui, không biết thái độ ra sao cho phải. Còn đám đại đệ tử mấy môn phái thì nhăn mặt, tỏ ý tức giận.

Lưu Lệ Quân đứng nhìn Trần Bá Lưu rồi cười hỏi :

- Thế nào ? Trần lão bá, người đã chịu thua bốn cô nương này sao?

- Người.... Người ! - Trần Bá Lưu tức giận không thốt nên lời - Người đừng có vội hí hửng, ta còn muốn lãnh giáo vài đường côn pháp đả cầu của người nữa.

- Được lắm - Lưu Lệ Quân nói rồi lấy một cây gậy của một trưởng lão Cái Bang đứng gần đó - Xin trưởng lão vui lòng cho tiểu nữ mượn cây gậy này một lát.

- Cô nương cứ tự nhiên. - Lão già bầy túi đáp.

Trần bang chủ cũng lấy một cây gậy bằng sắt rất nặng. Chu Cẩm Sơn chợt dạ nghĩ thầm :

- Không khéo Lưu cô nương nguy! Trần Bá Lưu ý mình nội lực thâm hậu sử dụng côn sắt một loại vũ khí rất nặng trợn, e rằng...

Gã chợt thấy Thần Quang đạo nhân nói :

- Trần bang chủ dùng vũ khí này không hiểu có y chiếm phần tiện nghi không ?

- Tại sao lão cứ hay mở miệng vào việc người khác. - Trần Bá Lưu nổi giận - Đã gọi là giao đấu thì muốn dùng vũ khí gì mà chẳng được ?

- Ta lo cho Trần bang chủ mà thôi.... - Thần Quang đạo nhân mỉm cười - Binh khí của Trần bang chủ quá nặng nề nên mau tổn sức, lại không thuận lợi cho việc cận chiến. Giả tỷ vị cô nương kia sử dụng sự biến hóa, lại đánh gần mà không đánh xa, tránh né không chịu đựng vào vũ khí của người thì người tính đối phó bằng cách nào !

Tôn Minh Đạo, đại đệ tử của phái Thanh Thành cùng Vương Hồng Văn đại đệ tử của phái Không Động cùng mấy tên khác nháo lên phản đối:

- Thần Quang đạo nhân ! Thế là không công bằng, người định làm cái trò gì đấy hả ?

Ồ bọn chúng muốn nói Thần Quang đạo nhân giả bộ đối đáp với Trần Bá Lưu để ngầm chỉ điểm cho Lưu Lệ Quân.

- Ta chẳng có ý gì hết ! - Thần Quang đạo nhân thủng thẳng trả lời - Các người đừng có gây sự với lão.

- Được lắm ! - Mấy gã kia gầm lên - Đợi xong xuôi bọn ta sẽ tính với người.

Trần Bá Lưu cầm gậy sắt bằng một tay, hiển nhiên tỷ lực của lão cũng không phải tầm thường lão nhằm người Lưu Lệ Quân quét ngang một cái sử dụng chiêu "Mã Phục Qui Lãng" Cây côn nặng như thế mà bay vun vút đi nhẹ nhàng, khình phong phát ra ghê người....

Lưu Lệ Quân hiểu ý Thần Quang đạo nhân muốn chỉ bảo cho cô nên không dám chống đỡ. Chỉ thấy lướt tới, chân phải điểm nhẹ xuống đất ra chiêu "Đào Hoa Lưu Thủy", đầu gậy đã nhắm vào ngực Trần Bá Lưu.

Tay tả Trần Bá Lưu vươn ra chụp lấy đầu gậy của Lưu Lệ Quân, lão thu cây côn sắt về rồi điểm nhanh vào đùi Lưu Lệ Quân nơi huyệt Ngọc Thê trên đầu gối mấy tấc. Công phu điểm huyệt bằng một vật nặng như thế quả là trên đời hiếm có. Thế này có tên gọi là "Điểm Thủy Thanh Đình" Quân hào thấy Trần Bá Lưu ra tay, mỗi tay một sử một chiêu khác nhau thì ô lên khâm phục, đồng thời cũng lo thay cho Lưu Lệ Quân khó tránh được chiêu này.

Không ngờ, Lưu Lệ Quân đã biết trước Trần Bá Lưu lợi hại nên đã đề phòng trước, chiêu Đào Hoa Lưu Thủy chỉ là một hư chiêu nên đầu gậy mới đưa ra nửa chừng đã thu về. Lưu Lệ Quân nhảy lên cao tránh cây côn của Trần Bá Lưu, thi triển thân pháp Bạch Hạc Xung Thiên, một tuyệt kỹ khi sử dụng gậy đánh chó. đầu gậy từ trên cao đánh xuống theo thế Thái Sơn Áp Đỉnh nhằm vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu của Trần Bá Lưu.

Hai bên giao đấu gần năm chục chiêu cục diện vẫn cân bằng, Lưu Lệ Quân sử dụng tinh thông đường Đả Cầu Bổng Pháp đánh trên, quét dưới mau lẹ vô cùng khiến Trần Bá Lưu chống đỡ khá vất vả, Lưu Lệ Quân tuyệt đối tránh không để binh khí của mình chạm vào cây côn sắt của Trần Bá Lưu, cô biết chỉ cần đỡ một gậy là đủ nguy đến tính mạng rồi.

Trần Bá Lưu càng đánh càng sốt ruột. Cây côn sắt mỗi lúc trở nên nặng nề càng khó xoay trở. Hơi thở của lão tỏ ra gấp gáp. Gã nghĩ bụng :

- Con nha đầu này đã học hết chân truyền của Sử Văn Long rồi, ta đánh mãi e rằng bất lợi, phải dùng độc thủ mới xong.

Lão vận cây côn sắt dấn mạnh từ trên xuống chênh chếch từ phải qua trái. Đây là chiêu thứ trong Đả Cầu Bổng Pháp có tên gọi là Hồi Cung Liên Đả, lão vận hết kinh lực vào cánh tay nên đòn ra nhanh không thể tả.

Theo cách thông thường, Lưu Lệ Quân phải bước lên hai bước để tránh chiêu này rồi ra chiêu Bắc Phong Xung Nhạn và như thế lão sẽ có cách hạ đối phương ngay lập tức.

Đúng như lão dự đoán, Lưu Lệ Quân bỗng thấy cây côn của Trần Bá Lưu đánh xéo xuống kinh lực bỗng mạnh không thể tả thì cũng đoán ra lão có âm mưu gì đây. Lưu Lệ Quân buộc phải tiến lên ra chiêu Bắc Phong Xung Nhạn đánh vào ngực lão để giải vây.

Trần Bá Lưu mừng thầm, tay tả lão đang thu trước ngực bỗng đột ngột phóng ra như hổ vồ mồi. Năm ngón tay xò ra như vuốt chim ưng ra chiêu Như Lai Bách Phiến chộp vào mặt Lưu Lệ Quân... bị trúng đòn này thì đá cũng bị bóp nát vụn chứ nói gì đến xương thịt con người. Cùng lúc những yếu huyết trên mặt đều có uy hiếp đó là các huyết Đổng Tử Liêu, Nhi Môn, Hạ Quan, Ngự Yếu và Ngoại Minh.

- Nguy tai - Chu Cẩm Sơn phía dưới la thầm. Gã biết chắc Lưu Lệ Quân không sao tránh được khỏi chiêu này vì Trần Bá Lưu ra tay quá ác độc. Trong lúc cấp thời gã vận Bát Nhã Thần Chưởng rồi sử dụng tuyệt kỹ Phích Không Chưởng đánh nhẹ vào chân Lưu Lệ Quân.

Lưu Lệ Quân mười phần chắc chết bỗng nhiên thấy đôi chân mình hình như có ai đẩy đi một cái. Người cô bỗng lạng đi sang phải thật đẹp mắt trông lại giống như đang sử dụng chiêu Thương Tử Xuy Tiểu, một công phu thượng thừa. Diễn biến này không ai có thể phát giác ra nổi vì chưởng lực của Chu Cẩm Sơn luyện đã tới mức thu phát tùy ý muốn, lại có thể tập trung sức mạnh vào một điểm nhỏ như con ruồi. Vì thế mọi người xung quanh tuyệt nhiên không thấy gì khác là chỉ thấy người Lưu Lệ Quân lạng đi một cách tài tình.

Ngay cả Thần Quang đạo nhân cũng phải trở mắt ra không ngờ Lưu Lệ Quân lại có thể làm được như thế - Hảo bộ pháp ! Hảo bộ pháp ! - Mấy chục tên đều la lớn khâm phục.

Phía trên, Lưu Lệ Quân chẳng hiểu gì cả, người bỗng dịch sang phải rồi Ngũ Trảo của Trần Bá Lưu chộp hụt đánh vù qua mạn tai. Bất cứ cao thủ nào cũng không bỏ lỡ cơ hội đó. Bởi vì Trần Bá Lưu ra đòn này là một tuyệt chiêu nên không cơ thể để đối phương chết, hoặc mình chết. Không may cho lão, lão đã rơi vào trường hợp thứ hai.

Bóp một cái cây gậy của Lưu Lệ Quân giáng ngay vào mặt của Trần Bá Lưu. Cô vốn không có bụng giết lão song chính Trần Bá Lưu đã sử dụng hết nội lực xô người ra nên cú đánh rất mạnh, máu tuôn ra đầy mặt. Trần Bá Lưu ngã vật xuống nền đất.

Ngay lúc ấy, bốn vị trưởng lão Cái Bang đồng loạt bước ra đứng trước mặt Lưu Lệ Quân vòng tay cung kính nói:

- Thuộc hạ xin chúc mừng Tân bang chủ.

- Xin các vị đừng có khách xáothể ! - Lưu Lệ Quân đáp - Thực ra ta không muốn nhận chức vụ này chẳng qua là do sự ủy thác của Sử bang chủ đang bị thương thể trầm trọng tại Ngọc Long Sơn do bị Trần Bá Lưu ám hại. Ta chỉ muốn thay mặt Sử bang chủ kể lại cho các đệ tử Cái Bang nghe Trần Bá Lưu đã bị giáo chủ Thanh Long Bang thu phục hồng âm mưu sử dụng lực lượng Cái Bang vào những mưu mô mờ ám. Nên hôm nay... ta thay mặt bang chủ thanh lọc môn hộ thôi.... Các vị hãy bầu người khác.

Bốn vị trưởng lão kinh ngạc không ngờ Trần Bá Lưu lại là người của Thanh Long Bang. Một lão nói :

- Thì ra, việc đầu độc lần trước là do Trần Bá Lưu chủ trương ! Chứ không phải Chu Cẩm Sơn và.... - Lão im bật không nói tiếp.

- Phải - Lưu Lệ Quân nói - Việc đồn đại ra giang hồ là do Chu Cẩm Sơn thiếu hiệp và ta là sai sự thật... Bây giờ không tin các vị đợi Trần Bá Lưu tỉnh lại thì sẽ hỏi thì biết.

Bọn đệ tử mấy phái Không Động, Côn Luân, Thanh Thành đều hết sức ngạc nhiên, hỏi xen vào :

- Cô nương ! Nếu vụ này có thật thì bọn tại hạ xin cô nương thứ lỗi.

Không biết trong môn giáo của bọn tại hạ có người nào đã gia nhập Thanh Long Bang hay chưa ?

- Ta tin rằng có... - Lưu Lệ Quân nói - Trong phái Côn Luân....

Lưu Lệ Quân bỗng im lặng không nói nữa.... Dù sao đây cũng là một việc hết sức tế nhị không nên nói ra trước chỗ đông người. Chính cô đã thấy gã họ Hàn ở phái Côn Luân có giao du với bọn Thanh Long Bang.

Đột nhiên bốn vị trưởng lão đồng thanh nói:

- Lưu cô nương ! Bọn thuộc hạ đề nghị cô nương một việc. Võ công cô nương thật là cao siêu, quả đích thực được Sử bang chủ truyền thụ không còn nghi ngờ gì nữa. Ở bốn bang không còn ai có thể địch nổi cô nương nữa vậy chức vụ bang chủ xin cô nương vui lòng đảm đương cho...

- Các vị nên chọn một trong số các trưởng lão... - Lưu Lệ Quân nói.

- Không được ! Việc chỉ định này đích thân Sử bang chủ quyết định ! Cô nương đã nhận lời không lẽ lại chối khước.... Bọn thuộc hạ nhất định không đảm nhận.

Bỗng ở phía dưới một tiếng nói cất lên rồi một bóng người nhảy đứng ngay trước mặt Lưu Lệ Quân rồi vừa cười vừa nói:

- Tại hạ kính chào Lưu bang chủ.

Lưu Lệ Quân kinh ngạc nhìn xem là ai rồi bỗng reo lên vui sướng :

- Chu ca... Chu ca.... Tiểu huynh ở đâu mọc ra vậy, sao lại ăn mặc theo lối đệ tử Cái Bang thế này...

- Tiểu tử ! - Thần Quang đạo nhân cũng vui vẻ nói - Người đã luyện được võ công thượng thừa nên coi khinh lão phu không thèm đến xía gì đến có phải không ? Ta cũng đang định tìm người đây !

- Tiền bối ! Không phải thế đâu ! - Chu Cẩm Sơn nói - Mọi sự cũng là lão tiền bối nên văn bối mới được ngày hôm nay.

- Ta đâu có thực lòng giúp người ! - Thần Quang đạo nhân đáp - Người là kẻ thắng cuộc đó mà !.... Nguyên do là chỉ tại cái lão ma đầu Xích Mi lão tổ nghĩa huynh của người bày trò nên ta mới thua cuộc, ta muốn nhờ người đưa đi tìm lão để tỉ thí võ công để rửa hận đây !

- Tiền bối, việc đó chỉ là nghĩa huynh muốn giúp văn bối chữa bệnh mà thôi. Đó là hảo ý không phải là muốn cướp đoạt.

- Ta không cần biết hảo ý hay bất hảo ý ! - Thần Quang đạo nhân của mà nói - Ta biết công phu người bây giờ cũng hơn ta nhiều song chỉ muốn gặp lão ma đầu nói chuyện phải trái....

Chu Cẩm Sơn biết Thần Quang đạo nhân bản tính cổ quái song rất ngay thẳng nên mỉm cười nói :

- Tiền bối, văn bối xong công việc nhất định đưa tiền bối đi gặp nghĩa huynh.

Lưu Lệ Quân thấy Chu Cẩm Sơn xuất hiện thì mừng quýnh lên. Cô quên mất hiện giờ địa vị mình là một bang chủ một ban lớn cứ nhìn gã ra chiêu quyến luyến - Chu ca ! Lần này nhất định tiểu muội sẽ không rời Chu ca nửa bước.

- Tiểu muội bây giờ là một bang chủ, tiểu nhân đầu dám... - Chu Cẩm Sơn nói đùa. Không ngờ Lưu Lệ Quân lại cho là thật, cặp mắt đỏ hoe, cô giận dỗi nói :

- Chu ca, huynh đã quên lời hứa với Tư Mã đại ca rồi sao?

- Nhớ chứ ! - Chu Cẩm Sơn đáp - Tiểu huynh lần trước đã hứa trước mặt Tư Mã Lăng sẽ chăm sóc cho tiểu muội. Nhưng bây giờ...

Gã định nói đùa nữa song thấy trước mặt quần hào, chuyện nam nữ bỡn cợt không tiện nên nghiêm sắc mặt lại nói :

- Lưu cô nương, Trần Bá Lưu tuy tội ác đã nhiều song lão cũng chỉ bị người ta sai khiến mà thôi ! Dù sao cũng nên xem xét vết thương cho lão.

Lưu Lệ Quân gật đầu khen, phần Chu Cẩm Sơn cuối xuống nhìn vết thương trên mặt lão. Tuy máu ra rất nhiều song còn có cơ cứu chữa được. Gã đặt tay vào huyệt Thần Đường rồi truyền nội lực thượng thừa vào người lão.

Một khắc sau mặt Trần Bá Lưu đã có sinh khí, lão chỉ chớp chớp cặp mắt rồi lơ lơ nhìn xem người đang vận công chữa trị cho mình và lắp bắp nói :

- Người.... Người là ai.... mà...

Lưu Lệ Quân nói :

- Trần Bá Lưu ! Người đang truyền cho lão chân khí là Chu Cẩm Sơn đấy....

- Chu... Cẩm... Sơn... - Trần Bá Lưu nói rung, lão thấy một luồng nhiệt khí ào ào như thác đổ tuôn vào người thì cảm thấy khoan khoái vô cùng. Lão cố gắng thốt ra - Nội... lực... thiếu.... hiệp... đã ở mức cao siêu... như vậy sao ?

Ta... ta....

- Trần lão bá... người đừng nói nữa mà hao tổn nội lực.... cứ nằm yên....

Một lát sau, đột nhiên cặp mắt Trần Bá Lưu trợn lên. Lão nói :

- Các.... vị..... hãy rời.... khỏi đây.... mau...

- Sao vậy ? - Lưu Lệ Quân hỏi.

- Mau lên.... đừng....

Thần Quang đạo nhân cau mày nói :

- Lão Trần đã nói như vậy hẳn là có duyên cớ chi đây ! Chúng ta cứ làm theo lời lão....

Lưu Lệ Quân bèn cất tiếng nói thật lớn đủ cho mọi người đều nghe thấy :

- Các vị, Trần Bá Lưu khuyên chúng ta hãy rời khỏi đây mau....

Chu Cẩm Sơn bế thốc Trần Bá Lưu lên vai rồi bảo :

- Tiểu muội, chúng ta đi thôi.

Quần hùng lục tục xô nhau chạy khỏi khu đất trống. Mọi người chưa thoát ra hết bỗng một tiếng nổ kinh hồn phát lên. Lúc ấy Chu Cẩm Sơn, Thần Quang đạo nhân cùng Lưu Lệ Quân và đám cao thủ đã chạy khá xa đều quay lại nhìn thấy mấy chục xác chết tiếng nổ hất tung lên cao như những con nhái thì ai thấy đều giật mình.

Lưu Lệ Quân nói :

- Thì ra, bọn chúng âm mưu giết hết các cao thủ ở đây. Nếu Trần Bá Lưu không nói ra thì....

Ai nghe thấy cũng rùng mình lè lưỡi. Bốn vị trưởng lão bây giờ mới hoàn toàn tin câu chuyện của Lưu Lệ Quân nói là thật. Lão già tóc bạc, thuộc hàng bảy túi bước lại gần Trần Bá Lưu lúc đó hơi hơi tỉnh rồi quát to:

- Tên phản bội ! Không ngờ ngươi đã tâm bán rẻ Cái Bang cho bọn ma đầu. Gã giáo chủ Thanh Long Bang là ai ? Nói mau !

Trần Bá Lưu đưa cặp mắt thất thần nhìn lão, môi mấp máy những gì không rõ. Chu Cẩm Sơn ghé sát tai vào miệng lão một lúc rồi ngẩng lên nói :

- Hình như lão nói... chữ Thiếu Lâm thì phải ! Không hiểu là có ý gì !

Mọi người định hỏi lại Trần Bá Lưu thì đột nhiên có tiếng reo hò vang dội xung quanh. Thì ra quần hùng đã bị bao vây.... Cách họ không xa, một rừng cao thủ cả trăm tên mặc đồ đen xuất hiện...

16. Cuộc Chạm Trán Lần Thứ Nhất

Mấy tên đệ tử các phái khác lo sợ kêu lên :

- Bọn Thanh Long Bang ! Chúng ta nguy rồi !

Quả nhiên rừng người phía trước đúng là bọn Thanh Long Bang, chúng không reo hò nhưng đứng bao vây có hàng lối hăng hái. Đứng đầu bọn chúng là năm tên chính là Ngũ Đại Đàn Chủ, võ công vào loại bậc nhất.

Chu Cẩm Sơn nói với mọi người :

- Các vị coi chừng, bọn này võ công rất cao, trong số đó hiển nhiên có Du Tiểu Phụng, một nhân vật sử dụng độc rất lợi hại, chúng ta phải cẩn thận mới được.

Thần Quang đạo nhân chẳng to vẻ lo ngại cả. Lão nói :

- Lão phu mấy chục năm không ra giang hồ bữa nay có dịp thử sức chút xíu cũng là một dịp hay...

Lão vừa nói xong, đột nhiên ở phía bọn Thanh Long Bang, một gã cao lớn, một trong tứ đại đàn chủ bước lên, rồi cất tiếng nói, thanh âm vô cùng mạnh mẽ :

- Các ngươi ! Hôm nay chúng ta bao vây chặt chẽ rồi, con kiến cũng không thoát được.... biết điều bó gối chịu trời để giáo chủ ta phát lạc thì may ra còn bảo toàn mạng sống, còn nếu không thì bọn ta quyết không dung tình.

Chu Cẩm Sơn thấy gã phô trương nội lực định uy hiếp quần hùng thì nổi giận nói :

- Bọn Thanh Long Bang kia, bọn ta với các ngươi không thù không oán, mà tại sao các ngươi cứ cố tình gây sự... Tội ác của các ngươi bọn ta còn chưa lý giải đến....

- Hà ! Hà ! - Gã đàn chủ cười lớn. - Chu Cẩm Sơn mới ngày nào ngươi hãy còn là một thằng nhóc miệng còn hơi sữa, nhờ ăn trộm được bí kíp đã dám lên nạt nộ bọn ta. Khôn ngoan thì đưa bí phổ ra đây...

- Đùng có nhiều lời, bọn giặc cỏ này coi ai không ra gì cả. - Thần Quang đạo nhân tức giận quát vang. - Chu Tiểu Sơn chúng ta động thủ đi thôi.

Lão nói xong đã nhảy vọt lên trước phóng chưởng đánh ra. Gã tổng đàn chủ vội đưa song chưởng lên chống đỡ, chỉ nghe "bình" một tiếng, gã đã bị đánh bật về sau ba bốn bước mà vẫn chưa đứng vững được mặt xanh lè. Còn Thần Quang đạo nhân vẫn đứng yên chỗ cũ sắc mặt không hề thay đổi...

Gã tổng đàn chủ hét to :

- Các anh em ! Lão già này lợi hại lắm, chúng ta liên thủ chống lại bọn chúng.

Lập tức, mấy chục cao thủ với hai gã đàn chủ bao vây Thần Quang đạo nhân lại. Chu Cẩm Sơn nói với Lưu Lệ Quân và bọn cao thủ mấy môn phái - Chúng ta không thể bao vệ cho Trần lão bá được, hãy chia nhau phá vòng vây đi thôi.

Gã cùng Lưu Lệ Quân xông lên. Du Tiểu Phụng và một gã đàn chủ khác bay ra chặn lại, đồng thời bọn đệ tử cũng ủa tới, rồi một rừng gươm đao vung lên tua tủa nhằm hai người chém loạn xa. Chu Cẩm Sơn thi triển Cửu Cung Bộ Pháp, tay gạt, chân đá chỉ một loáng cả chục tên đã bị đánh gục.... Bọn Thanh Long Bang thấy Chu Cẩm Sơn quá lợi hại thì càng bao vây chặt hơn.

Chu Cẩm Sơn thấy lão đà chủ quát mắng om sòm :

- Bọn bay, lũ đệ tử mấy môn phái khác kia, tha cho chúng, tập trung giết mấy tên này cho ta !

Lão nói rồi trở tay về phía Chu Cẩm Sơn, Lưu Lệ Quân và Thần Quang đạo nhân. Bốn gã cao thủ mặc đồ chên cưỡi ngựa vung đoản đao chạy về phía chàng.

Một gã lớn tiếng nói :

- Tại hạ Lý Tuấn nghênh tiếp thiếu hiệp.

Gã vừa dứt lời đã bị Chu Cẩm Sơn cho một cước vào ngực té nhào xuống ngựa. Gã phía bên phải tức thì vung chém tạt ngang, Chu Cẩm Sơn nghiêng người, xoay cổ tay ra chiêu "Kim Bách Trảo" bóp vào cổ tay gã, lập tức thanh đao rời khỏi tay rớt xuống đất, xương gãy nát vụn. Một tên phía sau dùng cương tiến quật vào người chàng. Chu Cẩm Sơn co chân phải đá ngược về phía sau thi triển tuyệt kỹ Thiển Lý Độc Hành đá vào cẳng chân gã, tay trái ra chiêu cầm nã Không Thủ Đoạt Bạch thoăn thoắt một cái đã cầm gọn cây cương tiến của gã trong tay. Một gã khác, từ phía trước xông lên hô lớn :

- Tại hạ là....

Gã chưa kịp nói tên đã thấy cây cương tiến bay vọt tới như một con rắn, đây là chiêu thứ trong Bát Nhã Quyền Pháp gọi là Đường Quang Chiết Liễu, cây cương tiến quấn mấy vòng cổ gã xiết chặt lại như một cái đai bằng sắt khiến gã chỉ kịp kêu lên ằng ặc mấy tiếng rồi lăn nhào xuống đất.

Bên kia, hai gã đàn chủ cùng mấy tên cao thủ bao vây Thần Quang đạo nhân nhưng vẫn không chiếm được thượng phong. Võ công lão vô cùng lợi hại, mấy quyền đánh ra lại có một tiếng "óí" kinh hoàng rồi một thân hình ngã nhào xuống. Tuy nhiên, võ công của bốn gã đàn chủ thuộc loại rất cao cường lại thêm thủ hạ mỗi lúc một kéo đến đông như kiến, nên vòng vây không hề được nới rộng.

Chu Cẩm Sơn thấy bọn Thanh Long Bang liều chết cứ lăn xả vào dường như không biết sợ là gì thì thấy làm lạ. Gã nói với Thần Quang đạo nhân :

- Tiền bối chúng ta phải phóng chưởng thì mới mong ra khỏi được chỗ này - Đúng đấy. - Thần Quang đạo nhân đáp.

Chu Cẩm Sơn biết Bát Nhã thần chưởng vô cùng lợi hại nên chàng chỉ vận có bốn thành công lực sử dụng chiêu thứ nhất của Bát Nhã Thần Chưởng là Lập Chưởng Đồ Long đánh ra. Thần Quang đạo nhân cũng sử dụng Long Hình Bát Quái Chưởng còn Lưu Lệ Quân sử dụng chiêu thứ bảy trong Giáng Long Thập Bát Chưởng là Kháng Long Hữu Hối.

Ba luồng chưởng kính cương như khác nhau hòa vào nhau tạo nên một tiếng ầm ĩ như sấm rền xác người bị bắn tung lên cao như đất đá còn phía Chu Cẩm Sơn, bọn Thanh Long Bang chết vẫn còn giữ nguyên tư thế đang động thủ chỉ có điều một lúc sau, mới ngã xuống như đồng gạch vụn.

Thật là kinh hoàng ! Những tên còn lại vội lùi về phía sau mắt trợn trừng khiếp đảm. Bốn gã đàn chủ cũng bị nội thương đang cố gắng vận công điều tức.

Duy nhất có một lão già phía sau có vẻ như chưa hề hấn gì.

Chu Cẩm Sơn bỗng nghe Du Tiểu Phụng nói với lão già :

- Phó giáo chủ, chúng ta....

"Thì ra lão là người đứng hàng thứ hai trong Thanh Long Bang, thảo nào võ công lão cao như vậy." - Chu Cẩm Sơn thầm nghĩ. Gã bỗng thấy lão già phẩy tay một cái ra hiệu cho Du Tiểu Phụng cái gì đó. Từ trong ống tay áo của Du Tiểu Phụng, một quả cầu nhỏ bay ra.

Thần Quang đạo nhân vốn lịch duyệt giang hồ, lão hiểu ngay nên quát to:

- Trái nổ có chất độc, tản ra mau !

Chu Cẩm Sơn dắt tay Lưu Lệ Quân tung mình nhảy về phía đông, còn Thần Quang đạo nhân thì chạy về phía tây. Chỉ trong khoảng khoảnh, một tiếng nổ lớn phát ra kèm theo một làn khói đen bốc lên mù mịt.

Bọn Thanh Long Bang còn lại không chạy kịp hít phải khí độc rên la thảm khóc, chứng tỏ chúng bị đau đớn đến tột cùng. Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân chạy được mấy chục trượng nên không bị nguy hiểm gì.

Gã thấy phía sau không có ai đuổi theo liền bảo Lưu Lệ Quân :

- Lưu muội, chúng ta đến Thiếu Lâm xem có chuyện gì không ? Hồi nãy Trần Bá Lưu....

- Đúng đấy ! - Lưu Lệ Quân tán thành. - Bây giờ ca ca đi đâu, tiểu muội sẽ theo đấy ! Có được không ?

- Được lắm chứ ! - Chu Cẩm Sơn mỉm cười. - Huynh chỉ sợ muội đi theo riết thì phát chán thôi.

17. Đại Biến Ở Chùa Thiếu Lâm

Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân gia tăng cước lực nhằm núi Thiếu Lâm thẳng tiến. Chu Cẩm Sơn trong lòng cứ băn khoăn không hiểu lão già cao ốm phó giáo chủ của Thanh Long Bang là nhân vật nào. Lão từ đầu đến cuối không hề động thủ chỉ đứng sau đốc thúc thuộc hạ. Gã nói với Lưu Lệ Quân:

- Tiểu muội có thấy lạ lùng không? Lão phó giáo chủ ấy! Có thể là ai nhỉ?

- Tiểu muội cũng chẳng đoán ra được! Không thấy lão xuất thủ thì làm sao phanh phui được môn hộ của lão...

- Lần này, bọn Thanh Long Bang huy động một lực lượng lớn như vậy chắc là có một âm mưu gì đây! Nhưng thủy chung chúng ta vẫn chưa biết được giáo chủ của chúng là ai...

- Theo như giang hồ đồn đại, thì lão là Từ Quốc Đạt, sư đệ của Thái Ất Chân Nhân, không hiểu có đúng không?

- Có thể là vậy! - Chu Cẩm Sơn nói - Năm xưa, lúc y cướp một phần của bí kíp Phổ Hiền Đại Sư phóng chưởng còn để lại một mảnh áo...

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, thoát đã đến tới liền tìm một chỗ đất bằng phẳng trong rừng để ngủ tam qua đêm. Chu Cẩm Sơn nhặt lá khô rất xuống cho Lưu Lệ Quân nằm, còn gã thì nằm dịch ra xa một chút... Lưu Lệ Quân mơ màng nói:

- Tiểu huynh, còn nhớ lần trước.

- Phải - Chu Cẩm Sơn đáp - Đã lâu chúng ta mới lại được đi với nhau...

Gã nói nhưng trong lòng bỗng nhớ Vương Sở Hồng, bắt giác y sờ tay lên má rồi lẩm bẩm:

- Kỷ niệm lúc luyện kiếm...

Lưu Lệ Quân, thấy gã thì thăm gì đó liền hỏi:

- Chu Ca, anh đang nghĩ tới ai đấy?

Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, ả nói:

- Phải rồi, muội biết huynh đang nghĩ tới một người...

- Muội đừng nói bậy! - Chu Cẩm Sơn nói át đi:

- Huynh đừng tự dối lòng... Muội biết mà! - Lưu Lệ Quân nói giọng hờn dỗi.

- Tiểu muội mờ coi thì làm gì có thể....

- Tiểu huynh đừng có nói dối muội nữa! Muội đã gặp y rồi.

- Gặp ai! Có phải Vương... - Chu Cẩm Sơn buột miệng nói.

- Thấy chưa, đầu đầu hở đuôi, là Vương Sở Hồng, tiểu sư muội của huynh có phải không?
 - Đúng rồi! Trước kia hồi còn ở Thần Quyền Môn, Vương cô nương là sư muội của tiểu huynh song là con gái của sư phụ - Gã nói câu này có vẻ đầu đón - Ta và Vương cô nương hồi nhỏ có thân thiết thật nhưng....
 - Nhưng làm sao? - Lưu Lệ Quân hỏi.
 - Nhưng chỉ là... tình đồng môn vậy thôi!... Vương cô nương xuất thân danh giá... còn tiểu huynh chỉ là một cô nhi...
 - Chu Ca! - Lưu Lệ Quân thốt lên âu yếm - Chu Ca đừng có buồn nữa, tiểu muội không lẽ.... không làm cho Chu ca vui lên được hay sao?
 - Tiểu huynh rất vui khi có muội bên cạnh - Chu Cẩm Sơn thành thật nói. - Nhưng muội hãy kể cho huynh nghe chuyện gặp Vương cô nương như thế nào đi.
 - ă! Sau khi muội lên khỏi Ngọc Long Sơn, tiểu muội mới vào một thị trấn tới một phạn điểm kiếm cái gì ăn vì lúc ấy đang đói bụng. Đang ăn thì bỗng thấy một đôi nam nữ thanh niên bước vào ngồi ngay bên cạnh.
- Chu Cẩm Sơn buồn rầu nghĩ:
- Thì ra Vương muội lại đi với Cao Thiên Thái.
- Rồi sao nữa! - Chu Cẩm Sơn gặng hỏi.
 - Thoạt đầu tiểu muội cũng chẳng để ý gì đến họ vì thấy cũng chẳng có liên quan gì đến mình cả. Song một lúc sau muội bỗng chú ý lắng nghe xem họ nói chuyện gì vì thấy tiểu cô nương đó nhắc đến tên tiểu huynh....
 - Nhắc đến tên mình? - Chu Cẩm Sơn nghĩ thầm - Thì ra Vương muội vẫn còn nhớ đến ta...
 - Muội nghe thấy vị cô nương đó nói:
 - Cao huynh, nghe đồn thì võ công của Chu Cẩm Sơn bây giờ cao lắm, y đã luyện được...
 - Ta chẳng tin - Gã họ Cao lên tiếng - Thằng lỏi đó, ta mà gặp thì....
 - Sao sư huynh lại nói thế! Sư phụ sai chúng ta tìm y là có y tốt, lão nhân gia đã tha thứ...
 - Cũng là tại tiểu muội thôi! Cứ nói tốt cho gã....
 - Vì sao lại tại muội! Chu huynh là một người tốt...
 - Muội còn gọi gã là Chu huynh nữa hay sao? Hiện nay y vẫn chỉ là một tên phản đồ bị đuổi khỏi Thần Quyền Môn. Chỉ khi nào sư phụ chính thức....
- Hai người nói tới đây im lặng không nói thêm gì nữa. Một lát sau vị cô nương kia nói:
- Sư huynh, hay là chúng ta chia làm hai ngã tìm y thì dễ hơn là đi chung hai người thế này, huynh nghĩ sao?
 - Không được! - Gã họ Cao lạnh lùng nói - Khi ra đi sư phụ có dặn hai chúng ta phải đi cùng nhau! Vì thế!
 - Gã kéo dài giọng ra - Cao Thiên Thái này không để Vương Sở Hồng tiểu muội đi một mình được.
 - Sau đó họ đứng dậy trả tiền bước ra, tiểu muội mới để ý tới cô nương họ Vương ấy.... Cô ta.... cô...ta thật là xinh đẹp... xem ra qua giọng nói thì có vẻ quan tâm đến huynh lắm đấy....
- Chu Cẩm Sơn thở dài, gã nói:
- Lưu muội, dù sư phụ có tha thứ cho ta, dù Vương cô nương có quan tâm đến ta thì chuyện đó cũng chẳng ích gì....
 - Sao vậy? - Lưu Lệ Quân ngạc nhiên hỏi.
 - Thì muội cũng biết rồi đó. Chính gia gia tiểu muội đã nói ra, Vương Nhất Minh là kẻ thù không đội trời chung của tiểu ca.... Việc y tha thứ cho tiểu ca thực ra chỉ là một ngụy kế.... Không hiểu lão có toan tính gì đây?

Lưu Lệ Quân thấy Chu Cẩm Sơn nói mới sực nghĩ ra. Dù Chu Cẩm Sơn có quyền uyển vị tiểu cô nương kia đi chẳng nữa cũng chẳng ăn thua gì cả vì Vương Nhất Minh chính là kẻ đã giết song thân của Chu Cẩm Sơn. Nghĩ thế nên Lưu Lệ Quân yên tâm phần nào. À® nói:

- Chu Ca! Lên Thiếu Lâm xong rồi, chúng ta hãy tới Thần Quyền Môn hỏi cho ra lẽ.

- Đúng vậy! - Chu Cẩm Sơn gật đầu...

- Trả xong mối thù... hai người thế này, huynh nghĩ sao?

- Nhưng! - Lưu Lệ Quân bỗng hỏi - Nếu đúng lão Vương Nhất Minh là kẻ giết hại song thân của huynh, huynh dám giết lão không?

Câu hỏi này làm Chu Cẩm Sơn chủ động trong lòng... Nếu gã ra tay thì thật đau lòng biết bao! Chu Cẩm Sơn còn đang phân vân không biết trả lời sao thì Lưu Lệ Quân đã nói:

- Chu huynh không dám phải không. Bởi vì..... bởi vì... còn Vương cô nương....

- Nếu huynh không làm thì sẽ mang tội bất hiếu với cha mẹ, còn mặt mũi nào đứng trong trời đất.... Dù Vương cô nương thế nào....

Thấy giọng Chu Cẩm Sơn lộ vẻ đau thương, Lưu Lệ Quân vội nói:

- Tiểu huynh, đừng giận tiểu muội đã nói chuyện không vui nhé. Chẳng qua là....

- Huynh không giận đâu! - Chu Cẩm Sơn nói - Lưu muội bây giờ là người thân thiết nhất của tiểu huynh rồi... Thôi... chúng ta đi ngủ, mai lấy sức còn đi sớm...

Sáng hôm sau, Chu Cẩm Sơn đánh thức Lưu Lệ Quân dậy vì qua một ngày căng thẳng Lưu Lệ Quân mệt mỏi quá sức nên ngủ thiếp đi.... Hai người cứ nhắm hướng Tây thẳng tiến, lúc chiều tối thì thấy núi Thiếu Thất trước mặt. Chu Cẩm Sơn nói với Lưu Lệ Quân:

- Tiểu muội, chúng ta tới nơi rồi... Hãy lên núi mau...

Hai người thi triển khinh công tuyệt đỉnh chạy như bay, thấy bên trong đèn đuốc sáng choang thì lấy làm lạ. Chu Cẩm Sơn khẽ nói:

- Tiểu muội, đêm tối rồi mà sao chùa Thiếu Lâm có vẻ như có việc gì đó khác thường.

Gã toan nói rồi bỗng thò tay bấm Lưu Lệ Quân ra hiệu im lặng.

Quả nhiên Lưu Lệ Quân nhìn thấy từ phía xa có hai bóng đen cũng đang thi triển thuật phi hành lên núi. Căn cứ vào thân pháp của hai bóng đen mà suy đoán thì hẳn chúng cũng vào loại cao thủ. Chu Cẩm Sơn nói thật khẽ với Lưu Lệ Quân:

- Tiểu muội, chúng ta rượt theo hẳn đi.

Chẳng mấy chốc Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân đã đuổi kịp hai bóng đen.

Chu Cẩm Sơn luôn luôn giữ một khoảng cách an toàn để phòng chúng phát hiện.

Hai gã này cũng tỏ ra khá thận trọng. Thỉnh thoảng chúng lại ngoái đầu lại để kiểm tra xem có ai theo dõi không. Những lúc ấy Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân lại ngồi thụp xuống sau những tảng đá nên chúng không thể phát giác được.

Chạy gần đến chùa, hai bóng đen bỗng dừng lại không đi nữa. Lưu Lệ Quân nói - Chu huynh, hình như chúng không có ý định vào chùa thì phải....

Chúng định chờ ai đó.

- Đúng thế! Chúng ta tiến lại gần nghe xem chúng nói gì đi? - Chu Cẩm Sơn trả lời.

Hai người khéo léo lần theo những mồm đá, tiến lại phía sau hai tên lạ mặt. Cách chừng ba trượng Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân dừng lại. Nên biết rằng với nội lực của Chu Cẩm Sơn hiện thời, những tiếng động dù khẽ đến đâu gã cũng có thể nghe rõ mồm mọt.

Một lúc sau! Chu Cẩm Sơn nghe thấy một trong hai tên nói:

- Này! Lý huynh chúng ta cứ ở đây chờ hay là vào bên trong?
- Người không nghe giáo chủ dặn hay sao? Vào lỡ bị phát hiện thì hư việc....
- Nhưng đệ thấy sốt ruột quá! Mình vào coi một chút - Gã kia nói - Hơn nữa giáo chủ chỉ căn dặn huynh thôi!
- Người có biết trái lệnh sẽ bị xử thế nào không? Để ta nói cho mà nghe.
- Thôi... Thôi.... - Gã kia vội vã nói - Đệ biết rồi, chỉ cần nói cũng đủ ghê cả người....
- Biết vậy là tốt - Gã kia nói - Phải kiên nhẫn.
- Nhưng.... chúng ta chờ cái gì ở đây mới được chứ? Đệ cùng đi với huynh mà chẳng biết gì cả... Không hiểu ở bên trong....
- Người quá tò mò đấy! - Gã kia lên tiếng - Thậm chí ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra trong đó nữa...
- Thế thì.... làm thế nào, mà....
- Đồ ngu! Giáo chủ dặn chỉ khi thấy phía tây có lá cờ màu xanh treo lên là về báo! Nhiệm vụ của chúng ta chỉ có bấy nhiêu thôi... Hiểu chưa?

Chu Cẩm Sơn giật mình:

- Thì ra trong chùa có nội giám. Không hiểu chúng âm mưu gì đây!

Gã ghé vào tai Lưu Lệ Quân nói:

- Này tiểu muội, bọn này cũng chẳng có gì hơn đâu! Chúng ta lên không chế chúng rồi vào chùa gấp, may ra có thể phá được âm mưu của chúng...

Lưu Lệ Quân gật đầu, hai người nhẹ nhàng tiến lại chỗ hai tên đại hán đang núp. Chu Cẩm Sơn như một cón én điểm nhẹ chân xuống đất bay vút lên sau lưng hai tên đại hán sử dụng chiêu thứ hai trong Bát Môn Cẩm Nã Thủ Pháp là Nhập Lợi Môn, hai tay tóm vào cổ hai tên đại hán. Hai tên này chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì huyết "Phong Cương" sau mang tai đã bị điểm trúng, cổ họng cứng ngắt không xoay trở được. Chu Cẩm Sơn nói với chúng:

- Đừng có cục cựa chỉ càng thêm đau đớn, ba tiếng sau huyết đạo sẽ tự giải khai.

Chu Cẩm Sơn cùng Lưu Lệ Quân nhẹ nhàng tiến về phía cổng chùa đóng kín. Hai người nhảy lên mái điện đi thoăn thoắt vào trong. Gã nhìn thấy ở mé tây nơi Đại Hùng Bửu Điện đèn đuốc sáng choang thì kéo Lưu Lệ Quân tới đó.

Gã cùng Lưu Lệ Quân khẽ kéo một viên ngói, dùng tuyệt kỹ Bích Hồ Du Tường treo mình rồi cúi đầu ngó xuống.

Cảnh tượng nhìn thấy bên dưới khiến gã giật mình. Khoảng hai chục nhà sư mặc áo cà sa màu vàng đứng xếp thành hàng ngang, nét mặt tỏ ra nghiêm trọng.

Phía dưới, một nhà sư đứng trên một cái bục xây bằng đá, Chu Cẩm Sơn nhận ra lão là Phương Lâm đại sư, lão chấp hai tay trước ngực cất giọng trầm trăn nói:

- Các sư huynh đệ! Hôm nay chúng ta phải tập trung vào giờ này vì có một việc rất quan trọng...

Lão ngừng lại một lát, đưa cặp mắt đảo một vòng xung quanh rồi nói tiếp:

- Chưởng môn sư huynh lúc này thương thế rất trầm trọng, ta đã tìm mọi cách song vẫn không có cách nào làm cho bệnh tình thuyên giảm.

Chưởng lực cầu tên tiểu tử đó quả thật lợi hại... Không ngờ gã đã luyện được Bát Nhã Thần Chưởng...

Lưu Lệ Quân nói khẽ vào tai Chu Cẩm Sơn:

- Thì ra lão nói Chu Ca, tại sao Chu ca lại...

Chu Cẩm Sơn không tiện giải thích. Gã bấm mạnh vào tay Lưu Lệ Quân ra hiệu đừng nói nữa. Lại nghe Phương Lâm đại sư nói tiếp - Tình trạng này ta e rằng sức khỏe của Bất Nghi sư huynh rất khó mà hồi phục, mà tình hình lại đang rất khẩn trương.... Mới đây Thanh Long Bang có gửi đến chùa một lá thư đe dọa sẽ tiêu hủy Thiếu Lâm Tự trong nay mai.... Lại thêm một lá thư của tên tiểu tặc Chu Cẩm Sơn gửi đến nữa, lời lẽ đe dọa....

Lão nói xong rút trong túi ra hai lá thư rồi giơ cao cho mọi người coi....

Chu Cẩm Sơn tức giận khôn tả, không ngờ bọn Thanh Long Bang lại xảo quyệt đến thế. Bỗng nghe một vị sư lên tiếng:

- Tiểu tặc Chu Cẩm Sơn không ngờ lại lộng hành đến thế! Võ công của y cao siêu như vậy thì chúng ta đối phó làm sao?

- Kể ra thì nếu Bất Nghi chưởng môn không bị nội thương thì.... - Phương Lâm đại sư chậm rãi nói - Thì việc đối phó với tên tiểu tử đó cũng chẳng khó khăn gì mấy? Nhưng.... Bất Nghi....

Phương Lâm nói đến đây rồi ngừng lại thở dài. Không khí trong Đại Hùng Bửu Điện trầm hẳn xuống. Rồi một nhà sư nói - Theo ý sư huynh, việc này nên giải quyết thế nào?

- Thật là khó nói - Phương Lâm đại sư ngập ngừng - Việc cấp bách thế này mà không có ai đứng ra chủ trương thì...

- Có phải ý sư huynh muốn có người tạm thời thay thế chưởng môn sư huynh chấp chưởng công việc....

- Phải - Phương Lâm trầm giọng nói - Tuy nhiên việc này có nhiều vấn đề rất tế nhị.... ta e....

- Việc này không thể cứ như thông lệ được - Một nhà sư người ốm nhách nước da vàng úng nói, lão là Tuệ Chân, là nhà sư có vị trí thứ ba trong chùa - Chúng ta nên vào xin thỉnh thị chưởng môn.

- Không được, chưởng môn đang bị nội thương lại có nghiêm lệnh không cho ai được gặp.... chúng ta không nên vào nhiễu người sợ kinh động đến chưởng môn....

- Nếu vậy thì đành chịu bó tay sao? - Tuệ Chân nói - Ở đây sư huynh đứng vị trí thứ hai chỉ sau có trưởng môn thôi.... Hay là sư huynh...

- Không được! - Phương Lâm đại sư nói - Việc này rất hệ trọng không những từ nay mà về sau nữa không thể làm việc tùy tiện như vậy.... Việc sư huynh trao quyền cho ai theo ta việc đó không quan trọng. Cái chính là phải đích thân chưởng môn quyết định... Điều đó cũng có nghĩa là người thay thế phải có ấn tín chưởng môn trong tay.

- Theo ý ta, các sư đệ hãy tạm thời chờ ở đây, để ta vào xem chưởng môn thế nào đã....

Phương Lâm nói xong quay mình đi vào trong, ở trên, Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân quyết định đi theo lão. Chu Cẩm Sơn thấy một gian phòng nhỏ phía tây còn le lói ánh đèn, liền cùng Lưu Lệ Quân chuyển từ mái điện này sang mái điện khác đi tới.

Phương Lâm đâu có hay biết gì. Lão đẩy cửa căn phòng rồi bước vào.

Chu Cẩm Sơn suýt kêu lên vì kinh ngạc. Trên một chiếc bục bằng đá. Bất Nghi đại sư đang ngồi xếp bằng cặp mắt nhắm nghiền. Gã không thể nào tin được rằng cái thân hình tiêu tụy võ vàng kia lại là Bất Nghi đại sư, chưởng môn một phái võ lớn nhất, võ công vào hạng thượng thừa... Gã ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Lần trước, tuy Bất Nghi bị trúng chưởng lực của mình song đại sư cũng dùng Đạt Ma Công hộ thân, tuy có bị nội thương chút nhưng làm gì đến nông nỗi này? Hơn nữa võ công đại sư đâu phải tầm thường, việc khôi phục công lực đâu có khó khăn gì?" Chu Cẩm Sơn đã gặp Bất Nghi rồi nên rất kính trọng lão. Lão tính tình nhân hậu lại cả tin nên....

Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân trong lòng hồi hộp theo dõi mọi hành vi cử chỉ của Phương Lâm phía dưới. Gã thấy Phương Lâm cẩn thận khép cánh cửa đằng sau lại rồi tiến đến chỗ Bất Nghi đại sư. Bất Nghi đại sư cặp mắt nhắm nghiền dường như không biết gì đến xung quanh.

Phương Lâm ngồi xuống bên cạnh lão, khẽ nói:

- Bất Nghi sư huynh, nghe đệ nói đây.

Bất Nghi không trả lời, Chu Cẩm Sơn có cảm giác như lão chỉ là một xác chết không hồn. Phương Lâm nói tiếp:

- Sư huynh! Việc đã cấp bách tới này mà sư huynh không có quyết định sao? Việc an nguy của bao nhiêu đệ tử, thanh danh của Thiếu Lâm hàng ngàn năm nay?... Không lẽ không làm cho sư huynh động tâm, mấy tháng trời, đệ hết lòng thay thuốc cho sư huynh đâu phải là không tận tâm, song ý trời đã định.....

Phương Lâm nói xong lại chiếc bàn rót ra một ly nước rồi bưng lại đưa tới trước mặt Bất Nghi:

- Sư huynh, uống chén thuốc này đi đã.

- Ta không uống nữa đâu! - Bất Nghi đại sư bỗng trả lời:

- Sư huynh không tin tưởng hay sao? Hay là sư huynh sợ...

- Ta còn gì nữa phải sợ? - Bất Nghi nói, cặp môi khô héo bỗng khẽ cười.

Con đường ta đã chọn, cảnh giới ta đang theo thật là tuyệt vời còn muốn gì hơn nữa?

- Thế tại sao sư huynh?

- Người muốn gì ở ta, ta chẳng có gì cho người cả. Giờ đây ta chẳng còn oán hận với bất cứ ai bởi vì đã thấu triệt được lẽ sinh tử luân hồi nên mọi oán hận, ta đâu có để trong lòng... Người cứ yên tâm! Nhưng người hãy thú nhận trước mặt ta thôi. Có phải người đã.... đầu độc ta không?

Chu Cẩm Sơn lạnh toát cả người không ngờ sự việc lại diễn biến như thế.

Thì ra Phương Lâm lần trước ở đại hội Cái Bang ở Kim Sơn trấn lão không bị trúng độc là vậy!

Phương Lâm thấy Bất Nghi hỏi câu đó, lão không hề đổi sắc mặt trả lời thật khẽ:

- Sư huynh đã tha thứ cho tiểu đệ thì tiểu đệ đâu dám chối. Điều đó quả có thật.... song cũng vì.... đại cuộc mà thôi.....

- Vì đại cuộc? - Bất Nghi đại sư nhếch mép cười nhạt - Vậy ta cảm ơn người, trước kia ta cứ nghĩ người tham lam chức vị chưởng môn!

- Sư huynh hiểu cho đệ thì đệ vô cùng sung sướng - Phương Lâm vội vã nói - Sư huynh tuy vô công vào hơn đệ nhưng lại thiếu quả quyết vì thế từ lúc sư huynh lên nhận chức chưởng môn, thanh thế của Thiếu Lâm ta càng ngày càng giảm xuống, bị giới võ lâm coi thường. Nếu như sư huynh chịu đưa ấn nhường cho đệ, lại truyền thụ khẩu quyết Đạt Ma Công, đệ hứa sẽ...

- Thôi đủ rồi! Người đừng làm ta thêm mệt mỏi nữa! - Bất Nghi điềm đạm nói - Người nói qua nói lại chẳng qua chỉ vì "mình" mà thôi, người tu hành kỳ nhất là sân si, người chẳng hiểu rõ hai chữ "Vô ngã" là gì rồi chứ?

- Sư huynh lại thuyết giảng đạo lý cho đệ nghe rồi - Phương Lâm kiên nhẫn nói - Nếu sư huynh thích đạo lý thì đệ nói đạo lý cho mà nghe! Sư huynh nói không tham quyền uy sao vẫn khăng khăng giữ lấy chức chưởng môn mà không chịu truyền người khác. Phải chăng đây là không "Tham"!

- Ta không cần cái chức chưởng môn - Bất Nghi ôn tồn nói - Người đã hiểu lầm ta rồi, đó chỉ vì ta làm theo di huấn của sư phụ....

Lão nói rồi lấy trong người ra một cuộn giấy đã vàng ố rồi đưa cho Phương Lâm, rồi nói tiếp ; - Người hãy đọc đi!

Phương Lâm mở tờ giấy ra coi thấy có mấy hàng chữ:

"Lưu Di Đệ Tử" (để lại cho đệ tử).

Ta Pháp Tướng Thiên Sư trước lúc được về với Phật Tổ có mấy dòng cho các đệ tử được biết. Bất Nghi sẽ thay ta nắm quyền chưởng môn, chấn chỉnh môn qui. Hoàng Dương Phật Pháp, ngõ hậu làm cho Thiếu Lâm ngày càng rạng rỡ. Tất cả các đệ tử phải tuân theo di huấn này!

Pháp Tướng Thiên Sư.

Phương Lâm đọc xong gập tờ giấy lại rồi cười nhạt:

- Cái này ai cũng biết rồi, sư huynh đưa cho đệ xem làm gì? Tại sao bây giờ sư huynh không noi theo sư phụ mà làm thế, truyền lại chức chưởng môn cho đệ có phải hay không? Đệ xin hứa, bảo toàn sinh mạng cho sư huynh...

- Bảo toàn sinh mạng cho ta! - Bất Nghi đại sư bỗng nhiên mở to đôi mắt ra. Chu Cẩm Sơn thấy trong cặp mắt lơ lơ vô hồn của đại sư chợt lóe lên một tia thần quang rồi vụt tắt.

Bất Nghi nói:

- Được! Ta sẽ làm theo lời người!

Phương Lâm mừng rỡ nói:

- Cám ơn sư huynh, vậy ấn chưởng môn đâu?

- Người đừng vội mồm! Ấn tín không phải trao cho người đâu! Mà là cho Tuệ Chân!

- Tuệ Chân! - Phương Lâm tức giận nhắc lại - Võ công y sao bằng đệ?

- Đúng. Võ công y không bằng người nhưng tâm địa của người hiểm ác như vậy. Ta nữ lòng nào phụ lòng tiên sư ủy thác mà truyền thụ võ công cho người.... Người hãy gọi Tuệ Chân vào đây cho ta....- Được lắm - Phương Lâm cười gằn. Giọng lão trở nên độc ác:

- Sư huynh không trao ấn chưởng môn cho đệ thì đệ cũng chẳng cần....

Đó là tại sư huynh buộc đệ phải dùng thủ đoạn. Bây giờ đệ sẽ cho sư huynh uống một loại thuốc khiến tâm thần mê man không nói được sau đó truyền cho Tuệ Chân vào đây. Đệ sẽ phóng chưởng giết y rồi vu cho y định giết sư huynh và đệ để cướp ngôi chưởng môn. Việc đó thì chỉ có ba người chúng ta biết... Sư huynh thử nói xem, các đệ tử khác sẽ tin ai? Tin y hay tin đệ?

- Người.... Người..... - Bất Nghi đại sư giận không nói nên lời - Người dám làm chuyện đó sao?

- Tại sao không? - Phương Lâm đắc ý - Nếu sư huynh muốn sư đệ yêu quý của mình bị chết thảm thì cứ việc làm theo ý mình.... Còn nếu.....

Bất Nghi đại sư im lặng không nói gì. Một lát sau, lão khẽ nói:

- Thôi được ta bằng lòng làm theo ý người! Nhưng với một điều kiện!

- Được! Được! - Phương Lâm mừng rỡ nói - Điều kiện gì sư huynh cứ nói ra, đệ sẵn sàng làm theo ý muốn của sư huynh....

Lưu Lệ Quân nóng ruột vô cùng. Ân khẽ thì thầm vào tai Chu Cẩm Sơn:

- Chu ca, chúng ta xuống hỗ trợ cho Bất Nghi đại sư đi!

- Không được đâu! Để xem Phương Lâm giữ trò gì đã, hơn nữa mình đang bị mọi người hiểu lầm, nhảy xuống lão sẽ vu cho mình là ám toán chưởng môn thì cãi làm sao cho lại....

Lưu Lệ Quân im lặng không nói gì nữa. Cô nghe tiếng Bất Nghi nói:

- Người hãy đưa ta thuốc giải tạm phục hồi công lực thì ta mới có thể truyền thụ khẩu quyết cho người được.

- Cái đó thì dễ thôi! Nhưng sư huynh nên nhớ rằng công lực chỉ có phục hồi được một phần rất nhỏ thôi, muốn phục hồi hoàn toàn phải có thời gian.

Nếu sư huynh định giữ trò với đệ thì không xong đâu!

Phương Lâm nói, đoạn móc trong bao ra một gói thuốc bột màu xanh.

Lão đổ gói thuốc vào trong một ly nước, lập tức ly nước sủi bọt lên như nước sôi vậy. Lão lắc lắc cho thuốc tan đều rồi hai tay đưa lên làm bộ cung kính - Sư huynh, thuốc đây!

Bất Nghi đại sư đưa tay đỡ lấy chén thuốc. Lão đưa lên miệng rồi làm một hơi cạn sạch. Phương Lâm mỉm cười nói - Sư huynh đúng là Bất Nghi, thật quả không sai! Đệ vô cùng khâm phục.

Bất Nghi nhắm mắt lại ngồi dưỡng thần. Chỉ trong khoảnh khắc, đỉnh đầu của nhà sư xuất hiện một làn khói trắng. Bất Nghi mở mắt ra nói:

- Thuốc của sư đệ thật là tuyệt vời, ta cảm thấy khoan khoái trong người, dường như chất độc đã tiêu tan hết. Người hãy thò tay vào cái bình bông đi!

Phương Lâm làm theo lời. Lão thò tay vào trong thấy một vật hình vuông thì cả mừng lấy ngay ra rồi reo lên:

- Đúng đây rồi! Đúng đây rồi! Ấn tín chứng môn, sư huynh tài thật, giấu chỗ này ngay trước mặt đệ mà đệ kiếm mãi không ra... Đa tạ sư huynh. Đa tạ sư huynh! - Lão liền thoáng cảm ơn Bất Nghi lia lịa Bất Nghi nói:

- Còn bây giờ, dưới cái sập bằng đá dưới chân ta ngồi.

Phương Lâm đâu có nghi ngờ gì. Lão tưởng thật cúi xuống thò tay vào song chẳng thấy gì cả. Lão còn đang ngỡ ngác bỗng tay phải Bất Nghi đại sư vươn ra. Lão thu hết tàn lực vỗ vào lưng Phương Lâm một cái. Trông cái vỗ thật nhẹ nhàng song thật ra Bất Nghi đã thi triển tuyệt kỹ Ấn Ma Kinh Đại Pháp, một công phu thượng thừa. Các huyết Hồn Mê, Dương Cương, Z Xá, Thần Đường cùng một lúc bị uy hiếp. Giả tử công lực của Bất Nghi chỉ cần bằng phân nửa lúc bình thường thì bất cứ cao thủ nào bị trúng đòn này cũng phải chết ngay lập tức.

Phương Lâm cảm thấy như bị một luồng điện chạy khắp xương sống, lão bật ngửa người ra song cổ gượng đứng dậy rồi khiến răng nói:

- Bất Nghi! Người... thật hèn, tính âm toán ta.... ta sẽ giết người để trả thù.

Lão nói xong nhắm người Bất Nghi phóng chưởng tới. Bất Nghi đại sư bình tĩnh nhắm mắt lại nói:

- Thật đáng tiếc, nội lực ta chỉ có một phần nếu không người làm sao sống sót... ta chết nhưng lòng không được thanh thản vì đã không thanh lọc được môn hộ.... Các sư đệ tha thứ cho ta....

Lão nhắm mắt lại chờ chết bỗng nhiên chưởng phong của Phương Lâm bị đẩy chệch sang một bên đánh trúng vào bức tường làm thủng một lỗ to tướng. Rồi từ trên cao hai bóng người nhảy xuống, thân pháp nhẹ nhàng như chiếc lá rụng. Chu Cẩm Sơn vòng tay nói với Bất Nghi:

- Đại sư! Văn bối Chu Cẩm Sơn đã nghe hết cả rồi, xin đại sư yên tâm, tên ác tặc này không làm gì nổi đâu!

Cặp mắt Bất Nghi đại sư sáng lên rồi bất ngờ vì vừa rồi lão đã dùng quá sức nên chịu không nổi do độc chất phát tác nên gã vật ra bất tỉnh.

Phương Lâm thấy Chu Cẩm Sơn và Lưu Lệ Quân đột nhiên xuất hiện thì ùng ùng nổi giận, lão quát vang:

- Tên lỏi con kia - Hôm nay ta sẽ quyết lấy mạng người!

Lão trầm người xuống rồi đột ngột phóng chưởng ra.

Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng:

Tuy mình chẳng sợ gì chưởng lực của lão song lúc này cơn giận của lão đang dâng lên cực điểm, nên uy lực không phải tầm thường.

Gã lại nhớ tới lời ghi trong bí phổ không nên dùng "chính" đối "chính" như thế chẳng khác gì dùng cương đối với cương khác nào tặc sát. Phải dùng "cái trọng" của mình đánh vào "cái khinh" của địch mới là cao thủ. Gã lẩm bẩm "Tả Tam, Hữu Tứ" rồi lạng mình qua một bên tránh chưởng lực của Phương Lâm, tay phải phóng chưởng ra đẩy luồng kinh phong của Phương Lâm lên mái nhà.

”Bùng” một tiếng, mái nhà bị vỡ tung ra hỏ hoác. Phương Lâm thấy gã tránh được thì càng thêm tức giận. Lão quát to:

- Tiểu tử hãy đỡ chiêu này của ta xem.

Phương Lâm từ từ tiến tới, mỗi bước chân của lão đều in dấu bàn chân xuống nền nhà, chứng tỏ lão đã vận kinh lực tới độ chói. Người lão phồng lên, cứng như sắt. Lão đã sử dụng hết sức Liệt Diệm Công, một trong tuyệt kỹ thần công của Thiếu Lâm. Năm ngón tay sắt chụp bắt vào tay Chu Cẩm Sơn.

Đây là một công phu cầm nã lợi hại nhất có tên gọi là Long Trảo Thủ, đòn ra nhanh như gió cuốn.

Chu Cẩm Sơn lại lạng mình qua trái rồi tiến lên hai bước, theo đúng phương vị và độ số trong Cửu Cung Bộ Pháp rồi dùng ngón tay trở điểm vào huyệt ”Cự Cốt” nơi bả vai Phương Lâm. Phương Lâm kinh ngạc thấy mình tưởng chừng đã chộp đúng đối thủ đến nơi, bỗng thấy thấp thoáng bóng người bên cạnh, đồng thời kinh phong rít lên. Lão là một hảo thủ bậc nhất nên đã kịp thời ứng phó. Lão hạ vai phải xuống hai tay từ dưới đánh ngược lên ra chiêu Xích Phát Liên Quyền nhằm vào ngực đối thủ. Chu Cẩm Sơn bộ pháp lanh lẹ uyển chuyển, gã thu hai tay về định kẹp đầu Phương Lâm bằng chiêu Hiệp Khê Sơn Hải tay tả vỗ vào huyệt Phong Phủ một tử huyệt đằng sau gáy.

Điều này ngoài sự tiên liệu của Phương Lâm, từ xưa đến nay mỗi lần ra chiêu này, không một ai có thể thoát được lão. Bỗng thấy Chu Cẩm Sơn ra một chiêu quái dị thì kinh hoảng biết không có lối thoát nên đâm liều húc đầu vào bụng gã. Đó là hạ sách vì chỉ khi nào bị kẻ mới phải dùng. Lối đánh này người ta gọi là Lương Bại Câu Thương, có nghĩa là cả hai cùng chết trừ khi đối phương chịu rút lui.

Chu Cẩm Sơn đã lãnh hội được sâu sắc ý nghĩa của chữ ”Biến” trong quyền thuật. Gã đã lường trước được tình huống này nên chiêu ra nửa vờ đã thu tay lại. Tay hữu gã chộp vào tay của Phương Lâm rồi xoay một vòng. Gã chỉ dùng rất ít nội lực song Phương Lâm vì đang đà húc tới rất mạnh nên tặc lão đã gây nên thảm họa.

”Rắc” một tiếng nghe ghê người, cánh tay phải của Phương Lâm gãy rời ra khỏi vai, chỉ còn dính lại một chút da, y như cái cây bị gió thổi mất gốc. Lão thén lên một tiếng đau đớn rồi ngã lảo ra xuống đất Vừa lúc đó mấy chục nhà sư xuất hiện đi đầu là Tuệ Chân. Phương Lâm ra sức nói to:

- Các sư đệ, tên tặc này đã giết ta và ám toán sư phụ... Hãy giết nó đi.

Tuệ Chân đứng sững người ra không tin một gã thiếu niên và một vị cô nương xinh đẹp nhỏ tuổi lại có thể đánh trọng thương được Phương Lâm đại sư. Tuệ Chân chấp tay trước ngực niệm pháp hiệu rồi nói:

- Thí chủ nhỏ tuổi thế này mà thủ đoạn đã độc ác thế thì thật là một thảm họa cho võ lâm. Lão tăng thất lễ.

Lão quay lại nói với đồng môn:

- Các sư đệ bầy La Hán Trận.

Chu Cẩm Sơn lo ngại nói với Lưu Lệ Quân - Thật tình chúng ta không muốn gây sự với các vị sư này, họ đều là những con người tốt cả bị mắc mưu của Phương Lâm mà thôi. Cô nương chúng ta hãy cố giải thích xem.

Chu Cẩm Sơn nói lớn:

- Tuệ Chân đại sư các vị tiền bối đừng có nghe lời Phương Lâm, chính lão mới là kẻ khi sư diệt tổ đấy....

- Người còn dám vu cáo sư huynh của ta sao? - Một nhà sư nói - Chúng cố còn rành rành ra đây! Người đã đánh gãy tay sư huynh, tội ác này...

- Xin hãy nghe văn bối giải thích - Chu Cẩm Sơn nói - Việc này dài dòng lắm các vị hãy để văn bối cứu Bất Nghi đại sư đã....

- Người chưa giết chết được chúng môn của chúng ta thì vẫn chưa hài lòng sao? Chúng ta đâu có ngu dại gì để cho người lường gạt.... Một nhà sư lên tiếng.

Biết không thể nào giải thích gì được vào lúc này, Chu Cẩm Sơn nghĩ ra mưu kế gã nói thật lớn cho Lưu Lệ Quân nghe:

- Cô nương! Các vị cao tăng đây cứ nhất định không chịu phải trái thì chúng ta phải ra tay vậy. Trận pháp này cũng tầm thường thôi chẳng có chi đáng kể. Tại hạ nói cô nương biết là phá được ngay. Nó có tám cửa án theo Bát Quái là "Hữu, Sinh, Thương, Đổ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai" tương ứng với phương vị quẻ là "Cảnh, Khâm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài" vào cửa Hữu cửa Tử là chết vấn đề phải biết rõ phương vị của nó - Gã nói liền thoáng y như thuộc lòng trong đầu vậy.

"Hữu tại Khâm, Sinh tại Cấn, Thương tại Chấn, Đổ tại Tốn, Kinh tại Ly.

Tử tại Khôn, Cảnh tại Đoài, trỏ Sinh kim đánh hướng đó trước chiếm được thượng phong..." Lữ đệ tử Thiếu Lâm kinh ngạc há hốc mồm ra nghe. Tuệ Chân kinh hãi thốt lên:

- Quả là kỳ nhân, thí chủ người không phải là người của bốn tự sao lại biết rành rẽ đến thế?

Lão đầu có biết được, Phổ Hiền vốn là đệ tử Thiếu Lâm. Nên trong bí phổ nói rất kỹ các tuyệt kỹ của phái này làm gì mà Chu Cẩm Sơn không biết?

Gã nói với Lưu Lệ Quân:

- Việc cần kíp là phải chữa cho Bất Nghi đại sư. Nội lực của huynh và muội có thể cứu được lão. Muội hãy ra công đại sư chạy theo, tiểu huynh mở đường cho.

Lưu Lệ Quân khen phải cô quay lại phía Bất Nghi đại sư đang còn thoi thóp trên sập.

Chu Cẩm Sơn bỗng nghe Lưu Lệ Quân thét lên một tiếng cực kỳ đau đớn, gã giật mình quay lại. Thì ra Phương Lâm đã gượng ngồi dậy lão dùng cánh tay còn lại dứt dứt cánh tay phai đang lủng lẳng trên người rồi dùng làm vũ khí hết sức đập vào lưng Lưu Lệ Quân.

Lưu Lệ Quân vì không đề phòng bị đánh trúng một đòn. Cô ngã xoài về phía trước, máu trong miệng không ngớt trào ra.

- Người.... - Chu Cẩm Sơn nổi giận thét lớn - Người thật không phải là con người.

Gã vùng quyền đánh vào ngực Phương Lâm, ra chiêu Mãnh Hổ Thôi Sơn rất thần tốc khiến Tuệ Chân đứng gần cũng không sao can thiệp kịp. Chỉ nghe một tiếng rắc khô gọn, hiển nhiên toàn bộ ngực Phương Lâm đã bị đánh bể nát rồi.

Diễn biến này khiến cho Tuệ Chân cũng cảm thấy Phương Lâm ra tay quá độc ác. Lão đứng yên lặng không nói gì cả. Chu Cẩm Sơn bế xác Lưu Lệ Quân lên thấy mặt cô tái mét, hơi thở yếu thì kinh sợ. Gã thấy các nhà sư đứng vây quanh thì càng thêm tức giận nói:

- Các vị! Phương Lâm vừa rồi ra tay vô cùng đê tiện, hẳn các vị cũng thấy.

Hành động ấy không xứng đáng một tự hào với một người tu hành... Tại hạ cố gắng giải thích mà các vị không nghe thì đừng trách tại hạ vô lễ...

Thấy mặt gã bi thương. Tuệ Chân vội giơ tay ra hiệu cho các sư đệ lặng rồi nói:

- Thí chủ, việc này thì cũng không trách các sư đệ của bốn chùa được vì.... - Lão ngừng lại dường như khó tìm lời giải thích - Thí chủ bây giờ việc đã lỡ rồi bản tăng xin lắng tai nghe đây!

- Tất cả mọi âm mưu đều do Phương Lâm bày ra hết - Chu Cẩm Sơn nói - Y mưu đồ chiếm đoạt chức chưởng môn nên đã hãm hại Bất Nghi đại sư, chẳng lẽ các vị không thấy mặc dù đã chữa chạy bao lâu, bệnh tình đại sư có thuyên giảm gì đâu....?

- Đúng thế! Đúng thế! - Tuệ Chân trầm ngâm nói.

- Vừa rồi, tại hạ và Lưu cô nương bắt gặp hai tên là đệ tử của Thanh Long Bang đứng rình rập bên ngoài đã nghe chúng nói:

Khi nào thấy lá cờ màu xanh treo lên thì công việc thành công. Các vị hãy thử đến phòng của Phương Lâm tìm xem y có dấu lá cờ đó không!

Tuệ Chân ra hiệu cho một đệ tử thực hành ngay, Chu Cẩm Sơn nói tiếp - Việc thứ ba nữa là trong người của Phương Lâm có dấu ẩn tín chứng môn điều đó chứng tỏ âm mưu của lão đã rõ ràng....

Nghe đến đây Tuệ Chân vội chấp tay lại rồi kính cẩn nói:

- Thiếu hiệp, bọn bản tăng quá hồ đồ nên suýt nữa thì đã làm tổn hại đến thiếu hiệp, xin thiếu hiệp miễn thứ...

- Đại sư đừng quá khách sáo!- Chu Cẩm Sơn nói - Việc cần kíp lúc này là phải cứu chữa cho Lưu cô nương và Bất Nghi đại sư.

- Đúng đấy, đúng đấy - Các nhà sư đồng thanh nói - Thí chủ cứ lo cho Lưu cô nương đi, bọn bản tăng sẽ chăm sóc cho chứng môn.

Chua Cẩm Sơn lại gần thấy Lưu Lệ Quân hơi thở thoi thóp, thì vội vã đặt tay vào ngực Lưu Lệ Quân rồi truyền nội lực thượng thừa vào. Một lúc sau, cặp mắt Lưu Lệ Quân bỗng từ từ mở ra rồi nhìn vào mặt Chu Cẩm Sơn.

- Lưu muội! Lưu muội! - Chu Cẩm Sơn khẽ gọi - Muội thấy trong người thế nào?

- Tiểu muội, tiểu muội... - Cô nói rất khẽ - Cám ơn Chu ca nhưng...

nhưng... vô ích....

- Lưu muội - Chu Cẩm Sơn sợ hãi kêu lên - Muội không chết được đâu mà.... đừng có lo lắng để tiểu ca truyền tiếp chân khí vào cho...

- Đừng... Đừng... Chu huynh... vô ích.... muội biết.... không.

- Đừng có nói nhảm thế! - Chu Cẩm Sơn nói. Gã bỗng thấy Lưu Lệ Quân đưa tay kéo đầu gã xuống sát mình. Lưu Lệ Quân nói rất nhỏ:

- Chu Ca, tiểu muội trên đời này không còn có ai ngoài Chu Ca.... có đúng không?

- Đúng, đúng, tiểu huynh cũng chẳng còn có ai thân thích gì nữa đâu ngoài Lưu muội.... Muội cố gắng lên nhé!

Lưu Lệ Quân khẽ lắc đầu cố nói tiếp:

- Chu ca, Chu ca nói có thật lòng không?

- Thật mà, muội không tin sao?

- Thế thì được rồi.... muội đã hoàn toàn mãn nguyện... Muội... Muội....

đây.... xin lỗi chu ca về nhất kiếm...

Chu Cẩm Sơn hiểu ý Lưu Lệ Quân muốn nói tới nhất kiếm cô đã vô tình đâm vào vai gã. Lòng gã chợt xót xa khi nghĩ đến một vị cô nương khác vô tình tặng gã một mũi gươm vào má.... Phải chăng.... Lưu muội.... Lưu muội...! Chu Cẩm Sơn nức lên. Gã đặt ngón tay vào mũi Lưu Lệ Quân thấy cô ngưng thở thì lòng đau vô hạn. Một vị sư thấy thế vội chạy tới bên gã. Chu Cẩm Sơn nói:

- Vô ích, Lưu muội vì trúng chưởng khá nặng đã... chết rồi! Các vị không cần gì để làm nữa.

Vừa lúc ấy Bất Nghi đại sư cũng tắt thở.

Chu Cẩm Sơn lặng lẽ bỗng Lưu Lệ Quân ra ngoài, bỗng Tuệ Chân chạy theo nói:

- Xin thiếu hiệp dừng chân.... Nơi đây phía sau chùa có một khu đất, nếu thiếu hiệp không chê....

- Tại hạ biết nhưng đó là khu đất chỉ dành riêng cho đệ tử Thiếu Lâm...

- Lưu cô nương đây đã vì Thiếu Lâm mà hy sinh mạng sống thì có khác gì người trong bôn phái. Xin thiếu hiệp cho bôn tự được cái vinh dự này....

Chu Cẩm Sơn lặng lẽ gật đầu. Một cảnh tượng bi thương chưa từng thấy.

Hai ngôi mộ đất còn mới tại Thiếu Lâm Tự.

18. Manh Mối Dân Sáng Tổ

Sau khi chôn cất hai người, tất cả quay về Đại Hùng Bửu Điện. Tuệ Chân đại sư nói:

- Thiếu hiệp, còn hai gã Thanh Long Bang bên ngoài đâu rồi?
- Bọn chúng đã bị tại hạ điểm huyết, ba giờ sau huyết đạo s- tự giải... Có lẽ theo thiên ý của tại hạ, chúng ta chẳng cần phát lạc chúng làm gì... bọn chúng chỉ là những tên tiểu tốt không giữ những vị trí quan trọng trong Thanh Long Bang nên khai thác cũng chẳng có lợi gì... Cứ để chúng trở về bẩm báo cho giáo chủ của chúng trước sau gì gã giáo chủ cũng phải xuất đầu lộ diện!
- Thiếu hiệp trẻ tuổi như thế mà có kiến thức sâu xa, thật bản tăng không sao sánh được - Tuệ Chân đại sư nói.
- Đại sư quá khen, khiến vãn bối lại càng thêm hổ thẹn - Chu Cẩm Sơn khiêm tốn nói. Bây giờ tại hạ có hai việc muốn nói...
- Việc gì thế? Xin thiếu hiệp cứ nói ra, nếu sức của bản tăng có thể làm được thì quyết không dám chối từ!
- Đa tạ đại sư đã có hảo ý! - Chu Cẩm Sơn đáp. - Việc thứ nhất tại muốn nói cho các vị hay di huấn của Bất Nghi đại sư.
- Chương môn có dặn dò lại thiếu hiệp sao? Tuệ Chân ngạc nhiên nói.
- Đại sư không dặn dò trực tiếp tại hạ nhưng qua những lời đối đáp với Phương Lâm. Lúc đó, tại hạ cùng Lưu cô nương đứng núp ở trên mái nhà nên nghe được hết cả. Ồ đại sư muốn truyền chức chương môn cho Tuệ Chân tiên bối.
- Thiếu hiệp, điều này bản tăng chưa bao giờ nghĩ đến...
- Nhưng điều đó là sự thật chùa Thiếu Lâm không thể không có người đứng ra chủ trương. Tại hạ chỉ nói lại những điều nghe thấy...
- Xin chúc mừng chương môn! - Mấy nhà sư đồng loạt lên tiếng. - Sư huynh đừng có khiêm nhường nữa, còn ai ở đây xứng đáng hơn sư huynh.
- Chương môn đã chọn không lầm người đâu. Thiếu hiệp nghĩ sao?
- Đó là việc riêng của bổn phái. Tại hạ không dám có ý kiến. Còn việc thứ hai tại hạ muốn nhờ Tuệ Chân đại sư...
- Gã nói đoạn lấy trong người ra một cây gậy bằng ngọc xanh biếc. Mấy nhà sư kêu lên:
- Gậy Đả Cầu Bồng của Cái Bang...
- Phải, đây đúng là tín vật của bang chủ. Các vị chưa biết Lưu cô nương đã được Sử bang chủ truyền thụ cho chức vị chương môn. Gần đây, cô nương đã đánh thắng Trần Bá Lưu và chính thức nhận chức. Việc xảy ra hôm nay, không may...
- Gã nói đến đây không khỏi nghẹn ngào...
- Lưu... Lưu... Tiểu... - Gã vội chữa đi. Lưu cô nương không còn nữa, tại hạ muốn nhờ Tuệ Chân đại sư thông báo cho đệ tử Cái Bang biết và trao lại cho họ tín vật này...
- Thiếu hiệp yên tâm, bản tăng nhất định s- thực hiện ngay!
- Đa tạ đại sư! - Chu Cẩm Sơn nói - Bây giờ tại hạ xin cáo biệt.
- Thiếu hiệp tính đi đâu bây giờ? Tuệ Chân hỏi.
- Tại hạ đến Thần Quyền Môn hỏi Vương Nhất Minh cho ra lẽ. Hiện nay kẻ thù giết song thân cũng chưa biết rõ...

- Tiện đây bản tăng cũng xin nói đôi điều cùng thí chủ - Tuệ Chân nghiêm trang nói. Thiếu hiệp hãy còn trẻ mà mình đã mang tuyết học thật là may mắn cho võ lâm. Khi nào xong xuôi việc nhà, tưởng thiếu chủ cũng nên giúp giới võ lâm trừ bọn Thanh Long Bang...

- Đại sư đã dạy, văn bối đầu dấm chối từ... Xin đại sư hãy bảo trọng.

Đã nói xong cúi đầu chào tất cả rồi quay mình phóng thẳng ra ngoài.

Chu Cẩm Sơn đi được mấy chục dặm, trời bỗng nhiên tối sầm lại rồi đột nhiên đổ một trận mưa lớn. Gã cũng chẳng buồn tìm chỗ trú cứ lầm lũi trong mưa. Thỉnh thoảng Chu Cẩm Sơn lại đưa tay lên gạt nước chảy trên mặt. Gã cũng chẳng hiểu đây chỉ là nước mưa hay có cả nước mắt của chính mình. cơn mưa ngớt dần, gã trông thấy một lữ điếm bên đường liền tạt vào kiếm gì ăn cho đỡ đói bụng.

- Kìa! Khách quan người ướt thế kia, xin mời vào trong nhà thay đồ, chúng tôi có quần áo mới...

- Không cần! - Chu Cẩm Sơn lạnh lùng nói với chủ quán, một mụ đàn bà to béo. Mang cho ít đồ ăn ra đây!

- Khách quan muốn ăn gì ạ! - Mụ chủ đơn đả.

- Cái gì cũng được, miễn là ăn no thì thôi!

Đồ ăn bày ra, gã ngồi ăn ngấu nghiến chẳng để ý gì đến xung quanh. Mụ chủ quán bỗng hỏi:

- Xin hỏi khách quan có việc chi mà gấp gấp quá vậy?

- Bà hỏi làm gì? - Chu Cẩm Sơn sảng giọng.

- Tại vì ta thấy hôm qua cũng có hai người vào đây ăn cũng vội vã như khách quan vậy.

- Hai người trông ra làm sao? - Chu Cẩm Sơn quan tâm hỏi.

- Cũng trẻ tuổi như thiếu hiệp, một nam, một nữ.

- Bà có nghe thấy họ tên là gì không?

- Chỉ nghe thấy gã kêu gọi cô bé là Vương cô nương.

Chu Cẩm Sơn đứng bật dậy khiến mụ chủ quán đâm ra hốt hoảng. Gã hỏi:

- Bà có nghe thấy họ nói đi đâu không?

- Ta chỉ nghe thấy gã trai nói:

Tiểu muội, chúng ta phải về nhà nhanh lên không có thì... câu sau họ nói nhỏ quá ta nghe không rõ.

- Cám ơn! - Chu Cẩm Sơn nói cụt ngủn.

Gã trả tiền rồi chẳng nói chẳng rằng phóng mình đi mất dạng. Gã cứ đi suốt ba ngày đêm như thế thì đã tới địa phận của Thần Quyền Môn. Cảnh vật mỗi lúc một trở nên quen thuộc khiến lòng gã cảm thấy xao xuyến. Lúc ấy trời đã gần tối gã suy nghĩ:

"Có lẽ không nên đi vào Thần Quyền Môn ngay, trước tiên ta phải dò xét xem tình hình thế nào đã." Nghĩ vậy Chu Cẩm Sơn tìm một chỗ vắng vẻ nghỉ chân, gã bụng bảo dạ:

"Nơi đây, tai mắt của Vương Nhất Minh nhiều người qua lại, ta phải thận trọng mới được..." Chu Cẩm Sơn đợi trời tối hẳn. Gã mới nài nịt quần áo thật gọn gh- rồi trở thuật phi hành tới Thần Quyền Môn. Bầu trời đêm đen kịt không một ánh sao chỉ có Chu Cẩm Sơn nhờ có nhãn lực phi thường mới nhìn lờ mờ lối đi. Phía trước sừng sững sơn trang của Vương Nhất Minh đang chìm trong bóng đêm tĩnh mịch. Gã nhìn thấy thấp thoáng bóng nhiều cao thủ của Thần Quyền Môn đang chia nhau tuần tra rất nghiêm khắc. Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng:

"Không hiểu sao lúc này Vương Nhất Minh lại cho người canh gác cẩn mật đến như vậy? Mình đột nhập vào tất bị phát giác ngay!" Chợt Chu Cẩm Sơn nảy ra ý nghĩ:

"Hay là ta vào thánh địa, dù muốn hay không ta cũng là đệ tử của Thần Quyền Môn trước đây, vào bái trước linh vị các sư tổ cũng là một điều hay" Quyết định rồi gã đi vòng ra mé sau phía sườn núi. Nơi đây

tuy là cấm địa song sự canh gác lại không được chặt chẽ vì các đệ tử của Thần Quyền Môn không được lai vãng đến chỗ này. Lại nữa, đây chỉ là nơi đặt các bài vị các tổ sư Thần Quyền Môn nên đâu có hấp dẫn đối với đại địch.

Chu Cẩm Sơn lại thấy con đường mòn quen thuộc men theo sườn núi. Gã bỗng nhớ lại năm xưa cũng tại nơi đây gã đã bị sư phụ bắt gặp và bị đuổi khỏi môn phái. Cái miếu nhỏ đây rồi. Chu Cẩm Sơn cho tay vào sau bức tượng nắm vào cái móc rồi giật mạnh. Bức tượng tự động tách ra, gã liền chui vào trong động quan sát.

Bên trong tối đen, gã cứ men theo lối cũ tiến vào. Đột nhiên, Chu Cẩm Sơn đứng dừng ngay lại. Có tiếng vũ khí của ai đó đang va chạm vào nhau mỗi lúc một kịch liệt! Quá lạ, nơi đây sao mà có kẻ nào xâm nhập nhằm mục đích gì. Hay là một đệ tử nào đó liều lĩnh bước vào bị Vương Nhất Minh bắt gặp.

Chu Cẩm Sơn rón rén lại gần phía phát ra tiếng động. Dần dần, nhờ ánh sáng từ mấy cây bạch lập gã trông thấy hai người đều bịt mặt đang động thủ.

Người thứ nhất căn cứ vào mái tóc trên đầu, Chu Cẩm Sơn biết là một lão già, còn người thứ hai thì là một thanh niên còn trẻ. Cả hai đều che mặt bằng một miếng vải đen, chỉ hở cặp mắt sáng lấp lánh có thần. Lão già thì sử dụng kiếm, còn tên trẻ tuổi thì sử dụng cương đao, nội lực rất trầm trọng. Chu Cẩm Sơn kinh ngạc thấy hai người võ công rất cao, trên giang hồ khó ai bì kịp.

Kiểm khí của lão già rít lên veo veo chứng tỏ nội lực của lão khôn phải tầm thường. Bỗng gã trẻ tuổi hét lên một tiếng rồi cầm gương chém chênh chếch nhằm vào bả vai lão già rất là lợi hại. Lão già xoay mình đi nửa vòng đưa mũi gương vào cổ gã trẻ tuổi. Chu Cẩm Sơn giật mình, chiêu này có tên gọi là Kỳ Quang Vô Ảnh, một chiêu trong Bát Nhã Quyền dùng để hóa giải đao pháp rất là hiệu nghiệm. Vì sao lão già lại biết chiêu này... Lão là ai vậy?

Quả nhiên, thấy mũi gương của lão già đột ngột uy hiếp cổ họng mình, gã trẻ tuổi vội thu đao về rồi nhảy lùi lại phía sau để tránh. Lão già không bỏ lỡ cơ hội chiếm tiên cơ, kiếm pháp thật tuyệt diệu. Chu Cẩm Sơn lại la thầm chiêu "Thiên Sơn Phi Điểu" này tại sao lão lại biết thật lạ kỳ. Không ngờ thiếu niên cũng không phải tay vừa, gã sử dụng chiêu "Đồng Nhân Bái Tổ" tay tả xòe ra chụp vào cổ tay cầm kiếm của lão già nhanh như chớp.... Lão già buộc phải buông rơi thanh kiếm để tránh bị chụp trúng cổ tay.

Chu Cẩm Sơn la thầm:

"Lão này cũng thật là dở, chưa hiểu rõ cái tuyệt diệu của Bát Nhã Kiếm Pháp. Tại sao lại không biến ra chiêu Thương Mang Vân Hải ắt tên kia đã thảm bại" Hai người giao đấu chừng ba chục chiêu nữa, Chu Cẩm Sơn thấy lão dần dần bị mất thượng phong. Lão bị đánh rớt kiếm nên chỉ dùng song quyền chống đỡ với cương đao của thiếu niên nên cũng khá vất vả. Chu Cẩm Sơn toan nhảy vào can thiệp song gã chưa biết đối thủ là ai nên chưa tiện ra tay.

Đánh thêm một vài chiêu nữa, bỗng lão già kêu "ái cha" một tiếng, tức thời má vai đã bị một đao chém trúng, máu chảy đầm đìa.

Rồi tiếp theo lại bị trúng một cước vào ngực đành khoanh tay thúc thủ.

Thiếu niên dùng mũi đao gạt tấm khăn che mặt của lão già xuống. Một khuôn mặt già nua hiện ra, Chu Cẩm Sơn suýt kêu lên vì kinh hãi:

Đó chính là lão già quản gia của Vương Nhất Minh.

Thiếu niên trầm giọng quát:

- Thì ra là ngươi, ta đã để ý từ lâu ngươi là người có võ công song cố tình che giấu. Hãy nói mau, ngươi thật ra là ai?

Lão già đáp:

- Ta là ai, chẳng liên quan gì đến ngươi, muốn giết thì cứ giết việc gì phải hỏi...

- Giết ngươi thì quá dễ, nhưng ngươi hãy thành thật trả lời ta s- tha cho.

Ngươi xuống đây làm gì...

Lão già chợt kêu lên:

- Ta biết rồi, ngươi cũng là người của Thần Quyền Môn... có phải là...

Gã tr- tuổi cười khanh khách rồi nói - Khen cho ngươi cũng khá thông minh đấy, nhưng ta là ai làm sao ngươi đoán ra được... Hãy trả lời câu hỏi của ta mau!

- Không bao giờ! Lão già đáp - Ta cũng đã già rồi chẳng còn ham sống làm gì nữa! Ngươi hãy ra tay đi...

- Được! Nếu ngươi muốn chết thì ta cho ngươi được toại nguyện...

Gã thiếu niên vung đao lên. Một tiếng "keng" lưỡi đao của gã thiếu niên bị đẩy vạt sang một bên. Một viên sỏi đã đập trúng vào thanh đao làm hở khẩu của thiếu niên tẻ chồn. Gã kinh hãi quay lại rồi tức giận quát to:

- Tên tặc tử Chu Cẩm Sơn! Không ngờ hôm nay ngươi lại mò đến đây! Ta quyết sống mái với ngươi...

Chu Cẩm Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi là ai mà lại biết ta?

- Đừng nói nhiều, hãy coi đao của ta...

Gã nhảy tới chém vào người Chu Cẩm Sơn liên tiếp mấy thế, đao pháp luôn thay đổi phương vị, độc hiểm vô cùng. Chu Cẩm Sơn thấy gã ra toàn những đòn độc ác thì nổi giận:

- Ngươi tưởng ta không có vũ khí thì dễ uy hiếp lắm sao? Hôm nay, ta cho ngươi nếm mùi lợi hại.

Gã thiếu niên chém liên tiếp mười mấy đao mà không trúng được người Chu Cẩm Sơn thì lấy làm kinh dị. Đường hầm chật chội mà gã này chỉ nhích lên nhích xuống là tránh được thì thật là không sao hiểu nổi. Gã đâu biết rằng Chu Cẩm Sơn đã thi triển "Cửu Cung Bộ Pháp", dù có chật chội đến đâu cũng biến hóa được. Gã chém bậy một đao rồi phóng người chạy ra ngoài vừa chạy vừa nói với theo:

- Chu Cẩm Sơn ta quyết không tha cho ngươi đâu!

Chu Cẩm Sơn không đuổi theo gã thiếu niên, vì nghĩ rằng tên này vào đây cũng là vụng trộm tất không dám ra ngoài báo động. Gã quay về phía lão già rồi nói:

- Tàn quản gia! Văn bối đến giải cứu lão đấy!

Lão già đó chính là Tàn quản gia, tâm phúc của Vương Nhất Minh. Chu Cẩm Sơn biết lão quá rõ vì gã đã ở Thần Quyền Môn từ nhỏ - Chu huynh đệ - Lão họ Tàn nói - Không ngờ võ công Chu thiếu hiệp đã tiến bộ đến độ này. Ta xem ra thiếu hiệp đã nắm được bí phổ trong tay.

- Đúng vậy! Thì ra Tàn lão cũng là người có võ công, không hiểu làm quản gia ở Thần Quyền Môn nhằm mục đích gì? Vừa rồi, văn bối thấy lão sử dụng chiêu thức của Bát Nhã Quyền, không biết thật sự lão là ai mà lại biết những chiêu thức đó?

Tàn lão thở dài:

- Thiếu hiệp quả là có nhãn lực hơn người...

Lão không trả lời ngay vào câu hỏi của Chu Cẩm Sơn mà nói:

- Thiếu hiệp! Chẳng hay hôm nay tới đây vì mục đích gì?

- Chắc lão cũng biết, văn bối là Chu Cẩm Sơn chính là con của Chu Đại Cẩm. Gia phụ đã bị giết một cách oan uổng. Văn bối biết Vương Nhất Minh là chỗ thâm giao với gia phụ nhưng... có thể lão đã hạ thủ... Hôm nay văn bối tới đây làm sáng tỏ mọi chuyện!

- Phải, ta biết - Lão Tàn thở dài nói - Ngươi... ngươi có biết tên thiếu niên vừa rồi là ai không?

- Văn bối làm sao biết được... Chu Cẩm Sơn đáp.

- Thế mới rắc rối... - Lão Tàn trầm ngâm nói.

- Tàn lão, ông chưa trả lời câu hỏi hồi nãy, thực ra ông là ai vậy?

- Ta là Từ Quốc Đạt.

- Từ Quốc Đạt! - Chu Cẩm Sơn la lên - Phải chăng ông là giáo chủ Thanh Long Bang...

- Thiếu hiệp nhầm rồi! Ta không phải là giáo chủ Thanh Long Bang...

Chu Cẩm Sơn thấy lão nói thật thà thì tin ngay. Phần vì trước đây hắn còn ở Thần Quyền Môn, y cũng quý hắn. Hai nữa, võ công của giáo chủ Thanh Long Bang rất cao...

- Vụ này là thế nào? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Giang hồ truy tìm ta vì nghĩ rằng ta là người chiếm được bí phổ. Ngay cả sư huynh của ta là Thái Ất Chân Nhân cũng tin như vậy thì làm sao ta không thay tên đổi họ cho được. Ta thầm ẩn mình để điều tra kẻ đã ám sát sư phụ... - Lão ngưng một chút rồi nói tiếp. - Năm xưa, lúc ta quay trở về thì thấy sư phụ bị một kẻ bịt mặt ám toán. Ta động thủ với y nhưng võ công y cao nên đành chịu thảm bại dưới tay y. Gã đã phóng chưởng trúng vào ta làm nội thương trầm trọng và vì thế một mảnh áo rách rớt xuống. Ta phải bỏ chạy để bảo toàn mạng sống nhằm tìm cơ hội báo thù. Lúc sư huynh ta về thấy vết máu và mảnh áo của ta để lại ngỡ rằng ta đã hại sư phụ để tìm kiếm bí phổ nên đã bị sư phụ đánh trọng thương... vì thế!

- Văn bói hiểu rồi! Thì ra tiền bói bị Oan ức mấy chục năm trời...

- Ta phải điều trị mãi mà không phục hồi được công lực, lúc đó ta mới thay đổi dung mạo tìm cách làm quản gia cho Vương Nhất Minh.

- Tại sao lại là Vương Nhất Minh? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Vì chưởng lực ta bị trúng rất giống với "Lạc Hoa Chưởng" của Thần Quyền Môn. Ta nghĩ rằng chính lão là người đã ra tay nên nhịn nhục ở đây để điều trị. Song đường như không phải.

- Vẫn không phải là y? Vậy là ai? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Đây là ta mới đoán vậy thôi. Việc Chu Đại Cẩm gửi thiếu hiệp cho y trông nom ta không biết... vụ này...

- Tiền bói, văn bói không hiểu gì cả?

- Chính ta cũng còn nhiều điều chưa rõ. Một thời gian ta thấy Vương Nhất Minh thường xuyên xuống hầm mộ này không hiểu làm gì... Ta bèn tìm cách xuống đây song chẳng phát hiện được điều gì lạ cả. Duy nhất chỉ còn chỗ này...

Lão chỉ tay vào một căn phòng bằng đá, bên ngoài có khóa bằng một sợi xích sắt to bằng cổ tay.

- Bên trong là gì? Ta không sao biết được vì muốn mở cửa ra thì phải có khóa... Loại xích sắt này dùng gươm đao, chém không thể nào đứt được...

Hôm nay ta xuống thì gặp gã thiếu niên vừa rồi... Không hiểu y là ai? Vì Thần Quyền Môn, ngoài Vương Xứ Nhất, không có ai võ công bằng gã này cả...

- Thế thì lạ thật? Chu Cẩm Sơn lại gần thạch động xem xét. Quả nhiên, bức tường đá rất kiên cố không tài nào mở ra được...

Chu Cẩm Sơn hỏi:

- Tiền bói, dù sao hành tung tiền bói cũng bị bại lộ rồi, chi bằng chúng ta chia nhau đi lên tìm Vương Nhất Minh thì tin rằng mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Từ Quốc Đạt khen phải. Hai người lại theo đường cũ trở ra. Đúng như Chu Cẩm Sơn dự đoán, không hề thấy thủ hạ của Thần Quyền Môn bao vây gì hết cả. Chu Cẩm Sơn nói với Từ Quốc Đạt:

- Từ tiền bói, bây giờ văn bói vào kiếm Vương Nhất Minh. Tiền bói đi tìm xem gã thiếu niên kia là ai đã?

Chu Cẩm Sơn đi hết con đường, dọc theo bãi đất cỏ cây mọc um tùm, mà nơi xưa Vương Nhất Minh đã bắt gặp gã và tặng gã một chưởng. Bỗng nhiên có tiếng đột phía sau, gã quay lại thì thấy một bóng đen đứng đằng sau:

- Chu Ca! Một giọng êm ái cất lên - Tiểu muội đây.

Chu Cẩm Sơn sững người lại. Tim đập loạn lên. Cuộc gặp gỡ bất ngờ Vương Sở Hồng khiến gã bối rối - Vương... Vương... muội - Chu Cẩm Sơn ấp úng nói - Muội làm gì ở đây?

- Muội đã trong thấy Chu ca từ đầu... - Vương Sở Hồng nói giọng đầy trù mến. Nhưng...

Cô ngừng lại rồi kh- nói:

- Sư phụ đã tha thứ cho Chu ca từ lâu rồi, muội cùng Cao huynh đi tìm kiếm khắp nơi song thật là xui, cứ đến nơi thì huynh lại đi mất rồi...

- Sư phụ tha thứ cho ta? - Chu Cẩm Sơn nói giọng lạnh lùng. Gã hiểu rằng nếu tỏ thái độ thân thiết thì không những chẳng ích lợi gì mà sau này càng thêm đau khổ - Ta đang tính kiếm sư phụ đây!

Vương Sở Hồng không để ý đến câu nói của gã. Cô mỉm cười nói:

- Chu ca, phải đấy. Gia Gia đang đợi Chu ca ở trong thư phòng. Muội đứng đây chờ huynh nhé.

- Sao sư phụ biết ta đến mà đợi? - Chu Cẩm Sơn hỏi - Thì muội đã nói với huynh ngay từ đầu rồi, muội trông thấy huynh xuất hiện ở đây, nghĩ trước sau gì huynh cũng tới nên...

- Được lắm... - Chu Cẩm Sơn nói - Vương muội, đừng chờ ta...

Chu Cẩm Sơn nói xong gã tiến thẳng về phía thư phòng của Vương Nhất Minh không ngoái đầu lại.

19. Kẻ Giết Chi Đi Cẩm Là Ai?

Thư phòng của Vương Nhất Minh đã le lói ánh đèn. Gã tiến đến trước cánh cửa khép hờ rồi khẽ đẩy ra, tay thu trước ngực, để phòng mọi chuyện bất trắc. Song gã ngạc nhiên thấy không có gì lạ cả.

Trên bàn, ngọn đèn leo lét đang cháy, đủ chứng tỏ Vương Nhất Minh vẫn còn thức. Gã lên tiếng:

- Tại hạ, Chu Cẩm Sơn cần nói chuyện với giáo chủ Thần Quyền Môn.

Gã nói ba lần, song vẫn không thấy ai trả lời thì rón rén tiến vào bên trong. Thư phòng của Vương Nhất Minh được ngăn làm hai, bên ngoài để sách vở và binh khí như đao, kiếm treo la liệt trên tường, bên trong là phòng ngủ, có kê một cái bàn nữa.

Chu Cẩm Sơn suýt kêu lên. Vương Nhất Minh ngồi đó ngực áo ướt đẫm máu, đầu gục xuống bàn.

Chu Cẩm Sơn vội chạy lại, để tay vào mũi thấy vẫn còn hơi thở yếu ớt.

Liền đặt tay vào lưng Vương Nhất Minh truyền nội lực vào.

Thương thế của Vương Nhất Minh rất trầm trọng. Có thể gã đã bị ai đó khống chế từ trước một cách bất ngờ để tra khảo để tìm một cái gì đó song không đạt được ý muốn nên đã phóng chưởng đánh vào ngực lão. Chu Cẩm Sơn đoán vậy vì thấy người Vương Nhất Minh cứng ngắc chứng tỏ lão đã bị điểm huyết. Nhờ nội lực vô cùng sung mãn, một lát sau Vương Nhất Minh từ từ hồi tỉnh trở lại. Lão khẽ mở cặp mắt lơ đãng đã mất hết thần sắc ra nhìn người đứng trước mắt, làn môi hơi mấp máy.

Chu Cẩm Sơn khẽ nói:

- Vương Nhất Minh tại hạ là Chu Cẩm Sơn đây!.. Ta....

Gã định nói song cảm thấy bất nhẫn dù sao lão cũng đã từng nuôi nấng gã, hơn nữa lúc này lại đang bị trọng thương... nên Chu Cẩm Sơn dịu giọng xuống nói:

- Vương tiên bối... tại hạ muốn thỉnh giáo Vương tiên bối vài câu! Không biết tiên bối có trả lời chẳng...

Lão khẽ gật đầu yếu ớt.. Chu Cẩm Sơn hỏi:

- Tiên bối, ai đã giết gia phụ của vãn bối... có phải tiên bối đã ra tay không?

Vương Nhất Minh khẽ lắc đầu... Chu Cẩm Sơn tức giận nói:

- Không lẽ tiên bối lại còn định dấu diếm tội ác... Nếu...

Gã chưa dứt lời, Vương Nhất Minh bỗng nấc lên mấy cái, lão lấy ngón tay chỉ vào tường như muốn nói điều gì. Chu Cẩm Sơn kinh hãi thấy lão bỗng dần rồi từ từ tắt thở.

- Trời ơi! - Chu Cẩm Sơn than thở - Mối thù nhà không lẽ chẳng thể trả được hay sao?

Gã nhìn vào bức tường theo ngón tay Vương Nhất Minh chỉ. Ở đó có một cái kệ sách, trên có khoảng hơn chục cuốn.

Gã lại gần lục lọi xem có gì lạ không nhất định không phải vô cớ mà Vương Nhất Minh lại chỉ tay vào đây. Gã thấy một cuốn sách có vẻ nặng khác thường, liền lấy ra coi. Gã lật ra thì chỉ là một cuốn sách viết về các loại thuốc chữa bệnh thông thường chẳng có gì là lạ cả.

- Nhưng tại sao nó lại nặng hơn tất cả các cuốn sách khác - Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng.

Gã bỗng để ý tới thấy gáy sách này có điểm khác lạ liền lấy tay cậy thử lớp vỏ bên ngoài. Quả nhiên bên trong là một cái chìa khóa được cắt dấu rất khéo. Gã nghĩ ngay, đây chính là chiếc chìa để mở căn mật thất bí mật dưới thánh địa.

- Hẳn là trong mật thất phải có gì đó quan trọng lắm, Vương Nhất Minh chỉ cho ta chắc là lão có ý đồ gì đây....

Chu Cẩm Sơn dứt chìa khóa vào người. Gã toan bước ra thì đột ngột Vương Sở Hồng bước vào, cô đứng nhìn mặt gã, nước da tái xanh vì đau đớn.

- Chu Cẩm Sơn, người thật là tệ, tội ác của người, trời không dung đất không tha. Người nữ lòng nào giết gia gia của ta...

Vương Sở Hồng tức giận nên đánh vào ngực gã đánh bình một cái... Chu Cẩm Sơn không tránh, gã không vận Bát Nhã Thần Công hộ thể đứng im chịu trận.. Gã cảm thấy ngất trong người, khí huyết nhộn hết cả lên. Song vì Chu Cẩm Sơn đã luyện được tới chiêu thứ ba của Bát Nhã Thần Chưởng nên nội lực dù gã không vận sức chống đỡ cũng tự động phản ứng tự vệ. Nên chỉ trong khoảnh khắc, gã lại thấy khí huyết điều hòa trở lại.

- Vương muội! - Chu Cẩm Sơn nói nhẹ nhàng. - Vương muội hãy nghe ta giải thích... cái chết của gia gia muội không phải do ta!

- Người còn chối cãi nữa sao? Chỉ có người và gia gia ở trong phòng!

- Không đúng! Lúc ta vào thì đã thấy gia gia cô nương bị sát hại rồi...

- Người... người là đồ xảo quyệt, ta thề quyết sống mái với người..

- Cô nương... - Chu Cẩm Sơn nói - Chẳng lẽ muội không tin ta sao?

Chúng ta hồi còn nhỏ...

Gã bỗng thấy trong lòng dâng lên một tình cảm khó tả:

-... Muội có nhớ không...?

- Người đừng nhắc đến nữa...! - Vương Sở Hồng nói - Chính người còn nói sẽ giết gia gia của ta!

- Đúng thế! Nhưng chuyện đã... đã rõ ràng ta chỉ muốn hỏi gia gia cô nương ai là người đã giết hại song thân của ta mà thôi... Nếu....

Gã định nói - Nếu đúng là gia gia cô nương đã hạ thủ thì... - rồi lại thôi "Soạt" một tiếng, Vương Sở Hồng rút gươm ra rồi quát:

- Chu Cẩm Sơn, người đừng có biện bạch nữa, ta...

Cô nói chưa dứt lời đã nhắm vào Chu Cẩm Sơn đâm một nhát.

Chu Cẩm Sơn đau đớn nghĩ thầm Vương cô nương vì quá đau khổ trước cái chết của phụ thân nên đã liều mình. Ta ráng chịu một gươm của Vương Sở Hồng cũng chẳng sao, để cho cô hả lòng hả dạ. Dù có chết cũng được. Gã nghĩ như vậy liền nói:

- Vương muội, năm xưa muội tặng ta một mũi gươm nơi má, bây giờ thêm một nhát nữa vào bụng mai này nếu ta còn sống chắc chắn sẽ nhớ mãi kỷ niệm này...!

Mũi gươm của Vương Sở Hồng cắm vào bụng gã đánh phạm một cái. Máu từ vết thương phun ra như suối.

Wương Sở Hồng vừa khóc vừa chạy đi, cô nói:

- Người, sao người không đỡ, ta căm thù người.

Chu Cẩm Sơn rút gươm ra khỏi bụng. Gã điếm vào mấy huyết đạo cho vết thương ngừng chảy máu rồi loạng choạng tiến về thánh địa của Thần Quyền Môn.

Vẫn không có gì trở ngại cả. Không một thủ hạ nào của Vương Nhất Minh xuất hiện. Không hiểu chúng biến đi đâu.

Chu Cẩm Sơn bước xuống bí đạo. Gã đến trước tòa mật thất có khóa xích bên ngoài tra chìa khóa vào ổ rồi xoay một vòng "Tách" một tiếng, ổ khóa to tướng khẽ mở ra. Gã thận trọng dùng hết sức đẩy cánh cửa bằng đá.

Bên trong trống rỗng không có gì cả. Một quái nhân đầu tóc bù rối bị xích vào tường cũng bằng dây lòi tói to bằng cổ tay.

Lão quát tháo vang trời khi thấy cánh cửa bằng đá mở ra:

- Đồ chó chết, người còn muốn gì nữa đây. Lão phu đã nói hết rồi... giết thì giết ta đi, hành hạ ta... thế đủ rồi... Ta mà ra được thì các người hết đường sống...

- Tiền bối, văn bối không phải là....

- Người đừng có nhiều lời, dù người không phải là y thì cũng là đồng đảng của chúng mà thôi - Quái nhân nói, đầu vẫn không ngẩng lên - Tiền bối, tại hạ đến đây với hảo ý, muốn cứu tiền bối mà thôi! Tại hạ là Chu Cẩm Sơn...

Gã vừa nói tên xong, quái nhân bỗng ngẩng đầu lên nhìn rồi nói:

- Người có quan hệ thế nào với Chu Đại Cẩm?

- Chu Đại Cẩm là gia phụ...

- Được, Được, thế thì người hãy lại gần đây! - Quái nhân gục gặc đầu - Ta là ai, người có biết không?

- Làm sao văn bối biết được - Chu Cẩm Sơn nói.

- Ta là Trương Thiết Tâm, chủ môn đời thứ của Thần Quyền Môn đây.

- Trương Thiết Tâm! - Chu Cẩm Sơn kinh ngạc - Thì ra tiền bối bị giam ở đây! Văn bối cứ nghĩ rằng tiền bối đã chết. Bên ngoài thấy có bài vị....

- Ta đã chết! Ta đã chết rồi sao? - Quái nhân phá lên cười. ém thanh vang xa đến chói tai - Mà cũng đúng thôi, ta đã thật sự chết từ lâu rồi còn gì! Bọn chúng muốn thế.. Ha.. Ha.. Ha...

- Tiền bối, ý tiền bối muốn nói tới Vương Nhất Minh.

- Chứ còn ai vào đây nữa! - Quái nhân tức giận nói - Mới đây lại thêm một gã.

Lão chưa nói dứt câu, bỗng vèo vèo mấy chục mũi ám tiễn bỗng từ phía sau bắn tới. Chu Cẩm Sơn công phu đã đến mực tuyệt đỉnh nên chỉ hơi nghe tiếng gió phát động đã biết ngay có người định ám toán sau lưng. Gã xoay người giơ ngón tay cặp được mười mấy cái song quái nhân bị trúng vài mũi nơi ngực, khuôn mặt trở nên xám đen, gục xuống tắt thở liền.

Mấy mũi ám tiễn này không những tẩm những chất kinh độc mà lại nhỏ như sợi tóc nên rất khó phát hiện. Chu Cẩm Sơn chưa kịp nhìn rõ kẻ đã phóng ám tiễn thì cánh cửa bằng đá đã từ từ đóng lại.

Rồi một tiếng cười ha hả từ ngoài vọng vào:

- Chu Cẩm Sơn, hôm nay người đừng có hồng sống sót ra khỏi đây được.

Người có trông gương tên Trương Thiết Lâm đấy không...?

Chu Cẩm Sơn vừa tức giận vừa sợ hãi. Gã phóng chưởng đánh vào bức tường đá nhưng vô định. Lại nghe tiếng ở ngoài nói vọng vào:

- Ta biết người đang tức điên lên có phải không? Đừng có tìm cách ra khỏi đây, vô ích... Thạch thất này được chế tạo hết sức đặc biệt chỉ người ở ngoài nói bên trong mới nghe tiếng, còn dù người có quát tháo cỡ nào thì chỉ mình người nghe thôi, ngoài này không nghe thấy gì đâu.

Chu Cẩm Sơn bây giờ mới hiểu ra vì sao trước đây gã đứng bên ngoài thạch thất không nghe thấy bất cứ một động tĩnh gì ở phía trong cả. Thật là độc ác vô cùng.

Chu Cẩm Sơn bất lực. Lúc ấy vết thương ở bụng lại đau nhói lên. Gã đành nghỉ vận công điều tức.

Im lặng được một lát, bỗng Chu Cẩm Sơn lại nghe thấy tiếng khí giới chạm nhau bên ngoài, hiển nhiên có hai cao thủ đang giao đấu quyết liệt.

Rồi gã nghe tiếng một người nói:

- Từ Quốc Đạt, đây là người muốn chết chứ không phải tại ta đâu nhé..

Người có muốn vào chết chung với gã tiểu tử họ Chu ở trong mật thất kia không?

- Tên dê tiện - Từ Quốc Đạt quát to - Người tự nhận là anh hùng sao không dám lật mặt cho ta coi xem người là ai?

- Ha... ha...! Người tưởng ta sợ người lắm sao, trước khi chết ta cho người biết sự thật để khỏi ân hận. Chức Thần Quyền chủ không về tay ta thì còn ai vào đây nữa.

Chu Cẩm Sơn bên trong nghe hai người đối đáp thì lấy làm lạ lùng - Thanh âm thì không phải là Vương Xứ Nhất vậy ai là kẻ có võ công cao thủ vậy?

Bỗng thấy Từ Quốc Đạt ồ lên vẻ kinh ngạc rồi lão nói:

- Thì ra là người, tên tiểu tử Cao Thiên Thái? Người... Người làm sao mà võ công cao đến vậy?

- Người muốn biết phải không? Được để ta nói cho mà nghe. Trước đây ta vẫn bị mọi người khinh rẻ vì võ công tầm thường, nhưng chúng có biết đâu rằng Cao Thiên Thái này quyết không chịu phục. Ta để ý thấy Vương Nhất Minh đêm nào cũng đi vào thánh địa của bốn bang, thì tự hỏi không biết lão chui vào đấy làm gì nhỉ? Ngoài mấy cái linh vị của tiên sư có gì nữa đâu. Ta bèn theo dõi y rồi thấy cách thức y phát động cơ quan mở cửa, rồi bám gót lão bước vào. Ta thấy y rút trong người ra một chìa khóa rồi mở cửa gian mật thất này.

Lòng ta hồi hộp vô cùng. Thì ra bí mật ở đây, ta sắp khám phá ra. Vương Nhất Minh tin tưởng không có kẻ nào dám vào đây nên không đóng cửa mật thất, mọi đối thoại của y với Trương Thiết Tâm ta đều nghe rõ cả.

- Sư huynh - Vương Nhất Minh nói - Đệ van xin sư huynh chỉ cho khẩu quyết luyện "Lạc Hoa Chưởng" đã bao năm rồi mà sư huynh cứ khăng khăng cự tuyệt nghĩa là làm sao?

- Người đối xử với ta tàn ác thế này mà lại muốn ta giúp người luyện võ.

Thật là tức cười quá... Ha... Ha... - Trương Thiết Tâm cười lớn.

- Đây là vì đệ bắt buộc phải làm thế, vì sư huynh không chịu nói... Nếu sư huynh nói ra cho đệ, đệ sẽ thả sư huynh ra ngay!

- Ta vì đã tin người nên mới ra nông nỗi này, đồ xảo quyệt kia, cút đi cho khuất mắt ta...

- Thôi được, nếu huynh cứ khăng khăng như thế, chiều này sẽ bị đối đấy...

- Ta đâu có cần sống nữa tên khốn nạn kia!

- Sư huynh không muốn sống cũng phải sống, đệ đâu có để sư huynh chết được...

- Cút ngay, cút ngay! - Trương Thiết Tâm quát vang lên - Ta không muốn nhìn thấy người nữa.

- Được, đệ sẽ ra ngay đây nhưng sư huynh nên nhớ, ngày mai đệ lại vào thăm sư huynh đây!

Ta vội chuồn ra ngoài trước. Sau đó ta nghĩ ra một kế, thời cơ đã đến.

Hôm đó Vương Nhất Minh ngủ quên bỏ chìa khóa trong ngăn bàn, ta bèn trộm chìa khóa về lại rồi nhờ một gã nổi danh về tài ăn trộm, bẻ chần song làm một cái chìa khác. Vì thế là ta đã có chìa khóa trong tay.

Một hôm, ta đợi Vương Nhất Minh vừa ra thì bước vào. Thoạt đầu quái nhân tức giận quát tháo om sòm ta bèn nói với lão:

- Trưởng tiền bối, tại hạ không hề có ý hãm hại tiền bối đâu! Mà chỉ muốn cứu tiền bối thôi...

- Cứu ta, người cứu ta vì lý do gì?

- Vương Nhất Minh là một kẻ ác độc, thuộc hạ ai cũng đều bất mãn. Nếu tiền bối quay về làm giáo chủ thì may cho Thần Quyền Môn quá.

- Người hãy cởi xích cho ta! - Trương Thiết Tâm nói.

- Không được đâu, vì khóa của tiền bối không giống như khóa này. Phải đoạt được từ tay Vương Nhất Minh.

- Người làm sao mà lấy được từ tay hắn? - Trương Thiết Tâm nói - Chính thế - Ta vờ buồn bã - Vãn bối...

Một lát sau, quái nhân bỗng reo lên:

- Ta nghĩ ra rồi, nếu người đánh thắng hắn thì lẽ đương nhiên sẽ đoạt được...

- Vô công vãn bối còn kém hắn xa! - Ta nói.

- Không sao! Ta sẽ truyền thụ khẩu quyết võ công cho người! Người có chịu không?

- Tiền bối, tại hạ..... - Ta vờ từ chối.

- Không! Người đừng từ chối! Ta nhất định sẽ truyền thụ cho người...

Và thế là ta đã học được khẩu quyết và đã luyện thành Lạc Hoa Chưởng đến tầng thứ hai.. Ha.. Ha...

Kể đến đây, Cao Thiên Thái sung sướng cười đắc ý. - Vương Nhất Minh chỉ hơn ta chút đỉnh song ta đã giết chết y rồi...

- Người đã giết chết Vương Nhất Minh? - Từ Quốc Đạt hỏi lại.

- Phải! chính ta! Nhưng mọi tội lỗi đã dồn vào gã Chu Cẩm Sơn! Y đã bị nhốt trong kia, trước sau cũng chết mà thôi...

- Người.... Người thật không còn là con người...

- Đừng có thóa mạ ta như thế! Còn nữa người chưa biết đâu. Vương cô nương sẽ vào tay ta cả chức Giáo chủ nữa, ta đã hoàn thành được ý nguyện!

"Bình" một tiếng Chu Cẩm Sơn thấy ai đó phóng chưởng rồi không gian đột ngột im lặng.

- Biết tính sau đây! Không lẽ mình chịu chết một cách lãng xẹt như vậy - Gã sờ mớ bốn xung quanh bức tường song chẳng có gì khác lạ cả. Gã tự nhủ "Mình phải thật bình tĩnh mới mong tìm được lối ra. Nhất định phải có một chỗ nào đó! Gã suy luận "Trước kia Trương Thiết Tâm luyện công ở tòa mật thất này tất phải ngồi ở chỗ cái bục đá kia. Giả sử có việc gấp thuộc hạ muốn cầu kiến thì làm thế nào? Hắn là lão không thể nào đứng dậy được mà cơ quan phát động nhất định phải ở đâu đó gần chỗ lão ngồi. Tên Cao Thiên Thái thật là nham hiểm. Gã giết Trương Thiết Tâm để mình không biết được cách mở cửa..." Gã suy nghĩ rồi lại gần cái bục bằng đá xem xét kỹ lưỡng. Gã xoay rồi đẩy đủ kiểu song vẫn không có kết quả gì cả. Bục đá vẫn không nhúc nhích, chứng tỏ cái bục đá này đã được thiết kế cố định một chỗ. - Vô lý thật!

- Chu Cẩm Sơn lâm bầm. Vậy chỉ còn chỗ này thôi. Gã để ý thấy trước chỗ ngồi của Trương Thiết Tâm có một cái khe nhỏ mũi kiếm lách không vào được - Bí mật ở đây rồi! Song lấy cái gì mà cho vào mới được chứ?

Gã nảy ra một ý nghĩ! Có thể trong mình Trương Thiết Tâm vẫn còn một bí mật gì chẳng. Gã bèn đến trước xác Trương Thiết Tâm quì xuống rồi khấn:

- Tiền bối! Nếu quả thật tiền bối linh thiêng xin chỉ cho vãn bối cách mở cửa thạch động này. Xin tiền bối tha thứ cho vãn bối đã đụng chạm vào thân thể?

Gã khấn xong tìm trong người y một miếng đồng nhỏ. Gã mừng rỡ lấy ra coi. Đó là một lá đồng dài chừng hơn gang tay mỏng dính trên có khắc nhiều hình nổi.

Chu Cẩm Sơn lấy miếng đồng nhét vào cái khe thì thấy vừa in. Gã ấn mạnh xuống miếng đồng chỉ lọt xuống hơn một nửa, rồi đụng vào một cái gì đó bên dưới khựng lại. Gã nghe thấy tiếng ầm ỹ nổi lên, rồi cửa thạch động bỗng từ từ mở ra.

- Thoát rồi! - Chu Cẩm Sơn reo lên. Gã cúi đầu vái lạy Trương Thiết Tâm một lần nữa rồi phóng mình ra ngoài...

20. Kẻ Thù Lộ Diện

Ra khỏi thánh địa. Chu Cẩm Sơn nghĩ bụng:

- Tuy Vương Nhất Minh tàn ác thật song y không phải là kẻ thù giết song thân ta. Y lại là gia gia của Vương cô nương, dù sao ta cũng nên đến đó một chút.

Gã chạy lên thư phòng của lão rồi giật mình thấy một mỹ phụ trung niên đang đứng ở đó. Thiếu phụ không hề hay biết có người đứng đằng sau nên nhìn xác Vương Nhất Minh rồi than khóc:

- Vương Nhất Minh hỡi Vương Nhất Minh. Ai đã giết người... ta...

- Xin phu nhân đừng than khóc nữa - Chu Cẩm Sơn nói - Phu nhân là ai vậy?

Thiếu phụ giật mình quay lại đưa tay lên ngực đề phòng song thấy đó chỉ là một thiếu niên anh tuấn thì mặt lộ vẻ yên tâm. Thiếu phụ nói:

- Người là ai, sao lại đến đây?

- Tại hạ Chu Cẩm Sơn... trước kia đã từng được Vương Nhất Minh nhận làm đệ tử? - Chu Cẩm Sơn đáp - Ta là Hứa Tố Trinh...

- Hứa Tố Trinh đó sao? - Chu Cẩm Sơn kêu lên - Vậy Giang đại hiệp...

Cặp mắt Hứa Tố Trinh bỗng sáng lên:

- Người... người cũng biết Giang... Giang Thành Hội sao?

- Giang đại hiệp nhận vãn bối làm nghĩa đệ...

- Y... y... hiện nay ở đâu? Người có biết không?

- Giang đại hiệp đã kể hết cho vãn bối nghe rồi, bao năm nay, đại hiệp đã cất công đi tìm kiếm phu nhân đến nỗi chịu bao tai tiếng xấu xa mà giang hồ đồn đại...

- Y kiếm ta? - Giọng Hứa Tố Trinh bỗng trở nên lạnh lùng - Nhưng tội ác y đã giết... y lại còn ăn nằm với ma đầu Du Tiểu Phụng.

- Xin phu nhân chớ hiểu lầm. Việc này dài dòng lắm để từ từ vãn bối sẽ kể cho phu nhân nghe.

Gã chỉ tay vào xác Vương Nhất Minh:

- Thưa phu nhân, dù thế nào phu nhân cũng để cho vãn bối chôn cất cho lão.

Gã đến gần Vương Nhất Minh rồi nâng lão lên. Bất ngờ một tờ giấy trong người Vương Nhất Minh rơi ra.

Chu Cẩm Sơn ngạc nhiên cầm lên xem. Đó là một lá thư gửi cho Hứa Tố Trinh:

- Phu nhân, thư của phu nhân này!

Hứa Tố Trinh cầm lấy lá thư rồi mở ra đọc, chữ viết nguệch ngoạc chứng tỏ trước khi viết gã đã suy nghĩ rất nhiều. Lá thư viết:

”Hứa muội, lòng ta giờ đây vô cùng hối hận, nhiều năm đã qua song mỗi lần nghĩ đến chuyện này quả thật lương tâm ta lại thấy cắn rứt. Ta đã gây ra biết bao nhiêu tội ác, trời không dung đất không tha.

Sau khi Hứa muội bỏ đi, ta đã lấy Phương Ngọc Linh. Thật ra ta chẳng yêu thương gì nàng mà chỉ vì mưu đồ độc bá. Hồi đó, ta đang luyện Lạc Hoa Chưởng đến thành thứ hai Lạc Hoa Kiếm cũng chưa đạt được hỏa hầu. Phép Lạc Hoa Kiếm chỉ dành cho ai đã luyện được tầng thứ ba của Lạc Hoa Chưởng.

Vì thế nội lực mới đủ để phát huy kiếm pháp. Lúc ấy, thanh kiếm trong tay ta trở nên lợi hại, chém sắt như chém bùn, không một loại vũ khí nào so sánh nổi. Ta mới luyện Lạc Hoa Chưởng tới thành thứ hai thì đã tẩu hỏa nhập ma rồi suýt bỏ mạng, ta nhớ năm xưa thời vua Ngô có một nhà luyện kiếm tài giỏi đã luyện được hai thanh bảo kiếm, một thanh ém và một thanh Dương để dâng lên vua Ngô là Hạp Lư. Để luyện được bảo kiếm, nhà luyện kiếm đã phải lấy máu của vợ mình để luyện thành. Vì thế mới đặt tên vợ cho thanh ém là Mạc Du, còn thanh Dương là Can Tương. Kiếm Can Tương và Mạc Du đã thất truyền từ đó đến nay.

Nhớ lại chuyện cũ, ta nảy ra âm mưu dùng nàng Dương Ngọc Linh làm vật tế thần. Ta giam giữ nàng trong mật thất, hàng ngày lấy máu nàng để luyện kiếm. Ta đã hành hạ cho đến chết mà mộng ước vẫn chưa thành.

Đó là tội ác thứ nhất. Tội ác thứ hai là đã chia lìa tình mẫu tử. Thực ra ta không thể có con được vì đã bị tẩu hỏa nhập ma khi luyện Lạc Hoa Chưởng.

Vì thế đứa con gái mà nàng sanh ra là con của Giang Thành Hội chứ không phải con ta.

Với nàng, ta quả có lòng yêu thương thật sự. Ta biết nàng không thương ta, chỉ yêu họ Giang nên đã bày ra ngụy kế. Chính ta là người đã giết hại gia đình nàng...

Đọc đến đây, Hứa Tố Trinh bỗng kêu lên một tiếng rồi ngất đi. Hồi lâu sau mới tỉnh lại, nước mắt chan hòa. Hứa Tố Trinh nói:

- Ta không ngờ Vương Nhất Minh lại tàn ác đến thế, ta thề băm vằm thi thể y làm trăm mảnh mới hả dạ.
- Dù phu nhân có băm vằm thi thể y thì có cứu vãn được gì đâu! - Chu Cẩm Sơn ngăn lại - Hơn nữa lúc cuối đời y đã hối hận rồi.

Hứa Tố Trinh gạt lệ rồi đọc tiếp:

- Còn gã tiểu tử Chu Cẩm Sơn, ta với phụ thân y là chỗ thâm giao. Lúc vợ Chu Đại Cẩm mang thai vì sợ bị giáo chủ Thanh Long Bang uy hiếp nên đã gửi nương tử của y đến chỗ ta yêu cầu giữ bí mật.

Thoạt tiên ta không có ý đồ gì song từ khi luyện Lạc Hoa Chưởng thất bại, ta nảy ra lòng tham muốn dùng y làm con mồi để lấy cho được Thái Cực Đồ. Ta đã nghe lỏm vợ chồng y nói chuyện đã giao Thái Cực Đồ cho một lão họ Lưu nào đó, đợi năm sau Chu Cẩm Sơn lớn lên sẽ tìm đến trao trả lại.

Chu Cẩm Sơn phát giác ra hành vi đê tiện của ta nên đã bí mật bỏ đi tìm gã họ Lưu nào đó báo tin dừng đến chỗ ta nữa sẽ gặp nguy hiểm. Lúc về không hiểu sao đã mất tích... Còn Chu Đại Cẩm, không phải ta đã sát hại mà....

Lão viết đến đây, rồi ngừng lại, chắc vào chính lúc đó, Cao Thiên Thái đã hạ độc thủ.

Chu Cẩm Sơn lòng thấy nhẹ đi. Sở Hồng không phải là con của Vương Nhất Minh. Gã nói với Hứa Tố Trinh:

- Xin phu nhân đừng than khóc nữa, dù sao lão cũng đã chết rồi. Có lẽ phu nhân nên đi tìm Giang đại hiệp, bao năm nay...

Hứa Tố Trinh gạt đầu nói:

- Thiếu hiệp, ta cáo từ, hẳn có ngày chúng ta gặp lại...

Gã chôn cất cho Vương Nhất Minh xong xuôi, lòng bỗng ngao ngán:

- Mọi đầu mối dẫn đến cái chết của phụ thân gã đều đã mất. Biết tìm ai bây giờ?

Gã nảy ra ý định truy tìm Cao Thiên Thái, có thể gã biết điều gì chăng?

Chu Cẩm Sơn rời khỏi Thần Quyền Môn, gã đi về hướng tây được vài chục dặm. Dấu vết ngựa chạy đến đây mất hẳn, gã cảm thấy hơi mệt, toan tìm chỗ nghỉ chân bỗng nghe thấy trong rừng có tiếng quát tháo. Gã mùn rờ khi nhận ra một người là Cao Thiên Thái, người thứ hai là Từ Quốc Đạt. Từ Quốc Đạt người đầy vết thương hiển nhiên đã bị trúng nhiều nhát kiếm của Cao Thiên Thái, bộ pháp đã bị rối loạn thấy rõ Chu Cẩm Sơn nhảy vào quát to:

- Từ tiền bối, có tại hạ ứng cứu đây...

Cao Thiên Thái kinh ngạc thấy Chu Cẩm Sơn xuất hiện, gã ấp úng nói:

- Người... Người làm cách nào mà ra được đây?

- Đó là điều người không ngờ đến phải không? Ta đến để trả thù cho Trương Thiết Tâm tiền bối...

- Trương Thiết Tâm là gì của người mà người phải báo thù? - Cao Thiên Thái hỏi.

- Lão không là gì của ta, song hành động tàn ác của người... người quên rằng chính người cũng định giết ta hay sao?

- Chu Cẩm Sơn người hãy suy nghĩ lại đi, vết thương của người thế kia thì làm gì nổi ta cơ chứ?

- Điều đó không quan trọng, người hãy trả lời ta. Vương cô nương đâu rồi?

- Thị... ha... ha... - Gã bỗng bật lên tiếng cười - Ta đã giết thị rồi...

- Người... - Chu Cẩm Sơn nghiêng răng tức giận - Người dám làm chuyện đó sao?

- Có gì mà không dám! Ta buộc thị phải thành hôn với ta, song thị không nghe nên ta đã giết phắt đi cho rồi. Ngoài ta ra, ta không muốn... - Cao Thiên Thái lại nổi lên một tràng cười khà ố.

- Người... - Chu Cẩm Sơn giận quá nói không nên lời - Xác vương cô nương ở đâu?

- Cách đây ba dặm, trong Linh Sơn Cổ Tự...

- Tội người thật đáng chết - Chu Cẩm Sơn nói - Năm xưa ta đã cho người một gậy vào má, bây giờ ta sẽ giết người cũng chính bằng chiêu đó!

- Thì ra người chính là gã ăn mày bán thịt đó sáo! Thật đáng tiếc, hồi đó ta không giết người để đến nỗi bây giờ...

- Hãy khoan...

Một tiếng cười như xé màng tang mọi người rồi một lão già bịt mặt từ một tàng cây cao nhảy xuống không một tiếng động. Chu Cẩm Sơn gần giọng hỏi:

- Tôn giá, người là ai? Hãy xưng danh tánh cho mau!

- Ta.. Ta là người người đang tìm đây! - Lão già cười khà khà.

- Người là giáo chủ Thanh Long Bang?

- Chính ta? Người còn gì để hỏi không?

- Người quân tử, nguy nan cũng không đổi họ chết cũng không dấu tên.

Người sao lại phải che dấu tung tích của mình.

- Người chết đến nơi rồi mà còn nói khoác ta sẽ cho người biết ta là ai ngay bây giờ. Trước đây, ta đã lầm lẫn để cho người sống, bây giờ chính là lúc ta sửa chữa lỗi lầm đó....

- Ta đã gặp người hồi nào mà người nói đã tha chết cho ta? - Chu Cẩm Sơn hỏi - Tại sao lúc này người mới dám xuất đầu lộ diện?...

- Ha... Ha... Hay quá! Hay quá! - Lão già nói - Ta đã từng gặp người rồi, người không biết sao? Còn số dĩ bây giờ ta mới xuất đầu lộ diện là vì công phu của ta giờ mới thành tựu, người hiểu chưa?

Lão ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Võ lâm giờ đây đã nằm trong tay ta nên ta có sợ gì mà không nói hết cho người nghe để người chết đi đỡ ân hận. Bất Nghi đại sư đã chết, Tuệ Chân đầu có phải là kẻ đối đầu với ta, Dương Linh Ngọc chưởng môn Võ Đang là phó giáo chủ của ta, bọn Không Động, Thanh Thành, Côn Luân các chưởng môn bị trúng độc hết cả. Hà Thiên Luân sẽ lên ngôi giáo chủ nay mai. Còn ai nữa cơ chứ. Chỉ còn người là cái gai trước mắt nhưng... nhưng... ta sẽ nhổ ngay bây giờ...

- Người... là ai? - Chu Cẩm Sơn quát lên.

- Đừng có nóng không vết thương lại bật máu ra bây giờ - Lão già nói nhẹ nhàng. Rồi lão bỗng quát to dùng tay phải giật tấm khăn che mặt. Một khuôn mặt già nua nhăn nheo xuất hiện khiến Chu Cẩm Sơn há hốc miệng không sao thốt nên lời. Trước mặt gã, lão già chính là Xích Mi lão tổ.

Chu Cẩm Sơn lắp bắp - Người... sư... - Gã quen miệng định gọi y là nghĩa huynh song kèm lại được - Thế là thế nào? Ta... Ta....

Xích Mi lão tổ mỉm cười :

- Ta sẽ nói cho người biết hết để khi được ta hóa kiếp, kiếp sau sẽ khôn hơn. Người có nhớ trước kia ta đã đã từng nói:

Mọi việc trên đời, không ngoài chữ "duyên" lúc người hỏi bao giờ gặp lại ta... Ha... Ha... Bây giờ không phải là cái "duyên" mà là cái "xui" khiến người gặp ta - Tại sao lại như thế! - Chu Cẩm Sơn vẫn không tin vào sự thật trước mắt...

- Nếu ta không nói thì đến chết người cũng không sao hiểu được. Ta lẽ ra là giáo chủ Thần Quyền Môn đời thứ song chức vụ đó ta không ham, hơn nữa võ công của ta so với Trương Thiết Tâm còn dưới một bậc mặc dù ta là sư huynh của y. Y đã luyện tới thành thứ Lạc Hoa Chưởng trong khi ta mới ở thành thứ... Vì thế ta đã nhường chức chưởng môn cho y để có một âm mưu khác... Ha... Ha...

Ta biết Trương Thiết Tâm đang luyện Lạc Hoa Chưởng tới thành thứ tư nên y buộc phải tĩnh tọa ít nhất vài năm. Vì vậy, không thể nào điều hành công việc được mà sẽ giao lại cho Dương Hiếu Chi, sư đệ của y tạm nắm quyền.

Ta ngầm kích động đệ tử của Thần Quyền Môn không phục Dương Hiếu Chi vì y võ công không bằng Vương Nhất Minh, hơn nữa trong thời gian nhập thất, bất kỳ ai cũng không được vào làm kinh động Trương Thiết Tâm. Do vậy, đã xảy ra cuộc đấu tranh quyền làm giáo chủ. Vương Nhất Minh được ta ám trợ đã thành công...

Ta lại xúi giục Vương Nhất Minh đầu độc Trương Thiết Tâm vì Trương Thiết Tâm võ công rất cao, đầu độc y rất khó, chỉ cần một chút khác lạ là y biết ngay. Hằng ngày Vương Nhất Minh bí mật chui vào thành địa, dùng một lượng rất nhỏ Mê Hồn Hương xịt vào mặt thất mỗi ngày một ít. Lâu dần Trương Thiết Tâm trúng độc. Và như người đã biết, mục đích là tra khảo Trương Thiết Tâm truyền thụ khẩu quyết để luyện Lạc Hoa Chưởng tới thành thứ tư...

Trong khi đó, bí phổ Bát Nhã Thần Chưởng đồn đại loan ra khắp giang hồ. Nguyên do là Dư Đại Hổ đã bị Phổ Hiền đại sư đả bại. Người có biết rằng hồi đó, Du Đại Hổ có thể coi là đệ nhất cao thủ mà cũng không địch nổi Phổ Hiền được. Du Đại Hổ biết rằng nếu Phổ Hiền thực sự ra tay tất lão không chống nổi được chiêu.

Ta hồi đó hãy còn trẻ tuổi nên cất công đi tìm kiếm Phổ Hiền. Về sau ta tìm được nơi đại sư tu luyện công phu. Nhưng ám toán đại sư là chuyện không sao có thể làm được vì thế ta phải dùng kế.

Ta đem bàn chuyện này với Dương Linh Ngọc chưởng môn phái Võ Đang. Phải lợi dụng y vì dù sao y cũng là chưởng môn một phái lớn, có tiếng tăm trên giang hồ. Y vì muốn được chia phần hưởng lợi nên chấp nhận đề nghị của ta dùng khổ nhục kế.

Ta đánh y một chưởng khá nặng rồi y lết tới gần nơi Phổ Hiền. Phổ Hiền trông thấy y biết là chưởng môn một danh môn chính phái nên ra tay cứu giúp. Lão để Dương Linh Ngọc ngồi lên người. Người là người luyện võ hẳn đã biết giờ phút đó rất quan trọng, phải tập trung mọi khí lực để dồn vào cơ thể người bị nạn

thương nên không sao đề phòng được. Ta bất ngờ từ phía sau phóng chưởng đánh lên... Võ công của Phổ Hiền thật không sao tưởng tượng được. Ta vận đến thành công lực đánh vào lưng lão mà lão vẫn kịp quay lại đánh ta một chưởng vào ngực.

Xích Mi lão tổ nói xong vạch áo ra. Ngực bên trái lão vẫn còn nguyên hình bàn tay, lõm sâu xuống phập phồng hiển nhiên lồng ngực đã bị gãy nát.

Lão cài áo lại rồi nói tiếp:

- Dù sao thì Phổ Hiền cũng gục xuống, còn ta mãi về sau mới chữa lành được. Lúc đó, Dương Linh Ngọc lục tìm trong người lão thấy có nửa cuốn bí phổ, còn lại không hiểu lão giấu đâu không biết. Ta cũng thấy cả Thái Cực Đồ song bỏ qua vì lúc đó cho là không quan trọng... Chúng tôi lấy khăn che mặt lại đề phòng đệ tử của Phổ Hiền bất chợt quay lại. Quả nhiên, Từ Quốc Đạt xuất hiện... Dương Linh Ngọc đã động thủ phóng chưởng đánh y trọng thương. Vì thế mọi người mới tưởng chính Từ Quốc Đạt đã giết sư phụ vì chúng có là một mảnh áo còn vương lại...

- Người thật thâm hiểm vô cùng - Chu Cẩm Sơn nói.

- Muốn đạt được mục đích thì phải dùng thủ đoạn điều đó có chi là lạ... - Xích Mi lão tổ cười - Ta và Dương Linh Ngọc về chuyên tâm rèn luyện song không thấy kết quả lại có những dấu hiệu bị tẩu hỏa nhập ma thì hoảng sợ...

Lúc đó ta mới nghĩ tới mảnh giấy đã bỏ lại..

Ta điều tra biết được Thái Ất đã cầm được song lão mai danh ẩn tích tìm không ra. Khi lão chết, tất cả bí mật được chia làm ba...

Chuyện về sau người đã biết, cũng chính ta đã giết gia gia người để chiếm đoạt Thái Cực Đồ...

- Tại sao hồi đó, lão không giết ta? - Chu Cẩm Sơn hỏi.

- Ha... Ha... đó cũng là ta đã tính toán sai, nhưng thực ra là số người chưa chết. Người bị trúng chưởng của Vương Nhất Minh song đó không phải là nguyên nhân khiến người bị nội thương mà là ta đã đưa độc chưởng vào cơ thể người... Lúc đó, ta phát hiện ra thạch động dưới thác nước nên muốn lợi dụng người... Ta đã tìm thấy những thế cờ trong hang động nhưng thế cờ cuối cùng không sao giải được. Tình cờ ta thấy một con rùa từ giếng nước bò lên trên người có nhiều vết chàm kỳ lạ. Thấy động, nó nhảy xuống nước mất tăm. Ta thử dò thò chân xuống nước lạnh một cách kỳ lạ, hễ chân chạm vào nước dừng như công lực tiêu tán hết nên nảy ra ý định tìm một kẻ nào đó chịu giúp ta xuống giếng. Người đó là người.

Kể ra, nếu ta giết người ngay thì quá dễ dàng, song ta nghĩ dù sao người cũng có công giúp ta mượn tay Thần Quang đạo nhân giết người... Vì vậy ta cố tình bảo sai người một nước cờ...

Lão ngừng lại, có vẻ ngẫm nghĩ rồi nói tiếp - Không ngờ "Nhân định bất thắng thiên" người gặp tên Tư Mã Lăng...

nên đã may mắn thoát chết, lại được Ngọc Lộ Lục Hợp Ngũ Linh Tán rồi cơ duyên luyện được bí phổ. Ta đã chạm chân hơn người song lúc này ta đã luyện được thành thứ tư của Lạc Hoa Chưởng...

- Người... - Chu Cẩm Sơn nói - Vậy Tư Mã đại ca... người cũng đã hạ thủ rồi phải không?

- Còn ai vào đây nữa ngoài ta ra có thể giết được y... Và hôm nay.. đến lượt người... Nếu khôn ngoan thì ta sẽ cho một cái chết nhẹ nhàng...

- Xích Mi lão tổ! Người đừng tưởng giết được ta sao?

- Ta biết người đã luyện được chiêu thứ ba của Bát Nhã Thần Chưởng nhưng lúc này người đang bị thương thế kia thì phát huy sao được uy lực... ta giết người dễ như trở bàn tay...

- Dù thế nào, hôm nay Chu Cẩm Sơn cũng phải giết người để báo thù cho vô lâm đồng đạo đã bị giết hại, báo thù cho gia gia ta...

- Chu đệ! Có ta hỗ trợ đây!

Bỗng một bóng đen nhảy vọt vào. Chu Cẩm Sơn kêu lên:

- Giang đại hiệp... tiểu đệ...

- Đừng nói nữa, giết xong tên ma đầu này chúng ta sẽ hàn huyền sau cũng chưa muộn.

- Hà... Hà... Hà... - Xích Mi lão tổ cười - Thêm một tên họ Giang nữa, người chết cho có bạn... Chu Cẩm Sơn, người thích động thủ với ta theo cách nào? Ta thấy người đã bị nội thương nên cũng không muốn chiếm phần tiện nghi...!

- Với người - Chu Cẩm Sơn nghiêng răng nói - Ta sẽ giết người bằng bất kỳ thủ pháp gì!

Bỗng thấp thoáng, bóng Xích Mi lão tổ đã xuất hiện bên cạnh gã. Thủ pháo của lão nhanh đến nỗi mọi người xung quanh không hiểu lão đã thi triển thân pháp như thế nào. Lão vung song quyền đánh ra..

Chu Cẩm Sơn thấy kinh lực của lão phát ra mạnh ghê người. Gã không đón đỡ mà bước lên một bước theo đúng phương vị trong Cửu Cung Bộ Pháp ra chiêu Lưu Tinh Cẩn Nguyệt nhằm huyết Khúc Trì nơi khuỷu tay Xích Mi lão tổ.

Xích Mi lão tổ cười nhạt. Lão không tránh đỡ tay hữu thu về rồi chụp ngay vào mạch môn của Chu Cẩm Sơn. Chiêu này có tên gọi là Dạ Lăng Đả Thuyền một tuyệt kỹ của Lạc Hoa Quyền Pháp, có nghĩa là sóng đêm vỗ mạn thuyền. Đòn đánh ra nhẹ nhàng không tiếng động Phép đánh này chỉ có những cao thủ đệ nhất mới sử dụng được. Nếu Chu Cẩm Sơn vẫn tiếp tục điem vào huyết của lão tất sẽ bị nguy trước, gãy nát cổ tay còn lão tuy bị trúng huyết đạo song cũng chẳng hề gì. Xích Mi lão tổ ra chiêu này hiển nhiên lão rất tin tưởng vào công phu của mình.

Chu Cẩm Sơn đã thông hiểu sâu sắc nguyên lý quyền pháp, phòng hờ đòn "phản" của đối phương. Gã áp dụng khẩu quyết lấy thủ làm công thi triển "Nhuyễn Công Đại Pháp", cánh tay bỗng mềm nhũn ra như bún hạ thấp xuống cho cường lực của Xích Mi bị hẫng vào quãng "không" rồi bất ngờ vung lên như cây cong bị gió ra chiêu "Yêu Tiêu Nhật Xuất", "Khói Tan, Trời Nắng" vỗ vào mặt đối thủ đồng thời chân phải nhấc lên, đầu ngón cái điem vào cổ chân Xích Mi lão tổ nơi huyết "Giải Khê" Xích Mi lão tổ thấy gã tấn thối nhịp nhàng, ra chiêu lợi hại thì phải khen thầm. Lão không ngờ gã tiểu tử này bị thương mà còn xuất thủ mau lẹ như vậy. Lão xoay chân phải nửa bước để tránh, bất ngờ chân của Chu Cẩm Sơn lại đá hất ngược lên điem vào huyết "Cửu Vĩ" nơi mé ngoài cẳng chân. Đây là một huyết đạo khá quan trọng thuộc "Can Kinh".

Xích Mi phải thối lui một bước song phản công ngay. Lão khép bốn ngón tay lại xĩa vào mặt Chu Cẩm Sơn, tay tả đánh vào hạ bàn của gã theo thế Đảo Sập Dương Liễu. Chu Cẩm Sơn hạ thấp đầu gối, vung song chưởng đánh vào mặt Xích Mi lão tổ theo thế Liên Hoàn Qui Tất (qui gối liền nhau).

Xích Mi lão tổ la lên một tiếng. Lão xuất chiêu Bách Điền Qui Sào để hóa giải đồng lúc chân phải quét ngang ra chiêu Tả Hữu Bát Cực, thủ cước đưa ra vô cùng trầm trọng Xích Mi lão tổ nói đúng! Chu Cẩm Sơn vì bị một mũi gươm đâm vào bụng nên gã không sao phát huy được uy lực của Bát Nhã Quyền, và chính vì thế qua lại hơn ba chục chiêu cục diện vẫn ở thế cân bằng Xích Mi lão tổ cũng không sao đánh trúng được gã, nhiều lúc tưởng chừng như thủ thắng đến nơi song đối phương lại thoát được. Bóng Chu Cẩm Sơn trước mặt lúc thì gần mà lại xa, lúc tưởng xa mà hóa gần lúc ẩn lúc hiện vô cùng nguy hiểm. Gã đã thi triển Cửu Cung Bộ Pháp đã đến chỗ tuyệt đỉnh rồi...

Tục giận tràn đầy, Xích Mi lão tổ quát to một tiếng:

- Tiểu tử hãy coi công phu của ta.

Xương bả vai lão bỗng kêu lên rần rắc, rồi năm ngón tay lão nắm lại thành quyền đánh vào ngực Chu Cẩm Sơn Nên biết rằng các hảo thủ thường đợi đòn đối phương sắp tới nơi mới hơi chuyển động một chút để tránh, thành ra chỉ cách chừng gang tấc. Chu Cẩm Sơn đợi quyền của Xích Mi đến sát ngực mình gã mới nhích người về phía sau một chút, bộ vị vô cùng chính xác.

Không ngờ, cánh tay của Xích Mi lão tổ bỗng dài ra thêm một tấc vì vậy gã bị trúng một quyền nơi ngực nghe "bình" một tiếng, rồi loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, miệng thổ ra một búng máu.

- "Thông Tí Quyền" - Giang Thành Hội la to - Chu đệ, người phải đề phòng mới được!

Chu Cẩm Sơn nhất thời thấy đầu váng mắt hoa song sự kỳ diệu của Bát Nhã Thần Công là ở chỗ đó, nội lực trong cơ thể gã tự động phát huy như nước triều dâng khi bị tác động nên chỉ trong khoảnh khắc gã lại thấy bình thường trở lại.

Chu Cẩm Sơn tức giận nói:

- Xích Mi lão tổ, người học những công phu tà đạo như vậy chuyên hãm hại người khác, hôm nay ta quyết bẻ gãy tay mi!
- Người hãy thử xem! - Xích Mi lão tổ thách thức - Chúng ta đối chưởng là biết hơn thua ngay...

Bụng Xích Mi lão tổ bỗng phình lên như cái trống, người lão biến thành một màu vàng ửng trông thật ghê sợ, hai tay lão xòe ra hướng về phía trước, chưởng phong ầm ầm xô ra.

Chu Cẩm Sơn cũng sử dụng chiêu thứ nhất trong Bát Nhã Thần Chưởng là Lập Chưởng Đồ Long đánh lại.

Hai luồng chưởng lực đập vào nhau phát ra một tiếng nổ kinh hồn, cây cối xung quanh đổ xuống ầm ầm. Chu Cẩm Sơn bị đẩy lùi ba bốn bước, mặt tái xanh còn Xích Mi lão tổ vẫn đứng yên chỗ cũ. Lão cười một cách độc ác.

- Chu Cẩm Sơn. Hôm nay người mới biết thế nào là lợi hại... Giờ chết của người đã đến rồi đó...

Chu Cẩm Sơn thấy Huyệt Đâm Trung đau nhói một cách kinh khủng, toàn thân lạnh buốt không sao chịu nổi. Gã lão đảo sượt ngã xuống đất.

Giang Thành Hội vội nói:

- Chu đệ, để ta...

Chu Cẩm Sơn xoa tay:

- Không sao! Đại hiệp không thắng được lão đâu, hơn nữa y là cừ thù của tại hạ...

Cái kỳ diệu của Bát Nhã Thần Công là ở chỗ nó phục hồi nguyên khí rất nhanh. Gã ngấm vận công theo đúng khẩu quyết "Khí lực mà lưu thông thì liên hệ đến tinh thần ngũ tạng, chân khí đầy đủ thì đầy mà không vơi, liên miên mà không đứt đoạn, khí ở trong sinh huyết ở ngoài..

Chỉ trong khoảnh khắc, một luồng nhiệt khí từ Đan Điền bốc lên làm gã thấy khỏe khoắn, Chu Cẩm Sơn quát to:

- Xích Mi hãy xuất chưởng nữa ra.

Xích Mi lão tổ kinh ngạc thấy chỉ trong phút chốc khuôn mặt Chu Cẩm Sơn lại hồng hào như cũ, dường như không bị thương thế gì cả thì tức giận vô cùng. Lão không nói năng gì cả vận hết mười thành công lực thi triển đến tầng thứ tư của Lạc Hoa Chưởng Pháp.

Chưởng kinh từ bàn tay lão phóng ra như tiếng sét. Chu Cẩm Sơn biết lần này lão đã ra tay đến độ chót, nên uy lực không phải tầm thường. Gã cũng không biết được uy lực của Bát Nhã Thần Chưởng ra sao nên cũng sử dụng hết toàn lực xuất chiêu thứ ba của Bát Nhã Thần Chưởng là Mãn Thiên Hoa Vũ (Đầy trời hoa bay). Đây là chiêu cuối cùng gã có thể học được.

Điều kỳ diệu đã xảy ra. Bát Nhã Thần Chưởng uy lực thật là ghê gớm. Nó kỳ lạ ở chỗ đối phương càng dùng sức mạnh bao nhiêu thì lại càng bị nguy hiểm bấy nhiêu và chết vì chính chưởng lực của mình. Chưởng lực của Chu Cẩm Sơn đánh ra hòa với chưởng lực của Xích Mi lão tổ làm một rồi quay trở lại đánh vào chính lão.

Một tiếng nổ khủng khiếp phát ra. Xích Mi lão tổ giống như bị sét đánh vậy. Người lão chỉ còn lại một nắm tro rã vụn bay khắp mặt đất dường như trên đời này chưa từng có lão bao giờ... Ngay cả Cao Thiên Thái đứng cách rất xa cũng không tránh khỏi số phận. Nơi gã đứng chỉ thấy một đống như đống than vậy.

Chu Cẩm Sơn quay lại nói với Giang Thành Hội tất cả câu chuyện gã đã gặp Hứa Tổ Trinh và báo tin cho lão:

Vương Sở Hồng chính là con của lão song đã bị Cao Thiên Thái hãm hại chưa biết sống chết thế nào?

Gã buồn bã nói:

- Cao Thiên Thái đã giết chết Hồng muội, đệ bất tài không bảo vệ được xin đại hiệp tha thứ.
- Ta phải cảm ơn thiếu hiệp mới đúng. Nếu như Hồng nhi còn sống nhất định ta sẽ...

Lão định nói tác thành cho người song nghẹn ngào không nói nên lời...

- Giang đại hiệp, theo lời Cao Thiên Thái, Hồng muội đang ở Linh Sơn Cổ Tự, đại hiệp hãy đến đó ngay... bây giờ thù nhà đệ đã trả xong, võ lâm cũng được trừ một hậu họa, vân bối muốn trở lại Thiếu Lâm một chút rồi sẽ quay lại gặp đại hiệp sau.
- Thế cũng được - Giang Thành Hội nói - Vậy ta cáo biệt.
- Còn nữa - Chu Cẩm Sơn nói rồi móc lá thư ra - Đây là lá thư của Vương Nhất Minh. Đại hiệp hãy giữ lấy.

Gã vòng tay cáo biệt rồi tung mình đi nhằm hướng chùa Thiếu Lâm thẳng tiến. Được vài chục dặm, Chu Cẩm Sơn mới thấy mỗi một vô cùng vì gã đã vận dụng sức động thủ với Xích Mi lão tổ.

Chu Cẩm Sơn bỗng nghe tiếng mõ lốc cốc đầu đây liền tìm đến thì thấy đó là một ngôi chùa tường phủ rêu xanh.

Bên trong hương khói nghi ngút, nhưng lạ một điều là không có ai cả.

Chu Cẩm Sơn tiến đến quỳ trước tượng Phật Tổ rồi khấn:

- Đức Phật từ bi, con là Chu Cẩm Sơn nay đã hoàn thành tâm nguyện, trả thù được cho song thân xin đức Phật ban cho con một điều lành nữa phù hộ độ trì cho Giang Sở Hồng được bình an vô sự. Con nguyện suốt đời sẽ trừ gian diệt ác, đem sức mình cống hiến cho đời...

Gã đang lầm rầm khấn vái bỗng nghe một giọng trầm trầm cất lên - Thí chủ, người là ai?

Gã ngẩng đầu nhìn. Đó là một vị sư nhỏ bé cặp mắt hiền từ đang đứng trước mặt nhìn gã.

- Vân bối Chu Cẩm Sơn, xin tham kiến thần tăng.
- Ta không dám nhận hai chữ "Thần Tăng" đâu - Nhà sư khẽ nói - Ta đã nghe hết những điều người vừa nói người hãy còn trẻ tuổi mà sao sớm bi quan như thế?
- Vân bối... - Chu Cẩm Sơn ấp úng nói.
- Người há không biết câu - Thánh nhân vong tình, hạ ngu bất cập tình, tình chi sở trung, chính tại ngã bối?
- Vân bối không hiểu - Chu Cẩm Sơn nói.
- Niệm Phật là tốt, nhưng không phải như người. Nếu như ai vào cầu gì cũng được thì những kẻ ác không biết cầu hay sao? Mọi việc là do nơi mình đừng như những người không hiểu biết mà...
- Đại sư! Vân bối hiểu rồi... xin đại sư cho vân bối thỉnh cầu một việc...
- Người cứ nói...
- Vân bối phải lên Thiếu Lâm Tự, khi quay lại tìm đại sư thu nhận...
- Không nên! - Vị sư xoa tay - Trước khi qui y người phải suy nghĩ cho kỹ không thể vì một lúc chán nản mà quyết định được... Người hãy còn trẻ...
- Nhưng vân bối thân thích không còn một ai, những người thân yêu nhất...
- Tại sao lại không còn một ai? - Nhà sư già nhướng cặp mắt lên - Còn biết bao con người lương thiện, rồi đồng đạo võ lâm của người rất cần người giúp sức?
- Chu ca!

Một thanh âm trong trẻo cất lên. Chu Cẩm Sơn quay lại, gã không tin vào mắt mình nữa Giang Sở Hồng đang đứng sững trên ngưỡng cửa, khuôn mặt tái xanh.

- Chu Ca - Cô khê nói - Muốn xin lỗi Chu ca. Về việc...

- Điều đó tất phải thế - Chu Cẩm Sơn ngắt lời - Mọii còn sống là điều hạnh phúc nhất với ta rồi đó. Sao mọii lại ở đây?

- Mọii bị Cao Thiên Thái đánh trọng thương rồi may mắn được tiền bối đi ngang cứu sống.

- Vị tiền bối đó là ai?

- Trúc Hư Tử.

- ă! Thì ra là Trúc Hư tiền bối! - Gã lẩm bẩm rồi vui sướng nói với vị sư.

- Thừa đại sư có phải mình làm điều lành cho người khác thì cũng sẽ nhận được những điều tốt lành đến, có phải không?

- Đúng thế - Vị sư đáp - Đó là Nhân và Quả.

Giang Sở Hồng nói với Chu Cẩm Sơn - Chu ca, từ nay mọii sẽ mãi không xa rời Chu ca nữa, có được không?

- Ta cũng ở bên mọii mãi mãi - Chu Cẩm Sơn nói - Hồng mọii đã gặp gia gia chưa?

- Gặp rồi. Mọii đã biết hết mọi chuyện đã xảy ra. Mọii đọc lá thư của Vương Nhất Minh, dù sao lão cũng đã hối hận, lại có công nuôi dưỡng tiểu mọii. Chúng ta cũng nên...

- Huynh đã chôn cất Vương Nhất Minh tử tế rồi. Thế còn gia gia mọii đâu?

- Gia gia đi tìm má má! - Giang Sở Hồng nói.

- Vậy thì thứ nhất, mọii hãy cùng huynh lên Thiếu Lâm Tự viếng hai người đã.

- Ai vậy? - Giang Sở Hồng hỏi.

- Chuyện dài dòng lắm, huynh sẽ kể mọii nghe. Sau đó chúng ta sẽ đi tìm gia gia và má má.

Thấy Chu Cẩm Sơn gọi Giang Thành Hội và Hứa Tố Trinh là gia gia và má má. Mặt của Giang Sở Hồng ửng đỏ. Cô nói khê:

- Chu ca bảo gì, mọii cũng nghe!

Hai người quay lại chào vị sư rồi dắt tay nhau đi ra. Vị sư mỉm cười nhìn theo bóng họ xa dần chỉ còn như hai cái chấm nhỏ phía chân trời rồi khê lẩm bẩm một mình:

- Người đã làm nhiều việc tốt! Nhân Quả là thế đấy! Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-nha-than-chuong>